

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A TWISTED TALE
BOOK TWO

Bound

R. PHILLIPS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ÇARPIK BİR MASAL
KİTAP İKİ

R. PHILLIPS

OceanofPDF.com

Bağlı
Telif Hakkı© 2022 yazan R. Phillips
Bound, Çarpık Bir Masal #2

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, açık ve önceden yazılı izin alınmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya tanıtılamaz veya iletilemez.

Yazarın.

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yazar, bu eserde atıfta bulunulan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder.

Bu kurgu eser izinsiz olarak kullanılmıştır. Bu kitap bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması ticari marka tarafından yetkilendirilmemekte, onlarla ilişkilendirilmemekte veya onlar tarafından desteklenmemektedir. Hiçbir telif hakkı ihlali amaçlanmamıştır. Yazılan şarkılar ve/veya sözler üzerinde herhangi bir hak iddia edilmemiştir. Tüm övgüler orijinal sahibine aittir.

Düzenleyen: Ellie McLove, Kardeşimin Editörü : Rosa
Sharon, Kardeşimin Editörü
Kapak tasarımı: Clarissa Kezen - ckbookcoverdesigns.com

ISBN-13: 979-8-9860684-3-5 (Ciltsiz)
ISBN-13: 979-8-9860684-2-8 (Ebook)

www.rphillipswrites.com

OceanofPDF.com

Çalma Listesi

Falling Apart by Michael Schulte I
Found - Acoustic by Amber Run
Add It Up by Violent Femmes
Cinderella's Dead by EMELINE
...Ready For It? by Taylor Swift Stay
with Me by Vitamin String Quartet
Jamie All Over by Mayday Parade
Major Lazer, Ellie Goulding, Tarrus Riley tarafından
güçlü Valerie Broussard tarafından sorun
Young And Beautiful by Lana Del Rey
Issues by Julia Michaels
The Civil Wars'tan Poison & Wine
To Build A Home by The Cinematic Orchestra, Patrick Watson

OceanofPDF.com

*Kendini biraz kaybolmuş hissedenden herkes için.
Hayatın yolculuktan ibaret olduğunu unutmayın.
Ve genellikle, hangi yolun doğru olduğunu bilmediğimiz zaman
Gerçekten kim olmamız gerektiğini keşfettiğimizde.
Bu tırmanış bize her şeyi öğretir.*

OceanofPDF.com

"Bu şiddetli zevklerin şiddetli sonları vardır
Ve zaferlerinde ölürlür, ateş ve toz gibi.
Öpüştük e tüketirler."
-Shakespeare

OceanofPDF.com

Önsöz

Coop

Günümüz

Hayatta her şeyin bir bedeli vardır.

Ölüm, yaşam armağanı için talep edilen bedeldir. Delilik, dehanın sınırlarında dolaşan bir bedeldir. Kalp kırıklığı, en saf, en masum aşkların bile kaçınılmaz bedelidir. Ayaklarınızın altındaki gerçekliğin parçalanması, kendinizi fantezide kaybetmenize izin vermenin bedelidir.

Hiçbir şey karşılıksız armağan edilmez. Evren her zaman, ister günün en parlak, yanak okşayan saniyesinde, ister gecenin en karanlık, en hüzünlü saatinde olsun, ödemesini almaya gelir. Dünyanı sarsmak ve sallamak için.

Yalan ve aldatmacalarla boyanmış cennet illüzyonuna doğru kaymak.

Kapıyı açık bırakmış, hırsız benim için en değerli olanı çalması için evime buyur etmiştim. Düzeltmeyeceğim o tek karar, benim için en önemli olan şeyin, kişinin kaçınılmaz kaybına giden yolu açmıştı.

Bunu engellemek için akla hayale gelmeyecek, mantıksız, iğrenç her şeyi yapmış olsam bile.

Yaptığım temel hatanın kaçınılmaz kaybıyla savaşmak için.

Asla benim olmaması gereken prenses.

Ruhumu yavaş yavaş karanlığa boğan aldatmaca. Zihnimin arkasını alaycı bir kıkırdamayla kemiriyordu. Konuşmamayı seçtiğim kelimelerle boğazımı sıkıyordu.

Çünkü bulduğum, hiç beklemediğim, asla öngöremediğim aşk, saklamak için yalanlarla ördüğüm bir masaldı.

Ve aşk ne kadar büyükse, benimki ne kadar çarpık olursa olsun, bedeli de o kadar büyük olur. Aldatma büyüdükçe, daha uzun sürdükçe, kurtuluş benim erişimimden daha da uzaklaştı.

Haklıydı. Her zaman haklıydı. Ailesini aşk öldürmüştü. Sadece tüm gerçekleri bilmiyordu. Ona tüm gerçekleri anlatmamıştım. Geriye dönüp baktığımda, o ilk anın gerçekliği ile hayal ürünü aldatmacası arasında ayırım yapmak zordu. O güne kadar

Gerçekten ona söylemeyi mi kastetmiştim yoksa bu da en az bizi içine ittiğim yalan kadar kendime söylediğim bir yalan mıydı?

Belki vardı. Belki de yapmamışımdır.

Belki de artık hiçbir şeyden emin olamayacaktım.

Onunla nihayet tanıştığımında... gözlerindeki o küçük alaycı kıvılcımı, çenesindeki o meydan okuyan çıkıntıyı ve kaşlarındaki o meydan okuyan eğimi, oyununa katılmam için bana yalvaran o sırtan dudakları gördüğümde.

Geri dönecek diye çok korkmuştum.

Ve o ilk gecenin o aldatıcı tesadüfi anlarında... o ilk göz göze gelme, nefes alma, aramızdaki hücresel bir şeyin soyut çekimiyle dolu anlarda... hayatım nihayet anlam kazanmaya başlamıştı.

Onunla birlikte, beynimi dolduran kaosun arasına düzen girmiş, dünyayı güzel bir şiire dönüştüren bir sakinlikten başka bir şey bırakmamıştı.

Sonunda anlamıştım.

Biri için nefes almanın, yerçekiminin beni topraklaması gibi ona ihtiyaç duymanın ne demek olduğunu. Bir insanın nasıl diğer herkesi bırakıp dizlerinin üzerine çökebileceğini, tek bir varlık için her şeyi feda edebileceğini anladım. Bir insanın öneminin dünyanın geri kalanından nasıl daha ağır basabileceğini.

Çünkü o, dünyadaki tüm insanlar arasında, sonunda anlamamı sağlayan tek kişiydi. Ve o, ulaşamayacağım bir yerde kalmasına izin vermem gereken tek kişiydi.

Ben de gerçeği sakladım, karanlığın ve aşkın altına gömdüm. Onu en mahrem yollarla kendime bağladım. Onun kaybından duyduğum dehşet beni düşünülemez olanı yapmaya itti. Düşüncesizce, aptalca bu sırrı sonsuza kadar saklayabileceğimi düşündüm.

Ve sonra gerçeklik fanteziyle çarpıştı ve her şeyi paramparça etti.

Telefonumu kapatırken ağzımdan çılgınca bir kahkaha çıkıyor ve göğsüme saplanan acıyla birlikte hızla sessiz bir nefese dönüşüyor.

Yere saçılmış sayfalara ve ciltlere bakıyorum, hala tekila kokan yatağımızda oturuyorum, az önce dinlediğim sesli mesajların sözlerinin zihnimde dönüp durduğunu duyuyorum.

"Oh, ağabey. Sana bir haberim var. Kuzenimiz sonunda aşık oldu. Hani şu haftanın her günü için farklı bir kızla birlikte olan kuzen. Evet, . İnanamazsın, kesinlikle aşık olmuş ve kız da..."

"Hey dostum, nerede olduğunu ya da telefonunu ne zaman kontrol edeceğini bilmiyorum. Bilmiyorum, belki Jace haklıdır ve ben deliyimdir ama... şehirde bir kız var. Eleanor Delacroix? Her neyse, geçen yaz Cahuita'da olduğunu öğrendim ve bu dövmesi var ve lanet olsun dostum... Bilmiyorum, umarım yanıyordumdur ve sen hala kız arkadaşınla birlikteindir... artık bizi hiç aramıyorsun, bu yüzden bilemem. Ama Coop, kelimeler, senin o kış şiirini gördüm ve onlar sadece seninmiş gibi geliyor. Sadece ara beni, tamam mı? Bana deli olduğumu ve hâlâ hayatının aşkıyla sahilde seviştiğini söyle."

Dudaklarımı göğsünün altındaki derinin üzerinde gezdirirken yeni dövme yazının dudaklarımın altında hafifçe yükseldiğini hâlâ hissedebiliyordum. Tekrar yaptığımda nefesinin nasıl sıkıştığını hala kafamın içinde duyabiliyordum. Ve tekrar. Ona ve bizim olan kelimelere tapıyordum. En büyük aldatmacam ve tüm dünyam tek bir kızın narin bedeninde saklıydı.

Telefonumu elimde çeviriyorum ve ayağa kalkıyorum, kardeşim gibi sevdiğim kuzenimden sesli mesaj gelmeyince çenem sıkılıyor. Uğruna cinayet işlediğim kuzenimden. Her ne kadar o zamanlar bunu anlayamayacak kadar küçük olsa ve onu sadece bir baş belası olarak görse de, onu ilk seven kişi.

Ve şimdi... görünüşe göre, şimdi anlıyordu.

"Burayı ne zaman temizleyeceksin dostum?" Alec'in alaycı sesi mutfaktan sesleniyor.

"Benimle birlikte yapmak için burada olduğunda."

"Doğru," diye alay ediyor. "Pekala, işte işten alacağın pay. Tekrar devam etmek için paraya ihtiyacın olduğunda bana haber ver, ben de başka bir tane bulmaya çalışayım."

Telefonumu cebime koyup dönüyorum ve mutfak masasının üzerindeki para destesini almak için mutfığa doğru yürüyorum. "Buna gerek kalmayacak."

"Peki neden?" Alec gözlerini bana dikerek soruyor.

Meraklı bakışlarını karşılıyorum, vücudum hareket etme, nihayet onu tekrar gözümün önüne getirme dürtüsüyle bir yay gibi gerilmiş durumda. "Çünkü o beni buldu."

Evine gitmişti, bakmayı hiç düşünmediğim, tüm saplantılı hayallerimde asla cesaret edemeyeceğini düşündüğüm tek yere.

Her zaman bir bedel vardı. Herkes için, her şey için. Hem masum hem de suçlu için.

Ve şimdi ben öğrenmiştim.

Ama onların ne olacaktı?

Bölüm 1

"Hey, Prenses."

Eski tanıdık ismi duyduğumda derin, kekeleyerek aldığım bir nefes beni terk ediyor, bunun onun musallat olduğu başka bir rüya olmadığının farkına varıyorum. Tüm o sert güzelliği gerçek, elle tutulur, tam karşımda duruyor. Ölümünden dönmüş ve dokunabilecek kadar yakın. Onu görmek kalbimi yeniden ikiye bölüyor, beni kitaplarla kaplı bir zeminde yattığım o ana geri gönderiyor, acı ve kayıp onunla birlikte olduğum kişiyi parçalıyor.

Geçen yazdan kalan her anı, paylaşılan her rüya bir gelgit dalgası gibi üzerime çökerken onun gece ormanı gözlerine bakıyorum. Beni onu ilk gördüğüm andaki kadar suskun bırakıyor ama bu sefer absürt yeni bir gerçeklikle. Ve bunları onun gözlerinde de görebiliyorum. Oradaki acıyı ve sevgiyi... ve bundan nefret ediyorum. Bir zamanlar olduğumuz ve kaybettiğimiz her şeyin sonsuzluğunu görebilmekten, hissedebilmekten ve bana geri yansımından nefret ediyorum.

Şok olmuş sessizliğime cevap olarak gözlerinin tekrar aşağı indiğini, çıplak bacaklarıma takıldığını ve Jace'e kaymadan önce karardığını izliyorum.

Sesi aldatıcı bir şekilde yumuşak çıkıyor. Her kelimesinde sessiz bir öfke var. "Ve söyle bana kuzen, ne zamandır karımı beceriyorsun?"

Kalbim duracak gibi oluyor ve kafamın içinde bir uğultu başlarken kendimi sabitlemek için bir elimi kapıya koyarak uzanıyorum. "Kuzen?" Duyulacak kadar yüksek olmayan bir sesle soruyu soluyorum, bakışlarımı Jace'e çevirip bir cevap bekliyorum. Bunu durdurmasını, bana bunun çarpık bir şaka olduğunu söylemesini istiyorum ama gözleri Coop'a kilitlenmiş, yüzüne şok olmuş bir ifade yayılıyor.

"O senin karın mı?" Sesi inançsızlıkla dalgalanıyor.

Coop'un yüzünde mizahtan uzak bir alay ifadesi belirdi ve sanki ona vuracaktı gibi kasıtlı bir şekilde Jace'e döndü. "Onunla birlikte olduğun onca zaman içinde benim onun için kim olduğumu, onun da benim için kim olduğunu anlamadığını söyleme bana."

Jace sonunda bakışlarımla buluşuyor ve gözlerindeki korkunç gerçeği görebiliyorum, daha o konuşmadan affedilmek için yalvarıyorlar. "Birkaç hafta öncesine kadar hayır." Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor ve Coop'un bakışlarıyla buluşmak için geri dönüyor. "Birkaç hafta öncesine kadar bundan emin değildim."

"Gerçekten mi?" Coop acımasızca alay ediyor. "Tek bir an bile mi yoktu? Vücudunda beni düşünmene neden olan tek bir ifade?"

Jace'in gözlerindeki öfke kıvılcımının parladığını görüyorum. "Uzatıyorsun kuzen," diye cevap veriyor sessizce, sonra bir nefes alıp alt dudağını dişlerinin arasından geçiriyor. "Bir saniye bile olsa, onun geçen yazki kız olmasının mümkün olmadığını ve bana söylemeyeceğini düşündüm." Gözleri tekrar benimkilere kayıyor, içlerindeki acı ve suçlama ön ve doğrudan bana yönelmiş durumda. "Ben de evli olduğunuzu bilmiyordum."

Çünkü ona söylememiştim.

İhanetin konuşulmasına gerek yok. Hepimiz çarpık aynalardan oluşan bir eve hapsolmuşken bu gemideki herkese yansıyor ve beni uyandıgım aldatma dünyasında sersemletiyor.

Coop, "Yine de onun benim için kim olduğunu anladıktan sonra bile sikini içine sokmakta bir sakınca görmediğini tahmin ediyorum," diye ısırdı. "Peki söyle bana, ona söyledin mi? Öğrendikten sonra Jace, ona söyledin mi?"

"Bütün bunları benim üzerime yıkma." Jace başını sallıyor, Coop'a dönerken gözleri öfkeyle doluyor. "Neden bana o olduğunu söylemedin lan?!" diye bağılıyor hayal kırıklığıyla ve elini bana doğru sallıyor. "Sen buradaydın. Aynı hastane odasındaydık. Onun kim olduğunu bildiğimi biliyordun!"

"Annem ve ... karmaşık bir ilişkimiz var diyebiliriz."

Hâlâ Cahuita'da onunla birlikte o yatakta yatarken bu sözler kafamda çınlıyor ve Jace devam ettiğinde Coop'un vücudunun gerginlikle nasıl kilitlendiğini görüyorum.

"Adının Della olduğunu söylemiştin. Neden bana yalan söyledin? Neden onu da yanında getirmedin?"

"Babam diğer şeylerin yanı sıra bir yazardı ve... çok fazla sır sakladı. Ve sanırım, bir bakıma, o öldüğünde, bu sırlar benim sırlarım oldu."

Hayır... ..

Lütfen. Lütfen, Tanrım hayır. Lütfen. Yapamam... Bu .

Coop başını çeviriyor, gözleri yüzümü tarıyor ve orada korkunç, şafak söktüren bir farkındalık ifadesi buluyor. "Kapa çeneni, Jace," diye tersledi.

"Nasıl olur da bilmez?" Gözleri aramızda gidip gelirken Jace'in yüzündeki kan çekiliyor, bu hikâyede kaçırdığı daha fazla şey olduğunu hissediyor. "Ne halt ettin sen Coop?" diye bitiriyor sessizce, korkuyla.

"Bir ilişkisi vardı."

Bütün yaz çözmeye çalıştığım bulmaca mide bulandırıcı bir şekilde yerine otururken kalbim hızla çarpıyor. Annemle babamın cesetlerinin korkunç görüntüleri, Coop'un geçen yazdan hatırladığı her itirafla aynı anda zihnimde yanıp sönerken, her kan pompalanması acıyı daha da derinleştiriyor. Coop'un gözlerine bakıyorum ve sesindeki hayalet kafamın içinde bir kez daha çınlarken oradaki korkuyu görüyorum.

"Pek çok hayatı mahvetti."

Annemin kanının sıçradığı yerde neredeyse hiç boşluk yoktu. Başını kapıya doğru çevirdi. Hayatının son saniyelerinde bile çok sevdiği ilgiyi arıyordu.

Teknede bunu takip eden sessizlik sağır edicidir, keşfedilen ama hala dile getirilmeyen sırların ağırlığıyla yoğundur.

Dudağımı sertçe ısıyorum, acıyı beni ve midemdeki hastalık hissini bastırmak için kullanıyorum. Kabine doğru bir adım atıp terleyen ellerimi sıkarken olacaklara karşı kendimi çelikleştirmeye çalışıyorum. Bu cevapların bana vereceğini hissettiğim zararı savuşturacak herhangi bir zırha umutsuzca tutunmaya çalışıyorum.

Zar zor bir arada tutuyorum.

"Baban mı?" Boğazımdaki korkunç gerginlikten dolayı sesim kısık çıkıyor.

Coop'un gözleri bir an için benimkileri deliyor, aramızdaki sessizlik geriliyor, sonra pelüş dudakları geriliyor ve başını sallayarak onaylıyor. Sanki kelimeleri söylemeye dayanamıyormuş gibi.

Bir nefes alıp tavana bakıyorum, gözlerim irileşiyor ve yumruklarım iki yanımda titriyor. Kafamdaki bu korkunç gerçeği çözmeye çalışıyorum. Hikâyemizin tam olarak nerede bu kadar lekелendiğini anlamaya çalışıyorum.

"Neden bana söylemedin?" Sonunda soruyorum, içimdeki öfkenin ilk kolları alevlenirken gözlerimi tekrar ona dikiyorum. "Kim olduğumu öğrendikten sonra neden bana söylemedin?"

Başını sallamadan önce çenesi sıkıştı. "Çünkü seni kaybedemezdin."

"Kaybedemezsin..." İnanmayarak alay ediyorum, her şeyin bulanıklaşmasını önlemek için hızla gözlerimi kırıştırıyorum. "Bunun olacağını bilmiyordun... biz..." Başımı sallıyorum, öfke ve kafa karışıklığı sisinin ortasında düşüncelerimi düzene sokmaya çalışıyorum. Dünyamı bir çeşit odak noktasına geri getirmeye çalışıyorum. "Bana bunun güzel bir isim olduğunu söylemiştin!" Bu anıyı hatırlayınca dudaklarımdan delice bir kahkaha dökülüyor. "Sana adımı söylediğimde

güzeldi. Gerçekten güzel bir isim mi Coop?" Küçümseyerek alay ettim. "Tek tepkin bu muydu? Sanki..."

Geceler boyu gizliden gizliye özlemini çektiğim gece ormanı gözleri korkuyla doluyor ve midem tepki olarak keskin bir burkulma yaşıyor. Sezgilerim omurgama doğru fısıldıyor ve histeri yavaş yavaş beni avucunun içine almaya başladığında nefes nefese kalıyorum.

"Biliyor muydun?" Dehşet içinde fısıldıyorum, neredeyse bir sonraki soruyu söylemeye zorlayamıyorum. Neredeyse cevabı bilmek istemiyordu. "Benimle tanıştığında... yaptın mı-" Sesim çatlıyor ve ilk gözyaşlarımın döküldüğünü hissediyorum, kelimeleri çıkarabilmek için umutsuzca yutkunuyorum. "Kim olduğumu zaten biliyor muydun?"

İfadesi çöküyor, yüzünü tam bir çaresizlik kaplıyor. "Eleanor..." Göğsü kabarırken ve elleri benimkileri taklit ederek yanlarında kenetlenirken ismimi boğuluyormuş gibi görünüyor.

Başını eğerek soruma sessiz bir cevap verdi. Ama onun söylemesine gerek yok. Ben cevabımı aldım.

Bir yıl ayrı kaldıktan sonra bile... Ondaki gerçeği görebiliyor, vücudundan benimkine yayılan işkencede hissedebiliyorum. Karanlık gözlerinde gördüğüm gölgeler ve dehşette.

Başından beri bir şekilde gözden kaçırdığım korkunç gerçek.

Tüm o özenle yazılmış cümleler, aşkın o ilk düşüşü arasında kayboldu.

Ona adımı söylemesem bile beni *severdi*. Zaten *bilmediğinden* değil.

Kosta Rika yağmurunda oluşumuzun o eşsiz güzellikteki, sonsuz değerdeki anı bir anda paramparça oldu. Ve ben de onunla birlikte paramparça olduğumu hissediyorum. İçimden bir ses, hikayemizin gerçekliği hakkında hiçbir şey bilmediğimin farkına varıyor.

"Biliyordun lan." Sözcükleri tiksintiyle tükürüyorum, içime mide bulandırıcı bir öfke pompalanırken ona doğru bir adım daha atıyorum.

"Ellie..." Jace yaklaşan patlamayı hissederek temkinli bir şekilde bize bir adım daha yaklaşıyor. "Ellie, bana burada neler döndüğünü anlat."

Coop başını kaldırdı. "Eleanor... izin ver açıklayayım-"

"Seni hasta pislik!" Öfkeyle bağıriyorum, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve elimi sert bir tokatla yüzüne indirip kafasını yana savuruyorum.

"Biliyordun lan. Bunu nasıl yapabildin? Biliyordun."

"-" en derin yerinden bir çığlık kopuyor, kelimelerimi kesiyor ve hissediyorum ki

Ciğerlerime yeterince nefes çekemiyormuşum gibi. Sanki boğuluyormuşum gibi. Boğuk hıçkırıklarda, yalanlarda ve ihanette boğuluyorum. Başını tekrar bana çeviriyor ve bakışlarımı acı dolu bir anlayıştan başka bir şey içermeyen gözlerle karşılıyor.

"Başından beri biliyordun," diye kekelemeyi başarıyorum, onun derisini yüzmek için duyduğum arzu beni ileri itiyor. "Nasıl yapabildin?" Nefes nefese kaldım. Anlayışını sikeyim. Bana ne yaptığını anlaması mümkün değil. Bir kez daha. "Benden uzak dur." Gözyaşlarımın tuzunu tadarak hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

"Eleanor... Ben-" Çakıllı sesi kesiliyor ve boğazını temizliyor. "Açıklamama izin vermelisin."

Bir an için ona, bir zamanlar her parçama sahip olan bir adamın bu güzel aldatmacasına bakıyorum. Bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm o karanlık Adonis yüzünde açığa çıkan azaba. Ve onun tamamen yalanlardan yontulmuş olduğunu fark ediyorum.

"Hayır, aslında bilmiyorum," diye nefes nefese kalıyorum ve hıçkırıklarımı yutarak Jace'in yatak odasına geri dönüyorum. Şortumun arka cebinden anahtarları çıkarıp giyiyorum ve kulübeye doğru yürüyorum. Buradan defolup gitmek, bu delilikten uzaklaşmak için. Ondan uzaklaşmak. İkisinden de.

Hemen şimdi.

Dışarı çıkarken ikisinin de bakışlarından kararlılıkla kaçınıyorum, Coop'un yanına gelene kadar durmuyorum ve eli koluma dolanıyor. Beni yanında durduruyor, neredeyse unutulmuş sandal ağacı kokusunun en hafif ipucunu yakalayabileceğim kadar yakın, ama bakışlarıyla buluşmayı reddediyorum.

"Bırak şu lanet kolumu," diye öfkeyle bağırdım.

"Prenses." Başını benimkine yaklaştırıyor, bakışları yüzümün yan tarafını yakarken sesi alçak ve sessiz. "Nereye gidiyorsun?"

Kolumu onun elinden çekmeye çalışırken içimden çılginca bir ses çıkıyor. "Bu senin için ironi değil mi?" Başımı çevirip yukarı bakıyorum ve ona haince, gözyaşı dolu bir sırıtış atıyorum. "Tahmin et ne oldu? Bu sefer giden ben olacağım."

Kolumu sıkıca kavrarken gözlerinin karanlık bir sahiplenmeyle parladığını görüyorum. "Neredeyse bir yıldır bu lanet dünyanın dört bir yanında seni kovalıyorum Eleanor," diye hırlıyor bana. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Jace dar alanda yanımıza yaklaştı ve uzanıp elini Coop'un omzuna koydu. "Bırak onu, Coop. Kasabayı terk etmeyecek."

Coop gözlerini benimkilerle kilitledi. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü gördüklerimden anladığım kadarıyla, cevaplarını almak için ya sana ya da annene ihtiyacı var. Ve bu cevapları şu anda ikimizden de nefret edebileceğinden daha çok istiyor." Yorgun bir şekilde iç geçiriyor ve bakışlarını bana çeviriyor. "Öyle değil mi sarışın?"

Sözlerinin gerçekliği karşısında midem öfkeyle çalkalanıyor, nefes alışım panikle hızlanıyor, çünkü o haklı.

Lanet olsun, ama o haklı.

"İkiniz de gidebilirsiniz," diye hırlıyorum, kolumu yeniden çelik gibi kavriyor.

"Coop." Jace aramıza giriyor ve kuzeniyle göz göze geldiğinde görüşümü kesiyor. "Sonsuza dek gideceğini bilsem ben de gitmesine izin vermezdim." Uzanıp Coop'un bileğini kavradı ve devam ederken her sözcüğün altını çizdi. "Şimdi bırak onu."

Coop yavaşça, teker teker kolumu bırakmadan önce bir vuruş daha geçiyor ve ben hiç vakit kaybetmeden kendimi Jace'in arkasına sıkıştırıp tekmeden hızla uzaklaşıyorum. Kamarayı geride bırakırken temiz havayı içime çekiyor ve gözlerimi sert güneş ışığına karşı kısıyorum. Kendimi teknenin yan tarafına atıyorum, rıhtıma sertçe çarpıyorum ve çıplak ayaklarımın üzerinde titreyerek durmadan önce dizlerimin üzerine düşüyorum. Rıhtımda yürürken umutsuzca hıçkırıklarımı boğazımdan geri püskürtmeye çalışıyorum. Güvenli bir yere varıncaya kadar kırık parçalarımı zapt etmeye ve onları düşebilecekleri yere bırakmaya çalışıyorum.

Sadece birkaç dakika sonra birinin iskeleye indiğini duyuyorum, ayak sesleri arkamdan hızla geliyor.

"Ellie. Lütfen dur," diye yalvarır Jace usulca.

Yapamam. Eğer durursam, ona bakarsam... Onu da benimle birlikte bu karanlık ve umutsuzluk çukuruna sürüklerim.

Yanıma geliyor, ben rıhtımdan aşağı inerken bana ayak uyduruyor. "Sadece bir saniye dur."

Göz ucuyla bana doğru uzandığını görüyorum ve arkamı dönüyorum, uzanan elinden uzaklaşırken göğsüm kabarıyor. "Sen de bana dokunamazsın!"

Kaşları düşüyor, gözlerinin kenarları acıyla kırışıyor. "Ellie... lütfen, sadece konuş benimle."

Öyle olsun.

"Neden?" Alay ediyorum, sesimden zehir damlıyor. "Daha fazla söz tutabilesin diye mi, Jace?"

"Ellie..." Kabaca nefes alıp tekrar bana doğru bir adım atıyor. "Ben yapmadım

."

"Sen," diye kestim sözünü, sesim çatlıyordu. Yalvaran havai fişek gözlerine baktım ve kendimi onlara karşı sertleştirdim. "Seninle ilgili en kötü şey, bana ihanet ettiğinde beni zaten seviyor olman." Başımı sallıyorum, yanaklarıma taze gözyaşlarının düştüğünü hissediyorum. "En azından onunla, en başından beri hepsi bir yalandı. Ama sen... kurduğumuz onca şeyden sonra bile bana ihanet etmeyi seçtin. Sevdiğini iddia ettiğin kişiye."

"Seviyorum," diyor yalvarırcasına. "Seni seviyorum, Ellie." İsmimi duyunca sesi çatlıyor ve başını sallıyor, dağınık sarı saçlarının birkaç teli okyanus esintisiyle havalanıyor. "Çok özür dilerim. Sana daha ilk dakikada söylemeliydim."

."

"Ama yapmadın," diye araya giriyorum, boğazım dayanılmaz derecede daraldığı için sesim boğuk çıkıyor. "Daha önce ne kadar kötü incindiğimi bildiğin halde." Bir hıçkırık daha serbest kalmaya çalışıyor ve ben hem ağlamayı hem de boğazımdaki acıyı yutuyorum. "Bu da beni ilgilendirdiği kadarıyla seni de onun kadar kötü yapıyor." Ondan uzaklaşıyorum, uzaklaşırken omzumun üzerinden, "Yani sen de benden uzak durabilirsin, Jace." Güneşin parlak ışığının bile karanlıktaki yıldızların vaadi kadar aldatıcı olduğu ortaya çıktı. "Bu tür bir aşkın parçası olmak istemiyorum."

Onun içindeki acıyı sırtımda hissedebiliyorum ve bu beni koşturmacaya itiyor. Bu korkunç ifşaatlardan kaçmak için nafile bir çabayla rıhtımdan aşağı koşuyorum. Franny'ye ulaşıyorum ve kendimi arabaya atıyorum, bu sabahki varışımın aynasında park yerinden çılgılık atarak çıkıyorum. Birkaç saat önce kaçtığım güvenli sığınak şimdi zehirli bir yerdi.

Kaçmaya çalışan çılgınlarla savaşmak için dişlerimi sıkarak, otomatik pilotta Gram'a geri dönüyorum. Az önce olan her şeyin yankıları her dönüşte ve durakta kafamın içinde tekrar tekrar çalıyor. Sanki itirafları, tekrar dinlemek istemediğim en korkunç şarkı gibi. Büyükannemin garaj yoluna girdiğimde başım çatlıyor, çenem ağrıyor ve buraya nasıl geldiğimi bile bilmiyorum. Yolculuk, yasımın arka plan gürültüsünden başka bir şey değil.

Kendimi zorla indiriyorum, yatağın yorganının altına girmekten ve büyük olasılıkla bu yeni gerçeklikle yüzleşmek için asla dışarı çıkmamaktan başka bir şey istemiyorum. Elim kapı tokmağını sadece bir kez karıştırdıktan sonra iterek açmayı başarıyorum, eve giriyorum ve oturma odasının zemininde beni karşılamayı bekleyen korkunç fotoğrafları görünce duruyorum

Ben. Yavaşça odaya giriyorum, deya vı hissi beni sararken darmadağınık resimlere bakıyorum. Cooper Monroe'nun beni en son paramparça ettiğı ve bir kaleydoskop zeminine bakakaldığım zamanki kadar sersemlemiş bırakıyor.

Fotoğraflara bakarken, onlarla ilgili her şeyi yepyeni bir ışıık altında görürken kafam ikiye bölünecekmiş gibi hissediyorum. O gece gerçekte ne olduğunu merak ederken içimde korkunç bir baskı oluşuyor. Coop'un babasının, beni hayali mutlu ailemden mahrum bırakan o gecede nasıl bir rol oynadığını. Dizlerimin üzerine çöküyorum, yüzlerce ses kafamda aynı anda daha fazla soruya yol açan cevaplar fısıldarken bedenim pes ediyor. Bakışlarım çocukluk odama giden koridoru gösteren yer değıştirmiş fotoğraflardan birine takılıyor ve bu sabah zar zor hatırladığım bir rüya beni tüm gücüyle çarpıyor.

Küçük bir çocuğun korkmuş sesi ve uykunun sersemliğiyle görülen küçük bir çift gece ormanı gözü.

"Sorun yok. Her şey yoluna girecek. Sadece rüya görüyorsun. Uyuyan Güzel gibi. Sana bir peri masalı okuyacağım, böylece uykuna geri dönebilirsin."

Baskı dayanılmaz hale geliyor ve önümdeki resimlere öfkeyle vururken boğazımdan bir çığlık kopuyor. Hayal kırıklığı, öfke, acı ve ihanet dolu bir çığlık. Gerçekliğin kesinliğinden uzaklaşmanın çığlığı. Herkesin maskesinin nihayet düştüğü bir dünyanın bu yeni ve korkunç kara deliğinde kaybolmanın çığlığı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken, boğazım ağrırken ve acıyla haykırırken nefesim tükeniyor ve soluk soluğa kalıyorum. Boş boş yere yere bakıyorum ve bunun geçen yaz kaybolduğı zamandan daha kötü olduğunu fark ediyorum, çünkü bu sefer hikayemize dair tutunacak hiçbir şeyim yok. Her şeyin gerçek olduğuna dair gizli bir umudum yok.

Tüm hikayemiz özenle hazırlanmış bir illüzyondan başka bir şey değildi.

Her anı, her söz, yazılı ve sözlü tüm aşkımız artık gerçek mi yalan mı sorusuna dönüşmüştü. Lekelendi. Çarpıtılmış. Bozulmuş. Büyük olasılıkla, hiç gerçek olmamıştı.

Ne kadar zamandır orada oturduğumdan emin değilim, o sırada ön kapıdan bir ses geliyor ve kalkmam gerektiğini biliyorum. Cevap vermesem bile en azından kapıyı kilitlemeliydim ama yapamıyorum. Bedenimi hareket ettiremiyorum. Her yerim acıyor ve acımayan tek yerim de tamamen uzaklaşmış hissediyor. Mutlulukla, tamamen, uzaklaşmış. Ve onlar da tutunmaya çalıştığım parçalarım.

"El!" Tiff'in sesini . "El! Kapıyı aç!"

O onun kız kardeşi, içimden bir ses. Şerif Reynolds, annesi. Reynolds, Monroe, bu kısım hala mantıklı gelmiyor. Belki bu konuda da yalan söylemiştir... diğer her şeyle birlikte.

"El! Yemin ederim bu kapıyı açsan iyi olur," diye bağıır Tiff. "Ben benimkine cevap verdim. Şimdi sıra sende!"

Hareket edemediğimi bilmiyor mu? Eğer hareket edersem, eğer daha fazla bununla yüzleşirsem, tekrar kırılacağım.

Biliyorum.

"İyi! İstedğin gibi olsun!"

Kapının açıldığını duyuyorum ve beni görünce yüzündeki tedirgin ifadenin düştüğünü görmek için başımı çeviriyorum.

Gözleri yavaşça yerdeki fotoğraf karmaşasını alıyor ve genişliyor. "El..." diye fısıldıyor, şimdi endişeli olan gözlerini tekrar benimkilere çevirerek.

"El,

Neler oluyor? İyi misin?" Tabii.

İyiyim. Çok iyiyim.

Tamamen uzaklaştırıldı ve bu şekilde kalmaya çalışıyor.

Başımı bir kez sallayarak selam veriyorum ve onu görünce tekrar serbest kalmaya çalışan duygularımı aceleyle bastırmaya çalışıyorum.

Tiff sanki korkutmamaya çalıştığı yaralı bir hayvanmışım gibi yavaş adımlarla odaya giriyor. "Neler oluyor El?" diye soruyor usulca. "Az önce teknenin yanına gittim ve Coop ile Jace bağırmaı kesmediler ve-" Nefesini içine çekiyor, bana bakarken kaşlarını indiriyor. "Sen... kardeşimi tanıyor musun?"

Kardeşini tanıyor
muyum? Artık emin
değilim.

"Coop, El," diye bastırıyor. "Coop'u tanıyor musun?"

"Benim küçük bir kız kardeşim var. Büyürken itiraf etmek istemediğim kadar çok prenses filmi izlemek zorunda kaldım."

Coop'un sesi kafamın içinde yankılanırken, hıçkırıklar ruhumu parçalıyor. Ben yere yığılıp parçalarımın onun ayaklarının dibine düştüğünü hissederken, Coop'un akıldan çıkmayan sözleri son darbesini vuruyor.

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

Bölüm 2

Bütün gün hıçkırıklarına engel olamıyorum, Tiff'in kollarında kıvrılmışken o beni rahatlatmak için saçma sapan, yatıştırıcı sözler mırıldanıyor. Her iki erkeğin ihanetlerinin zehrini yavaşça varlığımdan temizliyorum. Kendimi en azından biraz daha iyi, daha kontrollü hissedene kadar, tamamen yeniden bir araya gelmediysem bile. Yine de kırılmaktan çok yara bere içindeyim ve bu noktada elimden geleni yapacağım. Çöküşümün bir noktasında Tiff beni yatağa doğru çekmeyi başardı, şu anda bulunduğumuz yer de orası. İkimiz de sessizce dışarıya, kararan gökyüzüne bakıyoruz.

Ve eminim ki konuşursa beni kıracağından falan endişe ediyor.

Ve sen bunu şok edici mi buluyorsun, El? Gerçekten mi?

Şişmiş gözlerimin arasından ona meraklı bir bakış fırlatıyorum ve yanımda uzanmış, dalgın dalgın parmaklarını saçlarımda gezdirirken yüzünü kaplayan gerginliği görüyorum. Coop'a göre çok parlak ve masum bir tezat oluşturuyor ama artık akraba olduklarını bildiğim için daha önce fark etmediğim benzerlikleri görüyorum. Pelüş dudakları, elmacık kemiklerinin kavisli çizgisi sadece Coop'la değil, Jace'le de ortak.

Bu özellikleri annesinden değil babasından almış olmalı.

İçimi kemiren soruyu sormak için cesaretimi toplamam bir dakika sürdü. "Ne..." Törpüledim ve bakışlarının şaşkınlıkla bana dönmesine neden oldum. "Soyadın ne?"

Şaşkınlık yüzünü kaplıyor. "Monroe, neden?"

"Annenin adı Reynolds..." Ağrıyan boğazımı temizliyorum, gözlerimdeki iğnelenmeye karşı gözlerimi kırıştırıyorum. "Seninkinin de aynı olduğunu düşünmüştüm."

"Oh. Evet." Tiff'in dudakları bir an için kıvrılıyor, sadece ağabeyini aklıma getirecek şekilde büzülüyor ve kalbimdeki sızıyı dindirmeye yetmiyor. "Babam öldükten sonra kızlık soyadına geri döndü."

"Oh." Başımı salladım.

Sanırım bu konuda yalan söylemiyordu.

Ve sen yine körü körüne her şeyin görüldüğü gibi olduğunu varsaydın. Şimdi daha zeki olduğunu iddia ettiğini sanıyordum, El?

"Teşekkür ederim," diyorum ona usulca, uzanıp elini tutuyorum. "Bugün için."

"Tabii ki." Endişeli bir bakışla elimi sıkarak iç geçiriyor. "Sorun olur mu... şu anda neler olup bittiği konusunda bana ipucu verebilir misin?"

"I..." Yutkunuyorum, ona ne söyleyeceğimi bulmaya çalışıyorum. Eğer ona bir şey söylemem gerekiyorsa. "Nereden başlayacağımdan emin değilim. Ya da... bazı şeyleri bilmeden edemezsin, Tiff."

"Lütfen, El," diye yalvarıyor. "Şu anda kendimi çok kaybolmuş hissediyorum. Sanki herkes benden sır saklıyormuş gibi ve bundan nefret ediyorum." Elim tekrar sıkıyor. "Lütfen."

"Bunlar kötü sırlar, Tiff," diye uyarıyorum onu.

"Ve ben çocuk değilim," diye yumuşak bir şekilde karşı çıkıyor. "O zaman aklımdaki sorularla başlasam ve oradan devam etsek nasıl olur?"

Bir an duraksıyorum, ciddi mavi gözlerine bakıyorum ve oradaki kararlılığı görüyorum, bugünden sonra ona en azından bazı cevaplar borçlu olduğumu biliyorum.

"Tamam."

Yüzünde bir anlığına küçük bir gülümseme beliriyor, sonra bu gülümseme kayboluyor ve tereddütle söze başlıyor. "Ben... Sanırım kardeşimi tanıyorsunuz?"

Ona cevap verirken o lanet olası keskin acı göğsümün ortasına vuruyor. "Evet." İçimi çektim. "Evet, biliyorum Coop."

"Ve um..." Yüzünde garip bir ifade beliriyor. "Bugün olan onca bağırma ve ağlamadan sonra onu *gerçekten iyi* tanıdığını tahmin ediyorum."

Esprili bir şekilde . "Bu doğru olurdu." "O zaman hepinize ne oldu?"

"Bu kadar acıya neden olabilecek tek şey." Gözlerimi ondan kaçırıyorum, sesim kelimenin üzerinde çatlıyor. "Aşk."

Bir an duraksıyor, konuştuğunda sesi kısık çıkıyor. "Neden bitti?"

"Neden başladı?" Ona bakmadan önce kendi kendime fısıldıyorum.

"Karmaşık bir durum." Omuz silkiyorum. "Ben bile tüm cevaplara sahip değilim."

Cevap vermek için ağzını açtığı anda ön kapıdan yüksek sesle vurulmaya başlandı ve ikimiz de şaşkınlıkla sarsıldık, bakışlarımız yatak odasının kapısına doğru uçtu.

Vuruşlar bir an duraklıyor, sonra tekrar başlıyor, öncekinden daha sert bir şekilde.

"Sence-"

"Eğer , ona Şeytan'ın burada hoş karşılanmadığını söylediğimi söyleyebilirsin."

Tiff bana şaşkın bir bakış fırlatıyor ve ben de yüzümü buruşturarak Coop'un onun ağabeyi olduğunu hatırlamaya çalışıyorum, bu onun Şeytan'la akraba olduğu anlamına gelse bile.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum.

"Prenses!" diye bağırıyor dışarıdan, olabildiğince yüksek bir sesle. "Pencerelerin açık olup olmadığını kontrol etmeye başlamadan önce yaklaşık iki dakikanız var!"

Harika. Doreen muhtemelen verandasında bu boku yiyor ve kasabanın yarısıyla telefonda konuşuyordu.

Tiff bana gergin bir bakış fırlattı. "Ondan kurtulmamı mı istiyorsun?"

"Evet, lütfen," diye cevap veriyorum usulca. "Sadece akıl sağlığımın son parçasını kurtarmak için bile olsa."

"Pekâlâ. Tamam," diye mırıldandı Tiff gergin bir şekilde, yataktan kalkıp odadan çıktı.

Bir an sonra sesin kesildiğini duyuyorum ve yatak odasının kapısından içeriye dinlemeye giderken mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışarak yataktan kayıyorum.

"Tiff?" Coop'un şaşkın sesi bana doğru süzülüyor. "Burada ne işin var?"

"Asıl soru şu kardeşim," diye fısıldıyor Tiff öfkeyle. "Orada arkadaşımın aranızda ne oldu?"

Coop'un tekrar konuştuğunu duyana kadar bir süre geçti. "O iyi mi?"

"Hayır! Kesinlikle iyi değil, Coop! Neredeyse bütün gün hıçkıra hıçkıra ağladı."

"Bırak gireyim, Tiff," diyor sessizce.

"Hayır." Tiff duraklar. "Yapacağımı sanmıyorum." "Neden olmasın?"

", adınız geçtiğinde bile ağlıyorsunuz.

Ve iki... Şeytan'ın burada hoş karşılanmadığını size söylememi istedi."

Karanlık bir alay sesi duyulur. "Eminim öyledir. Ne olursa olsun, beni içeri al, Tiff."

"Hayır. Bir de tüm o fotoğraflar var..." Tiff saçmalıyor. "Eğer bunlar onu yıkmış olsaydı şaşırmazdım, ama sanırım sen-"

"Hangi resimler?" Coop onun sözünü sertçe kesti. "Ah... ailesinin."

Uzun bir an geçiyor ve Coop'un tedirginliğinin tavan yaptığını hissedebiliyorum.

"Lanet kapıdan girmeme izin ver, Tiffany," emrediyor, sesi gergin.

Kırılacak. Biliyorum o zaman. Sonuçta bu onun ağabeyi ve muhtemelen hâlâ iyi bir insan olduğunu düşünüyor. Onun gerçekten şeytan olduğunun farkında bile değil.

"Coop..." Kararsızca onun adını sayıklıyor. "Gerçekten birkaç güne ihtiyacı olduğunu düşünüyorum-"

Durmadan önce ağır ayak seslerinin evin ahşap zemininde yankılandığını duyuyorum ve oturma odasını görmeden önce onu iterek geçtiğini tahmin edebiliyorum.

Bir dakika geçtikten sonra sesi tekrar duyuldu ve boş çıktı. "Artık gidebilirsiniz."

"Uh-"

Coop tekrar konuşmadan önce bazı sesler duyuyorum. "Hoşça kal, Tiffany."

Ön kapının kapanma sesi beni bir şimşek gibi çarpıyor ve yatak odasının kapısını çarparak kapatıyorum, kilidi hızla çeviriyorum. Kapıya bakarken kalbim göğsümdе gümbürdüyor, zor nefes alıyorum, diğer taraftaki sessizlik bunu anlatıyor. O biliyor. Onu dışarıda bıraktığımı biliyor. Ve bir yanım bundan nefret ediyor, güçlü olmak, dışarı çıkıp onu parçalamak istiyor... ama yapamıyorum.

Onunla yüzleşemem. Henüz yüzleşemem.

Kendimi daha yeni toparlamaya başlamışken olmaz.

Ağır ayak seslerinin yavaşça yatak odasına doğru yürüdüğünü duyuyorum. Kapının hemen dışında durana kadar her adım bir öncekinden daha gürültülü ve korkulu bir bekleyişle kapı kolunu izliyorum ama asla dönmüyor. Bunun yerine, birkaç dakika sonra, kapının dışına yaslandığını ve ahşap zemin yüksek sesle gıcırdamadan önce aşağı kaydığını duyuyorum. Bu da bana az önce kapının diğer tarafına oturduğuna dair ipucu veriyor.

Lanet olsun. Şimdi ne yapmam gerekiyor? Kapıyı açıp şeytanı içeri mi alayım?

Hayır, teşekkürler. Sanırım pas geçeceğim.

Konuşana kadar bir dakika daha geçiyor, sesi alçak ve sert. "Yalvarmayacağım, Prenses." Devam etmeden önce yine bir an duraksıyor. "Yaptığım şey affedilemez. Ama... Açıklamam gerekiyor. Anlamanız için."

Anladın mı? Anlamak mı? Gerçekten mi?

Bağırarak ya da ağlamamak için dudakımı ısırıyorum, açılmasına izin verirsem ağızımdan ne çıkacağından emin değilim.

"Lütfen kapıyı açar mısınız?"

Bunu düşünmedim bile. Sadece sessizce beyaz tahtaya bakmaya devam ediyorum. Midem korku ve daha fazlasını öğrenmek için hastalıklı bir arzu ile dönerken bir sonraki adımda ne söyleyeceğini görmek için bekliyorum.

"Hadi ama Prenses, lütfen dedim, sadece-" Sesi kesiliyor ve tekrar konuşması için birkaç saniye geçiyor, sesi duygusallıktan pürüzlü. "Seni görmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu . Bu yıl ne-" Sözünü yarıda kesti.

Bir süre kapıya bakıyorum, sesinde duyabildiğim kırılmışlığın hâlâ bir parçamı çekmesinden nefret ediyorum. Şimdi bile. Bana yaptığı her şeyi bildikten sonra bile. Beni defalarca kırdıktan sonra bile. Konu ona gelince hissizleşmemekten nefret ediyorum.

Uyuşukluk, bu çarpık kalp kırıklığından çok daha iyi olurdu.

Sonunda sessizce, "Sana bakamıyorum bile, Coop," diye mırıldandım. "Sana bakmak istemiyorum."

Çok acıtıyor.

Cevap vermeden önce ağır bir duraklama geçiyor. "Tamam." Başının usulca kapıya çarptığını duyuyorum ve başını geriye attığını, hayal kırıklığı içinde çenesini sıkıldığını hayal edebiliyorum. "Ama dinlemene ihtiyacım var." Bir duraklama daha. "Seni tanıyorum Eleanor ve bir parçan nedenini bilmek istiyor, o yüzden sana anlatmama izin ver. Bana izin ver."

Kalbim göğsümdeki kemiklere çarpıyor, ona bir santim verirsem kapıyı açacağından ve bir şekilde umutsuzca korumaya çalıştığım kalan parçalarımı paramparça etmesine izin vereceğinden korkuyorum. Ama o haklı. Nedenini bilmek istiyorum. Beni neden kandırdığını, beni terk etmek ve kırmak için neden onu sevmeye zorladığını bilmek istiyorum.

Hikayemizin gerçeğini bilmek için.

"Tamam," diye fısıldıyorum, o kadar sessiz ki beni duyduğundan bile emin değilim, kapıya doğru belli belirsiz bir adım atıyorum ve kendi tarafıma otururken onu nasıl hayal ettiğimi yansıtıyorum. Bugün yediğim duygusal dayaktan sonra bedenim ayakta duramayacak kadar ağrıyor ve yorgun. Dizlerimi göğsüme çekip kollarımı göğsüme doluyorum ve konuşmasını beklerken kendimi fiziksel olarak bir arada tutmaya çalışıyorum. Kafam, cevaplarını bildiği için ondan daha da nefret ettiğim sorularla dönüyor.

Ama sessizlik uzamaya devam edince elimde olmadan ona sinirli bir şekilde çıkıyorum. "Konuşacak mısın?"

"Ben sadece..." Boğazını temizliyor. "Nereden başlayacağımı bulmaya çalışıyorum." "İşte bir fikir," diye alay ediyorum. "En başından başlamaya ne dersin?"

"Bizden mi?" diye sorar, sesi nadiren tereddütlüdür.

"Yoksa onlardan mı?" Biz ya da onlar. Onlar...

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

"Onlar," diyorum ona sessizce, cevaptan nefret ederek. Onlar diye bir şey olmasından nefret ediyorum.

Yumuşak bir şekilde başlamadan önce bir dakika kadar geçti. "Her şey parkta başladı."

Onun sözleriyle, annemin parkta yeni bir arkadaş edinmesiyle biten son günlük yazısının anısıyla dudaklarımdan yumuşak bir çığlık kaçıyor. Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırırken gözlerim bir kez daha akmayan yaşlarla doluyor.

"Eleanor," diye nefes aldı Coop, sesi acı doluydu. "Devam et," diye mırıldandım.

"Bırakın gireyim, Prenses."

"Devam et!" Yüzüme kaçan birkaç damla gözyaşını öfkeyle silerken sesim çatallaşıyor.

Başını tekrar kapıya vurduğunu duyuyorum ve o başlamadan önce gergin bir sessizlik oluyor. "Yıllar içinde anladığım kadarıyla... hepsi ölmeden yaklaşık bir yıl önce başlamış. Annen seni parka götürürdü, böylece sen oynarken o da günlüğüne yazabilirdi. Babam... Bar sahibi olmasının yanı sıra bir yazar olduğunu söylemişim ve bir gün... kız kardeşimi parka götürdü ve onun yazdığını gördü."

Adam'ın yeri.

Adam Monroe, yazar, bar sahibi. Çocuklarına bakılırsa yakışıklı. Ve Nadia Delacroix, her zaman bencilce daha fazlasını, her şeyin daha fazlasını arzulayan kadın, bir park bankında oturmuş, sıkıcı derecede mutlu, sıradan hayatı hakkında yazıyor.

Deste mükemmel bir şekilde istiflenmişti.

"Tahmin edebileceğiniz gibi her şey oradan başladı," diye bitiriyor sözlerini.

"Sevdi mi," diye başlıyorum bir süre sonra, kelimeleri çıkarabilmek için ağrıyan boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum. "En azından onu seviyor muydu?" Bunun benim için neden önemli olduğundan bile emin değilim. Bir şeyi değiştirecek gibi değil.

Kapının diğer tarafından uzun bir duraklama sesi geliyor ve Coop'un kaşlarının gerginlikten ne kadar gerildiğini hayal edebiliyorum. "Evet Eleanor," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. "Hatırladığım kadarıyla, sanırım onu çok seviyordu. Ve..." Duraklıyor ve sert bir nefes aldığını duyuyorum. "Onun da onu sevdiğini biliyorum."

"Nasıl?" Başımı yana çevirip kapıya yaslıyorum.

"Çünkü cevaplar isteyen öfkeli bir çocuktum." Başını kapının tahtasına sürttüğünü duyuyorum ve salladığını anlıyorum. "Lisedeyken sarhoş olduğum bir gece ailenin evine girdim ve annenin günlüğünü buldum."

", " diye fısıldadım şok içinde. "Ne?"

"Başkaları da vardı," diye mırıldandım telaşla. "Neredeydi?"

"Oturma odasındaki kitaplıkta *Madame Bovary*'nin bir kopyasının içinde." İç çekiyor. "Onu aldım bile çünkü-"

"Çünkü trajedileri seviyorsun," diye kısa ve acı bir kahkahayla araya giriyorum.

"Çünkü," diye yanıtlıyor bir süre sonra, sesi gergin. "Babamın en sevdiği kitaplardan biri olduğunu hatırlıyorum." Bir vuruş daha. "Günlük hâlâ bende. Eğer istersen."

Bu fikir midemi şiddetle sıkıştırıyor. "Hayır, teşekkürler," diye çıkışıyorum. "Ebeveynlerimizin sevişmesini okumamayı tercih ederim. Verdiğin zarara bir de bunu eklememe gerek olduğunu sanmıyorum."

Başını yasladığını duymadan önce kapının diğer tarafından uzun bir sessizlik geliyor. tahta benimkine yaslayacağını bir şekilde biliyordum.

"Birbirlerini sevdiler Eleanor," diye yankılandı usulca. "Doğru," Ialay ediyor. "Çünkü Aşk Mazeretler insanların aldatmacalar ve ihanetler, değil mi? Kendi adına verilen zararı mazur gösterir mi?" "Söylediğim bu değil," diye karşılık veriyor.

"Ben sadece-"

"Sorun değil. Sordum," diye kestim sözünü, aşk adına tam olarak neyin affedilebilir olduğu konusuna girmek istemiyordum. Çünkü gerçek şu ki artık bilmiyorum. En başından beri gerçekten bildiğimden de emin değilim. "En azından birbirlerini sevdiler ve tüm dünyam sadece şehvet için sona ermedi. O gece ne oldu?"

"Size sadece hatırladıklarımı söyleyebilirim."

"Yani sen de mi oradaydın?" Yumuşakça alay ediyorum. "Bana her şeyin bir rüya olduğunu mu söyledin?"

Uzun bir duraklamanın ardından öyle bir gerilim ki, kapının aramızda titreştiğini hissedebiliyorum.

"Hatırlıyorsun."

"Zar zor."

Başını kapıya bir kez daha yumuşakça vurdu. "Pek bir şey bilmiyorum Eleanor."

"Benden daha çok şey biliyorsun," diye sertçe karşılık veriyorum.

"Babam beni beyzbol antrenmanından eve bırakıyordu," diye yavaşça başladı. "Telefonu çaldı. Telefonun diğer ucundan bir kadının bağırdığını duyabiliyordum. Her şeyin yoluna gireceğini, birazdan orada olacağını söylediğini hatırlıyorum. Bana baktı ve birine yardım etmemiz gerektiğini söyledi."

Keskin bir nefes aldığını duyuyorum, ama tekrar konuştuğunda sesi boş, trajik anıların içinde kaybolmuş.

"Bildiğim bir sonraki şey, senin evinin önünde durduğumuzdu. Senin evin olduğunu bilmemin tek nedeni Jace'in sürekli seninle oynamak zorunda olduğundan yakınması ve bana evin neye benzediğini söylemesiydi. Babam arabada kalmamı, hemen döneceğini söyledi ama içeri girdikten birkaç dakika sonra sabrım tükendi. Sadece sekiz yaşındaydım ve eğer burası Jace'in oynadığı bir yerse benim de içeri girebilmem gerektiğini düşündüm. Ben de içeri girdim." Duraklıyor. "Merdivenlere ulaşır ulaşmaz bağırırları duymaya başladım."

"Ne oldu?" Nefes nefese kaldım, yanaklarıma düşen gözyaşlarını umursamadan. O korkunç geceyi benimle birlikte yaşayan küçük çocuk için kalbim inanılmaz daha fazla kırılıyor. Adam bunu hak etmese bile.

"Gerçekten bilmiyorum," diye kırık bir sesle cevap veriyor. "Merdivenlerin tepesine ulaştıktan kısa bir süre sonra ilk silah sesini duydum. Bir dakika boyunca hareket edemedim. Donup kaldığımı hatırlıyorum. O kadar korkmuştum ki neredeyse altıma işeyecektim ama sonra..."

Sesinin boğulduğunu duyuyorum ve yemin ederim kapıya gömüldüğünü hissedebiliyorum. Sanki tahta tenime daha fazla baskı yapıyor ve o da bariyerleri aşip bana ulaşmaya çalışıyor. İnanılmaz derecede yaklaşmak için.

"Anneni duydum... ve seni bırakamadım."

Boğazımdaki düğümlenmeyi yutkunarak bastırıyor, söylemek istediğim sözlerle yer açmaya çalışıyorum. "Ve sen bana rüya gördüğümü söyledin," diye bitiriyorum, o gecenin şimdi hatırladığım kısmını dile getirerek. "Bana bir peri masalı okuyacağını ve böylece tekrar uyuyabileceğimi söylemiştin." Hikâyemizin tamamen gerçek olabilecek tek kısmı. Herhangi bir aldatmacayla lekelenmemiş.

"Korkacağını düşünmüştüm," diye devam ediyor yumuşak bir sesle. "Ama korkmadın. Bir kitap bile almadım. Sadece bir şeyler uydurdum, ağlamamı bastıracak kadar yüksek sesle konuşmaya çalıştım... ve sen hemen uyumaya devam ettin."

"Sonra ikinci silah sesi mi oldu?" Sanırım.

"Sonra ikinci silah sesi duyuldu," diye doğruluyor. "Babam kısa bir süre sonra dışarı çıktı, beni senin odanda buldu ve beni oradan sürükleyerek çıkardı. Ona seni öylece bırakmayacağımı söyledim. Tam olarak ne olduğunu bilmiyordum."

ama iyi olmadığını biliyordum. Bana polisi arayacağımızı ve senin iyi olacağını söyledi. Öyle de yaptı," diye gergin bir şekilde bitiriyor. "Ondan sonra annemi aradı."

"Biliyor muydu?" Merakla sordum. "Neler olup bittiğini?"

"Bilmiyorum," diye kısaca cevap veriyor. "Beni arabaya bindirdi ama annemi aramak için dışarıda kaldı ve ben çok fazla dikkat edemeyecek kadar korkmuştum. Dikkatim çok dağınıktı ve senin için endişeleniyordum. Jace için önemli olduğunu biliyordum ve seni bir şekilde görmüştüm, fark etmez." İç çekiyor. "Sonra bir baktım, eve gidiyorduk ve araba yoldan çıkıyordu."

İçimi bir şok kapladı. "O gece mi öldü?"

Coop kabaca, "Evet," diye cevap verdi. "Kendinden geçmişti. Kesinlikle araba kullanmamalıydı, aslında ağlıyordu ve yağmur yağıyordu." Boğazını temizliyor. "Ertesi sabah hastanede uyandım ve annem bana babamın öldüğünü ve o geceden bir daha asla bahsetmememiz gerektiğini söyledi."

Ardından gelen sessizlikte kapının tahtasının yüzüme yapıştığını hissedebiliyorum. Sessizlik, başlangıcımızın korkunç gerçeğiyle ve hikâyemizin geri kalanını anlatmasını istemek için içimi dolduran korkuyla dolu. O gece ve ardından gelen her şey yüzünden aramızdaki ortak acının kapıdan içeri dolandığını hissedebiliyorum. Ahşap malzemenin böyle bir şey üzerinde hiçbir hakimiyeti yok. Onu, çekiciliğimizi, varlığını, parçalanmış varlığımızın onarım için bir tür satın alma bulmaya çalıştığını hissedebiliyorum.

Çünkü tam orada. Bir yıldır olmadığı kadar yakın. Kalbinin benimkiyle uyum içinde attığını hissedebiliyorum. Bu dayanılmaz bir şey. Sadece onun başarabildiği bir şekilde ruhumu kıran bir şey.

"Neden?" Ağrıyan boğazımı zorlayarak sonunda yumuşak bir sesle mırıldandım. "Bunu neden yaptın Coop?"

Ne istediğimi biliyor. Açıklamama gerek yok.

Bildiğim kadarıyla geriye tek bir gerçek kaldı.

"I..." Yorgun bir şekilde iç geçirip tekrar başlamadan önce uzun bir an geçiyor. "Yıllar boyunca seni kontrol ettim. Seni merak edecek kadar büyüdükten sonra, o gece benimle birlikte hayatta kalan kızı. Hayatta kalabilecek diğer tek kişi-" Birden durdu ve kapıdan gergin bir ritim geçti. "İnternette gördüğüm kadarıyla gayet iyi görünüyordun. Onur öğrencisi, fotoğraflarınız lise ve üniversitenizde sergileniyor. A

gelecek vaat ediyor. Sosyal medyada parti hayatı. Tamamen iyi, hatta geliyor."

Tahtanın tenime daha fazla baskı yaptığını hissediyorum.

"Ve ben olanlardan kadar etkilenmişken senin nasıl olup da hayatına devam edebildiğini merak etmekten kendimi alamadım." Sesi boğuklaştı. "Seni asla yalnız bırakmazdım Eleanor. Ama sonra... siktir." Sert bir nefes çekti. "Ama sonra bir gün kontrol ettim ve sen tam oradaydın." Karanlık, mizahsız kahkahası yanağımın altındaki kapıyı titretiyor. "Neredeyse Kosta Rika'daki ön verendamdaydın ve caziben sonunda karşı konulamayacak kadar güçlüydü." Bir süre duraklıyor. "Seninle tanışırsam belki bir şekilde anlamlandırabilirim diye düşündüm. Belki sırrının ne olduğunu anlayabilirim. Ve sonra..." Sözüne kesiyor ve biliyorum ki o da benim gibi o ilk gecemizi hatırlıyor.

Ortak hafıza aramızda akan canlı bir şey.

"Sonra benimle tanıştın," diye fısıldıyorum, bir parçamın anlamasından nefret ederek.

Eğer doğruyu söylüyorsa tabii.

"Sonra seninle tanıştım," diye yankılandı Coop usulca. "Ve bunun ne kadar yanlış olduğunu biliyordum. Seni gördüğüm anda arkamı dönüp gitmem gerektiğini biliyordum. Ama lanet olsun, sana daha önce de söylediğim gibi Prenses... Senden büyülenmişim. O ilk gece, kaşlarının ilk kalkışında ve dudaklarının ilk beni ele geçirmiştin."

Sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibi duraklıyor ama söyleyemiyorum.

Bu kelimeler, bu anı, bunu düşünmeme bile izin veremem. Bizi böyle.

Boğazını temizliyor. "Kendime bunun sadece bir gece için olduğunu söyledim. Kendime yalan söyledim. Sana asla sahip olamayacak olsam bile, kendime bir gece izin vereceğimi düşündüm. İyi görünüyordun. Belki senin yaşındaki çoğu kızdan biraz daha umursamazdın ama yine de iyiydin. Sonra uyandım, sen gitmiştin ve bir şey fark ettim." Duraklıyor, tekrar konuştuğunda sesi özür dilemiyor. "Sen de en az benim kadar zarar görmüştün, çünkü kimse bizim gibi bir gece geçirip de öylece çekip gidemezdi." Bir nefes aldığını duyuyorum, neredeyse bir kahkaha. "Ve bu, gitmesine izin veremediğim."

Sözlerini bitirdiğinde gözyaşlarım yanaklarımdan özgürce süzülüyor, yere damlayarak birikiyor ve ben kekeleyerek nefesimi içime çekip bekliyorum, daha önce beni inşa eden sözlerinin her biriyle biraz daha kırılıyorum.

"Ve gün geçtikçe," diye devam ediyor, sesi sessizce saygılı. "Beni dizlerimin üstüne çöktürdün. Ve kırık parçalarımızın her biri mükemmel bir şekilde birbirine uyduğunda, hayatım nihayet anlam kazandı. Sonunda birinin bir kişi için diğerlerinin hayatını nasıl mahvedebileceğini anladım, çünkü sen-" Boğuluyor. "Sen... kahretsin, ama bununla savaşıyordum. Akıl yok. Seninle tanıştım ve hepsi bu kadar. İşim bitmişti." Kapıdan karanlık bir alay sesi geliyor. "Ondan sonra geri dönüş yoktu."

"Ne düşündün?" Yüksek sesle merak ediyorum. "Asla öğrenemeyeceğimi mi?" "Gerçekten bilmiyorum. Sen-" Sertçe nefes veriyor. "Sen şimdiye kadar yaptığım en düşüncesiz şeydin. Kontrolümden çıkan tek şey, yetişemeyeceğim kadar hızlıydı. Ve seni kaybetmekten, bunu o kadar korkuyordum ki, seni kaybetmemek için elimden gelen her şeyi yaptım. sen."

Ortak anıların, verilen sözlerin ve yıkılan hayallerin duraklaması. "O..."

"Bir hata," diye tahmin ediyorum usulca.

"Hayır," diye karşılık veriyor duraksamadan. "Hayır Eleanor, sen asla bir hata olamazsın. Ve olsaydın bile, yaptığım en iyi hata olurdun."

Sikeyim onu. Beni kırmak için her şeyi yaptıktan sonra tüm bu sevgiyi bana döküyor. Buna dayanamıyorum. Aldatmayı haklı çıkarmak için sevgi iddiaları. Terk edilme.

"O zaman neden gittin?" Öfkeme yenik düşerek sertçe sordum. "Madem beni bu kadar çok seviyordun Coop, ne oldu?"

Cevap vermesi bir dakika sürüyor, cevap verdiğinde sesi karanlık ve çelişkili. "Jace oldu."

Sözleri Jace'in bu sabah hastanede birlikte olmamızla ilgili yorumunu hatırlamama neden oluyor ve içimi bir endişe kaplıyor. "Onun kazası mı?" Korkuyla tahmin ediyorum.

"Bir karaciğer parçasına ihtiyacı vardı," diye cevap verdi. "Buradaki hiç kimse uygun değildi."

Sözleriyle kalbim parçalandı. Bu sabahtan daha kötü. Dün gece ailemin fotoğraflarına baktığımdan daha kötü. Kosta Rika'da olduğundan bile daha kötü.

"Siktir!" Bağıriyorum, başımı kapıya yaslıyorum ve beni ikiye bölen acıya karşı gözlerimi kapatıyorum. Bu gerçeklikte bulunan korkunç gerçek.

"Prenses?" Coop gergin bir şekilde seslenir.

"Kahretsin," diye hırıltılı bir şekilde nefes alıyorum, ne yaparsam yapayım gözyaşlarım akmaya devam ediyor.

Çünkü Kosta Rika'da yıldızlara aşık olan kız, keşke hiç gitmeseydi, sonsuza kadar o sahilde kalsaydık diye hayıflanıyordu. Ama güneşin parlaklığına aşık olan kız... gittiği için ona sonsuza dek minnettardı.

Coop sanki zamanının daraldığını hissediyormuş gibi, "Seni asla terk etmedim," diye atıldı. "Karar vermek zorundaydım, Jace uzun süre dayanamayacaktı ve elimden geldiğince çabuk geri döndüm. Ama yol boyunca senin anlayamayacağın şeyler oldu ve ben oraya vardığımda sen çoktan-"

"Fark etmez," diye araya giriyorum, içimde kalp acısından başka bir şey kalmamıştı. "Bunun bir önemi yok. Gerçek ki..." Gözlerimi açıyorum, içimdeki her şey acıyla titreşirken bulanık gözlerle boş boş tavana bakıyorum. Gözler, beden, kalp, ruh ve aradaki her şey. Kayıp hayaller bile acıyor. "Gerçek şu ki bana bir hedefmişim gibi davrandın Cooper. Beni kendine çektin ve lanet bir işmişim gibi sana aşık olmamı sağladın."

Alaycı bir şekilde cevap vermeden önce gergin bir vuruş geçiyor. "Kendini unutulmaz yaptın Eleanor. Yoksa o kısmı unuttun mu?"

Bu sözleri söylediği anda aramızdaki kapı bir evrene dönüşüyor.

O öfke koru içimde kıvılcımlanıyor, ses tonuyla körükleniyor, varlığımın o gün için vermek zorunda olduğu son duygu kırıntılarında. Ama onu tanıyorum. Eskiden nasıl çalıştığımızı biliyorum. Birbirimizden beslenirdik. Ve beni zorladığını biliyorum. Bir tepki vermeye zorluyor. Eskiden olduğu gibi onun için çatlamamı sağlamak umuduyla yüzümde o talepkar egemenliği sergiliyor.

Artık değil.

"Bana doğruyu söylüyor olsan bile." Sesimi kasıtlı olarak duygusuz ve soğuk tutuyorum. "Bu sadece bir tür hastalıklı zihin oyunu olmasa bile. O barda tanıştığımız anda beni zaten terk etmiştin. Aldatmacan bunu garantiledi."

Kendimi titreyerek yerden kaldırıyorum, her zamankinden daha derine iniyorum ve son gücümü toplayarak kilide bir fiske vurup kapıyı açıyorum.

Başı dönmeden önce düşmemek için kendini zor tutuyor, yavaşça ayağa kalkarken gece ormanı gözleri benimkilerle kilitleniyor. Vücudu gergin ve bakışları belirsizlikle dolu.

"Anneni bulmadığın sürece birbirimize söyleyecek başka bir şeyimiz yok Cooper." Akan son birkaç damla gözyaşını saklamaya bile çalışmıyorum, sesim küçümseme dolu. "Ve daha önce anlaşılmadıysa diye söylüyorum, seni görmek gibi bir arzum yok." Çenemi ön kapıya doğru salladım. "Yani artık gidebilirsin."

Gözlerini tehlikeli bir şekilde bana dikeyor ve çenesinin sıkıldığını, burun deliklerinin açıldığını görüyorum.

"Defol git evimden." Ona meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum, geri adım atmıyorum. "Dediğim gibi, Şeytan burada hoş karşılanmıyor."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Üçüncü Bölüm

Ertesi sabah ağrıyan gözlerle boktan hazır kahvemi yudumlarken mutfak tezgâhına yaslanmış, hayatıma ne olduğunu merak ediyordum. Coop dün gece ona defolup gitmesini söyledikten sonra şaşırtıcı bir şekilde gitmişti ama Jace'le birlikte tekrar kapıma dayanmalarının uzun sürmeyeceğini biliyordum. İçeri alınmayı talep ediyorlardı. Affedilmeyi hak etmeye kararlıydılar. Ya da en azından Jace affedilmeyi hak etmeye kararlıydı, Coop... Kahretsin, artık Coop söz konusu olduğunda ne düşüneceğimi bile bilmiyordum.

Bunun dışında, ondan nefret ediyordum.

O kadarını biliyordum. Bu sabah gözlerimi açar açmaz göğsümdeki sıkı öfke ve zihnimdeki kesinlikte bunu hissedebiliyordum. İliklerime kadar işleyen bir nefretti bu. Hikâyesinin ne kadar üzücü olabileceği umurumda değildi. Beni en başından beri kandırmıştı ve bunun için ondan nefret ediyordum. Daha ortada böyle bir şey yokken bizi mahvettiği için. Beni sevdiği ve yok ettiği için. Bizi bu karanlık, sapkın yola sürüklediği için ki herkes bunun sadece kırılmaya yol açacağını görebilirdi.

Küçük bir parçam anlasa bile... Yine de bu yüzden ondan nefret ediyordum.

Jace, şey, Jace daha karmaşıktı. Nefret etmesi daha zordu. Olmamalıydı, bu adil değildi, ama bu onların ve benim gerçeğimdi. Yine de onunla ne yapacağımı bilmiyordum, gerçeği benden sakladığı için ona hâlâ öfkeliydim.

Kuzenler.

Bu düşünce karşısında başımı sallıyorum ve kahvenin tadına bakarak yüzümü buruşturarak bir yudum daha alıyorum. Lanet kuzenler. Neredeyse en başından beri bana böylesine zıt şekillerde bağlı olan kuzenler. Beni ellerinde tutmak için bana ihanet eden kuzenler.

Ne bok yiyeceğim ben?

Yanımdaki tezgâhta duran telefonuma baktım ve sabahtan beri yaptığım gibi çocukları arama isteğimle savaştım. Şu anda tek istediğim seslerini duymaktı. Onlara tüm korkunç gerçeği anlatmak ve ailenin tanıdık rahatlığına ulaşmak. Ama bu sadece daha fazla drama ve büyük olasılıkla şiddete yol açacaktı. Bırakın Jace'e olanları, Coop'un burada olduğunu bilselerdi kendilerini kaybederlerdi. Ve benim içimde

Onları sakinleştirmek ve aynı zamanda kendimi de toparlamak zorundaydım. Bu yüzden bu dürtüye direndim. Bu beni dayanılmaz derecede yalnız hissettirse de.

Yalnız ve öfkeli... ve utanmış. İki çocuğun güzel yalanlarıyla gözümün bu kadar kör olmasına izin verdiğim için utandım.

Uçucu bir kombinasyondur. Göğsümü çok sıkı hissettiren bir kombinasyondur. Sanki tüm acılar bir gecede oraya yerleşmiş ve dayanılmaz, zehirli bir baskıdan başka bir şeye dönüşmemiştir. Beni bir ipin üzerinde, düşmekten ve muhteşem bir kendini yok etme dalışına dalmaktan bir itme uzakta bıraktı.

Kapanan bir araba kapısının sesi beni çalkantılı düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve elim kupamın etrafında sıkışıyor, bir sonraki saldırı dalgasına hazırlanırken geriliyorum.

Ama hangisi olacak?

Olması gerekenden daha uzun süren kapının çalınmasını beklerken omuzlarımın gerildiğini hissediyorum, daha sesini duymadan soruma cevap veriyor. Ve nihayet yumuşak bir sesle kapı çalındığında, öfkeli kalbime zonklayan bir sızı yayılıyor.

"Ellie," diye sesleniyor Jace'in melodik sesi usulca.

Kendimi kaskatı tutuyorum, bir milim bile kıpırdamıyorum, nefes almama bile izin vermiyorum çünkü bir yanım kendimi onun kollarına atmak ve denizden yayılan kokusunun sunduğu tüm rahatlığı içime çekmek istiyor. Bir anlığına da olsa kendimi yalnız hissetmemek için.

"Kilidini açmıyorum sarışın," diye sesleniyor bir süre sonra. "Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?"

Bundan nefret ediyorum. Şu anda ona karşı zayıf olamam. Doğan güneşim olan bu çocuğa karşı kendimi savunmasız bırakamam. Coop'un kim olduğunu bilmiyormuş gibi davrandığı o ilk gece bana yalan söylediği kadar kesin bir şekilde bunu benden koparıp aldı. Bu beni ona o kadar kızdırıyor ki fiziksel olarak acıtıyor.

"Seni seviyorum, Ellie. Özür dilerim ve-" Melodik sesi yakalıyor ve onun da acı çektiğini biliyorum ama şu anda kendimden başka kimseye sunacak bir şeyim yok. Ayakta kalmak için her şeyimi harcıyorum. "Beni duyabildiğini biliyorum," diye devam ediyor, sesi öncekinden biraz daha sert. "Ama biraz yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu da biliyorum ve şu anda biraz yalnız kalmayı hak eden biri varsa o da sensin."

Sözleri karşısında diken diken olan gözlerimi hızla kırıştırıyorum. Bu sabah kendime bugün daha fazla ağlamayacağıma dair bir söz verdim.

Bu çocuklar gözyaşlarını daha fazla hak etmiyorlardı ve ben de onlar söz konusu olduğunda hıçkırma hıçkırma ağlama alışkanlığı edinmekten pek hoşlanmıyordum. Haklı olup olmadığı önemli değildi.

"Sana ve Coop'a kahve ve kahvaltı bırakıyorum." Bir an duraksıyor ve alt dudağını dişlerinin arasından gergin bir şekilde çektiğini, ayakta durduğu için çizmesinin dudağını çekemediğini biliyorum. "Coop'a gideceğim çünkü annesini bulduğunu düşünüyor. Bu konuda konuşmaya hazır olduğunda bana ulaş, tamam mı?"

Tabii ki yaptı.

Kahvemden bir yudum daha almadan önce alay edip gözlerimi deviriyorum. Şeytan muhtemelen dün geceki sözlerimi cehenneme geri dönmek yerine bir meydan okuma olarak algılamıştı. Sapkın piç kurusu.

"Ve Ellie..." Jace'in yalvaran sesi tekrar duyulur. "Lütfen dikkatli ol, tamam mı? Kyle ve Kurt hâlâ dışarıda bir yerlerde, o yüzden... Bilmiyorum. Burada kal lütfen, tamam mı?" Kapıyı tekrar çalıyor. "Uyanmadıysan diye söyledim... Seni seviyorum güzel kız."

Sanki kapıya gelmemi umarak oyalanıyormuş gibi bir dakika sürdü ama sonunda cipine binip uzaklaşırken çıkardığı sesi duydum. Coop'un dün ona ne kadarını anlattığını merak ederek bedenimin yavaşça tezgâha yaslanmasına izin verdim. Ona aramızda olanlarla ilgili gerçeği anlatıp anlatmadığını. Tiff'in birbirlerine bağırdıklarından bahsettiğine göre... öyle olduğunu tahmin ediyorum.

Ve tahminimce Jace bu konuda kesinlikle El takımındaydı. Siktiğimin

Coop'u. meseleyi zorlamak için annesini bulmuştu.

Bilgi için nasıl bir bedel talep edeceğini biliyordum. Benimle geçireceği zaman, bir şekilde, beklenen ödeme olacaktı. Bunların hepsi beni kendi yarımküresine geri çekmek için bir oyundu ve tek yaptığı gerçekten lanet olası bir Şeytan olduğuna dair görüşümü sağlamlaştırmak oldu. Muhtemelen kalbi olan bir Şeytan, ama yine de beni ruhumla birlikte mahvetmeye kararlı bir Şeytan.

Ve işe yarayacaktı çünkü o gece o odada ne olduğunu bilmem gerekiyordu. İçimdeki öfkenin bir kısmını dindirmesi için buna ihtiyacım vardı. Yine de ne duymayı umduğumdan tam olarak emin değildim.

Siktir et.

İstediğimi elde etmek için cehenneme girmem gerekecekse, en azından önceden biraz mühimmat yükleyebilirdim. Tezgâhtan kalkıp kahvemi yudumlarken büyükannemin yatak odasına doğru yürüyorum ve dolabın kapağını açıyorum. Gözlerimi orada asılı duran kıyafetlerin üzerinde gezdirdim.

rastgele bir tişört ve eşofman almadan önce alışkanlık. Nasıl görüldüğüm umurumda bile değil. Bugün kimseyi etkilemeye çalışmıyorum.

Duş almaktan vazgeçiyorum çünkü yine bir şeyler şu anda bana çok anlamsız geliyor. Anahtarlarımı alıp kapıdan çıkmadan önce hızlıca üstümü değiştirip saçlarımı dağınık bir şekilde topuz yapıyorum. Bu kez kapının arkamdan kilitlendiğinden emin olmak için isteksizce uğraşıyorum ve Jace'in benim için bıraktığı kahve ve kahvaltıyı ısrarla görmezden geliyorum. Bu kez kahveyle kandırılmayacağım ve zaten iştahım da yok gibi. Franny'ye atlayıp garaj yolundan çıkıyorum ve marinaya doğru ilerlerken müziğin sesini sonuna kadar açıyorum.

En azından Jace bana orada olmayacağını bildirme nezaketini göstermişti, böylece huzur içinde mühimmatımı stoklayabilirdim. En azından bir süreliğine.

Marinaya yanaşıp her zamanki yerime park ediyorum, kısa süre içinde tam olarak nerede olduğumu onlara bildireceğim için varlığımı gizlemeye gerek olmadığını düşünüyorum. Rıhtımdan Jace'in *teknesine* doğru ilerlerken kendimi güverteye çekiyorum ve doğrudan yatak odasına yönelmeden önce kapısını kilitleme ihtiyacı hissetmediği için göz devirerek kendimi kamaraya bırakıyorum. Yatağa sürünmeden ve zulasını sakladığını bildiğim duvarları kaplayan bölmelerden birine uzanmadan önce kendimi onun deniz baharı kokusuna karşı çelikleştiriyorum. Bölmeden ahşap kutuyu alıp yatağa oturuyorum ve açıyorum, ot kalemlerini hızla bir kenara itip sarma kâğıdı ve yeşili tercih ediyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, Jace sigara içtiğimizde genellikle buna sabır göstermezdi ama ben mükemmel sarılmış bir esrarın sanatını takdir ediyordum. Ve son birkaç gündür yaşadığım cehennemden sonra kesinlikle bir tane hak etmiştim. Kaçak sigarayı kutunun üstüne koydum ve çakmağımı kapıp güverteye çıkmadan önce çok sevdiğim mükemmel beyzbol sopası şekline getirmek için zaman ayırarak dikkatlice sardım. Yolumun üzerinde durup hoparlörünü ve bir fincanı kaptım.

Merdivenleri tırmanıp alt güverteye oturuyorum, yaslanıyorum ve koleksiyonumu yanıma koyuyorum. Eşofmanımın cebinden telefonumu çıkarıp hoparlörle senkronize ettikten sonra en öfkeli çalma listelerimden birini açıp sesi kulak tırmalayıcı bir seviyeye getiriyorum. Eşofmanımın cebinden sigarayı alırken dişlerim neredeyse takırdıyor.

desteleyin ve yakın, tatlı dumanı derin bir şekilde iinize çekin ve nefes vermeden önce bir dakika boyunca içinizde tutun.

Tanıdık vızılı kafamı doldururken vücudumdaki gerginliğın azaldığını hissedebiliyorum. Göğsümdeki o korkunç zehirli baskının biraz olsun hafıflediğini hissediyorum. Bir fırt daha çekip telefonumu elime alıyorum, mesajları açıp Jace'in adına tıkladıktan sonra bir mesaj yazıp gnder tuşuna basıyorum.

El: Teknedeyim.

Eğır Leah Reynold'un evindeyseler, bu bana esrarı bitirmek için yeterli zamanı verir. Tanrı biliyor ya, muhtemelen çoktan arabalarına koşmuşlardır. Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes daha çekiyorum, başımı güvertenin korkuluklarına yaslayıp ruh halimi bir şekilde iyileştireceğı umuduyla gneşı içime çekiyorum. Onların ihanetinin bile beni rahatsız etmeyeceğı kadar muhteşem bir şekilde uçmayı planladığımı bilmiyorlar... bu imkansız olurdu, ama en azından beni o kadar rahatsız etmeyecek. Onların yanında olmama ve onlara kırılmadan bakmama izin veriyor.

O zaman ipten atlayacak mıyız, El?

Tam olarak değil. Ama çok yakın... inanılmaz derecede yakın.

Tam Violent Femmes'in "Add It Up" şarkısının güzel kısmına gelmiştim ki Converse'li ayağımın altına hafif bir tekme geldiğini hissediyorum. Gözlerimi aralayıp bana bakan bir çift eğlenen havai fişek yeşili gözlere bakıyorum. Jace başıyla yanımdaki hoparlörü işaret ediyor, ben de isteksizce sesi daha katlanılabilir bir seviyeye indiriyorum ve Coop'un merdivenlerin dibinde durduğı yerden bana baktığını görüyorum. Karanlık bakışlarındaki onaylamama belli oluyor.

Görünüşü göre, Şeytan benim başa çıkma mekanizmamı onaylamadı. Anla işte.

Jace'e bakmak için geri dönmeden önce sanki hiç var olmamış gibi gözlerimi onun üzerinde gezdiriyorum ve dudaklarının kenarlarında gizlemeye çalıştığı sırtışı görüyorum.

"Başımı belaya mı sokmaya çalışıyorsun, Sarışın?" diye şakacı bir şekilde söyleniyor.

"Gerginliğı azaltacak bir şeye ihtiyacım vardı," diye cevap veriyorum, devam etmeden önce bir nefes daha çekiyorum, destansı bir sürtük olduğumu biliyorum ama kalbimdeki zehrin engelleyemiyorum. Ot onu biraz kreltmış olsa bile. "Ayrıca, burayı mahvettiğimizi ve komşuların bunu sorun etmediyse bunun da sorun olmayacağını düşündüm."

Sözlerimi takip eden sessizlikteki gerilimi bir bıçakla kesebilirsiniz ve Jace'in bakışlarındaki sitemi görüyorum. Vücudu geriliyor, gözleri kayıyor

Bana dönmeden önce Coop'a baktı. "Ellie..." Uyarırcasına uzatıyor.

O zaman onu da sikeyim. Coop konuşurken kültablasının külünü yanımdaki bardağa savuruyor ve son bir firt çekiyorum.

"Sorun değil Jace," diyor alçak sesi küstahlıkla dolu. "Eleanor bir velet gibi davranmak ve duygularıyla saldırmak istiyorsa, bırak yapsın." Kasıtlı olarak duraklıyor. "Bunu kaldırabileceğimi biliyor."

Onun meydan okuyan gece ormanı bakışlarıyla karşılaşmak için başımı sallıyorum, sözlerini hatırlayınca öfkeleniyorum. "Şeytan," diye çıkışıyorum, başımı çevirip bardağın içindeki sigarayı söndürüyorum. "Şeytan... konuşamaz." Derin bir nefes alarak tekrar Jace'e bakıyorum. "Yani annesini buldu mu?"

Jace'in gözleri, başını sallamadan önce zihinsel durumumu değerlendiriyormuş gibi bir an benimkileri arıyor. "Evet sarışın, öyle yaptı."

"Nerede o?"

"Kızın buradan yaklaşık iki saat uzaklıkta, babasının eskiden yazmaya gittiği bir kulübede olduğunu düşünüyor."

İçimden mizahsız bir kahkaha yükseliyor. "Ne kadar uygun." Telefonumu kaptığım gibi güverteden kalkıp ayağa kalkıyorum ve ikisinin arasına bakarken nihayet Coop'un bakışlarıyla yeniden buluşuyorum. Benim çarpıcı yalancılarım. "Peki neyi bekliyoruz?"

"Biz de seni bekliyorduk," diye cevap verdi Coop, kısılmış gözleri benimkilerle kilitlenerek. "Ama önce bir sorum var."

Gözlerimi deviriyorum, konuşurken sesimden alaycılık damlıyor. "Tabii ki var."

Yanımdaki Jace'e başıyla selam veriyor. "Nasıl oluyor da o konuşabiliyor?"

Merdivenlerden inerken ona yarım bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Çünkü onun sesi bana seninkinden biraz daha az şiddet hissettiriyor."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Dördüncü Bölüm

Jace'in cipindeki sessizlik neredeyse dayanılmaz. Bir saatten fazladır yoldayız ve şu ana kadar kimse tek kelime etmedi. Arabaya bindiğimizde müzik açmayı düşünmüştüm ama bu fikirden hemen vazgeçtim, bunun yerine sessizliğimle acı çekmelerine izin vermeyi tercih ettim. Cehennem gibi rahatsız ediciydi ve eğer hala umursamayacak kadar kafam güzel olmasaydı muhtemelen beni daha çok öldürürdü. Bundan sonra karşılaşacağımız cevapları düşündükçe gerginliğin bedenimi işgal etmesini engelleyen tek şey buydu.

Bu ve zaman geçirmek için bulduğum, hangisinin sessizliği ilk bozacağına dair bahse girdiğim oyun. İki arada bir derede kalmıştık. Jace beni affetmesi için yalvaran ama aynı zamanda boşluğa ihtiyacım olduğunu da anlayan biriydi; Coop ise şüphesiz arabadaki herkes arasında en inatçı olanıydı ama yine de beni sürekli itmekten kendini alamıyordu. Jace'in gözlerinin sürücü koltuğunda oturduğu yerden birkaç dakikada bir olduğu gibi yine bana dikildiğini hissediyorum, Coop'un bakışları ise adeta sırtımda bir delik açıyor.

Hmm. Jace, kesinlikle Jace.

Göz ucuyla yanımda ağzını açtığını ve sonra yorgun bir iç çekmeden önce kapattığını görüyorum.

Çok yaklaştın.

İki gün önce o lanet dosyayı açtığımdan beri hissettiğim ilk eğlenceyle dudaklarım seğiriyor. Özür dileme turunun tam zamanı değil, Dawson.

Bardak tutucusundaki su şişesine uzanıp hemen kapağını açıyorum ve Coop'un arka koltuktan gelen alaycı sesiyle ağızımdaki pamuksu kuruluktan kurtulmaya çalışarak yarısını yudumluyorum.

"Yüksekten mi iniyorsun, Prens?" Lanet olsun. Kendi bahsimi kazanmama bile izin vermedi.

Şişeyi bardak tutucuya geri koymadan önce onun arkamda olduğu düşüncesine değil, harekete odaklanmaya çalışarak kapağı yavaşça geri çeviriyorum.

"Aslında Taylor Swift'i patlatmamana şaşırdım," diye alaycı bir şekilde devam ediyor. "Bilirsin, eski günlerin hatırına."

Jace'in meraklı bakışları benimkilere yöneliyor ama başımı hafifçe sallayarak ona bu işin peşini bırakmasını söylüyorum. Bugün gereğinden fazla hafıza şeridine girmeyeceğim. Ve elimden gelse Şeytan'la da konuşmayacağım. Orta konsoldan telefonumu alıp aux kablosuna takıyorum ve *Spotify*'yı başlatıyorum. İstedğim şarkıyı bulmak için kütüphanemde hızlıca geziniyorum ve bulup çal tuşuna basıyorum. "Cinderella's Dead "in ilk notaları hoparlörlerden çalıyor, hemen ardından şarkı sözleri geliyor ve Coop'un bu sözlerle karşılık olarak arkamdan akıttığı öfkeli enerjiyi hissedebiliyorum.

Koltuğumun arkasına tutunup öne doğru çekildiğini ve kulağıma süründüğünü hissediyorum. "On dokuz yaşında değildin... Prenses." Nefesini kulağımda hissettiğimde tüm vücudum gerilirken, sesini alçak ve karanlık bir şekilde bana ismini vurguluyor. Sandal ağacı kokusunun aniden içime girmesi.

Mırıldanırken aramıza biraz mesafe koymak için tekrar su şişesine uzanıyorum. "Yeterince yakın."

Yanımdaki Jace'in kısık kahrkahası dikkatimi çekiyor ve gözlerimi ona dikiyorum. "güldüğünü bilmiyorum Dawson," diye sinirli bir şekilde çıkışıyorum. "Özür kahvaltın şu anda verandada çürüyor, yani gülmek için en az onun kadar sebebin var."

Şaşkın gözleri benimkilerle buluşuyor ve gözle görülür bir şekilde yutkunup direksiyonu sıkıca kavrarırken gözlerinde bir acı parıltısı görüyorum.

Ama ne bekliyordu ki? Küçük bir kahvaltı ve kafeinin aldatmacasını sileceğini mi?

Daha çok dene, Jace. Bu senin her zamanki cazibenin ötesine geçiyor.

Koltuğuma tekrar yaslanmadan önce uzanıp sesi sağır edici bir seviyeye yükseltiyorum. Şimdilik onların saçmalıklarıyla uğraşmayı bıraktım. Özellikle de artık zoraki etkileşimler yüzünden kafamın güzelliği kesinlikle azalmışken.

Yolculuğun geri kalanı gergin bir sessizlik içinde geçiyor, o zehirli basınç göğsümü tekrar doldurup tüm gücüyle geri gelene kadar şarkı seçimlerim daha da kızgınlaşıyor. Tam orada, göğüs kemiğimin arkasında oturuyor ve onu kırıp açmak için bekliyor.

Dayanılmaz.

Coop, Jace'in omzuna dokunarak sağdan gelen toprak yolu işaret ediyor ve ben de isteksizce uzanıp müziğin sesini kısıyorum. çalıştığı için gelişimizi duyurmamamız gerektiğini düşünüyoruz. Jace

virajı döndükten sonra engebeli yolda bir mil kadar gittikten sonra gördüğümde midemin sıkışmasına neden olan ahşap bir kulübeye geldik.

Nedense bana Cahuita'daki kulübeyi hatırlatıyor. Belki boyutu ya da şekli, ahşabın benzer rengi ya da soyut bir özü. Ama nedeni ne olursa olsun, bu yapı, vebadan kaçır gibi kaçmaya çalıştığım bir anılar selini akla getiriyor.

Görür görmez nefret ediyorum. Ormandaki o lanet huzurlu ortamdan . Buraya gelip gelmediklerini merak ediyorum.

Jace cipini kulübeden biraz uzağa park ediyor ve hepimiz inip kapılarımızı usulca kapatıyoruz. Ben inerken çocuklar da ön tarafta durup bana bakıyorlar; Jace yön bulmak için, Coop ise muhtemelen beni daha fazla kızdırmak için.

Belki de değil, ama ben yine de böyle düşünüyorum.

"Bu oyunu nasıl oynamak istersin sarışın?" Jace bana bir adım daha yaklaşarak usulca soruyor.

Cesur hareket, Dawson.

Omuz silkiyorum ve kulübeye doğru başımı sallıyorum. "Cadının evde olup olmadığına bakmaktan başka yapacak bir şey kalmadı."

Coop bir kahkaha attı ve ben de başımı çevirip onun eğlenen bakışlarıyla . "Bu konuda benimle tartışmaya girmeyeceksiniz, Prenses."

Gözlerimi onunkilerden ayırıyorum ve tüm bu anıları arkamda bırakmaya çalışarak ön kapıya doğru yürümeye başlıyorum.

Ama Jace hemen bana yetişiyor ve uzanıp kolumdan tutarak beni durduruyor. "Belki de önce Coop'un gitmesine izin vermelisin? Muhtemelen onun için kapıyı açmaya daha yatkın olacaktır."

Derin bir nefes çekiyorum, bakışlarımı bilerek kolumu tuttuğu yere kaydırıyorum ve bırakırken gözleri yine o acıyla parlıyor. "Tamam."

Yanımızdan geçip giderken Coop'un gözleri tehlikeli bir merakla aramızda geziniyor ve o başka tarafa bakmadan önce ona en iyi bakışımı attığımdan emin oluyorum. Gidip kapıyı çalmasını izliyorum, cevap verip vermeyeceğini beklerken vücudum gerginlikten neredeyse titriyor. Ama kapının açılması sadece bir an alıyor ve o bakır rengi saçların omzunun üzerinden parladığını görür görmez tekrar ilerlemeye başlıyorum.

"...Hala ne yaptığınızı bilmiyorum-"

Ön kapıya vardığımda neredeyse koşuyordum ve beni fark etti, yüzünde şaşkınlık belirdi ve cümlesinin ortasında durdu.

Bakışlarını Coop'a çevirdiğinde bakışlarının buz gibi olması uzun sürmedi. "Delacroix kıızıyla ne yapıyorsun?"

"Ah," diye araya giriyorum Coop daha tek kelime edemeden. "Bilmiyor muydun, sevgili anneciğim?" Coop yanıt vermeyince gözlerini tekrar benimkilere çevirmeden önce bir süre bekledi. "Sürpriz! Ben senin anasını siktiğimin geliniyim."

Jace yanıma geldiğinde burun deliklerinin alevlendiğini görüyorum ve gözlerini tekrar Coop'a çevirmeden önce beyni bu kavramı kavrayamamış gibi bir an bana bakmaya devam ediyor.

"Neden bu?" Sesi öfkeyle çıkıyordu. Coop yanımda boğazını temizliyor. "Karışık bir durum."

"Karmaşık mı?" Acımasızca gülüyor. "Karmaşık mı? Tanrım, Cooper, gerçekten de babana benziyorsun." Başını sallıyor, hâlâ esprisiz bir şekilde gülümsüyor. "Bunu değiştirmek için yaptığım her şeye rağmen-"

Yanımda Coop'un onun her sözüyle daha da gerildiğini hissediyorum ve parmaklarımı hızla annesinin yüzünün önünde şaklatarak tiradını durduruyorum.

"Tam burada, Leah." Aramızdaki her şeye rağmen, onu parçaladığını görmeye dayanamıyorum. Bunu şimdi sadece ben yapabilirim. "Sanırım bu aile buluşmasını içeride yapmamızın zamanı geldi. Ne dersiniz?"

Tereddüt ediyor, gözlerini üçümüzün üzerinde gezdiriyor ve kaşlarının gerginlikle gerilmesini izliyorum. Oğlununkiyle aynı şeyi hatırlattığı için bana sertçe vuruyor.

"Burada pek fazla seçeneğiniz yok." Jace diğer tarafımdan sessiz bir tehdit savuruyor, hafifçe eğilerek geri çevrilmek üzere olmadığımızı belli ediyor.

Leah, Jace'in bakışlarıyla karşılaşır ve derin bir nefes alarak göğsünün genişlediğini görüyorum. "Tamam." Kapıya arkasını dönüp açık bırakıyor ve küçük kulübeye giriyor, bizi de peşinden sürüklüyor.

Önce kulübeye adım atıyorum, havadaki bakımsız kokuyu içime çekiyorum ve mekânı kaplayan seyrek mobilyaları görüyorum. Birkaç sandalyeli bir mutfak masası ve bir yataktan başka bir şey yok. Küçük bir mutfak bir tarafa doğru çıkıntı yapıyor, tezgahlarda hiçbir şey yok ve her şeyi kaplayan kalın toz tabakası ve örümcek ağlarından buranın yıllardır ziyaret edilmediği anlaşılıyor. Leah'nın masaya doğru yürüdüğünü ve gözleri merakla oğluyla benim aramda gidip gelmeden önce oturduğunu izlerken çocuklar da arkamdan geliyor.

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

Sorusunu takip eden sessizlikte yanağımın içini ısıyorum, ifademi düz tutuyorum ve cevap vermeyi reddetmeme rağmen bakışlarından geri adım atmıyorum.

Yüzüne soğuk bir gülümseme yayılıyor ve gözleri acımasız bir ilgiyle oğluna dikildiğinde zihnindeki çarkların döndüğünü görebiliyorum. "Kahretsin, Cooper. O gece gerçekten de tahmin ettiğimden daha fazla zarar görmüş olmalısın."

Sözleri onu korumak için duyduğum o lanet olası mantıksız arzuyu yeniden alevlendiriyor ve ben de bir adım öne çıkıp şımarıkça sırtıyorum. "Ama burada bunu konuşmak için bulunmuyoruz, Leah."

Karşısındaki sandalyeyi çekip otururken beni dikkatle izliyor. "Peki beni aydınlat Eleanor, nedir bu?"

Duraksıyorum, gözlerinin içine bakıyorum ve orada hâlâ saklamaya çalıştığı nefreti görüyorum. "Gerçeği."

Sözlerim karşısında dudakları büzüldü. "Ailenin dosyasından yeterince şey almadın mı?"

"Bende bolca var," diye alaycı bir şekilde söylendim. "Sadece bugün buraya gelme sebebim olan gerçek değil. Sakladığın gerçek değil."

Gözleri Coop'a kayıyor ve tekrar bana dönmeden önce daralıyor. "Sanırım oğlum seni aydınlatmakta bir sorun yaşamadı?"

"Oğlun..." Derin bir nefes alıyorum, göğsümdeki baskıyı hafifletmeye çalışıyorum ve kelimelerimi dikkatle seçiyorum. Ne kadarını anladığımı bilmiyor ve ona benden uzak durması için herhangi bir cephane vermek istemiyorum. "Oğlun bana bulmacanın sadece son parçasını verdi. Yine de o fotoğraflarda kendini ele verdin. Kapının yanında durup olayı örtbas etmeye çalıştın."

Gözleri yavaşça yüzümde geziniyor, onu didik didik ediyor ve kendimi mikroskop altındaki bir böcek gibi hissetmeme neden oluyor. "Belki de her şeye rağmen Nadia'dan daha zekisin." O soğuk gülümseme dudaklarını büzüyor ve kasıtlı bir şekilde Coop'a bakıyor. "Belki de değildir."

Siktiğimin kaltağı.

"Dikkatli ol anne." Coop'un alçak, ölümcül sesi arkamdan tehdit ediyor. "Bana istediğin kadar zehir kus ama Eleanor'u bu işe karıştırma."

"Tanrım." Sandalyesinde arkasına yaslanıp acı bir kahkaha atarak kollarını kavuşturuyor. "Delacroix kadınları ve Monroe erkekleri hakkında ne var? Adam'ı Nadia'nın büyüüne bu kadar kaptıran şeyin ne olduğunu hiç anlamamıştım."

"Belki de gerçekten bir kalpleri vardır," diye alaycı bir şekilde konuşan Jace masanın etrafında dolaşarak diğer sandalyenin başında durur ve ellerini sandalyenin üzerine koyar.

Leah kaşlarını kaldırıp ona bakıyor, gözleri düşünüyor. "Ve görünüşe göre Dawson erkekleri de."

"Yani biliyor muydun?" Merakla soruyorum, bu konuşmayı tekrar rayına oturtmaya çalışıyorum, böylece önümüzdeki bir saati berbat aşk hayatımı ya da eksikliğimi inceleyerek geçirmeyeceğiz.

Gözleri tekrar bana dönüyor, konuşurken tonu sinirli. "Elbette biliyordum." Başını iki yana sallıyor. "Kör bir adam bile Adam'daki değişimi görebilirdi. Nadia'ya kesinlikle vurulmuştu. Hem de sıırıslıklam." Bakışlarını kırıp pencereden dışarı bakmadan önce alay ediyor. "İşin komik yanı, Nadia ve Cane'le yıllar boyunca karşılaşmıştık. Markette, Dawson'ların doğum günü partisinde birkaç kez. Arkadaş değildik ama birbirimizi tanımıyor da değildik. Ben sadece..." İç çekiyor, gözleri düşünceli bir şekilde kısılıyor. "Nerede değiştiğini bilmiyorum. Nasıl başladığını."

Ona ipucu emindim.

Boğazımı temizleyerek bakışlarını tekrar kendime çektim. "Babam biliyor muydu?"

"Hayır." Tiksinmiş bir ifadeyle dudaklarını büzüyor. "Hayır, kocam gibi Cane de burnunun dibinde olup bitenleri göremeyecek kadar Nadia'ya aÇıktı." Duraksıyor. "Ta ki ben ona söyleyene kadar."

Kalbim onun sözleri karşısında bir an için göğsümde tamamen duruyor. Ne anlama gelebilecekleri konusunda. "Ona sen mi söyledin?" Şok içinde kekeleyerek söyledim.

Bana dünyanın en bariz şeyiymiş gibi bakıyor. "Tabii ki ona söyledim. Adam onu ne kadar uyarsam da ilişkiyi durdurmayınca... Nadia'nın aklını başına getirebileceğini umarak Cane'e gittim."

"Ne zaman-" Duraklıyorum, boş gözlerine bakıyorum ve cevabının ne olacağını şimdiden biliyorum. "Ona tam olarak ne zaman söyledin?"

"Hepsinin öldüğü gün."

Ciğerlerimdeki hava boşalıyor ve oturduğum sandalyenin koltuğuna uzanıyorum, masanın üzerinden ona doğru uçmamak için sıkıca kavırıyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyor Jace, gözleri endişeyle bana kaymadan önce bir an için dehşete düşmüş bir ifadeyle ona bakıyor.

"O odada ne oldu?" Sözcüklerimin her biri damarlarımda dolaşan öfkeyle keskin bir tezat oluşturacak şekilde bilinçli, yavaş ve sessizce söyleniyor.

"Aynen sana daha önce
söylediğim gibi." "Sana
inanmıyorum."

"Sana ne söylememi istiyorsun?" Başını şaşkınlıkla bana doğru eğdi.
"Adam'ın yaptığını mı?" Başını sallarken yüzünde küçük bir gülümseme
beliriyor. "Hayır Eleanor, Adam'ın pek çok özelliği vardı ama içinde hiç böyle
bir şey yoktu." Gözlerini Coop'a kaydırıdıktan sonra tekrar bana çevirdi.
"Oğlum daha ölümcül eğilimlerini benden alıyor."

"Onunla dikkatimi dağıtmaya çalışma," diye çıkışıyorum öfkeyle. "O odada
ne oldu öyle?"

"Neden bu kadar önemsiyorsun? Neden hayatına devam etmiyorsun?"
Gözlerini bana dikti. "İçindeki küçük kız mı? Gerçekte hiç sahip olmadığınız
bir aile masalını mı özlüyorsunuz? Ailenin seni terk etmeyi gerçekten
seçmediğine dair bir fantezinin özlemi-"

"Anne." Coop'un sesi arkamdan ona saldırıyor ve masaya doğru yürüyüp
karanlık bir öfkeyle dolu gözlerle ona bakarken tiradını durduruyor. "Seni bir
daha uyarmayacağım."

Ğç çekerek, sanki Adam serseri bir çocuktan baĞka bir Ğey değilmiĞ gibi
ona baĞını sallıyor ve bakıĞlarını tekrar bana çeviriyor. "Gerçek şu ki
Eleanor, Adam geldiğinde Cane komodinden bir silah çıkardı, ona gitmesini
söyledi ve onunla tehdit etti, sonra da Nadia tam olarak yanlış bir anda
Adam'ın önüne çıktı. Cane'in parmağı o anda tetiğe gitmiş olmalı, dürüst
olmak gerekirse olayların sırasından pek emin değilim." Umursamazca omuz
silkiyor. "Belki de gerçekten Adam'ı vuracaktı."

Göğsümdeki baskı her sözüyle artmaya devam ediyor, parmaklarım
tırnaklarımın muhtemelen kanayacağından emin olana kadar sandalyeye sıkıca
yapışıyor.

"Ve sonra, ne yaptığını fark ettiğinde... Cane kendisiyle yaşayamadı." Sanki
tüm bu tartışma sadece zaman kaybıymış gibi umursamaz bir omuz silkme
hareketi daha yapıyor. "Ya da Adam da ölmeden önce bana öyle söylemişti."

Onun umursamaz bakışlarına bakarken, onun lanet bir canavar olduğunu
fark ediyorum. Eylemlerinin ne kadar haklı olabileceği, neye yol açtığı, kötü
niyetle yola çıktığı önemli değil... O bir canavar, açık ve basit.

Ve bir bakıma ebeveynlerim de öyleydi. Annem bencilliğiyle, babam da
dikkatsiz ya da kasıtlı davranışlarıyla. Her iki durumda da o beni terk etmeyi
seçti. Beni dünyada cevapsız bir şekilde yalnız bırakmayı. Beni temizlemem
gereken bu lanet pislikle baş başa bıraktı.

Yalan olsa da olmasa da ben her zaman haklıydım. Coop'un ve benim karanlığımız birbirimizi çağırıyordu çünkü benzer canavarlardan doğmuştuk.

"Ellie?" Jace'in yumuşak, melodik sesi beni kendine çekiyor ve ona bakıyorum, bir süredir boş boş baktığımı fark ediyorum çünkü herkes bana bakıyor. "Buradan çıkmaya hazır mısın sarışın? Sanırım almaya geldiğimiz şeyi aldık."

Başımı sallamadan önce bir an için onun havai fişek gözlerine bakıyorum, benim için acı dolu gözlerine. Bu yolculuğa çıktığımdan beri ilk kez beynimin tamamen boş olduğunu hissetmeme rağmen sesimi bulamıyorum.

Başından beri gerçekten de bir çeşit gerçeği söylüyordu. Eğer ona inanmayı tercih edersem, ki ediyorum, tüm konuşması sahte olamayacak kadar dikkatsizce acımasızdı.

Coop yanıma gelip eğiliyor ve parmak uçlarını parmak uçlarıma bastırarak sandalyeyi bırakmam için beni nazıkçe cesaretlendiriyor. Bir şekilde ağrıyan parmaklarımı gevşetmeyi başarıyorum, bunu yaparken ona bakıyorum ama gece ormanı bakışları her zamanki gibi beni selamlamak için beklemiyor. Onun yerine başı öne eğik, gözleri yere yapışık ve vücudu gergin. Derin bir nefes alıp ayağa kalkıyorum, Jace de yanıma geliyor ve çıkmaya başlıyoruz. Leah'nın sandalyesi de aynı şeyi yapıp arkamızdan kapıya doğru ilerlerken sürtünüyor.

Eşikten birkaç adım uzaklaşmıştık ki arkamdan seslendiğini duydum. "Sana bir anne tavsiyesi, oğlum... Delacroix kızından olabildiğince çabuk uzaklaş."

Yürümeye devam et, El. Sözlerinin seni nasıl etkilediğini görmesine izin verme. Seni etkilememeliler.

"Eğer yapmazsan... şey." O korkunç sesiyle gülüyor. "Sözlerime kulak ver, tıpkı orospu annesinin babana yaptığı gibi sana da ölüm ve yıkımdan başka şey getirmeyecek."

Göğsümdeki baskı sonunda patlıyor ve oğlanlardan biri beni durduramadan ona doğru koşmaya başlıyorum. Elimi en sert tokatla yüzüne indirmeden yaklaşık bir saniye önce tavrımdaki ani değişim karşısında yüzüne yayılan şok ifadesini görüyorum.

"Kapa o lanet çeneni," diye tükürdüm yüzüne, vücudum titriyordu. "Seni acı kaltak. Kapa o lanet çeneni."

Elini hızla kızgın bir kırmızıya dönüşen yanağına götürüyor ve sonra kaldırıyor, nefret dolu gözlerini bana çevirmeden önce bir an inanamayarak bakıyor.

"Biliyor musun," diye alay ediyorum onunla. "Bu kadar büyük bir amcık olduğun gerçeği olmasaydı senin için gerçekten üzüldüm."

Tam bana doğru bir adım atacakken arkamdan deniz kokusu geliyor ve gözleri omzuma kayıyor, Jace'in görüntüsü onu durduruyor.

Bir kolunu ortama dolayarak başını benimkinin yanına indiriyor, sesi yumuşak ve yatıştırıcı çıkıyor. "Onu sefaletiyle baş başa bırak, Ellie. Bu senin ona yapabileceğin her şeyden daha kötü."

Beni ondan uzaklaştırmasına ve arabaya doğru götürmesine izin veriyorum çünkü içten içe haklı olduğunu biliyorum. Bu kez kolunu cipe kadar bana doluyor ve ben de buna izin veriyorum çünkü o anda dokunuşuna itiraz edemeyecek kadar öfkeye kapılmış durumdayım. Tam beni cipin yolcu tarafına bindirirken Coop'un hâlâ cipin önünde durmuş annesine baktığını görüyorum.

"Seni uyarmıştım," diyor dönüp uzaklaşmadan önce. Hızlıca uzaklaşmadan önce yanımdan geçerken bir anlığına benim bakışlarımı yakalıyor.

Kulübeden uzaklaşırken, gözlerimi hâlâ açık kapı aralığında duran Leah Reynolds'tan alamıyorum. Bir elini yine yanağına bastırmış, nefret dolu yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı.

Bir sebepten dolayı bunun asla unutamayacağım bir görüntü olduğunu sanmıyorum.

Eve giderken kimse konuşmaya çalışmaz. Müzik çalınmıyor. Hepimiz kendi düşüncelerimizin içinde kaybolmuş durumdayız ve ben oyun oynamaya bile çalışmıyorum.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

O gece Adam'ın evinin kapısını iterek açtığımda, ipin ucunu kaçırdığımı, kendimi yok etmenin görkemli çukuruna doğru mükemmel bir kuğu dalışı yaptığımı biliyordum. Ama Leah Reynolds'ın kafamın içinde sesinden başka hiçbir şey bana eşlik etmeden Gram'ın evinde bir saniye daha oturamazdım. Ve acı gerçek şu ki gidecek başka bir yerim de yoktu. Bugün döndükten sonra Jace'in cipinden inmiş ve ikisiyle de tek kelime konuşmadan Franny'ye binip uzaklaşmıştım. Her iki ilişkinin de yarattığı karmaşa bir kez olsun aklımın bir köşesinde yer almamıştı.

Ve şaşırtıcı bir şekilde, o zamandan beri beni yalnız bıraktılar.

Bara giriyorum, Pazar günü olduğu için her zamanki kadar kalabalık olmadığını görüyorum ve bu benim için gayet uygun. Buraya içmeye geldim, sosyalleşmeye değil. Göğsümdeki o boşluğu, bu gece uykuya daldığımda rüyasız bir kayıtsızlığı garantileyecek kadar alkolle doldurmak için. Bara doğru yürüyorum ve Tiff'in beni gördüğünde iki kez baktığını görüyorum, darmadağınık görünüşümü görünce gözleri açılıyor. Gerçi onu suçladığımı söyleyemem. O sabah giydiğim aynı dikkatsiz kombinasyonu giyiyorum ve bu noktada kimsenin benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil.

Önündeki bar taburesine kayarken bana küçük bir gülümseme veriyor. "El."

"Tiff." Karşılığında dudaklarımı hafifçe kıpırdatmayı başarıyorum. "Nasıl-uh," diye gergin bir şekilde başlıyor. "Nasılsın?"

Ona ne söylediklerini merak ediyorum. Gerçek mi yalan mı?

"Ben..." İçimi çekiyorum, gözlerim arkasındaki şişelerde geziniyor. "Hayatta kalıyorum, Tiff."

Burnunu yukarı doğru kıvrıyor. "Bu iyi, sanırım?"

Mutlu bir cehaletin resmi olan şaşkın ifadesine bakıyorum ve bir an için böyle olmanın gerçekten daha iyi olup olmadığını merak ediyorum. Başından beri bu cevapları aradığım, mezarları kazdığım ve hayaletlerinin benimle konuşmasını talep ettiğim için gerçekten mazoşist miydim? Ve eğer Kosta Rika'da bir barda karanlık ve kibirli bir adam bana rastlamasaydı, bu dürtüyü hiç hissedecek miydim? Gölete attığı o taş beni umutsuz bir kapanış arayışına itti.

"Şu tekila şişesini ve bir kadehi alayım lütfen." Barın arkasında istediğimi işaret ediyorum. "Jace'in hesabına yazabilirsin. Bana borcu var."

Tiff'in gözleri büyür ve mırıldanmadan önce bir an tereddüt eder. "Ah, tamam."

O şişeyi almak için döndüğünde bakışlarımı barda gezdiriyorum. "Bu arada neredeler?"

Hangilerinden bahsettiğimi belirtmeme gerek yok.

"Um..." Şişeyi geri getiriyor ve bir bardak almadan önce önümdeki tezgâha koyuyor. "Jace biraz önce ayrıldı, yakında döneceğini söyledi. Ve Coop, uh..." Bardağı yere bıraktı. "Coop bugün döndüğünden beri odasından çıkmadı."

Şişenin üstündeki mantarı çekiyorum ve bardağıma bol miktarda dökmeden önce başımı sallıyorum.

Bu iyi bir şey. Onlar burada olduğumu öğrenmeden önce kafayı bulmam için bana zaman vermeli. Çünkü öğrendiklerinde gelecekler. Ne yazık ki ikisi de beni çok iyi tanıyor ve kendime zarar verdiğimi bir mil öteden fark edebilecekler.

Genellikle yudumlamaktan çok keyif aldığım tekiladan bir yudum alıyorum ve Tiff'in önümde dudaklarını birbirine bastırdığını görüyorum.

"Ne?" İçkinin boğazımı yaktığını hissederek törpüledim.

"Sadece..." Tereddüt ediyor ve devam etmesi için elimi sallıyorum. "Dünkü konuşmamızı hiç bitirmedik."

"Siktir." Tekiladan bir yudum daha alarak gözlerimi deviriyorum. "Sana gerçekten hiçbir şey söylemiyorlar."

"Ama sen-"

"Hayır, Tiff," diye çıkışıyorum, devam ederken yüzündeki incinmiş ifade karşısında sesimi yumuşatıyorum. "Dinle, o senin kardeşin. Senin ailen." Başımı sallıyorum. "Üzgünüm ama bu çok karmaşık bir durum ve senin dünyanı mahvedecek kişi ben olmayacağım. Coop'la konuşmalısın."

Yüzünde kederli bir ifade beliriyor ama başını sallayarak kabul ediyor ve dönüp barın diğer ucuna doğru yürüyor.

Bardağımdaki tekilanın geri kalanını rekor bir sürede yudumladıktan sonra kendime bir tane daha dolduruyorum. Dünyamın yıkılmasında bu kadar büyük bir rol oynayan adamın sahibi olduğu bir barda içki içtiğim gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum. Kafamın içindeki enkazı bastıran sabit ses vızıltısı dışında etrafımdaki hiçbir şeye dikkat etmiyorum. Şimdi neredeyse özlüyorum.

Göğsümdeki o öfkeli baskı yok oldu. Geride bıraktığı boş acı, gemiden beri beni rahatsız eden korkunç yalnızlığı daha da artırıyor.

İkinci tekila bardağımı yarılamaştım ki yanımdaki tabureye biri ve dikkatimi çekti. Bakışlarımı Andrea'nın endişeli bakışlarına doğru kaldırıyorum ve her şey bir anlığına sallanırken gözlerimi biraz kısıyorum.

Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Gördüğüm kadarıyla bu kesinlikle bir yardım çağrısına benziyor."

Sözleri karşısında dudaklarımdan bir kahkaha dökülüyor. "Tam olarak değil." Kadehimi alkışlar arasında ona doğru daldırıyorum. "Daha çok hak edilmiş bir alem."

Başını soru sorar gibi bana doğru eğiyor. "Arkadaş ister misin?"

Başımı çeviriyorum ve gözlerimi bar boyunca kaydırarak Zane ve Tommy'yi seçiyorum, onlar da Sam'le birlikte bir masada oturuyorlar. Hepsi de açık bir ilgiyle bana bakıyordu. Ve eğer Zane ve Tommy buradaysa.... Baş döndürücü yalancılarımın gelmesi uzun sürmez.

"Sanırım seninkine aldırılmazdım." Ona umursamaz bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Beni duygularım hakkında konuşturmadığın sürece."

"Tamamdır." Barın üzerinden uzanıp kendine bir bardak almadan önce başını sallıyor.

Bardağına biraz tekila döküyorum, dökmemek için dikkatimi işime vermem gerekiyor. Bu hareketin zorluğu, ulaşmak için yola çıktığım görkemli sarhoşluk durumuna doğru ilerlediğimi anlamamı sağlıyor. Şişeyi tezgâha geri koyarken Tiff'in barın diğer ucundan bize baktığını görüyorum ve gözlerimi ona dikerek bakışlarını hızla başka yöne çeviriyorum.

"Tiff sana mesaj attı mı?"

"Evet," diye kolayca cevap veriyor Andrea ve ben ona dönüp baktığımda bana bir kez daha gülümsüyor. "Kendisi olmayan bir arkadaşla ihtiyacın olabileceğini düşündü."

"Hmm," diye cevap veriyorum kayıtsızca ve belki biraz da sarhoşça.

Andrea altın vuruşunu yapmadan önce bir süre duraksıyor. "Demek sen ve Coop, ha?"

Gözlerimi kaçırıyorum, cevap vermeden önce kendime zaman kazandırmak için bir yudum daha tekila alıyorum. Sarhoş halimle kontrol altına almakta zorlandığım kalbimdeki sızıyı uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Belki de bu çok akıllıca bir fikir değildi.

Ama artık çok geçti ve ben pes eden biri degildim.

"Duygular hakkında konuşmadığımızı sanıyordum."

"Değiliz," diye yanıtlıyor hemen. "Bunlar gerçekler."

Yumuşak bir alay beni terk ediyor ve onun meraklı gözleriyle karşılaşıyorum. "Kim söyledi sana?"

"Coop'un şehre döndüğünü öğrenir öğrenmez... ve sonra Jace radardan kaybolunca, bir şeyler olduğunu anladık, yani..." Omuz silkiyor. "Tommy'yi köşeye sıkıştırdık, o da etti. Gerçi hiçbirimiz hikayenin tam olarak ne olduğunu bilmiyoruz."

"Mükemmel." Başımı arkaya doğru eğiyorum ve bardağımda kalan tekilayı büyük bir yudumla bitiriyorum. "Delacroix dedikodu değirmeni için daha fazla yem. Kasabayı en az bir on yıl daha ayakta tutmalı."

"Eğer iki değilse." Yumuşakça gülüyor. "Peki beni buradaki ıstırabımdan kurtaracak mısın?"

Büyük bir yudum daha almadan önce bardağıma biraz daha tekila dolduruyorum. "Güven bana Andrea." Başımı sallıyorum. "Bu hasarı istemezsiniz. I-" Sesim tutuklaşıyor ve devam edebilmek için boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum. "Kendim bile zar zor idare edebiliyorum."

Yüzünde endişeli bir ifade belirliyor ve cevap vermek için ağzını açtığı anda arkamdan melodik bir ses geliyor.

"O zaman bana ver."

Koltuğumda yavaşça dönüyorum, Jace ile gözlerimi kilitliyorum ve içlerindeki yıkıcı kalp kırıklığını tüm dünyanın görmesi için gözler önüne seriyorum.

Andrea'ya döner ve başıyla Zane'in oturduğu yeri işaret eder. "Bize bir dakika izin verir misin?"

"Elbette," diye cevap veriyor usulca, ayağa kalkıyor ve yanından geçerken omzunu okşuyor.

Jace o giderken gözlerini benden ayırmıyor ve sonra yavaşça bar taburesinin etrafından dolaşarak, başını benimkine yaklaştırmadan önce bir koluyla beni kafeslemek için uzanıyor.

"Onu bana ver, Ellie," diye tekrarlıyor, sesindeki acı yüzündeki ifadeyle eşleşiyor. "Çok kötü bir şekilde çuvalladığımı biliyorum. Güvenine ihanet ettiğimi biliyorum ve hayatımın geri kalanını o anda seninle açık konuşmadığım için pişmanlık duyarak geçireceğim. Ben sadece," Duraklıyor ve kekeleyerek nefes alıyor. "Adının dudaklarından döküldüğünü duydum ve bu beni dehşete düşürdü. Size ne olduğunu bilmiyordum. Ne olacağını bilmiyordum..." Sanki bu düşünceyle başa çıkamıyormuş gibi susuyor.

"Eğer bana söyleseydin," diye sessizce bitiriyorum, onu odakta tutmaya çalışırken gözlerimi kısıyorum.

"Eğer sana söyleseydim." Başını sallıyor. "Tek bildiğim seni yeni bulduğumdu, birbirimizi yeniden bulmuştuk ve az önce onun adının döküldüğü dudaklar artık benimdi ve bu yanlıştı." Bakışları bir an için uzaklaşıyor, sonra tekrar benimkine dönüyor ve daha da yaklaşıyor. Gözlerinde kalp var ve konuşurken sesi alçak ve samimi. "Kahretsin, muhtemelen hâlâ yanlış, bunu biliyorum ama yapamam. Gitmene izin veremem, sarışın." Elini yukarı kaldırıyor, alt dudağını gergin bir şekilde dişlerinin arasından çekerken boynumun dibinden kaçan saç telleriyle hafifçe oynuyor.

"Biliyor musun, eskiden şu sahnede ayağa kalkardım." Başını bardaki küçük sahneye doğru sallıyor. "Ya da sadece plajda birkaç şarkı çalardım ve bir yanım bunu severdi. İlgiyi. Performans sergilemek. Ama sonra sana aşık oldum ve sen benim her şeyim oldun." Havai fişek gözleri, devam etmeden önce hafızasına kaydetmiş gibi yüzümü tarıyor. "Sen beni içine çeken ilgi çekici girişsin. Nakaratın beni ezberlemeden önce zar zor bir inç veren mısrasın. Köprüde seçtiğim her kalp kırıcı kordonun arasına gizlenmişsin ve kahkahaların zihnimdeki şarkının her notasıyla uyum içinde çalışıyor." Elini kulağımın arkasına götürüp birkaç tutam saçımı yumuşak bir okşamayla tarıyor. "Benim için bütün melodi sensin, Ellie."

Sözlerini bitirdiğinde alt dudağım titriyor ve cevap vermem bir dakikamı alıyor, kelimelerimi çıkarmak için savaşmak zorunda kalıyorum. O anda teslim olup kollarına yığılma dürtüsüne karşı savaşıyorum.

"Sana çok kızgınım Dawson," diyorum sonunda, sesim kırılıp dökülerek.

"Biliyorum, güzel kız." Başını sallıyor, gözlerinin kenarları acı çekiyormuş gibi kırışıyor. "Ama beni affedebileceğini düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum," diyorum ona dürüstçe, başımı sallayarak. "İstiyorum ama bilmiyorum. Şu anda kafam çok karışık Jace, o yüzden-" O kadar ihanet dolu ki Coop'un ki nerede bitiyor, Jace'in ki nerede başlıyor bilmiyorum. Ve şu anki halimle hiçbir şeyi çözemeyeceğim kesin. "Bunu çözmek için zamana ihtiyacım var. Hepsini çöz. Tamam mı?"

Gözlerini dolduran soruları görebiliyorum ama bir anlık tereddütten sonra yavaşça başını sallıyor. "Bu adil." Elini kaldırıp dağınık topuzumdan kaçan saç tellerimden birini hafifçe çekiştiriyor ve o eski şakacılığın bir kısmı gözlerine geri dönüyor. "Şimdi, ne kadar sarhoşsun?"

"Bayılma bölgesine bir yudum tekila kadar yakın."

Yüzünde tereddütlü bir gülümseme beliriyor ve gamzeleri hızla parlıyor. "O zaman gidip sana yiyecek bir şeyler alalım, ne dersin?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama tereddüt ediyorum, onunla gitmek istiyorum ama bugünkü kırık gerçekliğimizle daha fazla yüzleşmek istemiyorum.

Sessizliğim karşısında yüzü düşüyor. "Ver onu bana," diye tekrarlıyor, parmaklarını yan tarafımdan geçirip hafifçe kalçama koyuyor. "Artık konuşmak zorunda değiliz. Senden bu gece beni affetmeni istemiyorum. Sadece senin için orada olmama izin ver, lütfen. Bu gece bana acını ver ve gerisini düşün, tamam mı?"

İfadesindeki çıplak dürüstlüğü görüyorum ve teklifini geri çevirecek durumda olmadığımı biliyorum, çevirmek de istemiyorum, bu gece onun rahatını istiyorum. Belki de bilinçaltımda, ondan kaçabileceğim başka bir yere gitmek yerine en başta buraya gelmemin nedeni budur.

"Tamam." Başımı sallıyorum, bar taburesinden kaymaya çalışıyorum ve ayağım ayaklardan birine takılınca neredeyse onu yiyordum.

Jace'in elleri dışarı fırlıyor, kalçalarımı kavlıyor ve beni ayağa kaldırırken sabitliyor. "Mahvolmuşsun." Endişeyle bana bakıyor.

"Beni suçlayabilir misin?"

"Hayır," diye cevaplıyor yumuşak bir sesle. "Ama keşke bunun yerine bana gelseydin."

"Bunu hak etmelisin," diye mırıldanıyorum, ben ayaktayken tüm bar sallanmaya başlayınca kolunu kavramak için uzanıyorum. "Affetmek."

"Yapacağım," diye ciddi bir şekilde söz veriyor ve bizi ön kapıya doğru çevirirken dengemi sağlamak için elini ortama doluyor. "Hadi, seni eve götürelim."

Bardan başladığımızda Jace neredeyse yarı yarıya beni tutuyor, giderek zayıflayan ayaklarımın üzerinde sabit durmamı sağlıyor. Yolu yarılamiştık ki Sam'in kalçalarında belirgin bir salınımla bize doğru yürüdüğünü ve şirret yüzünde kendinden aşırı emin bir ifade olduğunu fark ediyorum. Önümüzde durup kalçasını kaldırıyor ve başını çapkınca Jace'e doğru eğerken bana bakmaya bile tenezzül etmiyor.

"Şimdi olmaz Sam," diye tersliyor Jace ağzını açtığı anda.

"Ahh. Hadi, Jace." Alt dudağını ona doğru uzattı. "Eskiden birlikte çok eğlenirdik."

Andrea hızla Sam'in yanına gider ve dirseğini tutar. "İzninizle." Gözlerini endişeyle bize dikti. "Bu gece çok fazla içen tek kişi El değil."

"Hey," diye mırıldanarak protesto ediyorum, sesim tam da onun beni çağırıldığı kadar sarhoş çıkıyor.

Sam dirseğini Andrea'nın elinden çekip alır ve ona pis bir bakış fırlatır. "Ve sana söyledim." Sözünü uzatarak Jace'e baktı. "Coop'un yarım yamalak saniyeleri yerine beni tercih etmez miydi?"

"Tanrı aşkına, Samantha," diyor Jace, başını sallayarak ve beni de yanına çekerek onun etrafından dolaşmaya başlıyor.

Yolunun yarısına kadar geri çekiliyor, bir elini omzuna koyuyor ve vücudunun benim karşımdaki tarafına doğru adım atıyor. "O lanet olası bir tren enkazı, Jace. Hep öyleydi. Şimdi de Coop'un kullanılmış malı oldu. Bırak gitsin," diye fısıldıyor boğuk bir sesle ve Jace'in tiksinti dolu bakışlarını kazanıyor.

Sam bakışlarını bana çevirdi. "Söyle ona, El." İğrenç bir şekilde gülümsüyor. "Coop'un o amcığı ne kadar iyi dövdüğünü söyle ona. Yani." Gülüyor. "Bilemem ama günün sonunda sana ilginç karşılaştırmalar yaptıracağını tahmin edebiliyorum, değil mi?"

"Aman Tanrım!" Andrea mahcup bir sesle bağırır. "Kapa çeneni, Sam."

"Tanrım, Sam." Yorgun bir şekilde iç çekiyorum, beni uzaklaştırmaya çalışan Jace'e direniyorum. Sözlerinin içimde yeniden canlandığı öfkeyle geri dönüş olmadığını zaten biliyorum. "Sen gerçekten de destansı bir sürtüksün, değil mi?"

Tekilanın neden olduğu bulanıklığı olabildiğince bastırarak, onu odak noktasına getirmek için gözlerimi kısıyorum ve yumruğumu sıkıyorum. Sonra Jace'in beni tutuşunu kaldıraç olarak kullanarak, yüzüne olabildiğince sert bir darbe indirmeden önce kolumu hızla geri çekiyorum.

Sam'in tiz çılgılığı barda yankılanıyor ve elini burnuna götürüp Andrea'nın ağzı açık kalırken eğildiğinde herkesin bakışlarını üzerine çekiyor. Gözleri az önce olanlara inanamıyormuş gibi arkadaşıyla benim aramda gidip gelirken Jace şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor.

"Ne?" Ona umursamaz bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Bunu o istedi."

Sam alev alev yanan gözlerini benimkilere dikti. "Seni lanet olası fahişe!" diye tükürüyor bana, hâlâ kan damladığını görebildiğim burnunu tutuyor.

"Bana bir daha fahişe de!" Yumruğumu tekrar sıkıp ona doğru bir adım atıyorum. "Ben-" Jace hızla eğilip beni omzunun üzerinden atarak Sam'in yanından geçerken ve onu görüş alanımda tutmak için başımı kaldırmak zorunda kaldığımda sözlerim kesiliyor. "Hodri meydan, Sam!" Jace'in uzun adımları kapıya kadar olan mesafeyi tüketirken alaycı bir şekilde gülüyorum. "Sadece kıskanıyorsun çünkü

hiçbiri senin kıçını istemiyor! Sana 10 metreden fazla yaklaşamazlar.

."

Jace barın kapısını iterek arkamızdan kapanmasına izin veriyor ve tehditlerimi etkili bir şekilde sona erdiriyor. Tüm dünya yeniden eğilmeye ve sallanmaya başlarken başımın düşmesine izin veriyorum, omzunun üzerinden gevşekçe sarkıyorum. Otoparka giren bir motosikletin sesi dikkatimi çekiyor ve başımı çevirip sürücü motoru durdurmadan önce yanımıza yaklaşmasını izliyorum.

Sürücünün kim olduğuna dair iki tahminim var, El. Ve umarım sarhoş halinle bile ikisine birden ihtiyacın yoktur.

Jace motosiklete doğru dönüyor ve ben de başımı yana eğip belinin arkasından bakarak Coop'un doğrulup kaskı kafasından çıkarışını izliyorum.

Bizi donuk gözlerle süzüyor, gördüğü şeyin onu rahatsız ettiğine dair tek ipucu yüz ifadesinin dikkatle boş bırakılmış olması. "Neler oluyor?"

Jace bir an duraksıyor ve yüzünü görememek içimdeki merak duygusunu öldürüyor. "Burada ne işin var Coop?"

Coop'un çenesi sıkıştı ama sessizce ona bakmaya devam ederek bir cevap vermesini bekledi.

Lanet olsun. Kim üzerime işeyecek diye bakarlarken bütün gece burada baş aşağı asılı kalamam. Ayrıca, midemde dolaşan tekila, Jace'in omzunun mideme girmesini kesinlikle protesto etmeye başladı.

"Şeytan muhtemelen son zamanlardaki şiddet eylemlerimin cezası olarak ruhumu almak için burada."

Şurada.

Coop'un kaşları bana bakarken şaşkınlıkla aşağı iniyor ve ben de ona şirret bir sırıtış atıyorum.

"O mahvoldu, yapma." Jace yorgun bir şekilde iç geçirir. "Bardan çıkarken Sam'i yere serdi."

"Bana Coop'un yarım yamalak saniyeleri dedi!"

Neden kimse burada verdiğim yanıtın uygunluğunu görmüyor?

Coop'un yüzünde beliren şaşkınlığın dudaklarını hortlattığını görüyorum.

"Ona vurdu mu?"

Jace hâlâ inanamıyormuş gibi, "Burnunun ortasına yapıştırdım," diye cevap veriyor. Bugün annesini tokatladıktan sonra neden bu kadar şaşırdılar? Ve Coop da öyle.

Hiçbir zaman şiddet yanlısı bir insan olmamıştım, aslında ailem yüzünden hayatımın büyük bölümünde şiddetten nefret etmişim. Ama şimdi aynı gün içinde üçte üç yapıyordum ve Sam'i yumruklamak bütün gün yaptığım en tatmin edici şey olabilirdi. Coop'un annesini tokatlamaktan bile daha fazla.

Bu çocuklar beni vahşileştiriyordu.

"Kahretsin," diye nefes alıyor Coop ve o dudaklar yeniden hortlarken başını eğişini izliyorum. "Şey-"

Bar kapısının açıldığını duyup başımı ona doğru çevirdiğimde Tiff'in yüzünde paniklemiş bir ifadeyle dışarı çıktığını görüyorum. "Jace-" Coop'u görünce durdu, gözleri hepimizin arasında gidip geliyordu. "Um..." Rahatsız bir şekilde sözünü kesiyor.

"Ne var, Tiff?" Coop onu nazikçe dürttü.

"Uh..." Gözleri Jace'e takılır. "Sam içeride sinir krizi geçiriyor. Polisi arayıp suç duyurusunda bulunacağını söylüyor ve ben de belki senin yapabileceğini düşündüm-"

"Yüce Tanrım," diye inliyor Jace yine. "Bu gün gittikçe daha da güzelleşiyor."

"Suç duyurusunda mı bulunmak istiyor?!" Bağırıyorum, midem sert bir protesto sesi çıkarıyor. "Ona bir iyilik yaptığımı söyleyebilirsin! Şimdi o burun estetiğini yaptırabilir."

."

"Anladım, Tiff," diye sözümü kesti Jace. "İçeri dön ve onları aramadığından emin ol."

Tiff dönüp bara geri dönmeden önce bana geniş gözlü bir bakış atıyor ve ayrılırken gergin bir sessizlik bırakıyor.

"değil," diyorum Jace'e midem giderek artan bir aciliyetle yuvarlanmaya başlarken. "Sadece beni arabaya koy ve işin bittiğinde gelip beni al."

Coop motosikletinden inerken bakışlarımı kaçırarak, "Onu ben götürebilirim," diye teklif ediyor.

Olamaz.

"Ya da gidip Sam'i halledebilirsin," diye karşılık verir Jace. "Ne de olsa burası babanın barı."

"Burayı uzun zaman önce sildim." Coop vahşice sırıttı. "Ayrıca o senin eski sevgilin, benim değil."

"O benim eski sevgilim değil-"

"Onu sen becerdin, ben değil. O deliye bulaşılmaması gerektiğini biliyordum."

Vücudum çenemi kapalı tutmam için beni uyarmasına rağmen kendime engel olamıyorum. "Çünkü kendinizden birini tanıdınız

türler?"

"Lanet olsun." Jace başını sallayarak iç geçirir. "Ben Sam'le ilgilenirken ona bir dakika göz kulak ol, sonra onu alırım."

"Biliyorsun, küçük kuzen." Coop Jace'e doğru bir adım atıyor, tam o sırada midem şiddetli bir sarsıntı geçiriyor ve bütün dünya dönüyor. "Ona nasıl bakacağımı senden çok önce biliyordum."

Lanet olsun, çenemi kapalı tutmalıydım. "Jace, beni yere bırak." Sığ nefes alıyorum.

Jace hafifçe güler. "Doğru söyledin ihtiyar." Duraksadı, gözleri Coop'unkilere kilitlendi ve ona hınzırca sırttı. "O benden önceydi."

"Jace!" Sırtına vurdum. "Beni yere bırak!" "Ne var, sarışın?"

"Şimdi!"

Jace beni omzunun üzerinden geri çekip yere bırakıyor ve ben de bir ağırlık gibi onun yanına, yere düşüyorum. Ellerimin üzerine sertçe inerken, hevesle içtiğim tüm tekilayı görkemli bir şekilde dışarı atıyor, tam da onların arasında kusuyorum.

"Siktir." Jace yanıma çömelip sırtıma daireler çizmeye başladığında Coop'un mırıldandığını .

Birkaç dakika boyunca safradan başka bir şey kusmamaya devam ederken gözlerim sulanıyor ve ikisi de geçene kadar sessiz kalıyorlar.

"Jace." Coop'un sesi alçak ve endişeli çıkmıştı. "Bırak onu eve götüreyim."

"Lanet olsun," diye nefes alıyor Jace.

"Lütfen. İzin ver-" Coop boğazını temizledi. "Bir şey *yapmama* izin ver. Ben..." Sözüünü kesiyor.

Sakın buna cüret etme, Dawson.

Midemdeki şişkinlik azalıyor ve sığ nefesler alarak yönümü yeniden bulmaya ve dünyanın dönmesini durdurmaya çalışıyorum.

Bir süre sonra Jace'in yanımda biraz hareket ettiğini hissediyorum. "İşte, anahtarlarımı al. Şu anda o ölüm makinesine binemez." Duraklıyor ve ben başımı eğip gözlerimi kısarak sulu gözlerle Coop'a anahtarları uzatışını izliyorum. Jace kısık bir sesle, "Ve yemin ederim Cooper," diye uyarıyor. "Senin saçmalıkların yüzünden yarın daha kötü bir durumda olmasa iyi olur."

Coop ona başıyla kısa bir selam veriyor, anahtarları cebine koyuyor ve gözleri bana kayarken sessizliğini koruyor.

"Hey sarışın." Jace ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Bu işi halleder halletmez sana mesaj atacağım, tamam mı? Onu öldürmediğinden emin ol."

Başımınla onaylıyorum, ağzımı açarsam tekrar kusmaya başlayacağımdan endişeleniyorum.

Başımın tepesine bir öpücük bırakıyor. "Sonra da sabah sana kahvaltı getireceğim, tamam mı? Akşamdan kalmaya iyi gelir."

Tekrar başımı sallamaya çalışıyorum ama hareket çok fazla geliyor ve tekrar kusmaya başlıyorum, hiçbir şey çıkmazken mideme acı verici bir kramp giriyor. Jace yanımda duruyor, ayağa kalkmadan önce başımın üstüne bir öpücük daha kondurmak için kasılmanın geçmesini bekliyor.

Coop'a sert bir sesle, "Ona iyi bak," diye emretti.

"Dediğim gibi, küçük kuzen." Coop ayağa kalkmadan önce kolunu benimkinin altına sokmak için yere eğildi ve beni kaldırırken bacaklarımı diğer elinin arasına aldı. "Eleanor'un sanatını senden çok önce öğrendim."

Jace'in cipine doğru yürümeye başlıyor ve başım göğsüne yaslanıyor, gözlerim Jace bizi göremediği için bütün bir duygu dünyasıyla dolup taşan gece ormanı bakışlarını buluyor.

"Şeytan..." Protesto etmek için mırıldanmaya çalışıyorum.

"Biliyorum, Prenses. Biliyorum." Göğsü başımın altında iç çekerek kabarıyor. "Şeytan da sana dokunamaz."

Altıncı Bölüm

Jace

Günümüz

Coop'un onu sanki et ve kemik yerine camdan yapılmış gibi cipime bindirmesini izliyorum. Bu manzara karşısında, yüzünü saklamak için başını bana doğru çevirmesi karşısında içim içimi yiyor. Sanki ona hâlâ ne kadar aşık olduğunu zaten bilmiyormuşum gibi. Sanki onun her hareketini takip eden bir gölge gibi, onun yanında yaptığı her harekette bu var. Ve işin aslı, bunun farkında olduğunu bile sanmıyorum. En küçük hareketlerinde bile vücudu otomatik olarak onu izliyor. Ve Ellie'nin bunu fark etmediğinden eminim.

Ama ben... Onları tekne de ilk kez birlikte gördüğümde bile bunu fark etmişim.

Farkında olmadan birlikte hareket etmelerinden belli oluyordu.

Ne kadar garip bir şekilde birbirlerini yankılıyorlardı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişim.

Ve bu beni korkuttu. Tehdit edildiğim için değil... tamam, belki biraz. Ama beni korkutuyordu çünkü öyle ya da böyle sonunda hepimiz bu işin diğer tarafına geçmeyi başardığımızda geriye ne kalacağından endişeleniyordum. Ellie ve ben birbirimize zıttık, onun deyimiyle aydınlık ve karanlıktık, birbirimizi dengeliyorduk. Ama Coop ve o karanlık bir şarkıdan başka bir şey değildi, akorları gölgelerin ve acıların katmanlarıydı.

Bu durum hepimiz için yıkımdan başka bir şey getirmeyebilir.

Bugün Leah saçma sapan konuşurken ve doğum günü partilerimden bahsederken bir şey hatırlamışım. Sahildeki yedinci doğum günü partimden söz etmişti. Ellie'nin de katıldığı son doğum günümdü ve Coop da oradaydı. Annem onun orada olması için ısrar ettiği için çok sinirlenmişim. Annemin muhtemelen geleceğimde neler olacağını bildiğini göremeyecek kadar aptaldım. Hep birlikte suda oynuyorduk, arkadaşlarım, Ellie, Coop. Daha uzağa gitmek istemişim ama Ellie henüz çok küçük olduğu için gelememişti ve Coop da...

Coop onunla benim arama baktı ve gözleri benimkilerle buluşur buluşmaz onu bırakmayacağını anladım.

Böylece o kaldı ve ben daha derine indim.

Bu anı... beni sahilde onun adını dudaklarından ilk kez duyduğum o geceden daha fazla dehşete düşürdü. Bu işin sonunda hepimizden geriye ne kalacağı konusundaki endişelerimden daha fazla korkuttu beni. Ve nedenini anlayamıyordum.

Seni seviyor, diye hatırlatıyorum kendime, uzaklaşmalarını izlerken içimdeki çalkantıyı hafifletmeye çalışıyorum. Yaptığı onca şeyden sonra bile bir parçası onu hâlâ seviyor olabilir. Ama beni de seviyor, bundan eminim. Hatta bazı açılardan beni daha çok seviyor bile olabilir. Bunu sadece zaman gösterecek. Ama kuzenim onun gitmesine izin vereceğimi, geri adım atacağımı ve onu benden almasına izin vereceğimi düşündüyse, kaba bir uyanış onu bekliyor demektir.

Çünkü bir zamanlar onun prensesi olabilirdi ama artık benim Ellie'mdi. Ve bunun için sadece kendini suçluyordu. Bara geri dönmeden önce görüş alanımdan çıkana kadar cipi izliyorum ve sabahın ışığı gecenin karanlığını silip süpürmeden önce birbirlerini acı ve umutsuzluk senfonisine itmemelerini umuyorum.

Yedinci Bölüm

Büyükannemin evine döndüğümüzde başımın dönmesi durmuştu ve midem bardan ayrıldığıımızdan çok daha sakin hissediyordu. Yol boyunca kendimi ABC'yi tersten okumaya zorladım ve kesinlikle hâlâ sarhoşum ama bardaki sarhoşluk seviyemin yakınından bile geçmiyorum. Coop arabayı garaj yoluna çekip motoru durdurdu ve eğlenen karanlık gözlerini bana çevirdi.

O gülünç dolgun dudaklar seğiriyor. "ABC'ler mi?" Sanırım yüksek sesle okuyordum.

Ona yarım bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Kai bana bu numarayı , çok içtikten sonra Yvie'yi geçmem gerektiğinde öğretmişti."

Bunu takip eden sessizlikte, Coop ve benim birbirimiz hakkında hiç bilmediğimiz ya da bilme fırsatı bulamadığımız pek çok şey olduğunu fark ettim. Tüm ilişkimiz bir balonun içinde, gerçeklikten tamamen uzakta, Cahuita'daki karanlık küçük bir cennet parçasına sıkışmış bir şekilde var olmuştu. Sanki yalanlar ve aldatmacalar olmasaydı bile, dönüştüğümüz biz gerçekte hiç var olmamıştık.

Coop kendi kapısını açtı, arabadan inip arkasından kapattıktan sonra benimkini açmak için yürüdü. "Gel bakalım." Elimini tutmak için uzandı. "Seni içeri alalım."

Arabadan inmeme yardım etmesine izin veriyorum çünkü otoparkta düştüğüm için ellerim zaten sıyrılmış durumda ve bu kesinlikle utanç verici hareketi tekrarlamak istemiyorum. Ama ayaklarım araba yoluna değer değmez sert bir çekişle elimi onun elinden kurtarıyorum ve yanından geçip gidiyorum.

" sonrasını ben hallederim." Onu tamamen göz ardı ederek omzumun üzerinden fırlattım.

"Hayatta olmaz Prenses," diye karşılık veriyor, verandanın ilk basamağında tökezlediğimde dirseğimi yakalıyor. "Geceyi güvenle geçirene kadar buradan ayrılmayacağım."

"Siktir git Coop," diye çıkıştım.

Cebimden anahtarı çıkarıp kapının kilidini açarken, "Lütfen derdim," diye geçiriyor içinden. "Ama sanırım hâlâ üzerime kusabilirsin."

"Senden

nefret

ediyorum."

"Biliyorum."

Coop peşimde eve girip doğruca banyoya yöneliyorum, otoparkta epik tekila kusuşumdan sonra büyük olasılıkla üzerimde bir yerlerde kustumuk olduğunu biliyorum. Banyonun kapısını açıp içeri giriyorum ve arkamı dönerek onu uyarmak için gözlerimi kısıyorum.

"Ben şimdi duş alacağım, sen de gidip kendini eğlendirecek başka bir yol bulabilirsin." Ona acı bir gülümseme verdim. "Çek git, kandırarak başka bir kız bul, gerçekten umurumda değil. Sadece git buradan." Ve sırttan suratına kapıyı çarpıyorum.

Duşun sesini açıp suyun ısınmasını beklerken kıyafetlerimi çıkarıp bir köşeye atıyorum ve sıcak spreyin altına giriyorum. Başımı arkaya doğru eğerek suyun, cehennem gibi geçen günün vücudumu kaplayan tüm kirini temizlemesine izin veriyorum. Tüm olumsuz duyguların da boşa akıp gittiğini hayal ediyorum. Şampuanımı alıp saçlarımı hızlıca yıkıyorum, vücuduma da aynı muameleyi yapmadan önce çeşitli kesiklerin ellerime batmasını görmezden . İşim bittikten sonra on dakika boyunca suyun altında durup son birkaç gündür biriken tüm kaslarımın gevşemesine izin veriyorum.

Duşu kapattıktan sonra perdeyi geri itiyorum ve yanındaki askıda asılı duran havlumu alıp saçlarımı kuruladıktan sonra havluya sarınıyorum. Havada asılı duran kehribar sabunumun kokusuyla mutlu bir şekilde iç geçiriyorum, temiz ve günlerdir olmadığım kadar rahatlamışım. Daha ayık olduğumdan bahsetmiyorum bile. Ciddi bir duygusal travmadan sonra iyi bir duşun size yapabilecekleri inanılmaz. En başta bununla başlamalıydım. Kendimi kusmaktan ve avuç içlerimi acıtmaktan kurtarmış olurdum ama o zaman Sam'i asla güverteye çıkaramazdım ve bu ne büyük bir utanç olurdu. Kapıyı açıp koridora çıktım ve kıyafet bulmak için büyükannemin yatak odasına yöneldim.

"Hey Penses, biraz buldum-"

Omzumun üzerinden bakınca Coop'un mutfakın köşesinden döndüğünü ve beni görünce cırtlak bir sesle durduğunu görüyorum. Gözleri şaşkınlıkla irileşiyor, tüm vücudu geriliyor ve çenesi acı verecek derecede sıkılıyor.

Ona meydan okurcasına kaşlarımı kaldırıp bakıyorum ve kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapatmadan önce büyükannemin odasına giriyorum. Havluyla kaplı vücuduma yaptığı küçük inceleme de böylece sona ermiş oldu. Kıyafetlerimi karıştırıp bol bir tişört ve uyku şortu giyerken evin içinde sessizlikten başka bir şey duyulmuyor. İşim bittiğinde yatağa oturuyorum, onu görmezden gelip gelmemeye karar vermeye çalışıyorum, eğer yaparsam gitme ihtimalini tartıyorum.

Hiç şansı yok. Cahuita'da beni terk etmesine rağmen, ben onu zorlamadıkça sırrın ortaya çıkmasıyla beni gerçekten yalnız bırakacağına inanmıyorum.

Kaçınılmaz olanı ertelemek için komodinden telefonumu alıyorum, başa çıkmam gereken korkunç bir acil durum olacağını umuyorum ama ne yazık ki ekranda herhangi bir bildirim yok. İşe yaramaz, tamamen işe yaramaz. Kısa bir süre Jace'e mesaj atmayı düşündükten sonra bu fikri bir kenara bırakıp Coop'tan kurtulduktan sonra ona mesaj atmaya karar veriyorum. İç çekerek yataktan kalkıyorum, kapıya yöneliyorum, kapıyı açıyorum ve şeytanın kendisini aramak için koridorda yürüyorum. Bu duruma düşmeme izin verdiğim için yol boyunca kendime on çeşit aptal gibi küfrediyorum. Onu hemen mutfakta buluyorum, tezgahın üzerine tam olarak seçemediğim bir şeyler koyarken sırtı bana dönük. Mutfağın girişine yaslanarak, fark edilmeden onu izleme fırsatından yararlanıyorum. Vücudunun neredeyse unuttuğum o tanıdık zarafetle nasıl hareket ettiğini görüyorum, sözlerimiz sol koluna doğru ilerliyor.

Yine de eskisinden daha zayıf, ilk içgüdüm bu konuda haklıydı. Yatağa girmeden önce her zaman ondan çaldığım yumuşak siyah gömleği vücudunda eskisinden daha gevşek duruyor. Altındaki kasların kesiklerini hâlâ görebiliyorum ama eskisinden daha keskinler. Vücudu artık sert açılardan oluşuyor ve içinde affedilecek hiçbir şey yok.

"Buraya gel," diyor arkasını dönmeden ve şaşkınlıkla irkilmeme neden oluyor.

"Neden?" Duvardan kalkıp ona doğru yürürken bile sistemimde kalan o tekila parçası beni dürtüye karşı koyamaz hale getirerek itiyorum.

Yanına gelip tezgâhın üzerine serdiği ilk yardım malzemelerini gördüğümde bana alaycı bir bakış fırlatıyor. "Çünkü..." Bana dönüyor, koyu renk gözleri ellerime kayıyor, sonra kaşlarını kaldırarak benimkilere dönüyor. "Bir barın kaptığın enfeksiyon yüzünden ölmemeni tercih ederim." Uzanıp belimden tutuyor ve ben daha itirazımı dile getiremeden beni önündeki tezgâhın üzerine kaldırıyor. "Özellikle de seni yeniden bulmuşken."

Tezgâhın üzerindeki dezenfektan şişesini usulca alıp ellerimden birine uzanmadan önce birazını kâğıt havluya dökerken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Ona siktirip gitmesini söylemek için ağzımı bile açamıyorum çünkü midem çok çılgınca dönüyor ve sadece nefesimi eşit tutmak için içimdeki her şeyi alıyorum. Dikkatlice silmeye başladı

Üzerindeki kesiklerden aşağı doğru iniyorum ve hafif sızı beni neredeyse hiç etkilemiyor. Tek odak noktam elimin titremesini engellemek, bedenimi kontrol altında tutmak. İhtiyacım olan son şey, burada üstünlüğü ele geçirdiğini düşünmesi, onun varlığından hâlâ ne kadar fark etmesi.

Hiç tereddüt etmeden bana karşı kullanırdı.

Diğer elimi silmek için hareket ediyor ve ben de kendime odaklanacak bir şey vermek için eğilmiş kafasına bakıyorum. Ama bunun tek yaptığı, yeni kısaltılmış saçlarının yüzünün açılarını eskiden çekiştirdiğim kısa boydan daha da fazla vurgulamaya yaradığını fark etmemi sağlamak. Ve her şey, farklı saçlar, içeri ittiği ve benimle ilgilenmeyi talep ettiği tanıdık yol... o anla ilgili her şey, onu uzun zamandır ne kadar keskin bir şekilde özlediğimi hatırlayarak kalbime bir ağrı gönderiyor.

Bu beni incitiyor ve ondan tekrar nefret etmeme neden oluyor.

Kağıt havluyu tezgaha atıyor ve merhemi alıyor, gözlerini yüzüme dikeyyor ve oradaki ifadeyi görünce yavaşlıyor. Ne gördüğünü biliyorum. Acı ve öfke. Şu anda bunu ondan saklamaya çalışamayacak kadar yorgunum. Ayrıca, bunu görmesine izin vermek, içimde canlanmaya çalışan arzuyu görmesinden daha iyi.

"Güven bana, Prenses." Başını tekrar aşağı indiriyor, elimdeki merhemi nazikçe ovmaya başlarken sesi yumuşak ve alçak çıkıyor. "Siz benden ne kadar nefret ediyor olsanız da, ben kendimden daha çok nefret ediyorum."

"Buna gerçekten inanıyorum." Onu izliyorum, bazı zamanlarda bakışlarımla buluşmakta nasıl tereddüt ettiğini düşünüyorum... bugün annesiyle olduğu gibi. "Annenin Cahuita'da nasıl bir sürtük olduğunu küçümsedin."

Antibakteriyel merhemini kapağını kapatıp tezgâhın üzerine koyarken dudakları hayalet gibi yukarı kalkıyor. "Evet, şey." Omuz silkiyor, başını kaldırıp benimle göz göze geliyor. "Onu tarif etmek zor olabilir."

"Ve sen de doğruyu söyleme konusunda sınırlı bir yeteneğe sahiptin." Kaşlarımı kaldırıyorum ve o da bana bir kez daha umursamazca omuz silkiyor. "Senden neden bu kadar hoşlanmıyor?"

"Sanırım," diye iç geçiriyor, ellerini iki yanına koyarak. "Sadece söylediği buydu. Ona her zaman babamı çok fazla hatırlatıyormuşum ve bununla başa çıkamıyormuş."

İçimdeki sapkın bir parça sormadan edemiyor. "Ona benziyor musun?"

Coop bir an için bana dikkatle baktı. "Evet." Tereddütle başını salladı.

"Hemen hemen tıpatıp aynısı."

"Biliyorsun." Gözlerimi onun çok yoğun bakışlarından kaçırıyorum. Ona dönüp tekrar başlamadan önce derin bir nefes alarak kendimi dengeledim.

"Sen

yalanlar olmasaydı bile... sen ve ben kavramının ne kadar yanlış olduğunun farkındasın, değil mi?"

"O zaman neden..." Yaklaşıyor, cesurca bacaklarımın arasındaki boşluğa giriyor ve neredeyse nefesimin kesilmesine neden oluyor. "Çok mu doğru hissettin?"

Gözlerimi onunkilerden ayırmıyor, geri adım atmıyor ve bakışlarımdaki çekiciliği engellemek için gücümle mücadele ediyorum. "Yıkım iyi hissettirebilir, Coop." Hafifçe alay ediyorum. "Bu senin de katılacağıın anlamına gelmez."

Gözleri kısılıyor ve yüzümü tarıyor. "Değişmişsin."

"Olabilir. Bilmiyorum." Ona yarım bir omuz silkme hareketi yaptım. "Bugüne bakılırsa muhtemelen hayır derdim ama..." Sığ bir nefes çekiyorum. "Bir yıl uzun bir süre."

Başını sallıyor. "Bugün olağanüstü bir durum vardı." Gözlerindeki karanlık, yere bakıp bir elini kaldırmadan önce kıvılcımlanıyor ve parmaklarını kolumda hafifçe gezdirmek için bileğimin iç kısmına getiriyor. Arkasında nefret ettiğim tüylerimi diken diken ediyor. "Bana bir şey söyle Eleanor..."

Kolumun altına ulaştığında elini kaldırıyor ve yukarı uzanırken gözlerini tekrar benimkilere çeviriyor. "Bu sana yıkım gibi mi geliyor?"

Ve işte orada... yanağımdaki o başparmak. Eskisinden daha hafif, sanki eskiden olduğu şeyin bir yankısı gibi. Tıpkı bizim gibi. Ama gece ormanı gözlerinde, bana baktıkça büyüyen gözlerinde gördüğüm o keskin ihtiyaç çok gerçek ve mevcut. Beni içine çekiyor, eskiden içimde nasıl hissettiğine dair anılarda boğuyor. Aramızdaki o tarifsiz çekimin o değerli anlarda sıcak ve parlak bir şekilde yanmasının nasıl bir his olduğunu. Coop daha da yaklaşıp başını eğerek dudaklarını benimkilerden bir nefes uzağa götürürken gözlerini benimkilerle kilitliyor.

Ve beni en son öptüğü zamanı hatırlıyorum. En son o kadar yakındık ki vücudundan yayılan sıcaklığı şimdi hissettiğim gibi hissedebiliyordum. O gün söylediği güzel sözlerle zihnime çizdiği geleceğimizin paramparça olmuş görüntüsünü.

"Görmüyor musun?"

Hızla yere bakıyorum, o anı sonlandırıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Gitmen gerekiyor." Hafifçe geri çekiliyor ve ben de gözlerimi tekrar onunkilere dikiyorum, oradaki hayal kırıklığını görüyorum. "Gitmen gerek," diye tekrarlıyorum, sesim yumuşak ama kararlı. "Bunların hiçbirisi olmamalıydı."

Çenesini sıkıyor, başını eğerken bir nefes alıyor ve tüm vücudunun hareketsiz kalışını izliyorum. "Ben de sormak istiyordum." Elini uzatıyor,

isteğimi görmezden gelerek başparmağını sağ bileğimin iç tarafındaki güneşe bastırdı. "Bunun arkasındaki hikâye nedir?"

Muhtemelen zaten tahmin ettiğini ve sadece kavga çıkarmaya çalıştığını bilerek başımı sallıyorum. "Cevabını bilmek istemediğin sorular sorma, Coop."

Sessiz bir kakhaha atıyor ve konuşurken gözlerini dövmeden ayırmıyor. "Jace her zaman bir şeyleri, insanları tamir etmeyi sevmiştir. Onlarla ilgilenmeyi." Gözlerini benimkilere kaldırıyor. "Sana bir kez bakıp sertçe düşeceğini tahmin etmeliydim."

"Oraya gitme," diye uyarıyorum onu, gözlerimi kısarak. "Kıskançlıkla bana saldıрма."

"Neden olmasın?" Kaşlarını çattı. "Senin yaptığın bu değil mi?" Başını tekrar aşağıya eğiyor, konuşurken sesi öfkeyle karışık. "Söyle bana Eleanor. Ne kadar bekledin? Bir gün mü, iki gün mü? Hasarına boyun eğip gitmeden önce?"

Onun sözleriyle damarlarıma asit dökülmüş gibi hissediyorum. Her biri onun yeniden ortaya çıkışıyla açılan yarayı deşiyor ve kalbimi ateşe veriyor. Beni içten dışa doğru yiyip bitiriyor.

Tamam. Dövüşmek istiyorsa, dövüşürüz. Bu onun kazanacağı bir şey değil.

"Senin için neredeyse bir hafta bekledim Cooper," diye hırsla çıkıştım. "Beş gün. Yerlerde volta attığım, hastaneleri aradığım ve seni sayısını unuttuğum kadar çok aradığım beş gün." Tezgâhı itiyorum, ayaklarımın üzerine inerken onu bir adım geri atmaya zorluyorum. "O yüzden orada dikilip bana sen *yokken* ne kadar beklediğini sorma."

Kaşları aşağı düşüyor, tüm vücudu gerginlikle geriliyor. "Sana geri dönmek için elimden gelen her şeyi yaptığımı bilmeliydin. Daha fazla inancın olmalıydı."

İçimden alaycı bir kakhaha patlıyor. "Ne yapmak için geri geliyorsun?" Başımı yana eğiyorum. "Bana biraz daha yalan söylemek için mi? Cooper'a tam olarak nasıl güvenebilirdim ki? Söyle bana, lütfen. Gerçekten duymak istiyorum."

"Bize inanmalıydınız!" diye karşı çıkıyor, burun delikleri öfkeyle alevleniyor. "Daha uzun süre beklemeliydiniz!"

"Biz diye bir şey hiç olmadı!" Elimi aramızda gezdirerek bağıriyorum. "Hepsi lanet olası yalanlardı ve-ve..." Göğsüm kabarıyor ve başımı sallıyorum. "Kendini ne kadar inandırmaya çalışsan da hiçbir zaman biz diye bir şey olmadı."

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun," diye homurdanarak yaklaşıyor. "Yalan söylemiş olabilirim. Ama aramızdaki her şey gerçektir Prenses ve derinlerde... derinlerde, bunu biliyorsun."

"Doğru," diye alay ediyorum, gözlerinin içine bakmak için başımı arkaya eğiyorum. "Gerçek . Tüm ilişkimizin temeli hariç! En önemli şey hariç." Elimi başımın yan tarafına doğru kaldırıyorum ve sonra dışarı atıyorum. "Ama bir an için senin yanıltıcı gerçekliğinde yaşayalım," diye alay ediyorum sessiz bir öfkeyle. "O yeri gördün, değil mi? Bana ne yaptığını gördün mü? Senin hakkındaki gerçeği öğrenmeden önce bile."

Bana bakarken yüz ifadesi kapanıyor ve bir an sonra başıyla onaylıyor. "Gördüm."

"Beni mahvettin Cooper," diye fısıldıyorum, sesim acıdan başka bir şey ifade etmiyor, gözlerimdeki tüm ıstırapı görmesine izin veriyorum.

"Eleanor," diye nefes alıyor, bana uzanmak için elini kaldırıyor. "Anlamıyorsun-"

"Hayır." Başımı sallayıp kolunu savuşturuyorum. "Hayır, Coop. Bana yalan söyleyemezsin, beni kıramazsın, sonra da buraya gelip hayatımda hâlâ bir yerin olmasını bekleyemezsin. Bu işler böyle yürümez."

"Doğru," diye mırıldanıyor karanlık bir şekilde. "Çünkü kuzenim o yeri aldı, değil mi?" Geri adım atıyor, yumrukları iki yanında kenetleniyor ve dudakları alaycı bir sırıtişla yukarı doğru seğiriyor. "Evet, çok bekledin Eleanor. Eminim Jace parçaları toplarken çok eğlenmiştir."

"Lanet olası bir yıl bekledim!" Yüzündeki sırıtmayı silerek bağıriyorum. "Bir yıl boyunca kimsenin yüzüne bakamadım! Lanet bir hayalet gibiydim!" Sözlerim boğazımda düğümleniyor ve hıçkırıklarımı zorla geri bastırıyorum. "Nasıl biri olduğum hakkında hiçbir fikrin yok. Bir yıl sonra bile senin tarafından, verdiğin zarar tarafından ne kadar rahatsız edildim." Başımı sallıyorum, yanağımdan süzülen tek damla gözyaşını öfkeyle siliyorum. "Yani beni yargılayamazsın. Bizi yargılayamazsın. Bunun için kıskançlık yapıp bana saldıramazsın!" Ona daha fazla bağırma ve öfkelenme isteğimi bastırıyorum, bunun yapılmasına ihtiyacım var. "Senden sonra beni hayata döndürecek birine ihtiyacım vardı. Bu yüzden beni ışığa geri döndüren kişiyi sevdiğim için bana haklı bir öfke duyamazsın."

Coop donakaldı, yüzünde şok ifadesi belirirken vücudu tamamen hareketsizdi. "Onu seviyor musun?"

Sessizliğim devam ettikçe, gece ormanı gözlerinin ortasından başlayıp dışarıya doğru yayılan derin bir acının yüzünü doldurmasını izliyorum. "Coop," diye fısıldıyorum, elimin otomatik olarak ona uzanmasına engel olamıyorum.

"Hayır." Bir adım geri atıyor. "Hayır. Sorun yok. Ben ayrıldım, o da parçaları topladı ve... tabii ki onu seviyorsun."

"Coop."

"Sorun yok." Başını kaldırır. "O harika bir adam. Her şey-" Başını sallıyor, gözleri tekrar dövmeme takılınca kaşları geriliyor. "Güneş gibi parlıyor, değil mi? Onu neden sevmeyesin ki?"

"Coop," diyerek ona doğru küçük bir adım attım. Aramızdaki her şeye rağmen onu bu şekilde görmekten nefret ediyordum.

"Hiç de sen ve ben gibi değil," diye fısıldıyor, gözleri kaybolmuş. "Ben çıkıyorum."

"Coop," tekrar sesleniyorum ama çoktan dönmüş oluyor.

Mutfağın girişinde duraklıyor ve bana bakmadan omzunun üzerinden usulca sesleniyor. "Yarın uğrarım... Bilmiyorum." Omuzlarının inanılmaz bir şekilde daha da gerildiğini görüyorum. "Sadece uğrayacağım."

Bununla birlikte köşede kayboluyor ve sadece birkaç saniye sonra ön kapının arkasından sertçe çarptığını duyuyorum. Sanki tüm acısını o tek harekete sığdırmış gibi.

"Lanet olsun!" Çığlık atıyorum, dönüp elimi tezgâha vuruyorum, her bir kesikten keskin bir acı fişkırıyor ve bana yaralı olduğumu hatırlatıyor.

Elimi tutup büyükannemin yatak odasına doğru yürüyorum ve kendimi yatağa atıp Coop'un ardında bıraktığı duyguya karşı koruyucu bir top gibi kıvrılıyorum. Korkunç bir şey bu. Sanki tüm bu kalp ağrısı ve nefret beni içten dışa doğru parçalıyor. Ve suçluluk... orada da suçluluk var, çünkü kalbimin nefreti anlamayan o kısmı, ona teslim olmak istiyordu.

Buna dayanamıyorum.

Sonra gerek olmadığını fark ettim. En azından kısa bir süre için.

Eninde sonunda Coop'la uğraşmak zorunda kalacağımı biliyorum. Jace ile olan ilişkimin kurtarılabilir olup olmadığına karar vereceğim.

Ama artık cevaplarımı aldım.... Yani gerçekten, hala burada ne işim var?

Telefonuma uzanıp hızlıca kilidini açıyorum, tereddüt etmeden onun adına dokunmadan önce son aramalarımı açıyorum. Tanıdığım üç adamdan birini aramak, özellikle de neler bittiğini öğrendiklerinde, beni bir an önce buradan çıkarmak için cehennemde fırtınalar estirecektir. Telefon üç kez çaldı

Cevap vermeden önce, derin sesi kesinlikle Kai tarafından seçilen sağır edici bir metal müziğin üzerinde yüksek sesle bağıyor.

"*Cara?*"

"Eve dönmeye hazırım."

Çünkü gerçek şu ki, o savaşı kimse kazanmadı. Pek sayılmaz.

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

Coop

Bir Yıl Önce

Gözlerimi hastane odasının steril beyazına açıyorum, mekânı dolduran floresan ışıkların sertliğine gözlerimi kısarak bakıyorum. Nerede ve neden olduğumu hatırlamam birkaç göz kırpmamı alıyor. Neden her zamanki gibi sevdiğim kadına sarılmış olarak uyanmadığımı. Ameliyattan dolayı yan tarafımda oluşan sızı bir anda keskin bir ağrıya dönüşüyor ve antiseptik hastane havasından başka hiçbir şey koklamadan sert bir nefes almama neden oluyor.

Tanrım, kokusunu şimdiden özledim. Sabahları daha gözlerimi açmadan bana çarpmasını. Her seferinde yuvarlanıp kendimi ona gömmeme neden oluyor. Onun vücudunun içinde yaşamaktan başka bir şey istemiyorum. Bunu yaptığımda şımarık dudaklarından dökülen tatlı alaylar, kendimi onun daha derinlerine sokma ihtiyacı duymama neden oluyor. Böylece benden asla kurtulamayacak.

Lanet olsun. Doktorların istediği gibi bütün haftayı burada geçirmem mümkün değildi. Eve gitmem gerekiyordu. Gerçi bunu nasıl açıklayacaktım... Henüz emin değildim.

"Böylece fetheden kahraman uyanır."

Bakışlarımı yana kaydırıyorum ve Alec'in hastane yatağımın yanındaki sandalyede oturduğunu görüyorum, yüzünde geniş bir gülümseme belirliyor.

"Tekrar hoş geldin kardeşim."

"Burada ne halt ediyorsun, dostum?" Mırıldanıyorum, boğazım ameliyattan dolayı ağrıyor ve kuruyor.

"Adamlarımızdan biri hastaneye kaldırıldığında Bainbridge'e haber verilir, Coop. Bunu biliyorsun." Bana başını salladı. "İş yerindeki acil durum bağlantın benim, o yüzden buraya gelip neler olup bittiğine bir bakayım dedim."

"Kuzenim-"

"Biliyorum." Beni durdurmak için elini kaldırdı. "Doktorlar beni çoktan bilgilendirdi. Üzgünüm, Cooper."

Sözleri beni dehşete düşürüyor. "Henüz uyanmadı mı?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Hayır, yine de ameliyattan sağ çıktı ve bu da bir şeydir."

Yanıt olarak başımı sallıyorum, onu kaybetme düşüncesiyle içimi dolduran korkuya sesimi çıkaramıyorum. Jace çocukluğumuzdan beri benim suç ortağımdı ama ondan büyük olduğum için bir bakıma hep benim sorumluluğumdaydı ve bunu düzeltememek beni kahrediyordu.

Alec'in gözleri odayı tarıyor. "Peki kız arkadaşın neden başucunda değil?"

"O, uh-" Ağrım zonklamaya başladığında keskin bir nefes çekiyorum. tekrar yan tarafa. "Burada olduğumu bilmiyor. Bilemez."

Başını bana doğru eğiyor, gözlerini kısıyor ve bakışlarıyla bana ürkütücü bir şekilde Eleanor'u hatırlatıyor. "Neden olmasın?"

"O-" Beni asla affetmez. Gerçeği öğrenirse affetmez. "Affedemez. Eve döndüğümde ona olanları anlatacağım."

Alec alaycı bir tavırla, "O zaman bir sorunuz olabilir çünkü yaklaşık bir saat önce sizi aradı," dedi.

"Lanet olsun." Öksürüyorum, boğazım ağrıyor ve midem lanet olası bir acıyla sıkışıyor.

"Sana biraz buz getireyim dostum ve onu senin için geri arayayım." Alec ayağa kalkıyor, hastane masasından plastik sürahiyi ve telefonumu alıyor. "Sesin ölmek üzereymişsin gibi geliyor ve şu anda seni duyarsa bir şeylerin gittiğini kesinlikle anlayacaktır."

"Ona ne söyleyeceksin?"

Bundan nefret ediyorum. Onu arayıp sesini duyamadığım için nefret ediyorum ama o haklı. Şu anda beni duyduğu anda bir şeylerin yanlış gittiğini anlayacaktır.

Omuz silkiyor. "Ona kışımı kurtarmak için hızlı bir işe girdiğini ve zaten gizli görevde olduğunu söylerim. En kısa zamanda onu arayacağını ve bir hafta içinde döneceğini söylerim, tamam mı?"

"Ailemin acil durumundan dönerken aramıştın," diye düzeltiyorum. "Her şeyin yolunda olduğu ortaya çıktı."

"Tabii. Her neyse." Başını salladı ve kapıya doğru yürüdü.

"Kibar ol," diye sesleniyorum tekrar öksürmeden önce, kapı arkasından kapanırken tüm vücudum acıyla kasılıyor.

Dokuzuncu Bölüm

Ertesi sabah gürültü, aralıksız bir gürültü beni uyandırıyor ve yatakta fırlıyorum, akşamdan kalma halim midem yuvarlanırken ve başım ağrırken beni sert bir şekilde vuruyor. Bulanık gözlerimi odanın içinde gezdiriyorum, kafamı bulandıran sisi dağıtmaya çalışıyorum ve Jace'in dün gece bana kahvaltı getireceğine dair verdiği sözü hatırlıyorum. Lanet olsun. Jace beni bu kadar erken uyandırmaması gerektiğini bilmeliydi, kahvaltı olsun ya da olmasın. Gerçi Jace genelde kapıma bu kadar yüksek sesle vurmazdı, o yüzden Coop dün gecenin intikamını almak için beni bu saatte uyandırmış olabilir.

Dün geceyi düşününce kalbimde oluşan sancı ile birlikte ayakta dururken midemin attığı taklayı görmezden gelerek, gürültü kesildiği anda yorganı itiyorum. Eğer bir an önce buradan çıkmazsam bu çocuklar kalbimi paramparça edeceklerdi. Jace'in affedilmek için yürek burkan yakarıları ve Coop'un zorlayıcı hatıraları arasında. Neyse ki bu sorunu dün gece çözmüştüm. Sabahın parlak güneşi evin içinde parıldıyorsa, Landing Point'te sadece altı saatim kalmıştı.

Kapı kolunu çevirip ön kapıyı açıyorum, boş havaya bakarken şaşkınlıktan kaşlarım düşüyor. Görünürde kimse yoktu. Gözlerimi sokakta bir aşağı bir yukarı gezdirirken Jace'in cipini ya da Coop'un motosikletini arıyorum ama bulamıyorum. Bu çok garip. Belki de Doreen, sürekli bağırان ve kapıma vuran insanlar yüzünden kötü bir komşu olduğum için benden öç alıyordu. Tam kapıyı kapatacakken, bakışlarım aşağıya kayıyor ve verandanın önündeki paspasın üzerinde duran şeyi görünce donup kalıyorum.

İki kuş, çok savunmasız bir taş.

Kanım donuyor, kalbim göğsümde korkuyla çarparken kapıyı çarparak kapatıyorum ve hemen ardından kilidi fırlatıyorum. Büyükannemin odasına koşarak geri dönüyorum, kendimi yatağa atıyorum ve telefonuma uzanıyorum, kilidi ilk kez açmaya çalışırken beceremiyorum ve başarısız oluyorum. Adrenalin vücuduma doluyor ve nefesimin düzensiz pantolonlarda kekelemesine neden oluyor. Sonunda telefonumun kilidini açmayı başardım ve son aramalarımı açtım, telefonu kulağıma götürmeden önce Jace'in adına sertçe dokundum.

"Aç. Aç. Aç," diye emrediyorum telefon çaldığında, soğuk terler dökerek.

"Selam sarışın," diye cevap veriyor Jace sevinçle. "Seni beklemiyordum-"

"Kyle ve Kurt buradalar." Sözcükleri boğmaya çalışan panik duygusunu bastırarak boğuk bir şekilde söylüyorum.

Telefonda bir saniyeliğine ölüm sessizliği duyuluyor. "Yoldayım," diyor bana, sesi gergin ve gergin. "Neredesin?"

"Ben-" diye kekeleyerek nefes alıyorum. "Büyükanneemin odasında. Ön kapıyı kilitledim."

"Güzel," diyor telefonda, ağır ayak sesleri bana koştuğunu söylüyor. "Ne oldu?"

Cevap vermem, bunu gerçekten dile getirmem bir saniye sürüyor. "Verandanın önüne bir şey bırakmışlar," diye sızlanıyorum, sesimin bu kadar zayıf çıkmasından nefret ediyorum ama elimde değil. "Sen olduğunu sandım."

"Olacak Ellie," diye kesin bir şekilde cevap veriyor ve arabasını çalıştırmadan önce kapısının kapandığını duyuyorum. "Beş dakika, hepsi bu," diye yatıştırıyor. "Şimdi benim için bir şey yapmanı istiyorum. Tamam mı?"

"Tamam," diye kekeliyorum.

"Banyoya git." "Neden?"

"Hadi ama sarışın." Hafifçe gülüyor, zoraki olduğunu anlasam da beni sakinleştirmeye çalışıyor. "Şimdi gerçekten benimle tartışmanın zamanı değil, değil mi?"

Hareket etmek için cesaretimi toplamaya çalışarak kapıya bakıyorum.

"Bunu yapabilirsin Delacroix," diye ısrar ediyor Jace. "Bana zaten bildiğim kadar belalı biri olduğunu kanıtla."

"Siktir," diye mırıldanıyorum, bedenimi yataktan kalkmaya zorluyorum, banyoya dalmadan önce boş olduğundan emin olmak için kapı aralığından dışarı bakıyorum. "Tamam, buradayım." Banyo kapısını kapattıktan sonra titreyen bir elle kilidi çeviriyorum. Yine de benim için gelmeye kararlılarsa bu onları gerçekten durduracak gibi değil.

"Pekâlâ," diye tereddütlü bir sesle cevap veriyor. "Şimdi lavabonun altındaki dolabı aç ve yukarı uzan."

"Ne?"

"Sadece yap," diye emrediyor alışılmadık bir keskinlikle.

Şaşkınlığıma rağmen diz çöküp dolabı açıyorum, telefonu omzuma yaslamak için boynumu bükerek yukarı uzanıyorum. Hissediyorum

Soğuk metal parmak uçlarımla buluşmadan önce bir saniye etrafta dolanıyorum ve hemen geri çekiliyorum.

"Bu da ne?" Nefes alıyorum, içimi bir korku kaplıyor çünkü cevabının ne olacağını zaten biliyorum.

Jace bir an duraksıyor, konuştuğunda sesi yumuşak çıkıyor. "Bir silah."

"Evime silah mı koydun?" Bir başka aldatmacaya duyduğum öfke damarlarımdaki paniği bir an için bastırıyor.

"İki dakika," dedi sorumu duymazdan gelerek. "Yanında kal. Ben oraya varmadan bir şey duyarsan, o lanet silahı kap Ellie."

Cevap verme zahmetine girmiyorum ama telefonu da kapatmıyorum. Onun hayat çizgisi ve benim keşfimle ortaya çıkan yeni öfke arasında kaldım. Evde bir silah olmasını asla kabul etmeyeceğimi çok iyi biliyordu ve yine de onu buraya sakladı. Bu konudaki hislerimi tamamen göz ardı etti ve benden bir şey daha sakladı. Şu anki durumumda bana hizmet edip etmediği önemli değildi, son zamanlarda olan biten her şeyle birlikte, onu tamamen kesmekten bir yalan uzaktaydım. O zaman Coop'la birlikte gidip Cahuita'da yaşayabilirlerdi ve bunun için sadece kendilerini suçlayabilirlerdi.

Dakikalar yavaşça geçiyor, telefonda gelen sessizlikle birlikte sürünüyor ve sonunda cipinin motorunu kapatıp kapıyı kapattığını duyuyorum.

"Buradayım," diyor ve verandaya doğru yürüdüğünü duyuyorum. Tekrar konuşması bir dakika sürüyor ve tekrar konuştuğunda sesinin sessiz bir öfkeyle çıkmasından benim için orada bırakılan grotesk hediyeği düşündüğünü varsayıyorum. "Kapıda."

"Tamam." Rahat bir nefes alıp ayağa kalkıyorum ve banyonun kapısını açıyorum.

Ön kapıya yönelmeden önce davetsiz misafir görmediğimden emin olmak için başımı dışarı çıkarıyorum. Kilidi çevirip kapıyı açıyorum, Jace'in bakışlarını diktği şeye bakmama izin vermiyorum. Bir saniye daha bakıyor, ıslak saçları başının etrafında sallanıyor, sonra gözlerini benimkilere dikeyyor ve verandanın önündeki paspasın üzerinden adım atıyor. Eve girmesine izin vermek için bir adım geri çekiliyorum, gri tişörtünün ve düşük belli siyah eşofman altının altındaki gergin hareketlerini görüyorum. Kapıyı arkamızdan kapatmadan önce içeri giriyor, hiç vakit kaybetmeden yanıma geliyor ve ellerini yüzüme doğru uzatıyor.

Parmakları saçlarımla arasından geçerken acı dolu bir ifadeyle "Özür dilerim," diye fısıldıyor.

Başımı kaldırıp ona baktığımda, yüzündeki dürüstlük ve bana gösterdiği ilgi karşısında kalbimin bir kez daha sıkıştığını hissediyorum. İstesem de istemesem de içimdeki öfkenin bir kısmını bastırıyor.

"Ne için?" Onu affetmeye henüz hazır olmadığım için soruyorum. "Silah için mi yoksa Morrisonlar için mi?"

"İkisi de." Bana küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Sadece seni güvende tutmak istedim."

Küçük, mizahsız bir alay ile başımı sallıyorum. "Hayatımdaki erkeklerin bana söyledikleri yalanları haklı çıkarmak için korkuyu kullanmalarından çok sıkıldım."

Gözlerinin kenarları kırışıyor ve bakışlarının pişmanlıkla dolduğunu görüyorum. "Haklısın." Başını sallıyor, beni göğsüne bastırıyor. "Haklısın ve bunu senden sakladığım için özür dilerim. Bir daha olmayacak." Sessizce devam etmeden önce başımın tepesine yumuşak bir öpücük hissediyorum. "Ama Ellie... seni güvende tutmaya çalıştığım için beni özür dilemek zorunda bırakma. Benimle bir daha asla konuşmaman anlamına gelse bile kalbimi veririm."

Lanet olsun. Ona kızgın kalmak çok zordu.

Geri çekilip gözlerinin içine bakıyorum ve orada gördüğüm mutlak sevgi karşısında kalbimin göğsümde acıyla sıkıştığını hissediyorum. "Artık yalan yok Jace," diyorum ona ciddiyetle. "Eğer düzeltmek için bir şans istiyorsan... daha fazla sır olmamalı. Ve sana bir şans olduğunu bile söyleyemem, bilmiyorum-"

"Biliyorum." Başını sallıyor, ellerini bırakıp sırtıma sarılıyor ve beni tekrar bedenine çekiyor. "Biliyorum, Ellie." Yumuşak, melodik kahkahası başımın altından geliyor. "Şu anda çok fazla şey yaşıyorsun."

Küçük bir kahkaha pufu beni terk ediyor ve teknedeki o günden beri savaştığım, ona ve çok isteyerek verdiği rahatlığa yaslanma dürtüsüne teslim oluyorum. Kalbimin kapısını biraz aralayarak bedenine gömülüyorum ve denizden yayılan kokusunu içime çekiyorum. Işığının beni istila etmesine ve üzerimdeki karanlığın yükünü hafifletmesine izin vermek.

Uzun bir süre sonra uzanıp saçımın arkasından çekiştiriyor. "Kahvaltıyı unuttuğum için üzgünüm."

Şakacı sözleri karşısında dudaklarım seğiriyor ve cevap vermek için ağzımı açıyorum ama eve doğru gürleyen bir motosiklet sesi beni durduruyor. Başımı kaldırıp Jace'e bakıyorum, yüzünün gerginleşmesini izliyorum ve az önce tadını çıkarmama izin verdiğim tüm o hafiflik bir anda beni terk ediyor. Arkasında korkudan başka bir şey bırakmadan.

Motosikletin gürültüsü kesildiğinde vücudunun kollarımda kilitlendiğini hissediyorum. "Sen..."

"Üzgünüm sarışın." Bir adım geri çekiliyor, küçük bir omuz silkme hareketiyle ön kapının kolunu tutarken kollarını üzerimden indiriyor. "Neye bulaştığımı bilmiyordum ve bu akıllıca bir hareket gibi göründü."

Jace kapıyı açıyor ve Coop'un ön verandaya çıkan merdivenleri tırmanışını izliyorum, çılgın gözleri yaralarımı kontrol ediyormuş gibi beni boydan boya süzüyor. Ama bakışları verandanın önündeki paspasın üzerinde benim için bırakılan şeye takılınca durdu. Vücudu o kadar durgunlaşıyor ki, Morrison'ların bana bıraktığı şeye bakarken nefes alıp almadığını anlamakta güçlük çekiyorum. Elimde olmadan gözlerimi indirip bir kez daha bakıyorum, tıpkı yol kenarında gördüğünüz bir araba kazası gibi. Bakmadan edemiyorsun.

Boyunları kırılmış ve karınları yarılmış iki güvercinin kanlı iç organlarını görünce midem bulanıyor. Ama çerçeveledikleri resim, sistemime yeniden korku dalgası gönderiyor. Dün gece mışıl mışıl uyurken ve birinin beni izlediğinden tehlikeli bir şekilde habersizken çekilmiş bir fotoğrafım. Telefonum kesik elimde ve göğsüme yaslanmış, sanki uykuya dalmadan önce Stef ile yaptığım görüşmeyi yeni bitirmişim gibi. Perdelerini hiç kapatmadığım büyükannemin odasının penceresinden çekildiğini söyleyebilirim ve resmin üst kısmında parlak kırmızı kalemle kanımı donduran kelimeler yazıyor.

Coop bir sonraki solukta fotoğrafa doğru birkaç adım daha atıyor ve uzanıp onu kapıyor, altında daha önce görülmesi imkânsız olan bir başka fotoğrafı ortaya çıkarıyor. O fotoğrafı da kapmadan önceki saniyeler içinde ne olduğunu görüyorum. Dün gece Gram'ın evinden çıkarken çekilmiş bir fotoğraf, yüzünde tam bir çaresizlik ifadesi var. Ve o fotoğrafı kaptığı gibi, bir başkası ortaya çıkıyor. Jace'in dün gece bardan çıkarken, yüzünde yorgun bir ifadeyle elini başının arkasında gezdirirken çekilmiş bir fotoğrafı. Son fotoğrafta ise üçümüz, ben kusarken ve çocuklar bir gece önce barın otoparkında yüzlerinde endişeyle bana çekilmişiz. Coop son fotoğrafı eline aldığı anda, dün gece çok talihsiz bir sona ne kadar yakın olduğumu düşündükçe ellerim titriyor.

Ama neden o zaman yapmadılar ki?

Hediye atın ağzına bakma, El. Hayatta olmayı seviyorsun, değil mi?

"Bu da ne ?" Coop tersleyerek cevap için Jace'e baktı.

Jace bir an duraksıyor ve üzerindeki gerginliği hissedebiliyorum, her şeyin ona dönmesinden ne kadar nefret ettiğini tahmin edebiliyorum.

"The Morrisons," diye cevap veriyor kısık bir sesle.

Coop'un gözleri bana kaymadan önce biraz daha açılıyor ve giydiği beyaz tişörtün altında omuzlarının nasıl gerildiğini görebiliyorum.

"Morrisonlar mı?" diye yineliyor sessizce, bakışlarımı kırmadan. "Nasıl?"

"Sanırım hapisten çıktılar." Jace Coop'un elindeki fotoğraflara uzandı ve cevap verirken kendisi de incelemeye başladı. "Ellie'nin buraya geldiği saatlerde kasabaya döndüler ve..." Uyurken çekilmiş fotoğrafıma gelince duraksıyor, fotoğrafa bakarken alt dudağını dişlerinin arasından geçiriyor. "Tehditler savurmaya, sorun çıkarmaya başladı."

Coop'un çenesi kenetleniyor ve sonunda bakışlarımı kırarak tekrar Jace'e bakıyor. "Ne tür tehditler?" diye homurdanıyor.

"Ellie'ye karşı tehditler."

Bunu takip eden sessizlikte gözlerimi ikisi arasında gezdiriyorum ve diğeri geri adım atmadığında her ikisinin de gözlerinde meydan okumanın ağır bakışını görüyorum.

Coop gözlerini Jace'e dikmiş, konuşurken sesi öfkeyle çıkıyordu. "Ve sen onun burada kalmasına izin mi verdin?"

"İzin ver," diye alay ederek onun yoğun bakışlarını üzerime çekiyorum. "Kimse bir şey yapmama izin vermiyor, Cooper. Ben bilinçli bir karar verdim."

"O zaman yanlış yaptın." Beni kısa bir süre için başından savdı ve Jace'e . "Ve sen daha iyi bilmeliydin."

"Siktir git Coop," diye tersliyor Jace. "Her şeyi bilen bir kurtarıcıymışsın gibi davranma. O olmasaydı burada bile olmazdın."

"Peki şimdi neyim ben, Jace mi?" Coop karşılık veriyor. "Sorunu temizlememi mi bekliyorsun? Yine senin için öldürmemi mi?"

"Öldürmek mi?" Mırıldanıyorum, şaşkınlıkla ikisinin arasına bakıyorum ve ikisi de bana cevap vermeye tenezzül etmezken Jace'in yüzünü dolduran öfkeyi görüyorum. "Öldürdüğün kişi o muydu?" Kafamdaki bulmacanın parçaları bir araya gelirken Coop'a bakarak soruyorum. "Kaçakçı adam mı?"

Bir an sonra Jace'in bakışlarını kırıyor ve tek bir baş hareketiyle çenesini aşağı doğru sallamadan önce donuk bir ifadeyle bana bakıyor.

Hayatımın tuhaf gerçekliği yeniden ayaklarımın altında kayarken "Lanet olsun," diye fisıldıyorum.

"Senden kimseyi öldürmeni istemiyorum," diye tersledi Jace. "Onlar için zaten bir bülteni var."

Coop'un kaşları şaşkınlıkla düştü. "Ne için?"

Jace itiraf etmeden önce tekrar duraklar. "Barda Ellie için bir oyun oynadılar bile, silahımı alıp beni durdurmadan önce beni epey dövdüler.

onları."

Coop'un gözleri benimkileri bulduğunda vücudu yine o korkunç derecede hareketsizleşiyor ve bu kez zihninde dönen çarkları izlerken birkaç saniye boyunca nefes bile almadığını söyleyebiliyorum. "Doğru." Sanki bizden çok kendisiyle konuşuyormuş gibi sessizce nefes alıyor.

Ve böylece, paspasın üzerinden adım atıyor, eve girerken bizi itiyor ve doğruca koridorun sonuna yöneliyor.

Peşinden koşmadan önce iki saniye kadar şok içinde ona bakıyorum. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Cevap verme zahmetine girmiyor, sadece büyükannemin odasına doğru ilerliyor ve ben arkasından yaklaşıırken başını çevirişini izliyorum.

"Tekrar ediyorum, Coop-"

"Toplanıyorum," diye dalgınca cevap veriyor, sözümü kesip dolap kapısına doğru yürüyor.

Dolabı açıp eğilerek bavulumu asılı kıyafetlerin altından çıkarmasını izlerken ağzım açık kalıyor. Uzanıp elinin değdiği ilk giysiyi raftan alıyor ve işlemi tekrarlamadan önce bavulun içine atıyor.

Jace'in arkamdan geldiğini duyuyorum ve durup manzarayı seyrediyorum. "Siktir," diye mırıldanıyor endişeli bir sesle.

Belli ki Şeytan aklını kaçırmış.

Öne doğru yürüyorum ve bavulun kapağını tokatlayarak indiriyorum, içine bir parça daha giysi atmaya giderken hareketlerini durduruyorum.

"Sakin olman gerek," diye emrediyorum, ayağa kalkıp kollarımı kavuşturarak. "Polisi arayacağız ve onlar-"

"Ne yapacaklar, Eleanor?" Mizahtan yoksun bir kahkahayla bana dönüyor ve gömleğimi avucunun içinde sıkıyor. "Söyle bana, annem şimdi senin için ne yapacak?"

Sözlerinin uyandırdığı korkuyu bastırıp başımı sallıyorum. "Orada başka polis memurları da var, onlar öylece-"

"Seni bir daha kaybetmeyeceğim!" diye kükrer.

Ani patlamayla başım geriye atıyor, göğsünün nasıl kabardığını ve yüzündeki berbat ifadeyi gördüğümde gözlerim açılıyor. Ve hayatıma geri döndüğünden beri ilk kez ona gerçekten bakıyorum. Gece ormanı gözlerinde gördüğüm mutlak dehşet beni buna zorladı. Bana bir şey olacağı düşüncesiyle dehşete kapılıyorum. Kısacık saçlarını ve kilo kaybını muhtemelen oldukları gibi görüyorum, onun asla izin vermeyeceği umursamaz davranışlar.

bir yıl boyunca yaşadığım sefalet çukurunda var olmasaydım. Hayatımda gerçekten söz sahibi olacak bir yeri olmamasının yüzünde yarattığı acıyı görüyorum. Ve başını eğdiğinde, gözlerini benimkilerden kaçırdığında, yaptıklarından, beni kaybetmekten dolayı hissettiğini bildiğim kendinden nefreti görüyorum. Onu olduğu gibi görüyorum, benim görmemi istemediği şeyi, bensiz dönüştüğü yarattığı. Çizgiyi takip eden bir adam, delilik olduğunu düşündüğü şeyin hiç bitmeyen uçurumuna düşmekten bir itme uzakta. Bensiz dünyası.

Beni bunu kabul etmeye zorlayan bir şekilde görüyorum.

Onun bir parçasının muhtemelen beni sevdiğini ve sevmeye devam ettiğini kabul etmek.

Ve bununla ne yapacağımı bilmiyorum.

Arkamdaki Jace'e dönüp bakıyorum, bizi izlerken gözlerindeki tedirginliği görüyorum. Muhtemelen şu anda hayatımdaki yeri konusunda bir dereceye kadar hissettiği güvensizlik. Müdahale edip etmeme konusunda yaşadığı kararsızlığın vücudunu nasıl kilitlediğini. Beni de istediği ve bunun kuzenini incitmek anlamına geldiği gerçeğinden dolayı yüzündeki o küçük kayıp, onun için tahılın tersine gidiyor. Ama belki de hayatında ilk kez gitmeme izin vermeyecek kadar bencil, çünkü beni seviyor.

İkisi de kendi yöntemleriyle yapıyor.

Ve onları terk edemeyeceğimi biliyorum. Onları şu anda terk etmek... her ne kadar bunu hak etseler ve ben de kolay seçim olduğu için bunu yapmak istesem de. Bu benim için çok kötü . İkisi söz konusu olduğunda yapamayacağımı düşündüğüm bir şekilde zalimce. En azından şu ana kadar. Çünkü gerçek şu ki, burada pamuk ipliğine bağlı olan tek kişi ben değildim. Hepimiz öyleydik ve ben ne yapacağımı bulana kadar. Onları terk edip o ipin kopmamasını bekleyemezdim.

Ben büyümüşüm ve dünyam da onunla birlikte büyümüşü. Ve bu dünya artık benim olmayan iki insanın duygularını da kapsıyordu. Bu dünya, içine girmesine izin verdiğim iki adam yüzünden beni biraz daha az bencil bıraktı. En azından iyi günlerimde.

"İyi," diye takılıyorum, kararımı verirken fevriliğim tüm gücüyle ortaya çıkıyor. "Toplanmaya devam et o zaman. Nasıl olsa bana iyilik yapıyorsun."

Coop'un gözleri bana dikildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Şehir dışına giden trenim bugün kalkıyor." Ona umursamaz bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Yani korkmana gerek yok. Morrison'ın ulaşamayacağı bir yerde olacağım."

"Sen neden bahsediyorsun sarışın?" Jace bize doğru bir adım atıp bakışlarımı üzerine çekerek soruyor. "Yarına kadar gitmememiz gerekiyordu."

önce..." Sözüünü kesiyor.

Her şey boka sarmadan önce. Evet, biliyorum Dawson.

"Plan değişti." Yere bakıyorum ve gözlerimdeki suçluluk duygusunu görmesini istemediğim için bol konser tişörtümün kenarıyla oynuyorum.

"Uçak üçte kalkıyor."

İkisinin de bakışlarını üzerimde hissediyorum ve sessizlik bir ağırlık gibi beni takip ediyor. Ne demek istediğimi anlamaya çalışıyorlar.

Coop alçak ve suçlayıcı bir sesle, "Kaçıyordun," diye tahmin etti.

Önce Jace'e bakıyorum, bunun onu daha çok etkileyeceğini biliyor ve benim yüzümden gözlerinde gördüğüm acıdan nefret ediyorum.

"Ben sadece-" Yorgun bir iç çekiyorum ve mücadele beni terk ederken omuzlarımın çöktüğünü hissediyorum. "Sadece biraz boşluğa ihtiyacım vardı. Değildim-" Başımı sallıyorum. "Artık bir önemi yok." İkisinin arasına bakarak küçük bir gülümseme toparlamayı başarıyorum. "Peki, kim benimle koşmak ister?"

Onuncu Bölüm

Bu çekişme beni her an bir paraşüt kapıp uçaktan atlamaya itecekti. Ve bu erkekçe, ateşli, tartışmalı tartışmalar değildi. Hayır, çocukça bir didişmeden başka bir şey değildi. Sanki uçağa adım attığımız anda ikisi de altı yaşındaki hallerine geri dönmüş ve en sevdikleri oyuncakları için kavga etmeye karar vermişlerdi, ama en sevdikleri oyuncakları bendim ve benim için tartışmak yerine... mümkün olan diğer her şey için tartışmayı seçmişlerdi.

Klimanın açık ya da kapalı kalması.

Jace'in kulaklığından gelen müziğin sesi çok yüksekti.

Coop kitap okurken müzikle dikkatini bu kadar dağıtmamalı. Belli ki, eğer öyleyse, okuduğu materyal o kadar da iyi değildi.

Jace yüzüne çarpsa bile iyi bir okuma materyali .

Stef'in benim için gönderdiği özel uçakta onların karşısında oturmuş, altı saatlik uçuş boyunca yirmili yaşlarının ortalarındaki yetişkin adamlardan yavaş yavaş çocuklara dönüşmelerini izliyordum. Ve özel uçak... bizi küçük uçak pistine götürdükten sonra her ikisi de bana sessiz bir merakla dolu sert bakışlar fırlattıklarından, sadece bu bile uçuşumuzun ilk otuz dakikasını almıştı.

Ama en azından o zamanlar henüz dönüşmemişlerdi.

Açıkçası ilk bir saat beni o kadar da rahatsız etmemişti. Hatta tuhaf bir şekilde, birbirleriyle olan tanıdık dinamiklerini izlemek ilginçti. Farklı zamanlarda hayatımda bu kadar büyük roller oynamış bu iki adamın doğal olarak birbirleriyle nasıl etkileşime girdiklerini. Aralarındaki sevgi bağını görebiliyordum ve tartıştıklarında bile hiçbirinin sözlü darbesi o kadar da derine inmiyordu. Zaman zaman erkeklerle de aynı şekilde tartışırdım. Birbirinize başkasına söyleyemeyeceğiniz şeyleri söyleyebiliyordunuz çünkü aranızdaki sevgiden emindiniz.

Ancak ikinci saatten sonra, küçüklük gerçekten devreye girdiğinde, bundan rahatsız olmaya başlamıştım. Ve şimdi altıncı saatin sonuna yaklaşıyorduk... başım resmen ağrıyordu ve işim bitmişti.

Bir dahaki sefere Stefe daha büyük bir uçak göndermesini söylemem gerekecek.

Jace, Coop'un son çıkışına, "Ben öyle demiyorum," diye karşılık veriyor. "Tek söylediğim, Kyle ve Kurt için biraz fazla hesaplanmış gibi gelmiyor mu?"

"O zaman başka kim olabilir, Jace?" Coop alaycı bir şekilde güler.

Jace başını yana eğip dramatik bir şekilde düşünerek, "Bilmiyorum," dedi. "Hangimizin paralı askerlik günlerinden kalma bir mil uzunluğunda düşman listesi var?" O kişiyi arıyormuş gibi bir o yana bir bu yana bakarken gözleri Coop'a takıldı. "Bu sen olabilirsin."

Coop bir an Jace'e baktı ve burun deliklerinin öfkeyle alevlendiğini gördüm. "Bainbridge işlerinde hiçbir zaman gerçek adımlı kullanmadım."

"Doğru," diye alay ediyor Jace. "Çünkü bu tür insanların kaynakları falan yoktur."

"İkimizin de peşinden gelmeleri için hiçbir neden yok." Jace gözlerini devirir. "Olabilir-"

"Aman Tanrım, durun!" diye bağırdım ve ikisinin de şaşkınlıkla bakışlarını bana çevirmesine neden oldum. "Yemin ederim, ikinizden biri tek kelime daha ederse bu uçağı geri döndürür ve ikinizi de Alabama'ya geri bıraktırırm."

İkisi de tehdidimin ardından şaşkın bakışlarla bana bakıyorlar, sanki onları kaybetmeme neyin sebep olduğunu anlayamıyorlarmış gibi ve ben de gözlerimi deviriyorum.

"İkiniz de Mississippi Nehri'ni geçtiğimiz zamandan beri tek kelime etmediğimin farkındasınız, değil mi?"

Jace en azından yüzünü buruşturacak kadar terbiyeliydi. "Kusura bakma Ellie," diye mırıldanarak Coop'un kısık bakışlarını üzerine çekti.

"Yalakalık."

Bu sözlü sataşmaya karşı ona uyarıcı bir bakış attım ve o da bana kaşlarını çattı, yüzü küstahlaştı.

Jace konuşmak için ağzını açmadan önce kuzenine acıyan bir bakış atar.

"Uh-uh-uh." Parmağımı kaldırıp sözünü kesiyorum. "Kutsanmış sessizlik, Jace."

Tabii içmeye başlamamı istemiyorsan."

"Ama bu yardımcı oluyor," diye karşı çıkıyor.

Yorgun bir iç çekiyorum ve gözlerimi bir an için ona dikiyorum. "Öyle olsa iyi olur, Dawson."

"Söz veriyorum, Delacroix." Bana şakacı bir sırıtışla göz kırptırıyor ve dudaklarımın seğirmesine karşı savaşıırken gözlerimi tekrar devirmeme neden oluyor.

Ama aşağı inerken bakışlarım Coop'un ikimizin arasında gezinen daralmış bakışlarına takılıyor ve oradaki isteksiz merakı görüyorum. Onun

Gözleri hala bana sırttan kuzenine takıldığında kaşları geriliyor ve orada öylece kalıyor, dolgun dudaklarında çatık kaşların en ufak bir izi beliriyor. Ve biliyorum ki aramızdaki dinamikleri anlamaya çalışıyor, bir zamanlar onunla paylaştıklarımızla karşılaştırıyor.

Jace'le ilişkimizin onun mikroskobu altında olmasından hoşlanmadığım için boğazımı temizliyorum. "Peki ne oldu?"

Jace bakışlarını tekrar Coop'a çevirdi. "Ah," diye söze başladı, Coop'un ifadesini kavrarken yüzündeki sırtış yavaş yavaş kayboluyordu. "Düşünüyordum da belki Bainbridge'deki adamlarını arayabilirsin. En azından Kyle ve Kurt'ü bulmaya çalışınlar, hiç değilse onlarla olan ilişkilerinden biri olup olmadığını iki kez kontrol etsinler."

Coop bir süre daha Jace'e baktıktan sonra rahatsız bir şekilde koltuğunda kaydı. "Yapamam."

"Neden olmasın?" Jace şaşkınlıkla kaşlarını çatarak sordu. "Çünkü," diye başladı Coop sertçe.

"Bainbridge'den ayrıldım."

"Ne?" Soru şaşkınlıkla dudaklarımdan dökülüyor ve bakışları bir anlığına benimkilerle buluşup uzaklaşıyor.

"Neden?"

Coop kuzenine baktı. "Çünkü ikisine birden sahip olamazdım."

Bu sefer Jace'i geçtim, merakım beni alt etti. "Bu da ne demek oluyor?"

Coop'un gözleri isteksizce benimkilerle buluşuyor ve derin bir nefes aldığını görüyorum. "Seni arıyordum." Gözlerini tekrar Jace'e kaydırды. "Hem Bainbridge için çalışıp hem de Eleanor'u arayamazdım, o yüzden bir seçim yaptım."

Jace'in kuzenine bakarken yüzünün gevşemesini izliyorum, aralarında benim bilmediğim bir konuşma geçerken uçağın üzerine sessizlik çöküyor.

Bu biraz garip bir hal aldı. Tartışmaya devam etmelerine izin vermeliydim.

Bu aynı zamanda onun tamamen saçmalamıyor olabileceğini hatırlatan rahatsız edici bir şey. Kendi kendine çekmiş olsa bile acısının benimkiyle kıyaslanabileceğini. Karşımda oturan iki adamdan birine karşı bilinmeyen duygular dünyasında sürüklenmeme neden olan bir başka hatırlatma. Ancak bir sonraki an uçağın alçalmaya başladığını hissediyorum, bu da beni yeni keşfettiğim farkındalıklarımın çok derinine inmek zorunda kalmaktan kurtarıyor.

"Tanrıya şükür," diye mırıldanıyorum, ikisinin de bakışlarını üzerime çekiyorum ve onlarla birkaç lojistiğin üzerinden geçmem için gereken dürtüyü bana veriyor. "İnmeden önce birkaç şey söyleyeyim."

Kendime bir saniye kazandırmak için alt dudağımı ısırıyorum ve her ikisinin de bakışlarının harekete odaklanmasını izliyorum, bu da beni çabucak bırakmaya zorluyor. Ardından gelen sessizlikte boğazımı temizleyerek, her ikisinin de bakışlarında gördüğüm arzu karşısında bacak bacak üstüne atıyorum. Şu anda bununla başa çıkabilecek zihinsel donanıma sahip değilim ya da ihtiyacımın cevap veren nabzının doğrudan içime doğru attığını hissediyorum. Belli ki libidom ihanetin şartlarını anlamamıştı.

"Yani..." Yavaşça başlıyorum ve Jace'in gözlerinin eğlenceyle dolduğunu görüyorum, sanki şu anki beyin bulanıklığına neyin sebep olduğunu tahmin edebiliyormuş gibi dudakları biraz yukarı çekiliyor. "Stef bizi havaalanından alacak ve ikinizi de yanımda getirdiğimi görünce pek memnun olmayabilir."

Sözlerim üzerine Coop'un yüz ifadesi değişti. "Ona söyledin mi?" Kısık bir sesle tahmin ediyor.

"Evet." Başımı salladım. "Dün gece onu aradığımda. Hepsini."

Jace dramatik bir şekilde, "Pekâlâ," diye iç geçirdi ve koltuğunda geriye yaslandı. "Aileyi kazanma şansımız suya düştü, Coop."

Sessizce alay ediyorum. "Sanırım bu şans Coop için yaklaşık bir yıl önce ortadan kalktı." Coop bakışlarını tekrar bana çevirdi ve bakışlarındaki kızgınlık kıvılcımını görüp onunla burada tartışmak istemediğim için başımı salladım. "İkinizi de uyarıyorum, pek sıcak karşılanmayabilirsiniz. Ama yine de nazik olun çünkü onun evinde kalıyoruz."

İkisi de aynı anda konuşmadan önce Jace'in ağzı açık kalır. "Ne?"

"Lanet İtalyan mı?"

İkisine de uyarıcı bir bakış attım. "Şimdi bir açıklama yapmadan ikinizi de Yvie'nin yerine sürükleyemem, değil mi?" Alaycı bir yüz ifadesi takınarak, alaycı bir şekilde söylüyorum. "Oh, hey Yvie, işte sana bu yazın başlarında bahsettiğim adam, hani şu çıktığım. Evet, bu o. Ve bu da kuzeni, geçen yaz sana bahsetmediğim adam, kim, kim," açıklamayı kısa kesmenin en iyisi olduğuna karar vermeden önce bir an kekeledim. "Hâlâ açıklamak için bir yol bulmam gereken trajik geçmişi saymıyorum bile." Onlara gözlerimi deviriyorum. "Evet, bu harika olurdu."

Bir süre sonra Jace gözlerini kısarak bana bakıyor ve soru sormak için başını eğiyor. "Öyle miydi?"

"Ciddi misin?" Ona öfkeyle bakıyorum. "Bundan bu muydu?"

Koltuğunda geriye yaslanıp bana şakacı bir sırıtış fırlatıyor. "Denediği için bir erkeği suçlayamazsın."

"İflah olmaz." Coop'un bize bakarken gözlerinde beliren sahiplenme duygusunu yakalamadan önce usulca gülüyorum ve hemen devam ediyorum. "Ayrıca zaten orada kalmayı planlıyordum. Lisedeyken herkes erkeklerle aramda hiçbir şey olmayacağını anladığında Nona'nın benim için hazırladığı bir odam var. Sonra o öldükten sonra biz üniversitedeyken." Omuz silkiyorum. "Şey, hemen hemen oraya taşındım, en son ne zaman Yvie'deki çocukluk odamda uyuduğumu hatırlamıyorum açıkçası."

Uçak yere indiğinde her ikisinin de bakışlarındaki merak ön planda ve merkezde, pistte sekerek ilerlerken beni koltuğumda sarsıyor. Ve bir kez daha farkına vardım ki, şu anda ikisinin de hayatıyla ilgili hemen her şeyi biliyor olsam da, hala ikisinin de deneyimlemediği koca bir yanım var. Jace, içimden bir ses onun da sanki her zaman benim dünyamın bir parçasıymış gibi benim dünyama gireceğini söylüyor, tabii adamların onu affetmesini sağlayabilirse. Ama Coop...

Coop'un senin dünyana uyup uymadığını neden umursuyorsun, El? O şeytan değil mi?

Onun Şeytan olduğunu kendime sıkı sıkıya hatırlatmadan önce eski alışkanlıklar diye düşünüyorum. Uyup uymaması önemli değil. Ona kapanış fırsatı dışında hiçbir şey borçlu değilim ve bu bile benim açımdan bir lütuf. Uçak durduğunda, her iki adamın da bana şaşkın bir bakış atmasına neden olan bir anlayışla başımı sallıyorum ve bunu görmezden gelip pencereden dışarı bakmayı tercih ediyorum.

Kaliforniya'nın akşam gökyüzüne karşı duran kırmızı deri döşemeli beyaz McLaren Spider'ı gördüğümde yüzümde kocaman bir gülümseme beliriyor. Emniyet kemerimin kilidini açmak için aceleyle uzanıyorum, kalbimi saf bir mutluluk doldururken karşımdaki Coop ve Jace'i tamamen görmezden geliyorum. Aile mutluluğu.

Koltuğumun yanındaki masadan telefonumu alıp ayağa kalkıyorum ve sabırsızlıkla açılmasını beklerken ayaklarımın üzerinde zıplayarak jetin kapısına yöneliyorum. Kapı kırılıp içeri LA havasının ilk nefesi girdiğinde, çaresizlikle yoğrulmuş kuru havanın kokusu damarlarımı coşkuyla dolduruyor. Jace ve Coop tam kapı açılırken arkamdan geliyorlar ve sırtışıma kontrol etmek için yanağımın içini ısıırıyorum, merdivenlerden aşağı inerken yüz ifademi dikkatle boş tutuyorum.

McLaren'ıyla uçak arasındaki yolu yarılamıştı. Telefon elinde ve ikimiz de daha iyisini bildiğimiz halde az önce inmiş olmam umurunda değilmiş gibi telefonu kaydırıyor. Altın sarısı saçları ayrıldığı zamankinden daha kısa kesilmiş ve

Kafasındaki sanatsal karmaşı, büyük olasılıkla haftanın mankeninin bugün bir noktada ellerini üzerinde gezdirmesinden kaynaklanıyor. Beyaz V yakasının ince kumaşı ve bir çift deri mokasenle tamamladığı özel dikim siyah chino pantolonu adeta abartısız bir zenginliği haykırıyor. Her Astor'dan bekleneceği gibi. Ancak gömleğinin üst kısmından çıkan ve omuzlarını saran, ben yaklaştıkça görünür hale gelen alevden yapılmış kanat dövmesi bana onunla aynı olduğumuzu hatırlatıyor.

Beş adım ötede duruyorum, kollarımı kavuşturuyorum ve sabırsızca ayağımı vurmada önce kalçamı çıkarıyorum. Gözlerini gözlerime dikmeden önce beni birkaç dakika daha bekletiyor ve savaşıma çalıştığı gülümsemeyle yanaklarının nasıl büzüldüğünü görüyorum. Bakışları hemen arkamdaki Coop ve Jace'i buluyor ve gözlerini tekrar telefona çevirirken bir iç çekiyor.

"Evet." Telefonu arka cebine koymadan önce kullandığı uygulamayı kapatmak için yukarı kayıyor ve sonunda başını kaldırarak kızların her zaman hayran olduğu o Amerikan güzelliğini ortaya çıkarıyor. "Sürtük eve başıboş köpekler getirmiş."

Ayağımı sabitlemeden önce bir süre bekliyorum, sözleri yüzünden Coop ve Jace'in üzerimde yarattığı ani gerginliği hissediyorum. "Ve sürpriz, sürpriz." Öne doğru bir adım atıp kaşlarımı kaldırıyorum. "Piç herif McLaren'ı getirerek bir şeylerin eksikliğini fazlasıyla telafi ."

Geniş, aynalı sırtışlara geçmeden önce birkaç vuruş daha birbirimize bakıyoruz. Bir sonraki anda aramızdaki mesafeyi hızla kapatıyor ve beni yakalıyor, ayaklarımın yerden kesildiği ve dudaklarımdan açık bir kahkahanın kaçtığı bir daire içinde bizi sallıyor. Sonunda beni yere bıraktığında, kendimi milyonlarca kez daha hafif, daha kendim ve evde olduğum için inanılmaz derecede mutlu hissediyorum. Doğrusu, Avrupa'dan döndüğümde bile daha iyi çünkü sanırım sonunda her konuda bir kapanış yaptım. Başımı arkaya eğip ona bakıyorum, ne kadar uğraşsam da yüzümdeki sırıtmayı engelleyemiyorum.

Mac bir elini yüzümün yan tarafına götürüyor, günahkâr safir gözleri benimkilere bakarken neredeyse mutluluktan parlıyor. "Seni çok özledim, Els."

On Birinci Bölüm

Ondan gelen bu nadir kırılganlık gösterisi kalbimin yumuşamasına neden oluyor ve uzanıp kollarımı omuzlarına dolayarak onu bir kez daha sıkıca kucaklıyorum. "Ben de seni özledim Macallan," diyorum ona usulca. "Tekrar gittiğim için üzgünüm."

"Affedildin. En azından artık *bensiz* gezmek yok, tamam mı?" Fısıldamadan önce beni sıkıyor ve hafifçe kıkırdıyor. "Sokak hayvanları biraz vahşi görünüyor."

Geri adım attığımda Jace ve Coop'un gergin ve her türlü sahiplenmeyle dolu gözlerle bize baktığını görüyorum. Onlara gözlerimi deviriyorum ve iki dünyam arasında bir el sallayarak tanışma faslını başlatıyorum. "Mac, sokak hayvanlarının isimleri var ve onlar da Coop ve Jace."

Mac onlara hoş karşılamaktan çok küçümseyen bir gülümseme veriyor. "Anlamıştım."

"Kibar ol." Koluna bir şaplak attım. "Neden?"

"Çünkü ben öyle söyledim ve evdeyim, yani bu bugün için yeterli bir neden olmalı." Başımı Mac'e doğru sallamadan önce Coop ve Jace'e bakıyorum. "Belli ki bu Macallan."

Mac konuşmadan önce bir kolunu omuzlarıma doluyor ve Jace'in tüm vücudunun kilitlendiğini, Coop'un da çenesinin sıkıldığını görüyorum. "Ve ben sana aksini söyleyene kadar bana tam adımla hitap edebilirsin, ki siciline bakılırsa bu muhtemelen hiçbir zaman olmayacak."

"Kapa çeneni," diye çıkışıyorum, yine gözlerimi deviriyorum ve kolunu omzuma vuruyorum. "Ve onları kışkırtmayı bırak."

Cevap olarak sadece gülüyor.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Ve işte seni tekrar gördüğüm için duyduğum sıcak ve heyecanlı hisler gitti."

"Kai'nin seni evde ne hale getirdiğini görünce için ısınacak ve rahatlayacaksın."

Başımı sallıyorum ama dudaklarımın seğirmesine engel olamıyorum. "Peki hepimiz senin o arabana nasıl sığacağız?"

"Tam olarak benim düşüncelerim." Coop bize doğru bir adım atarken kısık bir sesle düşüncelerini dile getiriyor.

"Oh, etme." Mac sırtıyor ve arka cebinden telefonunu çıkarıyor. "Sana bir Uber çağırdım." Telefona bakar ve kilidini açar. "Tahmini varış saati... şimdi." Başını kaldırıp sağa bakıyor, gözleri asfalta çıkan uzun yolda ve ben başımı çevirdiğimde siyah Escalade'in bize doğru geldiğini görüyorum.

"Uber mi?" Dudaklarımın seğirmesine karşı koymak için gerçekten çok çaba sarf ederek soruyorum. "Ne?" Omuz silkiyor. "Onlara siyah Uber dedim."

Ve işte o dövüş gidiyor.

Coop ve Jace'e suçlu bir bakış fırlatıyorum, beklediğim gibi Coop'un daralmış gözlerinden akan tedirginlikten başka bir şey bulamıyorum ama Jace'in gözleri bir an Mac'le benim aramda gidip geldikten sonra hınçla parlıyor.

"Sorun yok, Ellie." O gamzelerini göstererek Coop'un inanmayan yüzünü çizdi. "Git. Biz hemen arkanda olacağız."

"Al bakalım." Mac sanki her şey tamammış gibi başını sallıyor ve beni dürttükten sonra McLaren'inin sürücü tarafına doğru koşmaya başlıyor.

"Emin misin?" Gergin bir şekilde soruyorum, bana yaşattıkları onca şeye rağmen gerçekten yapmamam gerektiği halde hala biraz suçlu hissediyorum.

Coop yere bakıp kuzeninin az önce kabul ettiği şeye inanamıyormuş gibi başını salladıktan sonra gözlerini benimkilere dikti ve kaşlarını kaldırdı. "Onu duydunuz Prenses. Sanırım biz de hemen arkanızda olacağız."

"Tamam," diye mırıldanıyorum, gözlerimi ikisinin gözleri arasında gezdiriyorum ve Mac'in arabasına doğru dönmeden önce orada ne gördüğümden emin oluyorum.

Elim kapının kolundayken Jace'in sesi beni durduruyor. "Ah, Ellie?"

"Öyle mi?" Başımı çeviriyorum ve onun yürüyüp aramızdaki mesafeyi kapatmasını izliyorum.

Bana doğru yaklaşıyor, kalçalarımı kavıyor ve beni kendine doğru çekiyor, bir elini kıçımın tam üzerinde duracak şekilde kaydırmadan önce vücutlarımızın birbirine değmeyen tek bir parçası olmadığından emin oluyor. Bir eliyle kulağımın arkasındaki saçları itiyor ve başını aşağı eğerek dudaklarını kulağımın kabuğuna dayıyor ve kalbimin neredeyse göğsümde durmasına neden oluyor. Ve o zaman bile bekliyor, uzatıyor ve ben onun deniz baharı kokusunu içime çekerken nefesinin hassas tenimde yayıldığını hissetmeme izin veriyor.

"Yok bir şey," diye fısıldıyor sonunda, parmaklarını boynumda gezdirirken sesi tamamen şakacı bir duygusallıkla çıkıyor. "Sadece seni biraz yalama ihtiyacı hissettim."

Sözleri midemi üst ediyor ve elini hafifçe sıkmadan önce kalçama doğru indiriyor. Ve tüm bunların üstüne, dudaklarını yavaşça ve çok hafifçe yanağımda gezdiriyor, sonra da bir öpücük kondurup geri çekiliyor. Bir an ne yapacağımı şaşırmış bir halde havai fişek gibi parlayan gözlerine bakıyorum, damarlarımda biriken ani şehvetin etkisiyle tamamen onun esareti altındayım, ta ki Mac işaret edercesine boğazını temizleyip beni uyandırana kadar. Ona biraz mahcup bir bakış attığımda, sürücü koltuğunda oturduğu yerden gösteriyi izleyen gözlerindeki isteksiz eğlenceyi görüyorum. Ama gözlerimi Coop'a çevirdiğimde, Jace'e diktiği bakışlarında karanlık bir öfkeden başka bir şey göremiyorum.

Siktir, hiç iyi değil.

"Bugün bir ara, Els," dedi Mac sabırsızca.

Jace'e dönüp Coop'a doğru attığı meydan okuyan sırtışı görmeden önce gözlerimi Mac'e dikiyorum.

Görünüşe göre ilginç bir araba yolculuğu yapacaklardı. Ben bunun bir parçası olmak istemedim, çok teşekkür ederim. Ayrıca, o küçük gösteriden sonra benim varlığım aralarındaki gerginliği azaltacak gibi görünmüyordu.

"Doğru," diye beceriksizce uzatıyorum, gözlerimi tekrar aralarında gezdiriyorum ama şu anda ikisi de bana dikkat etmiyor. Bakışları birbirlerine kilitlenmiş durumda ve ikisi de geri adım atmıyor. "Peki, orada görüşürüz çocuklar."

Kapıyı açıp Mac'in arabasına giriyorum, o arabayı çalıştırıp hoparlörlerden gelen Drake sesi eşliğinde motoru devirirken tereyağlı deriye gömülüyorum. Yüksek sesli mırıltı sonunda Jace ve Coop'un bakışlarını kaçırıp arabaya bakmalarını sağlıyor; ben başka tarafa bakmadan önce ikisinin de bakışları benimkileri buluyor. Mac motoru çalıştırıyor ve havayı dolduran lastik kokusuyla birlikte bizi asfalttan aşağıya roket gibi fırlatıyor. Yolun çeyrek mil kadar aşağısına geldiğimizde kıkırdadığını fark ediyorum.

"Ne?"

"Bir şey yok." Bana bir gülümseme attı. "Sadece çok berbat durumdasın."

İnliyorum, koltuğa daha da gömülüyorum, bu da onu daha da güldürüyor, çünkü gülünç derecede hızlı araba yolu yemeye devam ediyor, damarlarımda her türlü heyecanı ve şafak vakti bir farkındalığı gönderiyor.

Görünüşe göre, Jace Dawson Los Angeles'a oyunu oynamaya hazır olarak gelmişti. Akıllıca oynamaya. Kazanmak için oynamaya.

Mac, Stef'in Hollywood Tepeleri'ndeki evinin süslü demir kapısına yanaştı ve biz Uber'in yetişmesini beklerken arabayı park etti. Bizi tepelerin dolambaçlı yollarında dolaştırarak buraya kadar getirmişti, bu yüzden gelmesinin muhtemelen birkaç dakika süreceğini tahmin ediyordum. İtalyan tarzı villanın kapısından içeri baktım ve gülümsemekten kendimi alamadım. Üç katlı alçı ev, Stef'in nenesi satın almadan önce bir yıl boyunca boş durmuştu çünkü bölgedeki çoğu alıcı buradaki evlerin daha modern bir görünümde tasarlanmasını istiyordu. Yandaki Yvie'nin evinden görebildiğim küçük bir kesit bile, ona açıklamak zorunda kaldığım onca şeyden sonra beni muhtemelen olması gerektiği kadar endişelendirmiyor.

Evde olduğum için çok mutluydum. Özellikle de son birkaç gündür olanlardan sonra. Başımı yana çevirdiğimde Mac'in endişeli gözlerini üzerimde buldum ve ona küçük bir gülümseme verdim. Dün geceki yardım çağrıma rağmen iyi olduğumu bilmesini istiyordum.

"Peki diğer ikisini beni yalnız almana izin vermeleri için nasıl ikna ettin?" Gözlerimi alaycı bir şekilde ona dikiyorum. "Beni Stef'in alacağını sanıyordum."

Bana o baş belası gülümsemesini gösterdikten sonra uzanıp orta konsolu açtı ve orada üç anahtar seti olduğunu gördü. Hızlıca baktım ve Stef'in Pagan'i'sinin, Kai'nin G-wagon'unun ve ellerinde tuttukları fazladan Audi RS Q8'in anahtarları olduğunu belirledim.

"Anahtarlarını mı çaldın?" Gülüyorum.

"Şerefsizler çok uzun sürdü." Omuz silkiyor. "Ayrıca, ikizimle bire bir zaman geçirmeyi hak ettiğimi düşündüm."

"Seni öldürecekler," diyorum ona ciddi bir şekilde, dudaklarım hâlâ seğiriyor olmasına rağmen.

"Deneyebilirler." Şakayla karışık kaşlarını bana doğru sallıyor. "Onlardan daha büyük adamlar denedi ve başarısız oldu."

"Doğru." Elini tutmak için uzanıyorum, sıkıyorum çünkü sözlerinin içindeki gerçeklik payını biliyorum.

Başını kaldırıp ciddi bir ifadeyle bana bakmadan önce bir an için birbirine dolanmış ellerimize bakıyor. "Onları öldürmemi ister misin?"

"Bu kadar dramatik olma, Macallan."

"İyi o zaman." İç çekiyor. "En azından onları dövebilir miyim?" Elini bir kez daha sıkıyorum ve sırtıyorum.

"Henüz değil."

"Hiç eğlenceli değil, Els," diye yakınıyor. "Güneyde çok uzun zaman geçirdiğini biliyordum. Burası senin hayatını emecek."

"Kapa çeneni, sen." Gözlerimi bir kez daha deviriyorum. "Sonunda bir oda ismine karar verdin mi?"

"Revel." Kulübümüzün bu hafta açılacağını hatırlatınca gülümsüyor.

Kulübün adını Yunanistan'daki Labirent koymaya karar vermiştik ve her birimiz için ayrı ayrı odalara ayrılan merkezi bir odaya açılan kıvrımlı koridorlarla bir labirent olacaktı. Odalarımızın her biri kişiliklerimizi yansıtıyor ve müşterilerin seçebileceği farklı bir deneyim sunuyordu. Stef kendi odası için Reminisce adını seçmişti, ben benimkine Fractured adını vermiştim ve Kai de tabii ki Forbidden'ı seçmişti. Ve şimdi Mac'in Revel ile bizi tamamladığı görülüyordu. Tasarımını hemen anlamıştı, ama ona bir isim buldurmak çok zor olmuştu. İniş Noktası'na gitmeden önce bundan vazgeçmiştim.

"Uygun." Gülüyorum, dolambaçlı yamaç yolundan gelen bir arabanın sesi dikkatimi çekiyor ve adamların Uber'inin arkamıza yanaştığını görüyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye onaylıyor Mac, uzanıp orta konsoldaki kapı açacağını tıklamadan önce gözleri eğlenceyle parlıyor.

Konsolun üst kısmını çarparak kapatıyor ve kapı açılır açılmaz içeri giriyor, kısa yoldan devam ederek büyük mermer girişin önünde duruyor. Kapıyı açıp arabadan iniyorum, aynı anda Coop da arkamdan kapıyı açıyor. Gözlerimiz bir saniyeliğine kilitleniyor ve onun kapalı bakışlarının ardındaki karanlık çatışmayı görmemi sağlıyor. Birini bir zamanlar birbirimizi tanıdığımız kadar yakından tanıdığınızda ondan saklayabileceğiniz çok şey vardır ve şu anda... o da bu çizgiye doğru ilerliyordu. Bunu gün gibi görebiliyordum ama ne yapacağımı bilemiyordum çünkü yaptığı şey affedilemezdi. Bundan emindim.

Ön kapının açılma sesi bakışlarımı çekiyor ve Kai'nin dışarı adım attığını görüyorum, bronz boya lekeli ve dövmele teni, bol bir eşofmandan başka bir şey giymeden ön verandadan aşağı koşarken tümüyle sergileniyor. Bana doğru yürürken viski gözleri beni tepeden tırnağa yiyor ve beni bir ayı gibi sarıp sarmalıyor, bir o yana bir bu yana sallanıyor ve her zaman ona yapışan terebentin kokusunu içime çekmeme neden oluyor. ardından geri çekiliyor, dilini ısırmadan ve dilini delen metali bana göstermeden önce şekerçi dükkanındaki bir çocuk gibi sırtarak bana bakıyor.

Bu görüntü karşısında yüzümde cevap niteliğinde bir sırıtma beliriyor ve uzanıp onun aşırı uzamış siyah saçlarını sevgiyle karıştırıyorum. "Saçını kestirmen gerek, Kaison."

"Artık elimi tutmak için burada olduğuna göre, gidip bir tane alabilirim," diye şaka yapıyor, beni kendine çekip nefesimi sıkmaya devam ederken daha da geniş sırıtıyor.

Kollarında kıpırdanıyorum ve gülerек geri itiyorum, tam o sırada Stef'in derin sesi girişten bana sesleniyor.

"Cara."

Tanıdık isme dönüyorum ve klasik yakışıklı yüzündeki küçük, gizli gülümsemeyi görünce kalbimin sıkıştığını hissediyorum. Ve kahretsin ama benim bile gözlerim onu görünce diken diken oluyor. Açık kahverengi saçları şık bir şekilde geriye taranmış, birkaç teli alnına doğru sarkıyor ve alametifarikası olan beyaz düğmeli gömleğinin kollarını kıvrıp lacivert bir pantolon giymiş. LA için fazla şık bir görünüm, bunu ona milyonlarca kez söylememe rağmen dinlemeyi hep reddediyor. İleriye doğru koşuyorum ve kendimi bir anda kollarına atıyorum, her zaman diğerlerinden daha fazla önemsendiğimi bilmemi sağlayan kişinin toprak kokusunu içime çekiyorum. Başlangıçta hoşuma gitse de gitmese de.

O derin bariton sesiyle gülüyor, kollarını bana doluyor ve fısıldamadan önce bir elini başımın arkasına götürüyor. "Sandığından çok daha fazla özledin."

Geri çekilip simsiyah gözlerine bakıyorum ve ellerimi yüzünü kavrayacak şekilde kaldırıyorum. "Bu da ne böyle?" Gülüyorum, oradaki kılları hissediyorum.

Başını bir kez yana eğerek bana biraz mahcup bir bakış attı. "Senin yokluğunda sıkılan tek kişi Macallan değildi."

"Hoşuma gitti." Tekrar gülüyorum. "Bahse girerim sen onlarla İtalyanca saçmalamaya başladığında kızlar daha da çıldırıyordur."

"Birazcık," diye itiraf ediyor zoraki bir gülümsemeyle, sonra omzumun üzerinden bakıyor, yüz ifadesi dikkatle boşlaşıyor. "Görüyorum ki fazladan bagaj getirmişsin," diye sessizce tahmin yürütüyor.

Ona başımı salladım. "Dikkatli ol. Mac gibi konuşmaya başladın."

"Not edildi," diye düşünüyor ve gözlerini söz konusu yüke dikeyiyor.

İç çekerek döndüğümde, iki erkek dünyam arasında gerçekten de destansı bir hesaplaşmanın başladığını görüyorum. Coop ve Jace bavulların yanında duruyorlar; Jace alaycı bir sırıtışla Mac'in McLaren'inin arkasına tünediği yeri yansıtırken, Kai kollarını kavuşturmuş duruyor ve Coop

meydan okurcasına kaşlarını ona çeviriyor. Yüce Tanrım, gerçekten de buranın Vahşi Batı olduğunu ilan eden bir tabela asmalı ve bu işi bitirmeliyim.

"Bir şeyler yap," diye mırıldanıyorum Stefe. Cehennem gibi geçen günlerin ve seyahatin ardından bu küçük gösteriyle uğraşacak enerjim kalmamıştı.

Bana bakıyor ve yüzünde hoşgörölü bir ifade beliriyor. "Çünkü evde olduğun için çok mutluyum."

Ona şımarık bir sırıtış atıyorum ve omzunu omzumla dürtüyorum. "Ben alırım." "Mac, Kai," diye sesleniyor, sesini otoriter bir şekilde yükseltiyor ve onların

isteksiz bakışlar. "Hadi yemeğe gidelim. Els için Tarçın'dan aldığımız Hint yemeklerinin soğumasını istemeyiz." Bir an duraksıyor. "Söz konusu o olduğunda asla bu kadar dikkatsiz olmayız, değil mi?"

Kai, Coop'a bir kez daha baktıktan sonra koşarak verandanın basamaklarını çıkarken Mac de aynı şeyi yapmadan önce kahkahalarla gülüyor. Kai durup kollarını bana doluyor, beni havaya kaldırıyor ve beni yere bırakıp Mac'le birlikte içeri girmeden önce ciyaklamamı sağlıyor. Jace çantasını kapıyor ve ben de bu fırsattan yararlanarak gözlerimi Stefe dikip onu uyarıyorum.

"Bu gerçekten gerekli miydi?" Azarladım.

"Kesinlikle," diye cevap veriyor, dışarı bakmadan önce kolunu bana doluyor ve yüzünü kaplayan tehlikeli ifadeyi izliyorum.

Başımı çevirdiğimde Coop'un Stefe baktığını görüyorum, birbirlerini sessizce süzerlerken bir milim bile geri atmıyorlar. Jace verandanın merdivenlerinden çıkıyor ve parmaklarımızı birbirine geçirip içeri girerken hafifçe ayırırken bana muzip bir sırıtış atıyor. Uzun ve gergin bir an daha geçtikten sonra Stef sonunda bana bakıyor ve küçük bir gülümsemeyle omuzlarımı sıkıyor.

"Çok uzun sürmesin."

Ona başımla selam veriyorum ve içeri girmeden önce başımın tepesine bir öpücük konduruyor. Başımı çevirip Coop'a bakmadan önce onun ön kapının yanında gözden kaybolmasını bekliyorum ve Stef'in az önce kaybolduğu kapıda kısılmış gözlerini görüyorum. Gözleri evi taradıktan sonra tekrar bana döndüğünde yüzündeki gerginlik açıkça belli oluyordu.

Ve her ne kadar yaptığı şey affedilemez olsa da... bir parçam onu burada, içinde bulunduğu durumu bilmeden öylece soğukta bırakamaz. Bu duruma yakından aşınayım ve bir şekilde beni çağırıyor. Elimde değil.

Kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. "Geliyor musun?"

Sorum üzerine dudakları kıpırdıyor ve ortak parıltısının yüzünde oynadığını görüyorum. Evin mermer basamaklarını çıkıp yanımda durmadan önce yerden hem kendi çantasını hem de benimkini alıyor, gece ormanı gözleri benimkilerle kilitlenirken zevkle parlıyor.

"Her zaman, Prenses. Her zaman."

OceanofPDF.com

On İkinci Bölüm

Arka verandada oturduğum yerden naan ve köriden bir ısırık daha alıp ağzıma atıyorum, tatlar dilimin üzerinde patlarken pencereden evin içinde dolaşan adamları izliyorum. Stef şarabı bir sürahiye dolduruyor, çünkü kendini beğenmiş İtalyan kıcı şarabın doğru düzgün nefes almasına izin vermeden içmeyi reddediyor, Mac ise tabağını *benim* tikka masalamla dolduruyor. Kai, Coop ve Jace'i Stef'in yönlendirmesiyle çantalarını bırakmaları için yukarı çıkarmıştı. Ama üçünün birbiri ardına mutfağa girdiğini gördüğümde ağzıma bir naan lokması daha atıyor ve gördüğüm manzara karşısında belki de gereğinden fazla bir güçle çiğniyorum.

Kai hemen bir tabak kapmaya gitti ve gördüğü her yemeği tabağına doldurmaya başladı. Çocukluğumuzdan beri böyleydi, önüne gelen her şeyi yerdi ve bir şekilde her zaman o sırık gibi punk rockçı görünümünü korumayı başarırdı. Jace mutfağı tarıyor, arka pencereden beni görüp küçük bir sırtış atmadan önce alt dudağını dişlerinin arasından geçiriyor. Dudaklarım karşılık olarak seğiriyor ve onun bir tabak almasını, konuşmak için ağzını açmasını izliyorum, muhtemelen ailemi kazanmak için cazibesi tam güçte.

Ama Coop... Coop yemeğe bakmadan doğruca arka verandaya yöneldi ve dudaklarımdan gülümsemenin bir parçasının bile düşmesine neden oldu.

Tabağıma bakıyorum ve bir parça tavuğu bu sefer kesinlikle gereğinden fazla güç kullanarak mızraklıyorum, arka kapıyı açtığını duyduğumda aniden dışarıdaki kanepelerden birine oturma seçimimden gerçekten pişman . İçerinin manzarasından vazgeçip her zamanki koltuğum yerine bir sandalyeyi tercih etmeliydim. Tavuğu köri ve pilavın içinde sürükleyerek ağzıma atıyorum, ancak o kanepede durduğunda başımı kaldırıyorum. Benimle göz teması bile kurmuyor, sadece oturup kendini evindeymiş gibi hissetmeden önce iki saniye bile sağımdaki noktaya bakıyor. Bedenlerimiz arasında boşluk bırakma zahmetine girmiyor ve neredeyse yuttuğum tavuktan boğulmama neden oluyor.

Ona sinirli bir bakış fırlatıyorum ve önümüzdeki cam masanın üzerindeki suyuma uzanıyorum, bunu yeniden konumlanmak ve bedenlerimiz arasında en azından biraz boşluk bırakmak için bir bahane olarak kullanıyorum. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak

Onun ısıısı neredeyse benimkine yayılıyor. Suyumu yutarken gözlerim kolundaki kelimelerimizin dövmesine takılıyor ve bir ısırık almak için kanepeye yaslanmadan önce iç çekerek suyu yerine bırakıyorum. Ama onun bedeninin benimkinin yanında kilitlendiğini hissedebildiğim gerginlik, çiğnerken içimi gıcıkıyor, sanki derimin altına işlemeye çalışan ve bende her türlü endişeye neden olan aralıksız bir uğultu gibi. Neredeyse bir dakika sonra beni o kadar sinirli bırakıyor ki midem bulanıyor ve daha fazla dayanamıyorum.

"Nefes al Cooper," diye çıkışıyorum, bir parça naan koparıyorum ve ona bakmayı reddediyorum. "Ve ben sana esrar falan içirmeden önce sakinleş." Bir süre sonra derin bir nefes aldığını duyuyorum ve cevabı da beraberinde geliyor. "Kuzenim sana el sürmeyi bıraktığında sakinleşeceğim."

Gözlerimi devirerek naanı köriye batırıyorum. "Bırak gitsin."

"Bırak ." Adam alçak sesle ve mizahsızca gülüyor. "Bırak gitsin, diyor."

"Evet, bırak gitsin," diye tekrarlıyorum sert bir sesle, sonunda ona bakıyorum ve tabağımı kucağına itmeden önce onun sinirli bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Ve Tanrı aşkına, bir şeyler ye ve nefes al."

Tabağa bakıyor ve dudakları kıpırdamadan önce yüzündeki şaşkınlık ifadesini görüyorum. "Teşekkür ederim."

"Her neyse," diye mırıldanıyorum, göz ucuyla bir ısırık almasını izliyorum.

Şimdi de şeytani mi besliyorsun, El, gerçekten mi? Sıcak mı soğuk mu?

Önemsiyor musun, musun?

Hangisi çünkü benim bile kafam karışmaya başladı.

Kapa çeneni, diye iç sesime emrediyorum, tabağımdaki samosa'yı kapmak için uzanıyorum çünkü Şeytan olsun ya da olmasın, asla o kadar iyi biri olamam.

Coop yemeğini yuttuktan sonra arkasına yaslanıp kollarını iki yana açıyor ve söze başlamadan önce bir süre bana bakıyor. "Düşünüyordum da."

"Bir kereliğine mi?" Dudaklarının tekrar seğirdiğini görmek için tam zamanında dönerek espri yapıyorum.

"Konu sen olunca belki." Gözlerindeki karanlık eğlenceyle kıvılcımlanıyor ve odaklanabileceğim başka bir şey bulmak için elimdeki samosa'yı çevirerek tekrar yere . "Jace yanlış düşünüyor... Bunu biliyorum. Ama Alec'i arayabilirim, en azından Morrison'ları araştırmasını isteyebilirim. Belki onları bulabilir."

O şerefsizden söz edilince kaşlarım hoşnutsuzlukla düştü ve Coop'a döndüm. "Bunun için başı belaya girmez mi? Üst düzey suçlu sayılmazlar." o olunca pek de umursadığım söylenemez.

"Güven bana." Bakışları yüzümde geziniyor, sonra tekrar gelip dudaklarının hayaletiyle benimkiyle buluşuyor. "Bana bir borcu var."

O sırada arka kapı açılarak ikimizin de bakışlarını üzerine çekiyor ve dışarı çıkarken Mac'in gözlerinin aramızda dolaşmasını izliyorum, Coop'un kucağındaki tabağını görünce yüzünde bir şaşkınlık beliriyor. Solumdaki sandalyeye otururken bana sorgulayan bir bakış fırlatıyor ama ben görmezden gelmeyi tercih ediyorum, bunun yerine gözlerimi Jace'in kapıdan çıkışını izlemek için başka yöne çeviriyorum. Jace bizi görünce bir an duruyor, tabağı havada tutarken gözleri aramızda geziniyor, sonra küçük bir kahkaha atarak başını sallıyor ve hiç tereddüt etmeden diğer tarafıma geçip oturuyor.

Beni geçmişim ve şimdiki zaman arasında sıkışıp bırakıyor ve *kendime* şimdi nefes almam gerektiğini hatırlatmak zorunda bırakıyor.

O sırada Kai dışarı çıkıyor, ağzına koca bir samosa tıktırıyor ve bakışları bana takıldığında viski rengi gözlerinin kahkahalarla dolduğunu görüyorum. Benim kanepenin karşısındaki doğru yürüyor, tabağını cam masaya bırakıp çiğnerken gözleri Jace ve Coop arasında gidip geliyor, sonra tekrar bana takılıyor.

"Yani." Bana geniş bir sırıtış atmadan önce gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Onları ikinci katın sol tarafındaki birinci ve üçüncü odalara koydum. Düşündüm ki..." Kıkırdama, kıkırdama. "Uygun."

Gözlerimi tehlikeli bir şekilde ona dikiyorum. "Çok komiksin, Kaison." Onu tersleyerek samosa'ndan bir ısırık alıyorum, Mac gülmeye başlıyor ve ben mırıldanmaya çalışıyorum. "Teşekkürler."

"Ne var bunda?" Jace araya giriyor, açıklama yapmak zorunda kalmamak için samosa'nın geri kalanını ağzıma tıktırmamı sağlıyor ve Mac'in gözlerini ona dikmesini izliyor.

Görünüşe göre cazibenin erkek departmanında biraz çalışmaya ihtiyacı var, Dawson.

"Eminim Els'in sana söylediği gibi hepimizin burada odaları var. Stef ve Kai en alt katta, çünkü görünüşe göre manzaradan hiç hoşlanmıyorlar," diye açıklıyor Mac bir süre sonra, cebinden Juul'unu çıkarıp bana başını sallayarak. "Ama seçimlerimiz birbirini yansıtmaya eğiliminde."

"Bana bırakacağını söylemiştin!" İtiraz ediyorum, çiğnediğim onca yemek yüzünden kelimeler bozuk çıkıyor.

"Öyleyim." Nikotini içine çekiyor. "Bir gün, sen de bıraktığında." Ona şaşkın bir bakış attım. Avrupa'dan döndüğümüzde bırakmıştım, anlaştığımız gibi. Hatta bir anlaşma bile yapmıştık. "Her şeyi," diye devam ediyor.

Buna karşılık gözlerimi deviriyorum ve Kai, Mac'le benim dikkatimizin dağıldığı yerden devam ederken yemeğimi yıkamak için suyumunu alıyorum.

"İkizlerin dediği gibi." Öne doğru eğilir ve tabağındaki yiyecekleri toplamaya başlar. "Mac ikinci katın sağ tarafındaki ikinci odaya sahip, bu da demek oluyor ki..."

Jace sessizce, "El'in sol taraftaki ikinci odası var," diye tahmin yürütür.

Coop'un alaycı kahkahası dönüp şaşkınlıkla ona bakmama neden oluyor.

Tabaktaki son tavuk parçasını mideye indirirken bir başka kara kahkahayla "Uygun," diye mırıldanıyor.

İç çekerek başımı sallıyorum ve Kai'nin masanın üzerinde duran ve eşyalarımızı koyduğumuz mermer kutuyu kendisine doğru çektiğini görmek için arkama bakıyorum. Üstünü açıp içinden bir çakmak alıyor ve mükemmel bir şekilde sarılmış beyzbol sopasını sırtarak bana uzatıyor. Bana eve hoş geldin hediyesi olarak yeşili veriyor. Dudaklarım cevap olarak seğiriyor ve Jace en sevdiğimiz eğlencelerden birine hazırlanmak için tabağını masanın üzerine kaydırırken uzanıp ondan künt sigarayı ve çakmağı alıyorum. Künt sigarayı dudaklarıma götürüp çakmağı çakıyorum ve derin bir nefes çekerek ucunu ateşliyorum.

Biraz alışkanlıktan, biraz da daha önceki tehdidime rağmen Coop'un kafayı bulamayacak kadar kontrol manyağı olduğunu sormadan bildiğimden, esrarı Jace'e uzatırken vuruşumu tutuyorum. Stef bir elinde sürahi, diğerinde birkaç kadehle dışarı çıkarken Jace benden otu alıp dudaklarına götürüyor. Etrafta dolaşıp kadehleri cam masanın üzerine yerleştiriyor, sonra birini alıp şarabı içine boşaltıyor. En sevdiğim cabernet olduğunu tahmin ettiğim koyu kırmızı şarap bir girdapla kadehi dolduruyor ve kadehi bana uzatmadan önce bileğinin bir hareketiyle kadehin suyunu kesiyor.

"Caymus." Gülümsüyor.

Öne doğru eğilip minnettar bir sırıtışla bardağın sapını tutuyorum. "Anlamıştım."

Şaraptan bir yudum alıyorum ve sıcak, zengin vişne ve meyan kökü tadı damağımda yuvarlanıyor, günlerdir ilk kez içimi kaplayan mutlak memnuniyetle mutlu bir iç çekişle arkama yaslanıyorum. Kadehi arka pencerelerden gelen ışığa tutuyorum, bir o yana bir bu yana eğiyorum ve şarabın bacaklarının kadehin içinde izlediği yolu hayranlıkla seyrediyorum.

"Kahretsin, Els." Mac usulca gülüyor, ben şarabımı yudumlarken Jace'in ona uzatmış olması gereken esrardan bir fırt çekerken bakışlarımı üzerine çekiyor

saplantı. Gözleri beni hapseden iki adamın üzerinde geziniyor, sonra tekrar bana dönüyor ve boktan bir sırıtışla dumanı dışarı salıyor. "Bu amcık gerçekten büyülü olmalı."

Jace ve Coop'un iki yanımda gerildiklerini hissediyorum, Mac'in ve benim sınırdaki aşağılayıcı yakınlık dinamiğime hâlâ alışamamışlar.

"Tereddütlerin mi var?" Kibirli bir şekilde alay ediyorum.

"Hayır." Tekrar gülüyor, başını sallıyor ve esrarı Kai'ye uzatıyor. "Kendimi becermek gibi olurdu. Benim için bile çok garip."

"Ben de senin buna alışık olduğunu sanıyordum."

Mac daha fazla kışkırtmak için ağzını açtığı anda Stef bir elini havaya kaldırarak öyle bir İtalyan hareketi yaptı ki, gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. "Yeter, siz ikiniz."

"Ah, hadi ama Stef. Sadece oynuyorduk." Devam etmeden önce şarabımdan bir yudum aldım. "Artı." Başımı Jace'e doğru eğiyorum. "Bunun delinmiş bir siki var, yani gerçekten de içimizdeki en büyülü kişi o."

Tüm gözler Jace'e çevrilirken ve Coop'un vücudu benimkinin yanında inanılmaz derecede sıkılaşıırken, kızgın enerjisi tenime akarken, açıklamamı takip eden sessizlikte bir iğne düşse duyabilirdiniz.

Gerçekten mi, El? İtiyor muyuz yoksa uzaklaştırıyor muyuz? Ve tam olarak kimi itiyoruz? Çünkü bu noktada ne yaptığınızı bile bilmediğinize eminim.

Kapa çeneni dedim.

Düşüncesizce yaptığım yorumun gerçekliği karşısında kaşlarım düşüyor ve öne doğru eğilerek, itiraz sesine rağmen Kai'nin elindeki sigarayı alıyorum. Derin bir nefes çekiyorum ve kanepeye geri dönüp gözlerinin ilgiyle Jace'e kaymasını izlemeden önce ona geri veriyorum.

"Ciddi misin?" diye sorarak dil halkasını dişlerinin arasında gezdiriyor.

Jace hafifçe gülerek elini dizime atıyor ve düşüncesizce dizime vuruyor. Gülümseyerek cevap verirken bakışlarımı yüzüne çekiyorum. "Ciddiyim."

Rahat ve gevşek duruşuna rağmen, havai fişek gibi parlayan gözlerinde gördüğüm kararlı ışıltı, elini yerleştirmesinin o kadar da düşüncesizce bir hareket olmadığını düşündürüyor. Özellikle de Coop artık boş olan tabağını masaya koymaya gittiğinde ve onu görünce hareketinin ortasında durakladığında. Şarabımdan sağlıklı bir yudum alıyorum ve şimdi gerginliği azaltacak bir şeyler arıyorum

delinmiş sikiini yukarı kaldırarak kendi aptallığıı yüzünden havaya karıştı.

Günün birinde çenemi kapalı tutmayı ve fevriliğıme teslim olmamayı öğrenecektim.

Ben olsam yapardım. Muhtemelen.

"Yani uh..." Gözlerim Steff'in evin yan tarafındaki çitin arasından görünen beyaz ışığa takılmadan önce hâlâ beynimi yokluyor ve amaçsızca etrafa bakıyordum. "Yvie henüz burada olduğıumu bilmiyor."

Stef soru sorarcasına başını bana doğru eğiyor. "Peki neden, *Cara*?" Soruyu şarabından bir yudum alarak takip ediyor.

"ünkü şey..." Elimi iki Jace ve Coop'a doğru sallayarak ona yaklaşan bir bakış atıyorum. "Bunu nasıl açıklayacağımı bulmamda bana yardımcı olabileceğınızı umuyordum."

Omuz silkmeden önce gözlerini kısıyor ve ikisi arasında gezdiriyor. "Ona doğruyu söyle."

İnanmayan bir yüz ifadesi takınmadan önce bir an ağzım açık kaldı. "Gerçek mi?" Kesinlikle yanlış duymuşum.

"Neden olmasın?" Elindeki şarap kadehiyle Jace'i işaret eder. "Onu getireceğini biliyordu." şarap kadehini Coop'a doğru eğdi. "Ona kuzeninin de peşine takıldığını söyle."

"Doğru," diye

mırıldandım. "Basit tut,

Cara."

"Basit," diye alay ediyor Coop karanlık bir sesle.

Stef buz gibi bir ifadeyle gözlerini ona çevirir. "Seninle gerçekten neler olduğunu ona anlatmasını mı tercih ederdin?" Aralarında gergin bir an geçiyor ve Stef bana dönüp devam etmeden önce göz ucuyla Coop'un yumruklarını sıkıttığını görüyorum. "Ayrıca, Yvie yarından sonraki gün Nona'nın galasında olacak ve seni oraya bekliyor, yani saklanabileceğin bir değil. Yarın akşam onu yemeğe davet et ve bu işi hallet."

"Tabii. Tamam." Başımı sallıyorum, kendimi bu planın Stef'in söylediğı kadar sorunsuz ilerleyeceğine ikna etmeye çalışıyorum.

"Ve sonra," diye neşeyle söze karışıyor Mac. "İstediğın o destansı partiyi ertesı gün için planladım."

"Dur tahmin edeyim." Dikkatimi dağıtan şeye sırtıyorum. "Köpük makineleri mi olacak?" "Vegas'ta değiliz Els," diye şaka yapıyor. "Bu sadece bir havuz partisi. Samimi konuk

Bayan Ocak'tan Aralık'a kadar yaklaşık yüz kişilik bir liste." "Tabii ki." Gülüyorum. "Onlar olmadan ben ne yapardım?"

"Sonsuza kadar yuvarlan," diye dramatik bir şekilde yakınıyor. "Ben de öyle yapardım."

"Yani." Kai öne doğru eğilip esrarı bana uzatıyor ama önceki günkü maceralarımdan sonra yeni bir alem yapmak istemediğimden başımı sallayarak geçiyorum. Başını aşağı doğru sallayarak esrarı Jace'e uzatıyor ve kaşlarını soru sorar gibi kaldırıyor. "Ne kadar acıdı?"

Tanrım, bazen tam bir mazoşist oluyordu.

Stef bu soru karşısında yorgun bir şekilde iç çekerken gözlerimi deviriyorum.

Jace esrardan bir fırt çıkar. "Kötü," diye nefes alıyor dumanla birlikte.

Kai sırtarak kanepeye yaslanıyor. "İlginç."

"Deli herif," diye mırıldanıyor Mac başını sallayarak, gözlerimiz buluşuyor ve ikimiz de bu ikiz düşünceyle sırtıyoruz.

Jace gülerek başını sallamadan önce ikimizin aynı ifadelerine bakıyor. "Tamam, şimdi anladım." Bana baktı. "Bu biraz ürkütücü, Ellie."

Mac başını Jace'e çevirir. "Ona Ellie demene izin mi veriyor?" Tanrım, işte başlıyoruz.

Jace başını ona doğru eğiyor. "İzin vermeyi tanımla."

"Sekizinci sınıftayken ona böyle demeye çalıştığım da taşaklarıma diz çökmüştü."

"O zaman sanırım bana izin veriyor." Jace sırtıyor, gamzeleri parlıyor ve parmaklarını bacağımda gezdirmeye başlarken sesi memnuniyetle doluyor.

Midem şu anda kesinlikle hissetmemem gereken bir beklentiye kapılıyor ve panikle ayağa fırlıyorum. "Sanırım biraz daha şaraba ihtiyacımız var." Sürahiye kaptığım gibi Coop'un ayaklarının üzerinden hızla geçtim.

Yarısının dolu olduğu gerçeğine dikkat etmenize gerek yok millet. Burada görececek bir şey yok.

Herkesle göz göze gelmekten kaçınarak arka kapıya doğru yürüyorum ve rahat bir nefes alarak kapıyı arkamdan kapatmadan önce içeri adım atıyorum. Oturma odasından geçip büyükannesinin buraya taşınırken ısrarla istediği büyük, şef tarzı mutfaka girerken gözlerim Stef'in tanıdık evinde geziniyor. Evin her yeri koyu renkli mermerlerle döşenmiş ve üzerlerinde karamel çizgileri var; krem rengi ise evdeki her şeyi vurguluyor. Duvarlardan deri mobilyalara ve her şeyi kaplayan koyu maun ağacına kadar. Sadece Los Angeles'ta ve belki de bir avuç başka yerde sahip olabileceğiniz bariz zenginlik tam teşhirde.

Büyük boy siyah-bronz buzdolabının yanındaki şarap soğutucusuna doğru yürüyorum, onu açıyorum ve bir şişe Caymus alıyorum. Arkamı dönüp şişeyi adanın üzerine yerleştiriyorum ve çekmeceyi açıp şarap açacağını buluyorum, tam o sırada arka kapının açıldığını duyuyorum. Başımı kaldırdığımda Coop'un kapıyı usulca arkasından kapattığını görüyorum, gözlerini bana dikmişti bile.

Tabii ki iç çekiyorum ve ondan bir dakika daha kaçmak için tekrar aşağı bakıp çekmeceyi karıştırıyorum. Kaçtığımda beni kovalayacağını bilmeliydim. Bu konuda iyiydi ama işin gerçek kısmı o kadar da iyi değildi. Aramamdan bir şey çıkmadı ve dolabı kapatıp diğerini açtığımda şarap açacağının tam tepede durduğunu gördüm. Bu sırada ayak seslerinin yaklaştığını duyuyor ve anlamsız düşüncelerle dikkatimi dağıtmaya çalışıyordum.

Ben yokken şarap açacağını koyduğumuz çekmeceyi değiştirmiş olmalılar. Eskiden kesinlikle diğeri idi.

Coop yanımda durup tezgahtan şarap şişesini aldı ve açacağı elimden çekip aldı. "Güzel," diye mırıldanıyor, metali mantarın içine doğru bükmeye başlarken isteksiz bakışlarımı üzerine çekiyor. "Hayatını burada görmek." Başını arka verandaya doğru eğiyor, dudakları seğiriyor. "Ne demek istediğini anlıyorum. Sen ve Mac kesinlikle... aynı kumaştan kesilmişsiniz."

"Her zaman böyleydi." Şişenin mantarını güçlü bir hareketle çekerken ona omuz silkiyorum ve gözlerimi başka yöne çeviriyorum. Ona baktığımda hissettiğim şeyleri hissetmek istemiyorum. İçimdeki o çekim ateşini söndürmek için her şeyimi ortaya koyuyorum. "Pek çok ortak noktamız var diyebiliriz."

"Hmm," diye düşündü, usulca arkama geçti ve şarabı sürahiye dökmek için uzandı. Vücudunu benimkinden çıplak milimetrelerce uzağa koyarak nefesim ve her şeyimle tamamen donmama neden oldu.

"Ne yapıyorsun?" Kekeleyemeyi başarıyorum, sürahiye bakıyorum ve kendimi sığ bir nefes almaya zorluyorum.

Ama bana çarpan tek şey sandal ağacı ve en sevdiğim şarabın kokusu.

"Sana yardım ediyorum," diye sessizce cevap veriyor, son şarabı doldururken duraklıyor ve şişeyi yavaşça tezgâhın üzerine koyuyor. Fısıldamadan önce bir süre hareket etmiyor. "Seni özledim." Başının benimkinin yanına eğildiğini ve ellerini iki yanımda birleştirirken vücudunun üst kısmının daha da yaklaştığını hissediyorum, ama yine de bir şekilde tam olarak dokunmuyor. "Tanrım," diye ağır ağır nefes alıyor, hava

Kulağıma doğru yayılıyor ve birkaç saç telini gıdıklıyor. "Seni ne kadar özlediğimi bilemezsin."

Kaşlarım düşüyor, sözlerinin ortaya çıkardığı acıyla yüzüm geriliyor ve önümdeki tezgâhın kenarını kavramak için uzanıyorum.

"O zaman neden hiç aramadın?" Duraksayarak fısıldadım.

Soru benden koparıldı, o kırık kızın bir parçasından koparıldı, en gizli iç kalbinin bir parçasında aylarca onun yapmasını diledi. Neredeyse bir yıl boyunca diledi.

Duraklıyor. "Hikâyenin o kısmı... daha karmaşık Prenses. Bu benim sırrım değil."

"Elbette," diye alay ediyorum, tezgahı daha sıkı kavrayarak. "Çünkü senin için hiçbir şey basit değil, değil mi? Bu da ne demek şimdi?"

"Yapabilseydim sana söylemez miydin sanıyorsun?" diye tersliyor, o talepkâr sesi tüm gücüyle. "Sana söyleyebilmek için her şeyimi vereceğimi düşünmüyor musun? Bu şimdiye kadar anlaşılmadı mı Eleanor?" Bedenlerimiz arasındaki o son boşluğu da kapatıyor ve onun bedenime karşı ne kadar gergin olduğunu hissetmeme izin veriyor. "Diğer her şeyi ayaklarının altına serdim... ama bunu söylemek benim sırrım değil."

Karşılık olarak sessiz kalıyorum, şaraba bakıyorum ve beni varlığıyla boğarken onun şifreli sözlerini ya da onlar hakkındaki kendi hislerimi düzgün bir şekilde çözemiyorum. Bedenime onunkinden sızdığını hissettiğim sıcaklık ve ihtiyaçla tenim alev alev yanıyor.

"Ama sana şunu söyleyebilirim," diye devam ediyor, sesini yine alçaltarak. "Geçen yıl seni dünyanın dört bir yanında kovaladığımı söylediğimde yalan söylemiyordum. Seni gerçekten yakalamaya en çok ne kadar yaklaştığımı biliyor musun?" Bir an için bir yanıt beklediğini düşünüyorum, ta ki burnunu saçlarımın kenarından boynuma doğru gezdirerek beni içine çektiğini hissedene kadar. "Sevilla'da kaldığın o küçük villayı hatırlıyor musun? Hani şu mavi odası olan?"

Sessizce bağırmadan önce içimi bir şok kaplıyor. "Nasıl?"

Mavi odayı hâlâ mükemmel bir şekilde hayal edebiliyorum. Ferforje çift kişilik yatak, havadar dantel perdeler, komodinin üzerindeki beyaz çiçeklerle dolu minik vazo.

Bir süre duraksıyor, konuşurken sesi sert çıkıyor. "Sen gittikten bir gün sonra oraya vardım."

Sözleri kalbime sertçe çarpıyor, neredeyse olasılıklarıyla biraz kırılıyor ve asla olmamış olanın imkansızlığıyla derine iniyor. Üstünde sözlerimizin başladığı elinin tezgâhtan düştüğünü görüyorum ve parmak uçlarını atletimin altında hissettiğimde bir saniye

Sonra tüm vücudum kilitlendi. Kumaşın kenarıyla hafifçe oynamaya başladığında aynı anda hem geriliyor hem de elektrikleniyorum. Beni test ediyor, zorluyor.

"İçim içime sığmıyordu." İtirafını kırık bir sesle fısıldıyor. "Tekrar senin huzurunda olmaya bu kadar yakın olduğumu bilmek." Parmak uçlarının şortumun üst kısmındaki tene mümkün olan en hafif dokunuşla dokunduğunu hissediyorum ve nefesim kesiliyor. "Bu yüzden gece boyunca o odada kaldım." Parmaklarını kalçamın kıvrımı boyunca ileri geri sürüklüyor, her geçiş bir öncekinden biraz daha sert. "Sadece bir geceliğine sana yakın olabilmek için. Bir anlığına da olsa senin özünü içime çekebilmek için."

Bir sonraki nefeste diğer elinin tezgâhtan düştüğünü görüyorum. "Tüm villayı kiraladığınız için henüz temizlememişler." Elini saçlarıma götürüyor, nazikçe ensemden uzaklaştırıyor ve omzumun arkasına sıkıştırıyor, sonra da samimi bir fısıltıyla ağzını kulağıma götürüyor. "Yani bu özel bir tür işkenceydi." Sözleri beni tamamen transa geçirdi, bana anlattığı hikâyenin bir sonraki bölümünü bekliyorum, onun tekrar arkamda olduğunu hissetmek beni heyecanlandırıyor. "Yastığın üzerinde kokunu alabiliyordum. Nereden geldiğini asla anlayamadığım o lanet koku... Sanki..." Alçak, karanlık kahkahasının bir nefesi tenimin üzerinden akıyor. "Bilmiyorum bile, içindeyken attığın çığlıkların coşkusu gibi bir şey. Havada asılı duran şımarık alaylarını neredeyse duyabiliyorum."

Başparmağının boynumla omzum arasında, bir yıldır tapınmadığı o noktada gezindiğini hissediyorum. Ve Tanrı yardımcım olsun, başım hafifçe yana eğiliyor. "Bu noktayı dudaklarımın altında hissedebiliyorum." Parmakları kalçamda gezinirken uzun bir an geçiyor, nefesi kulağımda geziniyor ve bana karşı sertleşmeye başladığını hissediyorum. "O gece o odada başka ne yaptığımı biliyor musun Eleanor?" Dudaklarını boynuma o kadar yaklaştırıyor ki neredeyse onları hissedebiliyorum ve bu tenimde en lezzetli ürpertilere neden . "O yatakta uzanırken, aylardır sana en yakın olduğum andı. Hayal edebiliyor musun?" Ve şarap, ot ve onun sesi arasında... her alçak ve samimi notada beni zorlayan o talepkâr ses. Hayal edebiliyorum. Şaraba bakarken, mükemmel bir şekilde hayal edebiliyorum. "Sikimi elime aldığımda senin hakkında yaptığım gibi hayal edebilir misin?" Hayal ettiğim görüntü karşısında amım ihtiyaçtan zonkluyor ve dudaklarının o lanet olası yarağın üzerine konduğunu hissettiğimde o kadar gerginim ki Bir sonraki anda, şaşkınlıkla sarsılıyorum, başımı kaldırırken nefes nefese kalıyorum. Ve ilk gördüğüm şey Jace'in bana bakan kısık gözleri oluyor.

Özenle hazırlanmış fanteziyi anında paramparça eder.

Coop'un omuzlarını iterek döndüm ve öfkeli bir suçlamayla ona baktım. "Bunu bilerek yaptın."

Gece ormanı gözlerini dolduran karanlık bir kibirle bana kaşlarını çatıyor. "Her şey adil, değil mi?" Dudaklarında küstah bir sırıtma yükseliyor. "Yoksa Jace farklı kurallara göre mi oynuyor?"

Birkaç nefes alıp veriyorum, yüzüm utançtan kızarıırken umutsuzca bedenimi tekrar kontrol altına almaya çalışıyorum. "Bunu yapamam." Başımı iki yana sallıyorum ve kaçmak için birkaç adım atıyorum. Her ikisinin de üzerimde hissettiğim baskısından kaçmak için. "Herkes yatmaya gittiğini söyle."

"Nedenini soracaklar."

"Eminim hepsi gösteriyi izlemiştir. Ama kaçırın olursa diye, bir hikâye uydurabilirsin." Meydan okurcasına kaşlarımı kaldırdım. "Bu konuda iyisin, değil mi?"

Bana doğru bir adım atarken gözlerindeki hayal kırıklığının memnuniyetini bastırmasını izliyorum. "Aramızdaki bu durumu görmezden gelemezsin Eleanor," diye karşı çıkıyor, sesi gergin. "Senin de hissettiğini biliyorum. Bu öylece geçip gitmeyecek."

Sözleri meydan okumaktan başka bir işe yaramıyor ve çenemi kaldırmama neden oluyor. "Sadece beni izle," diyerek arkamı dönüp mutfaktan çıkıyorum. Fuayeye ulaştığımda hızımı artırıyorum ve ikinci kata çıkan büyük, kemerli merdiveni tırmanmaya başlıyorum.

Ve yukarı doğru attığım her adımda, kendimi onun yanıldığına, ona karşı gerçekten hiçbir şey hissetmediğime ikna etmeye çalışıyorum.

On Üçüncü Bölüm

Jace

Bir Yıl Önce

"Demek bu kıza gerçekten aşık oldun, ha?" Kuzenimin anlattığı hikâyenin saçmalığı karşısında sırtarak başımı sallıyorum. "Kosta Rika'da bir barda tanıştığın rastgele bir kız."

Coop yanımdaki hastane yatağından hafifçe gülümsüyor ama ondan söz edilince her zamanki dalgın gözlerinin mutlulukla dolduğunu görebiliyorum. "Evet, gördüm."

"Adamım." Gülüyorum ve sonra karnımdaki kesik protesto amacıyla keskin bir sancı verince nefesimi içime çekiyorum. Coop bana endişeyle bakıyor ve ben de sırtarak ona iyi olduğumu söylüyorum, tabii vücudumun her yerinin *acıması* gibi küçük bir sorun dışında. "Siktiğimin delileri. Senin asık suratına katlandığına inanamıyorum."

"Peki." Kaşlarını kaldırıp bana baktı. "O söz konusu olduğunda o kadar da somurtkan değilim." Yatağımdaki tepsiden boş strafor bardağı alıp ona fırlatarak tekrar gülmeme engel oluyorum. "Güldürme beni, göt herif. Ben bir sakat." Soru sorarcasına kaşlarımı kaldırıyorum. "Peki adı ne?"

Kucağındaki strafor bardağa bakıyor ve cevap verirken boğazını temizleyerek bardağı eline alıyor. "Della."

"Lanet olsun." İçimi çekiyorum, kuzenimi sonunda dize getiren kızı hayal etmeye çalışıyorum ve bir şekilde yetersiz kaldığımı hissediyorum. "Çok seksi bir isim. Neye benziyor? Ne demek istediğimi anlıyorsan, burada olduğum sürece bazı görsellere ihtiyacım var."

"Kapa şu lanet çeneni." Coop gülerek elindeki bardağı bana doğru fırlatırken yüzündeki acıyı görüp sözünü kesiyorum.

"Hayır." Sırıttıyorum. "Sadece şaka yapıyorum. Merak etmeyin. Hemşire Abby bilincim yerine geldiğinden beri beni çok seviyor."

"Fark ettim." Coop sırtarak başını salladı.

Sessizlik çöküyor ve bardağı elime alıyorum, sırf bir şeyler yapmak için boşta kalan tek elimle elimden geldiğince yırtmaya başlıyorum.

Kazadan beri öyleyim. Ayrıca, seksi hemşireyi üzerime biraz daha titremesi için buraya çağırmak için bir nedenim olacak.

"Hey, Jace," diye seslendi Coop sessizce.

Ona dönüyorum ve yüzünde her zamankinden daha ciddi bir ifade görüyorum. "Evet, dostum?"

"Eğer bana bir şey olursa-"

"Sakın başlama." Başımı sallıyorum, düşünceyle daralıyor. "Hayır-"

"Onun olmasına izin veremezsin," diye emrederek sert bir sesle sözümü kesti. "Eğer bana bir şey olursa. Senin gibi komaya girersem ve biri fişi çekmek zorunda kalırsa. Onun olmasına izin veremezsin."

"Coop..." Onsuz bir dünya düşüncesiyle kalbimin spazm geçirdiğini hissederek mırıldanıyorum. Belki de ona yaşattıklarımın küçük bir dozunu alıyorum.

"Söz ver bana Jace," diyor, gözleri biraz çıldırmış gibi. "Şimdiden neler yaşadığını bilmiyorsun."

İtirazımı yutmam bir dakikamı alıyor ama sonunda bunu ona binlerce kez borçlu olduğumu bilerek iç çekiyorum. "Peki."

"Yemin et."

"Güzel!" Kabul ediyorum. "Yemin ederim, şimdi mutlu musun?"

Nefes almadan önce gözleri bir an için bana kaydı. "Teşekkür ederim."

Başımı sallayarak yere bakıyorum ve fincandan daha fazla parça koparıyorum. Konuşmadan önce üzerimdeki gerginliği biraz olsun hafifletmeye çalışıyorum. "Aynı şey senin için de geçerli, Coop."

"Ne demek istiyorsun?"

"Asla böyle yaşamak istemiyorum." Ona dönüp bakıyorum ve isteğim karşısında alnının nasıl büzüştüğünü görüyorum.

Evet, iyi hissettirmiyor, mi kuzen?

"Orada olanlardan hoşlandığımı sanmıyorum Coop. Son birkaç gündür dışarıdayken, bilmiyorum... içimde garip bir his vardı. Orada sıkışıp kalmak istemiyorum. Beni bununla baş başa bırakamazsın."

Benimkine çok benzeyen gözlerine bakarken aramızda ağır bir an geçiyor, benzerliklerimizi ayıran sadece birkaç ton var. Sonunda o da aynı şekilde başını sallayarak beni kabul ediyor ve ondan yemin etmesini istememe olmadığını anlıyorum. Coop böyle sözünün eri biriydi.

"Yani bu o kızla evlenmeyi planladığın anlamına mı geliyor?" Sırıtiyorum, ortamı yumuşatmaya çalışıyorum. Hastanede olmak, tüm bu ölüm konuşmaları olmadan da yeterince zordu.

Biraz gülümseyerek aşağı bakıyor. "Onun gibi bir şey." "Bu dövme onun için mi?" Dürtüyorum.

"Evet."

"Dostum, sen gerçekten aklını kaçırmışsın." Gülüyorum, onunla dalga geçiyorum, ama gerçekten, bu tür bir aşkın nasıl bir his olduğunu merak ediyorum.

"Kesinlikle." Sessizce gülüyor ve yüzündeki o kederli acıyla bana bakıyor. "Onu çok özlüyorum dostum."

"Dostum. Burada sadece iki günün kaldı." Homurdandım. "En az iki hafta daha buradayım."

"Haklısın." İç çekiyor. "Ben sadece... hayır, sen haklısın."

"Peki senin o ürkütücü iş arkadaşın telefonunu kırmadan önce seni yatakta bekleyeceğini falan söylemedi mi?"

"Evet." Sırıttıyor. " gibi bir şey."

"Siktiğimin salağı." Fincan kucığımda darmadağın olmuşken bir şeyler yapmak için yanımdaki hastane tepsisinden telefonumu alıyorum. "Nasıl da beş dakika içinde telefonu merdivenlerden aşağı düşürürsün?"

Yanımdaki yataktan sessizlik sesleri geliyor ve Coop'a bakıyorum, gözlerinin onu örten hastane battaniyesinde nasıl kısıldığını görüyorum. Piç kurusu şimdi aşık olduğu için tam bir baş belasıydı.

Telefonumu ona uzattım. "Benimkini kullanmak ister misin?"

Coop bana bakıyor, gözleri telefonuma kayıyor ve bir süre orada kaldıktan sonra kaşları çatılıp başını sallıyor. "Hayır, sorun değil." Tekrar bana bakıyor ve ifadesi düzeliyor. "Haklısın. İki gün içinde döneceğim. Sorun değil."

"Nasıl olduğunu anlıyorum." Ona kaşlarımı kaldırıyorum ve telefonumu geri çekiyorum. "Sadece numarasının bende olmasını istemiyorsun."

"Siktir git, dostum." Yüzünde tekrar o sancı belirmeden önce gülüyor.

"Muhtemelen en iyisi bu." Genişçe sırtıyorum, telefonuma bakıyorum ve Hinge'i açmak için kilidini açıyorum. "Muhtemelen delicesine aşık olmadan ve senin somurtkan kıcını terk etmeden önce benimle bir kez konuşur."

Göz ucuyla yatağının üzerindeki kumandaya uzandığını görüyorum ve hızla kolumu kaldırıyorum, acı dolu kahkahalar ikimizi de sararken fırlatılan mermiyi kaçırmak için eğiliyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm On Dört

Ertesi sabah gözlerim Mac'in uykusunda çıkardığı homurtu sesiyle açılıyor ve ilk gördüğüm şey yüzünün acı çekiyormuş gibi buruştuğu, sarı saçlarının yastığının lacivert ipeğine her yönden yapıştığı oluyor. Uyandırmak için elimi omzuna koyarak uzandım, hayatımızın bu noktasında rutine alışmıştım. Bu evde kötü rüyalardan muzdarip olan tek kişi ben değildim. Gözleri açılmadan önce vücudu son bir sarsıntı geçiriyor, benimkileri bulmadan önce yeniden yaşadığı korkunç anı her neyse panik içinde sağa sola savruluyor. Derin bir nefes alıp yatağına doğru yuvarlanmadan ve beni kendine çekmek için bir kolunu kaldırmadan önce gözlerini açarak bir süre bana baktı. Tıpkı dün gece benim odamda değil de onun odasında uyumayı seçtiğimde yaptığım gibi teselli arıyordu.

Vücudunun yavaşça gevşediğini hissediyorum ve her zaman tedirginlikle dolu olan o soruyu soruyorum. "O nasıl?"

Yanağımın altından omuz silkiyor. "Olabildiği kadar iyi sanırım." "Peki ya Wells?"

"Aslında iyi. Üniversitede olmanın ve babamın boyunduruğundan kurtulmanın keyfini çıkarıyorum. Yaz boyunca orada kalmaya karar verdi, şok edici, değil mi?" Alaycı bir şekilde gülüyor.

"Hmm." İç çekiyorum. "En azından bu var."

Bir süre geçtikten sonra tekrar gerildiğini hissediyorum. "Valiliğe adaylığını koymayı düşünüyor."

"Vay be." Alay ediyorum, dünyanın Mac'in babasının gerçekte ne kadar kötü biri olduğunu nasıl olup da hâlâ göremediğini anlayamıyorum.

"Bu, Başkent'te zamanını bölmek yerine yıl boyunca evde olması anlamına gelir."

"Yapabileceğin hiçbir şey yok," diye hemen araya giriyorum, başımı geriye eğip ona bakıyorum. "Ona pek çok kez yardım etmeye çalıştın Mac. Bunu kabul etmeyen birine yardım edemezsin. Bu senin suçun değil." Gözlerindeki yorgun acıyı hafifletmek için çok az şey yaptıklarını bilmeme rağmen ona sayısız kez söylediğim sözleri tekrarlıyorum.

Bir an bana bakıyor, bakışları odaklanmamış ve zihnim gençken saklamasına yardım ettiğim tüm o morlukları tarıyor, bir şey söylerse ne kadar kötü olacağını biliyorum.

Bunu bir kez denemiştik.

Bu sadece, iyileşmiş olsalar da hiçbir zaman tam olarak düzelmeyen kırık kemiklere yol aşmıştı.

"Haklısın." Sonunda başını salladı ve koluyla beni sıktı. "Peki neden dün gece seni yatağımda buldum da senin oğlanlardan birini bulmadım? Bu sabah bu konuda büyük bir yaygara koparmayı dört gözle bekliyordum."

"     ." Ona omuz silkip d r st ce cevap veriyorum. "Dün gece ikizime ihtiya ım vardı." Ailenin tanıda  rahatlığına ihtiya ım vardı. "Sadece kendime ayıracak bir dakikaya ihtiya ım vardı ve lanet Kai onları iki yanıma koyarak bunu imkânsız hale getirdi."

Genellikle bir sığınak gibi hissettiğim odama adımımlı atar atmaz bunu hissedebiliyordum. Yatağımda uzanırken üzerimdeki baskı hâlâ devam ediyordu. Yatağıma geldiklerinde ikisinin de benden sadece bir adım ötede olduğunu düşününce içimde oluşan gergin beklenti.   lerinden birinin kapımı çalma olasılığı. Asla uyuyamazdım. Bu yüzden kaçtım, koridorda yürüdüm ve kimse gelmeden kendimi Mac'in odasına kapattım. O zaman uyku kolayca gelmişti.

"Muhtemelen kontrol etmişlerdir ve dün gece odanızda olmadığınızı biliyorlardır." Kıkırdıyor. " ok kızacaklar."

"Umurumda değil."

"Evet, ," diye karşı çıkıyor. "olmasaydı onları buraya getirmezdin Els."

"Her neyse," diye mırıldanıyorum, sorgulayan gözlerinden kaçınmak için yatağının önüne monte edilmiş dev düz ekrana bakıyorum.

Tekrar konuşmadan önce bir an geçti, sesi sessizce meraklıydı. "Onları hâlâ seviyor musun? Yaptıklarından sonra bile mi?"

"Jace." Gözlerimi televizyona dikmiş, sorusunun uyandırdığı duygu karmaşasını çözmeye çalışıyorum. "Evet. Jace..." Duraksayarak, açıklamaya çalışırken bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum. "O, inancımı kaybettiğim tüm parlak imk nsızlıkların hayat bulmuş hali, Mac. Beni de daha iyi bir insan yapıyor. Beni incitti ve bu beni sarstı,       bunu yapmasını beklediğim son kişi oydu."    çekerek televizyona bakıyorum. "Yani evet, onu hâlâ seviyorum. Sevmemek mümkün değil. En başta ona aşık olmamı sağlayan şey buydu."

"Kulağa... hoş geliyor," diye itiraf ediyor, sesindeki isteksizlik açık. "Peki ya diğer?"

Coop'un adını söylemeyi reddetmesi karşısında dudaklarım hafifçe seğirdi. "Konu Coop olunca hiçbir şey bilmiyorum," diye itiraf ediyorum sonunda.

Ondan bahsetmek bile kalbimde fiziksel bir sızıya neden oluyor. Özellikle de dün gecedен sonra. "Beni nasıl kırdığı için bir parçamın ondan her zaman biraz nefret edebileceğini düşünmem dışında. Ve onu umursamak istemiyorum. Ben ve o, bana yaptıkları olmasa bile çok yanlış şeyler."

"Evet," diye alay ediyor. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama öğrendiğim bir şey varsa o da kalbin muhtemelen vücudumuzun en mantıksız parçası olduğudur. Orada hiçbir sebep yok." Sözlerinin etkisini için beni tekrar sıkıyor. "Böylesine hayati bir organın gerekliliği düşünüldüğünde daha akıllı olacağını düşünürsünüz."

Sözlerinin korkunç gerçekliği karşısında kaşlarım düşüyor. "Peki bu ne anlama geliyor?"

Bir omuz silkme hareketiyle göğsünün yanağımın altında hareket ettiğini hissediyorum. "Sanırım göreceğiz."

Bir süre orada yatıyoruz, ikimiz de kendi mücadelelerimizde kayboluyoruz, sonunda vücudunun benimkinin altında gevşediğini hissedene kadar. Huzurlu ve rüyasız bir uykuya dalarken ağzından yumuşak horultular dökülüyor. Ama konuşmamızdan sonra zihnim dönüp duruyor, bu da daha fazla uyumamı imkânsız kılıyor. Bu yüzden gerçekten uyuduğundan emin olmak için birkaç dakika daha bekleyip kolunun altından kayarak yataktan çıkıyorum ve onu uyandırmamak için nefesimi tutarak soğuk mermer zemin üzerinde parmak uçlarımla odadan çıkıyorum. Kapıyı açıyorum, hızla dışarı çıkıyorum ve arkamdan kapatırken aşağıya bakıyorum. Yumuşak bir tıkırtı duyuyorum ve derin bir nefes veriyorum, koridorun diğer ucuna doğru bakarken omuzlarım düşüyor.

Ve işte orada.

Kirli sarı saçlar salınıyor, uygunsuz sayılabilecek kadar aşağıya sarkan bir çift joggers içinde gömleksiz mükemmellik. O güzelim dövmesi ve yalamaya değer *V* kesimi tüm dünyanın arzulaması ya da kıskanması için sergileniyor. Odamın kapısına yaslanmış, sanki saatlerdir benim nihayet ortaya çıkmamı bekliyormuş gibi. Oyuncu gözleri açık bir merakla bana dikilmiş durumda ve onu görünce dudaklarım seğiriyor. Bu noktada otomatik bir tepki bu, muhtemelen denesem de durduramam ve onun yaptığı tek şey bunu istemememe neden oluyor. Başını bana doğru eğiyor, gamzelerini gösteriyor ve ben de koridorda ona doğru yürümeden önce kaşlarımı kaldırıyorum. Beni kendine yaklaştırırken oyunumuza teslim olmaktan başka bir şey yapamıyorum. Üst katın iki tarafını ayıran büyük boy kanepelerle dolu devasa medya odasının önünden geçerken gözleri üzerimdeki atlet ve pijama şort kombinasyonuma takılıyor.

Önünde durduğumda havai fişek gibi gözleri sorularla doluyor ve onları omzumun üzerinden Mac'in odasına doğru çeviriyor. "Endişelenmek için başka bir nedenim mi var sarışın?"

"Hayır." Hafifçe gülüyorum, odamın kapısına yaslanıp omuz silkiyorum. "Dün gece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı."

"Hmm," diye çekiştiriyor, aşağı bakıyor ve omzuma düşen saçlarımın uçlarıyla oynamak için uzanıyor.

Yüzündeki gerginliği görüyorum ve soru sormak için başımı ona doğru eğiyorum. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Saçımı şakacı bir şekilde çekiştirmeden önce dudakları bir saniyeliğine yukarı kalkıyor. "Birazcık." Elini saçlarımdan çekip aşağıya uzanıyor ve bana yaklaşırken kalçamı kavıyor. "Bununla başa çıkabilecek kadar büyük bir egom olduğu için şanslısın."

Ama bu itiraf, suçluluk duygusu beni çekiştirirken kaşlarımın düşmesine neden oldu. Dikkatsizliğim, şu anda annemi hatırlatan ham sinire biraz fazla yaklaştı.

"Özür dilerim," diye başlıyorum. "Gerçekten düşünmüyordum... tüm bunlar yeni ve dün geceki şeyler, uh-" Gözlerimi indiriyorum, dün gece mutfakta yaşadıklarım aklımdan geçerken bakışlarını tutamıyorum. "Çok yoğundu ve sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı."

Diğer eliyle çeneme uzanıyor ve başımı geriye doğru eğerek tekrar gözlerinin içine bakmak zorunda kalıyorum. Kaşlarının nasıl aşağı çekildiğini ve gözlerinin köşelerinde muhtemelen hak etmediğim bir endişeyle kırıştığını görünce gözlerinin derinliklerinden parıldıyorum.

"Anlıyorum, Ellie." Başını iki yana eğiyor. "Hoşuma gitmeyebilir ama anlıyorum." Kalçamı sıkarak kapıya doğru başını sallıyor. "Beni içeri davet edecek misin?"

Gözleri soruyla parlıyor ve ben küçük bir sırtısla başımı sallıyorum. "Yvie'yi görmeye gitmek için hazırlanmalıyım. Ona bu akşamki yemeği haber ver."

"Güzel." Elini yüzümde gezdirip saçlarımı kulağımın arkasına doğru tarıyor. "O zaman hazırlanabilirsin ve konuşabiliriz."

"Sadece konuşmak mı?" Yüzümü buruşturuyorum, bu noktada onun sinsî yöntemlerini biliyor ve o içerideyken hazırlanabileceğimden ciddi şekilde şüphe duyuyorum.

"Sadece konuş, en azından başlamak için." Dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor, konuşurken melodik sesi şehvetli vaatlerle dolu. "Ama eğer zamanın olursa seni kötü, kötü şeylerle ödüllendireceğime söz veriyorum."

Küstahlığı karşısında ağzım açık kalıyor ve bir de bakıyorum ki kapımı açarken beni belimden yakalıyor.

"Jace!" Şaşkınlıkla gülüyorum, beni tutup odama doğru yürürken ayaklarım havada asılı kalıyor.

Beni yatağa taşıyor ve yatağın üzerine fırlatıyor, sonra üzerime çöküyor, beni hızla ağırlığının altına hapsediyor ve kollarını iki yanıma koyuyor. Kollarını daha da yaklaştırıp bacaklarından birini benimkilerin arasına sokarken denizden yayılan kokusu üzerime siniyor ve kendimi kozanın içindeki bir tırtıl gibi hissetmeme neden oluyor. İçimde her türlü arzunun birikmesine neden olan çok güzel, altın rengi bir koza ama yine de bir koza.

Merakla etrafına bakıyor, kaşları çatık bir şekilde uzandığımız yorgan ve kabarık beyaz perdeler dışında odanın açık morun tüm dekore edildiğini görüyor. "Bu çok... uh, narin."

Yumuşak bir kahkaha atarak gözlerimi deviriyorum. "Nona ölmeden önce benim için yaptı. Dekor benim ilk tercihim olmazdı ama sanırım hep kız gibi bir torun istemişti ve onu üzmemek istemedim."

"Bu daha mantıklı." Bana sırtıyor, gözleri benimkilerle buluşmadan önce yüzümde geziniyor ve yüz ifadesinin ciddileşmesini izliyorum. Dudakları düz bir çizgi halini alıyor ve daha ağzını açmadan söyleyeceği şeyden nefret edeceğimi belli ediyor. "Coop hakkında konuşmamız gerek."

Tavandaki vantilatöre bakıyorum, vücudumun gerilmeye çalışmasıyla savaşıırken dönmesine odaklanıyorum. "Ne olmuş ona?"

Cevap verirken o kadar uzun süre sessiz kalıyor ki, ona tekrar bakmak zorunda kalıyorum ve baktığımda, havai fişek gibi parlayan gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir şey görüyorum.

Orada bir öfke var, alev alev yanan ya da öfkeli değil, ama derinliklerden fışkıran ve bunun için daha ciddi olan sessiz bir öfke. Midemi, şu anda beni terk eden arzuyla hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde altüst ediyor ve ardında yabancı bir bilinmezlikten başka bir şey bırakmıyor.

"Ne?" İhtiyatlı bir girişimde bulundum.

Jace kızmadı, en azından bana.

Bir an daha bana bakarken yüzü acıyla geriliyor, nefesini içine çekerken gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Neden bana hiç söylemedin?"

Oh.

Gözlerinin içine bakarken, Jace Dawson'ın bana kızmak için her türlü nedeni olduğunu ilk kez fark ettim.

bu ortaya çıktı. Ve görünüşe bakılırsa, muhtemelen öyle, en azından biraz. Yani, teknik olarak, onunla bu durumda zina yapan, yalancı sürtük bendim. Bu kulenin tüm kartlarını Coop oynamış olsa bile, burada da hatalı olan bendim. Kulenin yıkılmasına neden olan sırrı hâlâ saklıyordum ve muhtemelen en az onun kadar suçluydum ama Jace ilk başta benim ona yaptığım gibi bunu yüzüme vurmayacak kadar empati sahibiydi.

Bunu fark edememem yine annemin sinir uçlarına dokunuyor ve kendimi birkaç derin nefes almaya zorlarken kaşlarım çatılıyor. Onun gibi daha iyi bir insan olamadığım için her birinden nefret ediyorum. İhmalimin tüm bunlar boyunca ona ne kadar zarar verebileceğini düşünmediğim için.

Belki de itiraf etmek istediğimden biraz daha fazla Coop'a benziyordum.

Ve Jace bekledi, o çok sevdiğim aptal, fedakâr güneş bu konuyu açmak için daha iyi olduğumu anlayana kadar bekledi. Soruyu atlatana kadar.

Beni çıplak bırakıyor ve karşılığında nadiren verdiğim, tam olarak neden ona söylemediğime dair çıplak bir tür savunmasızlık talep ediyor. Ve bunu ona verebilirim, çünkü şimdi onun havai fişek gözlerine bakarken biliyorum ki beni incitmiş olsa bile... o hala beni hayata döndüren o güvenli liman.

"Çünkü," diye fısıldıyorum kelimeleri zorlayarak. "Utanmışım."

Kaşları şaşkınlıkla aşağıya iner. "Ne?"

"O zaman şimdi bildiklerimi bilmiyordum." Dudağımı sertçe ısıırıyorum, kalbimi parçalayan mevcut ve hatırladığım tüm duyguların arasından geçerken acıyı dikkat dağıtıcı olarak kullanmaya çalışıyorum. "Seni kurtarmak için gittiğini bilmiyordum, her şeyin... başından beri her ne olduysa. Sadece biliyordum-" Gözlerimi kaçırdığımda yüzüm anılarla buruşuyor ve Jace elini saçlarıma götürüp parmaklarını saçlarımda sakinleştirici bir şekilde gezdirmeye başlıyor. Bu hareketiyle kalbimi daha da kırıyor. "Beni terk ettiğini biliyordum." Ona dönüp bakıyorum, gözlerinde anlamaya başladığını görüyorum. "Beni sevdiğini ve tıpkı ailem gibi beni terk ettiğini. Ve sonraki aylarda... Sanırım bir parçam bunun sebebinin benim verdiğim zararın buna değmeyeceğini anlaması olduğuna inanmaya başladı. Bu kadar zahmete değmediğimi ya da... Bilmiyorum." Onunla kurduğum kozanın içinde mümkün olduğunca omuz silkiyorum. "Benimle oynamaktan hastalıklı bir tatmin duyduğunu. Her ikisinin de ne olduğunu anlayamayacak kadar aptal olduğumu. Ve geriye bu kaldı.

içimde bir yer." Kelimelerim kekeleyen bir nefese takılıyor ve boğazımdaki sıkışıklığı yutmaya çalışıyorum. "İçimde acıyan bir yer bıraktı Jace, her şeyin utancından çok fena *acıdı*. Terk edilmiş bendim. Tekrar. Öyle ya da böyle ona neler olduğunu görecektim kadar zeki olmadığım için kendimi suçladım." Gözlerimden tek bir damla yaş kaçıyor ve Coop'tan şu anda bana yaptıkları yüzünden o kadar nefret ettiğim için hızla gözlerimi kırıştırıyorum. "Ve belki de, sadece birazcık... Onun kalmasını sağlayacak kadar iyi olmadığım için kendimi suçladım. Bu-" Hızlı bir nefes alıyorum ve sözcüklerin geri kalanını aceleyle çıkarıyorum. "Onun kalmasını sağlayacak kadar değerli olmadığımı. Her şeye rağmen o mutluluğu hak edecek kadar."

"Ah, Ellie." Jace uzanıp yanağımdaki gözyaşını siliyor. "Güzel kız," diye fısıldıyor şefkatle. "Her ne kadar kara kara düşünen piçin hatırı için bunu itiraf etmekten nefret etsem de... sana bunların hiçbirisi olmadığını söyleyebilirim."

Başımı hafifçe sallayarak, benim için kalbi kırılmış gözlerine bakıyorum ve ona yumuşak bir şekilde cevap veriyorum. "Bunu şimdi biliyorum. Ama o zamanlar... bilmiyordum. Ben de en iyi yaptığım şeyi yaptım." Kollarında çaresizce omuz silkiyorum. "Onu gömdüm ve kaçtım."

"Peki ya şimdi?"

Kaşlarım şaşkınlıkla düştü. "Şimdi ne olacak?"

"Onu hâlâ önemsiyorsun," diyor açıkça, gözleri benimkileri arıyor. "Yani şu anda yaptığın şey bu mu? Kaçınmak mı?"

Başımı sallıyorum, içimden Cooper Monroe'ya ve tüm bunlara neden olduğu için dün geceki herkese açık gösterisine lanet okuyorum ama Jace sessiz protestoma devam ediyor.

"Ellie," diye iç geçiriyor, nefesi tüm nane ferahlığıyla yüzümde yayılıyor. Anlaşılan bu sabah beni beklemeden önce dişlerini fırçalayacak vakti olmuş. "Eğer orada hâlâ *bir şey* olmasaydı dün gece mutfığa o kadar yaklaşmasına asla izin vermezdin."

Gözlerimi kapatıyorum, ona bakamıyorum ve sonunda konuşmam bir dakikamı alan itirafla yüzleşemiyorum. "Nefret ediyorum," diye boğuluyorum, kelimeler ihanetten başka bir şey gibi gelmiyor. "Nefret ediyorum ve özür dilerim."

Çok gereksiz kelimeler, üzgünüm, sanki sihirli bir şekilde yarayı kapatmaları gerekiyormuş gibi. Gerçekte, hiçbir şeyi düzeltmezler. Gerçekte, sadece söyleyen kişinin kendisini daha iyi hissetmesini sağlayan bir şeydir.

Jace saçımı hafifçe çekiştiriyor ve gözlerimi tekrar açıyorum, yakınlığımızda onunkilerin arkasında uçuşan düşüncelerden başka bir şey görmüyorum.

"Sorun yok, Ellie."

"Öyle değil," diye itiraz ediyorum. "İstemiyorum-"

"Söylediğim bu değil." Başını kaldırıyor, kolunu yatağa dayayarak biraz yükseliyor. "Bunun kimsenin ne istediğiyle bir ilgisi yok. Sizin yaşadıklarınızı yaşayıp da ona karşı hiçbir şey hissetmemenin imkânsız olduğunu söylüyorum. Bu..." Kaşları aşağı çekiliyor, dudakları aynı anda seğiriyor. "Kendinden istemek için mantıklı bir şey. Orada çok fazla geçmiş var." Uzanıp parmaklarını hafifçe saç çizgimde gezdiriyor, konuşurken gözleri hareketi takip ediyor. "Ve sen daha önce hiç kapanış yapmadın. Bu yüzden hiçbir zaman tamamen iyileşemedin. Bu yüzden senden onun için hiçbir şey hissetmemeni istesem aptallık etmiş olurum. Bu imkânsız bir istek olurdu ve ben de kaybederdim." O havai fişek gözleri benimkileri buluyor, sırtırken eğlenceli bir kararlılıkla doluyor. "Ve sarışın, burada kaybetmeye hiç niyetim yok."

"Kazanmak ya da kaybetmek hakkında kim bir şey söyledi?" Yumuşakça alay ediyorum. "Ben bir ödül değilim, biliyorsun."

"Mmm," diye mırıldanıyor, yüzünü benimkinden bir nefes uzağa düşürerek. "Kendini kandırma, Ellie. Burada bir savaş yaşanıyor. Henüz farkına varmamış olsan bile, bu işten sıyrılacağını sanma." Gamzeleri parlıyor. "Çünkü bu saçmalıklar için fazla zeki olduğunu biliyorum."

Bacağını benimkilerin arasından yukarı doğru kaydırırken bakışlarındaki ihtiyaç kıvılcımını görüyorum, bacaklarımı onun için daha geniş açmama neden oluyor, ta ki kalçasını bana doğru bastırdığını hissedene kadar.

"Savaş istemiyorum." Konuşurken nefesim kesiliyor, amım ani baskıyla karıncalanıyor ve bana Jace Dawson'ın bu noktada vücudumu ne kadar iyi tanıdığını hatırlatıyor.

"Çok azının var." Dudaklarını benimkilere yavaşça, zar zor bir öpücükle bırakıyor ve her şey ortaya çıktığından beri bunun gerçekten ilk samimi anımız olduğunu fark ediyorum. İlk kez bu kadar yakınlaşmasına izin veriyorum. Ama kendime karşı acımasızca dürüst olursam, bunu istiyorum. Bana yaşattığı tüm imkânsızlıklar yüzünden onu affetmekten başka bir şey istemiyorum. Onun ışığında tekrar güneşlenmek.

"Ama bazen..." Bana karşı daha sert itiyor ve kalçalarımı döndürüyorum, dudaklarıma doğru fısıldarken arzu beni bu baskıyı kovalamaya teşvik ediyor. "Kaçınılmazlar." Başını eğip dudaklarını boynumda gezdirdikten sonra dudaklarının ortasına bir öpücük bıraktığında bana karşı sertleşmeye başladığını hissediyorum.

göğsümde. Bir elini bacaklarımdan birinin arkasından geçirip kalçasına doluyor ve küçük bir sırtıyla gözlerini benimkilere dikeyor. "Hâlâ benimle olduğundan emin olmaya çalışıyorum."

Onun küçük baştan çıkarıcılığından gülünç derecede etkilenmiş bir şekilde birkaç nefes alıyorum. Bacaklarımı araladığımda külotumun ince pamuğu zaten utanç verici bir şekilde nemliydi, içimde hızla büyüyen ihtiyacı beslemek için daha fazlasını arıyordum.

Cevap olarak dudaklarım seğıriyor. "Seninleyim, Dawson."

Bir elini başımın yanına koyuyor, başını yukarı kaldırıp bana bakıyor ve diğer bacağımyı kalçasına geçiriyor. Kendini içime bastırıyor ve ne kadar sert olduğunu hissetmeme izin verirken nefes nefese kalmama neden oluyor. "Bundan emin misin, Ellie?"

Ve ona baktığımda, bir gece önce gözlerinde gördüğüm ve beni mutfaktan kaçmaya iten bakışın aynısını görüyorum. Gözlerini Coop'unkilerle neredeyse aynı gece ormanı tonuna bürüyen o emin olmayan sahiplenme. Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken durup birkaç sakın nefes almaya zorluyor beni, çünkü gerçek şu ki Coop'un ya da benim saçmalıklarımdan hiçbirinin ona dokunmasını istemiyorum. Onu bu işe ben bulaştırmış olsam ve bunun için sonsuza dek yanacak olsam bile.

Onu yanımda götürürsem lanetlenirim.

İki elimi birden uzatıp birini saçlarına doluyor ve onu kendime doğru çekiyorum, diğer elimle de yüzünü kavırıyor, başparmağımyı o lanet gamzelerin parladığını görmeyi sevdiğim yerde gezdiriyorum. Bu güvensizlik hissinin muhtemelen onun için tamamen yabancı bir şey olduğunu bilerek.

"Bana bir şey söyle," diye takılıyorum, kibirli olmaya çalışıyorum ve bunu zar zor başarıyorum. "Güneş olmadan dünyaya ne olur?"

Başparmağımyın altında gamzesini hissettiğimde ve gözleri benimkilerin arasında gezinirken o parlak gülümseme parlıyor, tanıdık oyunumuzla hemen aydınlanıyor. "Karanlık oluyor."

"Aynen öyle." Başımı sallıyorum, kaşlarımı kaldırıp ona uyarıcı bir bakış atıyorum. "O yüzden bir daha bana bu saçmalıklarla yaklaşma Jace Dawson." Sesimi yumuşatarak, aramızda sadece bir nefes kalana kadar onu daha da yakınımı çekiyorum. "Coop ya da değil. Sen benim güneşim oldun ve sensiz dünyam kararır." Dudaklarımı yumuşak bir öpücükle onunkilere bastırıyorum. "Ama bana bir daha asla yalan söyleme. Anladın mı?"

Öpüşmemizi derinleştirirken sırtıttığını hissediyorum, cevap vermeden önce dili tüm hafifliğiyle benimkinin üzerinde dönüyor. "Evet, imparatoriçe."

Kuzeninın benim için kullandığı terimin kesinlikle onun versiyonu olan ve sadece ona daha fazla erişim sağlayan bu terim karşısında şok olmuş bir kahkaha atıyorum ve o da bundan sonuna kadar faydalaniyor. Alaycı öpücüğü hızla alıyor, çaresizce bana doğru itiyor. Cevap olarak kalçalarımı tekrar yuvarlıyorum, nefeslerimiz verme ve almanın muhtaç bir karışımı haline gelirken onu inanılmaz derecede daha yakına çekiyorum, ta ki beni altına çeken arzu dalgasıyla başım dönene kadar. Bir sonraki anda öpüşmeyi kesiyor, gözleri söz verdiği o hınzır şeylerle dolu, uzanıp atletimi yukarı itiyor ve karnımdan aşağıya doğru öpmeye başlıyor. Ellerimi ondan fırfırlı yorgana bırakıyorum, her öpücüğünde daha da sıklaşıyor ve dudaklarının altında tenim kıvılcımlanıyor.

Şortumun kenarına geldiğinde duraksıyor, gözlerini benimkilere dikeyor ve dilini çıkarıp bel bandının üstündeki hassas deride gezdiriyor, bu hareket karşısında nefesim kesiliyor. Dişlerinden başka bir şey kullanmadan bel bandını şakacı bir şekilde çekiştirerek bitiriyor ve bu manzara karşısında amımın verdiği ihtiyaç nabızıyla topuklarımı yatağa gömüyorum. Gözlerini benimkilere kilitleyerek kemeri bırakıyor ve başını yana çeviriyor, az önce yaladığı tenime yumuşak bir nefes üflüyor ve kalçalarımı yataktan kaldırarak umutsuzca sunabileceği daha fazla şeyin peşine düşüyor.

Jace elini kaldırıp parmaklarını amımın üzerinde hafifçe gezdirirken ve gamzelerini bana gösterirken gözleri saf bir muziplikle parlıyor. "Benim kızım oynamak ister mi?"

"Bilmiyorum," diye soluyorum, onu biraz kızdırma dürtüsüne karşı koyamıyorum. "Henüz o kadar affedildiğinden emin değilim, Dawson."

"O zaman neden düzgünce özür dilemem için bana bir şans vermiyorsun?" İç çamaşırımı yana itiyor, sesi boğuk bir melodiye dönüşürken iki parmağını içime sokuyor. "Ve sonra belki ikimiz de kalbimizde biraz affetmek için bir şeyler bulabiliriz, değil mi?"

"Siktir." Sözleriyle başımı geriye atıyorum, parmaklarını içime pompaladığını ve dişlerini şortumun kumaşından klitorisimin üzerinde sürüklediğini hissediyorum.

Bağıslama hakkında ne diyordun, El?

O affedildi. Tamamen affedildi.

"Bu bir evet mi, Delacroix?" diye başka bir pompayla alay ediyor. "Hâlâ cevabımı bekliyorum."

"Evet," diye nefes nefese kalıyorum, gözlerini benimkileri beklerken bulmak için aşağı bakıyorum. "Kahrolası evet."

"Özre evet mi?" Başını eğiyor, dişlerini tekrar şortumun dışına sürtüyor ve ne kadar yakın olmadığı konusunda beni öldürüyor. "Ya da sikimin içine girmesi için bir istek?"

"Jace!" Gözlerimi ona dikerek uyarıyorum.

"Tamam, tamam." Hafifçe gülüyor, kendini beğenmiş bir sırıtışla ayağa kalkarken parmaklarını benden kaydırıyor ve joggers'ının kenarını parmaklıyor. İçinden görebildiğim büyük şişkinlikle benimle alay ediyor. "Yaygara koparmana gerek yok, Ellie. Ne derlerse desinler, her şeye sahip *olabilirsin*."

"Ben gidiyorum-"

"Günaydın, *Cara*!"

"Siktir!" Stef'in sesini duyunca anda bağıriyorum ve bu utançtan kaynaklanmıyor. Oh, hayır. Bu noktada ilkel bir hayal kırıklığı patlaması.

Stefano Garda'ya muhtemelen arkadaşlık tarihimiz boyunca sahip olduğum en ölümcül bakışı atmak için başımı kapıya çeviriyorum ki Jace vücudunu hemen benimkinin üzerine bırakıyor. Neredeyse tamamen giyinik olduğumu düşünürsek, nedenini hiç bilmiyorum.

Jace'in ağır nefesi kulağımı doldururken Stef yavaşça duruyor, yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor.

"Oh." Gözleri sahte bir şaşkınlıkla aramızda dolaşıyor. "Bir şeyi mi bölüyorsunuz?"

Onu bitirecektim. Yılların arkadaşlığı ve ailesi lanetlenmişti.

"Defol!" Çılgılık atıyorum, bir yastık kapmak için uzanıyorum ve Jace'in omzunun üzerinden tüm gücümle ona fırlatıyorum.

Yastık ayaklarının dibinde yere düşüyor ve bana sitem dolu bir bakış atıyor. "Hadi ama, *Cara*. Eğer eğlenmeyi planlıyorsan kapıya bir çorap ya da Mac gibi bir şey koymalısın." Sözlerine sinirlenerek ikinci bir yastığa uzanıyorum ve konuşurken odadan çıkmadan önce sadece kıkırdıyor. "Yvie'nin asistanıyla konuştuğumu ve bugün sadece bir saat boş vakti olduğunu haber veriyordum. Yani yetişmeyi umuyorsanız gitseniz iyi olur. Kai'nin anahtarlarını senin için tezgâhın üzerine bıraktım."

Kapının kapanma sesi kıkırdamasını kesiyor ve Jace başını kaldırıp bakışlarında hem eğlence hem de hayal kırıklığıyla bana bakıyor. Gerçi bu durumun nesini özellikle eğlenceli bulduğu beni aşıyordu.

"Bunu yanlış anlama sarışın." Küçük bir sırtışıla dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Ama ondan nefret ediyorum."

Bir kahkaha attım. "İnan bana Dawson, ben de seninle aynı fikirdeyim."

Ne yazık ki ikimiz için de bunun oyunlarının sadece başlangıcı olduğuna dair bir his vardı içimde.

OceanofPDF.com

On Beşinci Bölüm

Yvie'nin hukuk bürosunun kapısını itiyorum, omzumu kullanarak gülünç derecede ağır camı karo zeminde hareket ettirdikten sonra bakışlarımı mekânın üzerinde gezdiriyorum. Los Angeles silüetinin paha biçilmez manzarasını sunan her taraftaki pencerelere rağmen, sert beyaz ve metal iç mekan her zamanki sertliğiyle gözlerime çarpıyor. Burası bana her zaman bir tür garip cennet bekleme odasını hatırlatmıştır. Bir parça araf, iki parça apple genius bar, sizi sürekli gerginleştiren mükemmel lüks hukuk bürosu için iyi bir karışım. Oradan hoşlanmayışım yıllar geçtikçe daha da arttı ve muhtemelen beni kurumsal Amerika'da bir kariyer yerine daha estetik bir kariyere iten şöyle bir ilgisi vardı.

Resepsiyona doğru yürürken, genç resepsiyon görevlisinin pantolonumu ve Converse'imi küçümseyici bir tavırla süzdüğünü görünce dudaklarım seğiriyor ve onun ne kadar zamandır burada olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Hiç uzun sürmezlerdi. Genelde stres yüzünden bir ay içinde işi bırakırlardı ama bu seferki biraz daha çelik gibi görünüyordu, o yüzden bu sefer iki yıl bahse girebilirim. Kollarımı yüksek masanın kuvars tepesine dayıyorum, başının arkasındaki topuzun alnındaki deriyi nasıl sıktığına ve buralarda neredeyse şirket üniforması olan tamamen siyah giysisine bakıyorum.

"Merhaba." Ona aşırı parlak bir gülümseme veriyorum, gözlerinin bana dikilmesinden fazlasıyla tatmin oluyorum. "Yvie ofisinde mi?"

Dudakları kısa bir süre büzüldükten sonra geri çekiliyor. "Randevunuz var mı?"

"Asla yapmam," diye karşılık veriyorum hemen. "Ona söyleyebilir misin-" "Eleanor!"

Parlak sese dönüyorum, Driscoll ve Barnes Hukuk Bürosu'nun Driscoll kısmını görünce dudaklarım gerçek bir sırtışla geriliyor. "Larry." Gülüyorum ve Yvie'nin beni zorla götürdüğü tüm aile etkinliklerinde bana fazladan şekerleme vermeyi ihmal etmeyen yaşlı adama doğru yürüyorum.

"Burada ne işin var?" Arkasına yaslanıp omuzlarımı tutmadan ve şaşkın bir gülümsemeyle bana bakmadan önce hızla bana sarılıyor. "Yvie yarına kadar dönmemen gerektiğini söyledi!"

"Ona sürpriz yapmaya karar verdim." Ona yarım bir omuz silkme hareketiyle cevap veriyorum ve solumdaki koridora doğru başımı sallıyorum. "Ofisinde mi?" Cevap beklemeden o yöne doğru bir adım atıyorum çünkü Stefano sayesinde orada olduğunu zaten biliyorum.

"Ah, Elean-" Larry'nin sesi beni durduruyor ve ona dönüp başımı soru sorar gibi eğiyorum ama kıkırdamadan önce bir saniye bana bakıyor. "Neyse boş ver. Devam et."

"Tamam." Kelimeyi kafa karışıklığı içinde uzatıyorum, ona başımı sallayıp koridora dönmeden önce başka bir şey eklemeye karar verip vermeyeceğini görmek için bekliyorum.

Resepsiyon görevlisinin korkudan ödünün bokuna karışmış suratına kendini beğenmiş bir bakış fırlatıp yoluma devam ediyorum, sırf onu biraz şok etmek için küçük bir sıçrama yapıyorum. Uzun koridorda yürürken, iki yanımdaki camlı ofislere bakıyorum ve tüm meşgul işçi arıları görüyorum. Bazıları evrak yığınlarının üzerine eğilmiş ya da kulaklarına dayadıkları telefonlara bağıyorlar. Koridorun sonunda Yvie'nin köşedeki ofisine , teyzem ruhumun böyle bir yerde öleceğini anladığı ve fotoğrafçılıkta uzmanlaşmamı kabul ettiği için şanslı yıldızlarımı sayıyorum.

Ofisinde kimsenin camın arkasını görmesine izin vermeyen perdeleri görünce kaşlarım endişeyle aşağı indi. Yvie bunu genellikle sadece migreni tuttuğunda ve ışığı kısmaya çalıştığında yapardı. Dikkatli davrandığımdan emin olmalıyım. Böyle durumlarda burnunu sokma konusunda her zaman açık sözlü olurdu.

Kapının metal kolunu tutup çekerek açıyorum ve sessizce sesleniyorum. "Yvie."

"Aman Tanrım!" Ciyaklama sesiyle bakışlarım teyzeme kayıyor ve onu masasının kenarında otururken, ipek bluzunu çıkarmış ve kalem eteğini yukarı çekmiş halde buluyorum.

Bacaklarının arasında kesinlikle tanımadığım bir adam duruyordu. "Aman Tanrım!" Elimi gözlerime götürerek onun çılgınlığını yankılıyorum. "Yvie!"

"Ellie!"

"Bollocks."

Saçmalık mı?

"Ha?" Mırıldanıyorum, az önce şahit olduğum zarar verici görüntüden adamın İngiliz aksanını belirsiz algılıyorum. "Ne oluyor lan?"

"Dil, Ellie!"

"Gerçekten mi?" Aksi söylenene kadar elimi sıkıca gözlerimin üzerinde tutarak homurdanıyorum. "Sanırım 'kedi uzaktayken fare oynar' dedikleri doğru."

"Ellie," diye sesleniyor Yvie, ben daha giysilerimin hışırtısını duymadan önce. "Artık gözlerini açabilirsin."

"Emin misin?"

Ama cevap veren teyzemin o Amerikalı sesi değil. "Çok eminim, tatlım."

Pardon? Evcil hayvan mı?

Tekrar ediyorum, bu ne lan?

Rahat bir nefes alarak elimi bırakmadan önce tüm kıyafetlerinin yerinde olduğundan emin olmak için birkaç parmağımla gözlerimi kısıyorum. Beyaz bluzunu çekiştirirken ve ortak gri gözlerimizle bana endişeyle bakarken teyzemin kalp şeklindeki yüzünü çerçeveyeleyen dağınık esmer pixie kesimini alıyorum. Gözlerimi teyzemin yanındaki adama çeviriyorum, lacivert-ince çizgili takım elbisesi ve tuzlu-biberli saçlarıyla toplantı odasındaki yakışıklılığına bakıyorum. Kabul edilebilir, sanırım, ama yine de gözlerimi ona dikiyorum. Bana göre hiç kimsenin teyzem için yeterince iyi olamayacağını bilmesini sağlıyorum.

Peki, şimdi birilerinin kendilerininkini almasını kim engelliyor, El?

Evet, evet.

Bu ironi karşısında gözlerimi deviriyorum ve teyzeme dönüp zayıf bir gülümseme veriyorum. "Sürpriz."

Dudaklarından ani bir kahkaha dökülüyor ve ofiste yürürken yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor. "Sürpriz, gerçekten! Burada ne işin var evlat?" Yine gülerek beni sıkıca kucaklıyor. "Şikayet ettiğimden değil."

"Mhmm," diye alaycı bir şekilde mırıldanıyorum, omzunun üstündeki adama bir bakış daha atıyor ve Chanel kokulu kucağının rahatlığına yaslanıyorum. "Sadece eve bir gün erken gelmeye karar verdim, hepsi bu."

"Peki buluşmam gereken erkek arkadaşım nerede?"

"Steflerde," diye cevap veriyorum o arkasına yaslanıp merakla bana bakarken.

"Pekâlâ." Beni bıraktı ve arkasındaki yabancı adama gergin bir bakış atarken birlikte büyüdüğüm teyzeye *hiç benzemeyen* bir şekilde kıpırdanmaya başladı. "İkinizin bu şekilde tanışmasını kesinlikle istemezdim ama madem hepimiz buradayız."

Bay Bollocks onun işaretiyle öne doğru yürüyor, beni otomatik olarak şüphelendiren bir gülümsemeyle elini uzatıyor. "Simon Taylor."

Elini sıkarak isteksizce jestine karşılık veriyorum. "Uh-huh."

Ellerimiz birbirinden uzaklaşırken verdiğim cevap karşısında gülümsemesi kısa bir süreliğine duraksıyor, sonra tekrar yukarı çekip tekrar deniyor. "Ve sen de hakkında çok şey duyduğum ünlü Ellie olmalısın."

Teyzemin gergin bakışlarını yakaladığımda, onun hatırı için dudaklarımı zoraki bir sırtışla bükmeyi başarıyorum. İçten içe, son olayların erkekler söz konusu olduğuunda beni biraz bıktırmış olabileceğini kabul ediyorum. "Tek ve biricik."

Aramıza garip bir sessizlik giriyor ve teyzem boğazını temizlerken ben yere bakıp Converse'imın burnunu parlak beyaz fayans zemine sürtüyorum.

"Sanırım bugün buraya geldiğinizde sürprizle karşılaşan tek kişi teyzeniz değildi."

Dudaklarımdan şaşkın bir kahkaha dökölüyor ve Simon'ın eğlenen kahverengi gözleriyle karşılaşmak için başımı kaldırıyorum. "Bu doğru olurdu."

Tamam, belki ona bir şans verirdim.

Teyzeme bakıyor ve ona gülümserken yüzünde öyle bir ifade beliriyor ki kendimi garip, alternatif bir gerçekte hissediyorum.

"Neden ben ? İkinize arayı kapatma şansı vereyim?"

"Tamam." Teyzem başını sallıyor, Manolo Blahniks'lerinin ucuyla dudaklarına bir öpücük konduruyor, ben de gözlerimi kaçırıyorum. "Seni sonra ararım, aşkım."

Aşk mı? Aşk mı?! Bu yaz gittiğimde ne olmuştu?

Yvie ben büyürken hiç kimseyle çıkmamıştı ve eğer bir ilişkisi olduysa bile bunu kesinlikle gizli tutardı. Tamamen benim bilgi alanımın dışındaydı. Yani, mantiken, muhtemelen olduğunu biliyordum. Çekiciydi, kırklı yaşlarının sonundaydı ve tam bir avdı. Yani belli ki bir yerlerde ders dışı aktiviteler yapıyor olmalıydı. Ama bu beni sığ sularda hiçbir hazırlık yapmadan derinlere atıyordu.

Bir de Stef'e Jace ve beni ispiyonladığını düşün.

Gözlerim irileşiyor ama Simon'a aksarıyla yarı dostça bir hoşça kal demeyi başardıktan sonra kapı arkasından kapanırken bakışlarımı Yvie'ye çeviriyorum.

"Stef biliyor muydu?" Gözlerimi ona dikerek soruyorum.

Zaman kazanmaya çalışırken ve cevabı zaten bildiğimde yaptığım gibi bir an için alt dudağını ısıtıyor.

"Sizi küçük pislikler!"

"Eleanor." Yorgun bir şekilde iç geçiriyor.

"Hayır, hayır, hayır." Bir elimi kaldırdım. "Neden ben biriyle çıktığımda kamu spotu oluyor da seninle çıkmadığımda kamu spotu olmuyor?"

Bana kızgın bir ifadeyle başını sallayarak masasına doğru geri döndü. "Belki de aramızdaki yaş farkından ve senin vasin olduğum gerçeğinden dolayıdır." Omuz silkiyor, büyük boy deri koltuğuna oturuyor ve masasının üzerindeki düğmeye basarak duvarlardaki perdeleri açıyor. "Ama bu sadece bir tahmin."

"Hiç adil değil," diye yakınarak yanına gidip karşısına oturuyorum. Hızla dönüp sandalyenin koluna yaslanıyorum ve bacaklarımı kaldırıp diğer tarafa sarkıtıyorum. "Sırlardan arkadaş olmaz, Yvie."

"Sen üniversiteye gittiğinden beri ortalık sessiz." Küçük bir omuz silkmeye yere bakıyor. "Birkaç ay önce Londra'dan buraya taşındığında Simon'la tanıştım ve... güzeldi. Tekrar etrafımda birinin olması."

Bu beni .

İstediğim son şey Yvie'nin yalnız kalmasıydı... bu yüzden Simon onu mutlu ederse, o zaman anlamak için içimde bir şeyler bulabilirdim. Ya da en azından seri katil falan olmadığından emin olacak kadar bıkkınlığımı bir kenara bırakırdım.

Gözleri eğlenen bir bakışla üzerimde geziniyor. "Biliyor musun, buraya her gelişinde Larry'nin tüm stajyerleri sırf boykot etmek ve ruh arayışına çıkmak gibi çılgın fikirlere diye tecrit ettiğinden eminim."

"Ben de bunu hedefliyorum." Ona şımarık bir bakış attım. "Bu benim için kişisel bir başarı olur. Muhtemelen özgeçmişime falan eklerim."

Başını sallarken bile yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Seni özledim, evlat."

"Aynı şekilde." Yumuşakça gülümsüyorum.

Yvie koltuğunda arkasına yaslanıyor, yüzü düşünceli bir ifadeye bürünüyor. "Peki orada aradığını bulabildin mi?"

Sorduğu soru karşısında gözlerimi kaçırıyorum, utanç beni şiddetle sararken duvara bakıyorum. Ona söylemek zorunda olduğum gerçeklerden ve bunların onun bana bakışını nasıl değiştirebileceğinden nefret ediyorum. Uçağa adımımı attığımdan beri aklımın bir köşesinde hep bu endişe vardı. Yvie'nin bana karşı

Annem hakkındaki gerçeği öğrendiğinde benim hakkımda farklı düşünecek. O gece hakkında.

Ama bu beni ne kadar korkutsa da, bilmeyi hak ediyor.

Olanlarla ilgili gerçeği bilmeyi hak ediyor. Ve bunu benden saklandığı gibi ondan da saklamayacağım.

"Evet," diye fısıldıyorum yüzüm geriliyor. "Evet, yaptım."

"Ve?" diye soruyor ve bakışlarımı tekrar onun dikkatle boş bıraktığı ifadesine çekiyor.

"Ve o yaptı." Derin bir nefes alıyorum ve korkmadan hikâyenin geri kalanını dudaklarımdan zorla döküyorum. "Ama bir ilişkisi vardı ve bunu kastettiğinden emin değilim."

Teyzemin yüzü gevşiyor ve bana yavaşça göz kırpmıyor. "Niyetinin bu olduğundan emin değilim de ne demek?"

"Ah-" Boğazımı temizleyip bu hikâyenin içimde pek çok farklı cephede yarattığı çatışmaya değil, gerçeklere odaklanmaya çalışıyorum. Coop'la ilgili her türlü düşünceyi bir an için aklımdan uzaklaştırıyorum. "İlişkiye girdiği kişi o gece oradaydı. Cane onu vurmaya çalışmış ya da silah kazayla ateş almış olabilir. Gerçekten bilmiyorum. Bu berbat bir karmaşa ve üzgünüm-"

"Ellie," diye sözümü kesiyor teyzem ve hemen oturduğu yerden kalkıp önümde diz çöküyor. Ellerimi yavaşça avuçlarının arasına alıp sıkarken yüzü acı ve gözleri endişe doluydu. "Ellie." Adımı tekrar iç geçirerek söylüyor ve bir an için yere bakıp küçük bir gülümsemeyle gözlerini tekrar benimkilere çeviriyor. "Sana karşı dürüst olacağım. O gece olanlarla ilgili gerçekler benim için hiçbir zaman senin için olduğu kadar önemli olmadı."

Sözleri karşısında kaşlarım çatıldı ve o da aceleyle devam etti.

"Beni yanlış anlama. Kardeşimi seviyordum ve az önce bana anlattıklarına rağmen anneni de seviyordum. Nadia doğanın bir gücüydü. Karşı konulmaz. Yani bir bakıma mantıklı." Omuz silkiyor, tavana bakıyor. "Ama o gece o odada olanlar benim onları hatırlamak için seçtiğim yol değildi. Bu konuda hiç konuşmadık ve bu benim suçum. Yapmalıydım... Bilmiyorum. Onlar hakkında daha çok konuşmalıydım. Her şeyle nasıl başa çıkacağımı bilemiyordum. Ama yine de uzun zaman önce unuttuğumu açıklamalıydım. O gecenin korkunç anısının beni etkilemesine izin vermemeyi seçtim çünkü onların en iyi yanları hala ." Sıkma

Ellerimi tuttuğumda bana bir kez daha gülümsüyor. "Yani şu anda ilgilendiğim tek şey senin nasıl olduğun?"

Titrek bir nefes veriyorum ve bakışlarını kırıyorum, ruhumun cevaplanması gereken soruyu sorarken duvara bakıyorum. Bu cevabın olasılığı beni aynı ölçüde korkutsa bile. "Onun gibi olduğumu mu düşünüyorsun?"

Bu fikir günlerdir içimdeki zehri sızdırıyordu.

Bir şekilde Nadia'nın en korkunç, bencil ve trajik geçmişini yeniden yaşıyordum.

Sahilde oturan, alacakaranlıkta bir yerde yakalanan ve iki adamın kaderini değiştirmek için gökleri oyuncağı olarak kullanan bir kız.

"Evet," diye yumuşak bir sesle cevap veriyor teyzem ve beni şok ederek ona dönüp bakmamı sağlıyor. "Evet Ellie, pek çok açıdan . Dediğim gibi, Nadia karşı konulmaz biriydi. Bir odaya girip tek bir bakışıyla havayı değiştirebilirdi. Cesur, inatçı ve güzeldi." Omuzları sanki dünyanın yükünü üzerinde taşıyormuş gibi düşüyor, devam ederken sözleri daha yumuşak çıkıyor. "Ama kendinden başka kimseyi de nadiren umursardı. En azından sen ortaya çıkana kadar."

"Ama ben-"

"Hayır, Ellie." Başını kararlılıkla sallıyor. "Anlamıyorsun. Nadia yanlış bir şey yaparak birini üzdüğünü bilirdi ama bunu *umursamazdı*. Kendisini doğrudan bir şekilde etkilemediği sürece. Cane'e söyledim-" Sözüünü kesip bir an için yere bakıyor, sonra küçük bir gülümsemeyle tekrar bakışlarımla buluşuyor. "Sen öyle biri değilsin. Düşüncesiz olabilirsin, evet." Sessizce gülüyor. "Bunca yıldan sonra bunu Tanrı bilir. Ama beni ya da çocukları üzersen... sevdiğin birini incitmek seni rahatsız eder, Ellie. Nadia'nın, bilmiyorum, en azından hiçbir zaman hissettiğini belli etmediği bir şekilde hissediyorsun. Ve bence bu empati, sonunda onu terk etmiş olsa bile Cane'den geliyor. Dediğim gibi..." Elleri yine benimkileri sıkıyor. "İkisinin de en iyi yanlarını saklamalıyım."

"Teşekkür ederim," diye boğuk bir sesle söylüyorum, günler sonra ilk kez içimi derin bir rahatlama duygusu kaplarken kollarımı aniden ona doluyorum. "Teşekkür ederim. Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin." Bir parçam hala onun sözlerinden şüphe etse bile.

Yvie sarılmama çabucak karşılık veriyor. "Şimdi, bunun dışında iyi misin?"

"Evet," diye mırıldanıyorum. En azından büyük bir kısmı için. Biraz. "Olay şu ki, bunu gerçekten onun yaptığını öğrenmek işin şok edici kısmı bile değildi."

benim için. Bu her zaman benim gerçeğim oldu."

"Biliyorum." Omzuma doğru başını sallıyor. "Eve getirdiğin şu Dawson denen çocukla ne zaman tanışacağım?"

"Uh." Gülüyorum. "Akşam yemeğine ne dersin?"

"Akşam yemeği kulağa mükemmel geliyor." Gülümseyerek arkasına yaslanıyor. "Benimki mi Stefinki mi?" "Stefin," diye cevap veriyorum hemen, gülümsemeye zorlayarak. "Oh, bu arada, o kuzenini getirdi, neden sen de Simon'u getirmiyorsun?"

Çok zekice, El.

Onu benim karmaşık ilişkilerimden uzaklaştıracak ne kadar çok insan olursa o kadar iyi.

OceanofPDF.com

On Altıncı Bölüm

Stef'in evinin ön kapısını iterek açtığımda kolumdaki ağır giysi torbaları, onları havada tutmak için elimden geleni yapmama rağmen yerde sürükleniyordu. Yvie'nin ofisinden ayrıldıktan sonra mümkün olduğunca fazla zaman öldürmüştüm, onunla yaptığım konuşmadan sonra geri dönüp kargaşamın merkezindeki iki adamla yüzleşmeye tam olarak hazır değildim. Bergdorf'a gidip yarın akşamki gala için bu yaz Landing Point'e gitmeden önce ön siparişini verdiğim elbisemi almıştım. Sonra Coop ve Jace'in yanlarına kesinlikle takım elbise almayı düşünmediklerini fark ettim ve bunu daha uzun kalmak için bir bahane olarak kullandım, her ikisine de uygun olduğunu düşündüğüm bir şey bulana kadar satış görevlisiyle seçenekleri sıraladım.

Daha sonra bir smoothie aldım ve ayakkabı reyonuna doğru yürüdüm. Ferragamo'lardan Veneta'lara ve aradaki her şeyi denedim. Ama ayağımdaki en mükemmel mücevherli Christian Louboutin çiftine bakarken artık hiçbir bahanem kalmamıştı ve korkak olduğum gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldım.

Ve faturam artık bunu yansıtıyordu.

Bergdorf'ta kendi pisliğiyle baş edemeyen bir kız gibi saklanmak bana doğru gelmiyordu.

Ben de aldıklarımı aldım ve Los Angeles trafiğinin kâbusu Stef'in evine doğru zorlu bir yolculuğa çıktım. Yol boyunca kendime artık ilişkilerim ya da ilişkisizliklerim söz konusu olduğunda korkakça kaçan biri olmayacağıma dair sıkı bir konuşma yaptım. Her ikisi söz konusu olduğunda da bir şeyleri çözmek istiyorsam, böyle davranamazdım. Onlarla yüzleşmeli ve sonuç ne olursa olsun kalbimi hazırlamalıydım. Yolculuktan gelecek her türlü acı için.

Ama darbeyi yumuşatmak için ayakkabıları almıştım.

Ön kapıyı kapattığımda havayı alkış sesleri dolduruyor ve gürültünün nedenini bulmak için başımı sağa sola çeviriyorum ama koridorun sonundaki oturma odası bir duvarla kesilmiş. Yokluğumda neler olup bittiğini merak ederek o yöne doğru birkaç adım attıktan sonra merdivenlerin dibindeki ofisin girişine geliyorum ve kısa bir süre duruyorum. Çift kapı açıktı ve içerideki geniş alanı gözler önüne seriyordu.

devasa, süslü oymalı bir masa, şöminenin etrafında oturma alanı ve arka duvarlar boyunca yerleşik raflarda sergilenen ıvır zıvır koleksiyonu. Ancak siyah basketbol şortu giymiş, gömleksiz Cooper Monroe'nun duvardaki bir şeye dikkatle baktığını görmek, genellikle Stef'in alanı beni. "Ne yapıyorsun?"

Şaşkın gözleri kapının ardından benimkileri buluyor, başını eğmeden önce yüzü bir an için allak bullak oluyor. "Uh." Bana dönmeden önce elindeki telefonu çeviriyor. "Alec'le konuşuyorum." Duvara doğru başını salladı. "Ve sonra dikkatim dağıldı."

Bir anlık tereddüitten sonra giysi torbalarını omzuma atıp odaya giriyorum. Yanında durup dikkatini neyin çektiğini görmek için yürüyorum.

"Oh."

"Evet." Esprili bir şekilde alay ediyor. "Berbat bir şey."

"Evet," diye kabul ediyorum, gözlerim Kai'nin en sevmediğim resimlerini tarıyor ve ne demek istediğini anlıyorum.

Resmin kendisi berbat olduğundan değil. Hatta Kai'nin en iyilerinden biri bile olabilir, ki ben ondan kurtulmasını istediğimde de bunu savunmuştu. Asıl üzücü olan benim tasvirim. Yüzümün tek başına kocaman bir portresi, tamamen maviler ve grilerle boyanmış, aşırı büyük gözlerden yaşlar akıyor. Acının çizgileri, boyanın oyma darbeleriyle yüzümün derinliklerine kazınmış.

Bu şeyden nefret ediyorum. Kai sanki son çalışmasına övgü arıyormuş gibi onu gururla oturma odasına sürüklediği anda yakmak istedim.

"Avrupa'dan döndüğümüzde Kai yaptı," diye açıklıyorum usulca. "Senden sonra beni yakaladıklarında böyle görüldüğümü söyledi..." Coop'a bakıp gözlerinin çoktan benim üzerimde olduğunu görünce sözümü kesiyorum. "Gerçi bunu neden anmak istesin ki? Ben gitmeden önce ondan kurtulmalarını söylemiştim, o yüzden Stef onu buraya saklamış olmalı."

Başını sallıyor, konuşurken sesi gergin çıkıyor. "Anlıyorum." Boğazını temizleyerek elindeki telefonu salladı ve soru sorar gibi kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Alec Helen'a selam söylememi mi istedi?"

"Ha." . "Ona gidip kendini becermesini söylediğimi söyleyebilirsin."

Dudakları sessiz bir kahkahayla havalandı. "Bunu yapacağımdan emin olabilirsin."

Ama sorgulayan gözleri benimkilerden ayrılmayınca, arabada bir şeylerle yüzleşme konusunda yaptığım moral konuşmasını yerine getirmeye kararlı bir şekilde iç geçiriyorum. "O da böyle demişti

San Jose'de Tiff'le konuşmaya gittiğin o gün." Küçük bir ironi kahkahası atıyorum. "Bana Truvalı Helen dedi ve seninle uğraşmamam ve arkamda yıkım bırakmamam konusunda beni uyardı." Kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. "Çok az şey biliyordu, ha? Ne kadar da haklıydı."

Başını sallamadan önce şaşkınlıkla yavaşça göz kırpmıyor. "Bu yıkımın sorumlusu sen değilsin Eleanor."

"Belki," diyorum ona, duvardan söküp atmak istediğim tabloya dönüp bakarak. "Ama yine de rolümü oldukça doğru oynuyorum."

Tekrar konuşmadan önce bir an geçiyor, sesi yumuşak ve meraklı. "Nasılsınız? Gerçekten mi?"

Gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu hissedebiliyorum ve bir saniye düşündükten sonra, kalbimdeki acıya rağmen ona verebileceğim tek cevabı veriyorum. "Dürüst olmak gerekirse biraz kaybolmuş hissediyorum." Kahretsin, bu daha iyi bir insan olma işi çok zordu.

"Evet." İç geçiriyor, ben ona bakarken o da resme dönüyor. "Evet, anlıyorum."

Resme bakarken kaşlarının gerilmesini izliyorum, acı ondan akmaya ve aramızdaki boşluktan geçerek beni çekmeye başladığında ifadesi biraz kayboluyor. İçgüdüsel olarak bunu bir şekilde hafifletmek istiyorum ama burada onun için yapabileceğim hiçbir şey yok. Bana yaşattığı her şeyi sihirli bir şekilde unutamam ve o da zamanda geriye gidip verdiği kararları değiştiremez.

İkimiz de diğer tarafta ne olduğunu kadar bu felaketi atlatmaya çalışacağız.

Bakışlarımı yüzünden ayırıyorum, orada gördüklerime bakmaya devam edemiyorum ve gözlerim göğüs kaslarından biri boyunca uzanan yeni ince yara izine takılıyor. "Nedir o?" Bana soruyla bakıyor ve ben de yara izini başımla işaret ediyorum, kaşlarım midemde yarattığı rahatsız edici çekilmeyle aşağıya iniyor. "Yara izi."

"Oh." Yere bakıyor. "Geçen yıl seni başarısız arayışım sırasında aldım."

"Nasıl?"

"Bir bıçak."

Nefes alıyorum, gözlerim açılıyor ve tekrar yere düşüyor. "Oh."

"Merak etme." Omuzlarını ve dudaklarının hayalete dönüştüğünü görmem için gözlerimi tekrar onunkilere çekiyor. "Sonunda her şeyden çok komikti."

başka."

Başımı sallayarak alay ediyorum. "Senin için asla basit bir cevap değil."

Gözleri benimkilerle kilitleniyor ve bana küçük bir baş selamı verirken gece ormanının derinliklerinde dolaşan düşünceleri görüyorum. "Sanırım değil."

"Nasıl oldu da Bainbridge'le birlikte oldun?" Başımı ona doğru eğiyorum, isteksizce merak ediyorum. "Jace anlattı, sanırım bunu zaten biliyorsun, ama bana Morrison'larla ikinize ne olduğunu anlattı. Donanmaya nasıl girdiğini. Peki sen Bainbridge'e nasıl geldin?"

"Bu cevabı sana verebilirim." Başını omzuma doğru eğerken dudakları seğiriyor. "Ama düşürmek üzereymiş gibi görüldüğün o çantaları almama izin verene kadar olmaz."

"Benden herhangi bir şikâyet bulamayacaksınız." Gülüyorum, onları uzatıyorum ve kolumu sallıyorum.

Kaşlarını yukarı kaldırırken aşağıya düşüyor ve vücudundaki yeni, daha sert kesikleri net bir şekilde görmemi sağlıyor. "Bu şeylerin içinde ne var?"

Onları omzunun üzerinden atmasını izliyorum ve boğazımı temizliyorum, o beni yakalamadan önce gözlerimi tekrar onunkilere çevirmeye zorluyorum. "Kıyafetler. Yarın akşamki gala için ben, Jace ve senin için."

"Doğru," diye mırıldanıyor. "Bu ne içindi?"

"Stef'in ninesi kalp hastalığından öldü, bu yüzden her yıl LA Kalp Balosu'nun büyük sponsorlarından biri. Burada büyük bir etkinlik."

"Anladım." Başını sallıyor, tekrar gözlerimi buluyor. "Yani Bainbridge, aslında beni Donanma'dan aldılar. Beni son yılmda özel görevler için yanlarına aldılar ve ben de ayrıldıktan sonra onlar için çalışmaya devam ettim."

Sanırım bu konuda dolambaçlı bir gerçek söyledi. "Bu nasıl oldu?"

"Jace," diye iç geçiriyor, çenesi kenetlenirken resme bakıyor. "Donanmada görev yaptı ve ayrıldı. Landing Point'teki evine gitti. Nefret etmemiş olabilir ama sonuçta yine de onun için bir cezaydı. Ama ben... ben başarılı oldum." Bir an için bana dönüp baktıktan sonra omuz silkti. "İyi bir uyumdu. İşi sevdim ve daha da önemlisi beni Landing Point'ten ve onunla birlikte gelen her şeyden uzaklaştırması hoşuma gitti. Hayatımda ilk kez bir şekilde geride bırakabildim. Son yılıma girerken Bainbridge ile bir görevde çalıştım ve hepsi bu kadar."

"özlemedin mi? Evini?"

Tekrar bana bakıyor, gözlerimiz kilitlenince yüzü allak bullak oluyor ve sonra sessizce itiraf ediyor. "Benim hiç evim olmadı Eleanor. Gerçekten olmadı. Ta ki sana kadar."

Bunu takip eden sessizlikte birbirimize bakıyoruz, ben iki kırık ruhun bir zamanlar kurduğu yuvayı hatırlarken. Gözlerimiz söylenmemiş tüm sözleri ve acıyı aramızdaki boşluğa sızdırıyor, ta ki hava onunla kalınlaşana kadar. O kadar ağır ki zorlukla nefes alabiliyorum. Korkuyorum, çünkü tüm bu acı verici duyguların çamurunda beni dehşete düşüren bir iplik var. Aramızdaki ipin gerildiğini hissedebiliyorum, hayatla birlikte karanlığa gömülen varlığımızı usulca yeniden aydınlatıyor.

Bu aşkın yankısı. Kaybedilen ve en acı yollarla bulunan aşk.

Muhtemelen hiç olmaması gereken ama belki de hâlâ devam eden bir aşk.

Mantıksal beynimden haykıran hatırlatmalara aldırmadan, sırlar ve ihanetlerle yıkılan köprüyü onarmak için yoluna devam etmeye çalışıyor.

Ve bu bende çok çok kaçma isteği uyandırıyor.

Dürtülerime karşı koymak için dudağımı ısıırıyorum ve Coop'un bakışlarının yüzüme düştüğünü görüyorum; gece ormanı gözleri yüzümde gezinmeden önce sert bir nefes çekerken harekete odaklanıyor. Tekrar benimkilerle kilitleniyor, öncekinden daha koyu bir tonda.

O anda ofisin dışından bir alkış sesi daha geliyor ve bakışlarımızı ayırıp yavaş bir nefes vererek dudağımı serbest bırakıyorum.

Boğazımı temizliyorum ve sırtarak ona dönüyorum. "Orada ne halt ediyorlar ki?"

O pelüş dudaklar cevap vermeden önce bir saniyeliğine geriliyor. "*Call of Duty*." "Ne?" Kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. "Hayranı değil misin?"

"Öyleyim. Ama Alec aradı ve..." Dudakları seğiriyor. "Beni kovdular çünkü onları dövmeye devam ettim."

"Şok edici," diye takılıyor, dudaklarım sırayla seğiriyor.

"Velet." Bana doğru bir adım atarken kısık bir kahkaha atıyor ve onu görüş alanımda tutmak için başımı geriye eğmek zorunda kalıyorum. "Biliyor musun, sanırım döndüğümünden beri kavga etmeden geçirdiğimiz en uzun süre bu."

"Evet, bu eğilimi Yvie ile akşam yemeği boyunca sürdürüelim, olur mu?"

Aramıza sessizlik girerken gözlerini bana diyor, yüzü geriliyor ve bu geceki herkes arasında jokerin o olduğunu biliyorum. Jace benim hatırım için ve Yvie'nin ondan hoşlanmasını istediği için böyle davranacak. Çocuklar da ya benim iyiliğim için ya da Mac'in durumunda beni kıvrandırken görmenin komik olduğunu düşündüğü için uyacaklar. Ama Coop, sıradan bir kuzen taklidi yapmaktan hiç hoşlanmayacak. Bu onun doğasında yok, özellikle de söz konusu ben olunca.

"Yvie." Başımı sallıyorum. "Sadece bu gece bunu onun üzerine atmak istemiyorum." Sesimi yumuşatarak ona nadiren yalvaran bir bakış attım. "Lütfen Coop. Bu benim için çok önemli."

"Benim için bir soruya cevap ver." Yaklaşıyor, gözleri yüzümü tararken bedenlerimiz neredeyse birbirine değiyor. "Sana bunu borçlu olduğumu biliyorum. Sana en azından bunu borçluyum. Ama sanırım ikimiz de konu sen olunca bencil bir piç olduğumu biliyoruz, o yüzden benim için bir soruya cevap ver, ben de bu gece üzerime düşeni yapayım."

Cevap olarak sessizim, zorlukla nefes alıyorum. Benden ne istediğini duyana kadar hiçbir şeyi kabul etmiyorum.

Yüzünü benimkine yaklaştırıyor, bakışları yoğun ve gölgelerle dolu. "Dün gece kimin yatağında uyudun?"

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Odama geldin."

"Kimin yatağına, Prenses?"

Kapıyı kimse açmadığında kontrol edebileceğinden şüphelenmeme rağmen gözlerimi ona dikip kızıyorum. Ve bu yüzden ona cevap vermek istemiyorum. Vücudumdaki her meydan okuyan hücre, yüzüne şımarık bir söz fırlatıp onu merakta bırakmam için beni zorluyor. Ama bu yemeğin işe yaraması için ona ihtiyacım var ve eğer ona istediğini vermezsem... şu anki durumumuzda, beni Yvie'ye şikayet edecek.

Ona boyun eğmediğim için beni geri itti.

Sonunda kendimi toparlamayı başarmadan önce birkaç öfkeli nefes daha alıyorum. "Mac's."

Başını sallamadan önce cevabımın doğruluğunu kontrol ediyormuş gibi gözleri bir an benimkileri inceliyor. "Güzel."

"İyi mi?" Alay ediyorum.

"Evet, güzel." Omuz silkiyor. "Altın ikizin beni en az endişelendiren şey, her ne kadar ara sıra onu dövmek istememe neden olsa da."

"Seni daha iyi hissettirebildiğim için çok mutluyum," diye alaycı bir şekilde karşılık veriyorum.

"Öyle olmalısın, çünkü şimdi dilimi ısıracağım ve iyi oynayacağım. Ama Eleanor." Sırıttırıyor. "Sadece bir süreliğine iyi bir çocuk olacağım."

Kollarımı kavuşturuyorum, sessiz bir uyarıyla ona bakıyorum ve tüm kızgınlığımın altında bir yerlerde sözlerinin bana ne yaptığına dikkat etmemeye çalışıyorum.

Elindeki askıları omzunun üzerinden biraz kaldırıyor. "Bunları senin için yukarı çıkaracağım. Zaten akşam yemeği için hazırlanmam gerekiyor." Etrafımda bir adım atmak için hareketleniyor, bakışları tekrar tabloya geldiğinde duraksıyor ve ben

vücudunun izledim. "Özür dilerim Eleanor." Nefes alıyor ve pişmanlıkla bana . "Umarım bunu biliyorsundur."

Gözlerinin içine bakıyorum ve bakışlarında gördüğüm dürüstlük sonunda beni kendine çekip galip gelmeden önce, onu biraz olsun geri kazanmak isteyen kindar tarafıma teslim olup olmamayı tartışıyorum. "Evet," diye iç geçiriyorum. "Biliyorum."

Bir süre bekliyor ve bir an için daha fazla bir şey söyleyeceğini sanıyorum ama sonra yutkunuyor ve odadan çıkmadan önce bana başıyla bir selam veriyor. Beni kırdığı kızın unutulmaz resmine diğer odadan bir alkış sesi daha geliyor ve onun üzüntüsü havada asılı kalıyor.

Dediğim gibi, işe yaramaz lanet kelimeler. Hiçbir şeyi değiştirmediler. Pek sayılmaz.

OceanofPDF.com

On Yedinci Bölüm

Coop

Günümüz

Elbise torbasını yatağın üzerine atıp uzanıyorum, aklım aşağıda Eleanor'la yaptığım konuşmada dönüp duruyor. Her küçük kelimesine, her küçük hareketine takılıyor, bir sonraki hamlemin ne olması gerektiğini bulmaya çalışırken her şeyi kafamda tekrar tekrar oynatıyorum. Onun bir parçası hala beni istiyor. Bunu görebiliyorum, henüz kabul etmese bile. Ve bu değil. Yaptığım onca şeyden sonra biraz zamanı hak ediyor. Beni affetmesi için biraz zaman.

Bunu ona verebilirim. Bunu ona vermek zorundayım.

Sadece biraz daha, ve sonra, sonra iteceğim. Çünkü beni affetmek zorunda. Başka bir seçenek yok. Onsuz ben diye bir şey yok, geçen yıl bunu çok net bir şekilde anladım.

Ayrıca, onun oyununu oynamakta her zaman iyiydim. Bizim oyunumuzu.

Aramızdaki gelgitler benim için kağıt üzerindeki kalem kadar doğal bir dil. Hatta ilk günden beri. Yani bileceğim. İtilmeye hazır olduğunda anlayacağım.

Bu arada endişelenmem gereken tek şey, Jace'in ona dokunduğunu her gördüğümde ellerimi onun vücudundan fiziksel olarak çekme isteğinin damarlarımda dolaşması. Kuzenimi seviyorum ama lanet olsun, onları her birlikte gördüğümde içim daralıyor. İlişkilerinin hissi bana kolay, yabancı bir şey gibi geliyor ve hâlâ kafamı toparlamaya çalışıyorum. Eleanor benim için işleri hiç kolaylaştırmadı.

Evet, sadece bu küçük dürtüyü kontrol altında tutma konusunda endişelenmem gerekiyor, çünkü onun da benim gibi sonuçtan memnun olacağından şüpheliyim.

Telefonum elimde vızıldıyor ve mesajı görmek için kaldırıp açıyorum.

Aramayı yaptım. Morrisons ile ilgili bağlantımdan ne duyduğumu size bildireceğim.

Cevabımı yazarken Eleanor'un onun için söyledikleriyle dudaklarım seğiriyor ve bana bunları ileterek hediye ettiğini kesinlikle bilmediği muazzam bir memnuniyet duyuyorum.

Cooper: Güzel. Prensese ne dediğini söyledim, o da sana siktir git dememi söyledi.

Cevabı hızlıydı, sanki mesajını iletip iletmediğini görmek için bekliyormuş gibiydi.

Alec: Açıkça görülüyor ki, eğer sen bir gösterge isen, küçük kız kardeşim kendisi için neyin iyi olduğunu bilmiyor. Bu yüzden bunun beni çok fazla rahatsız etmesine izin vermeyeceğim.

Cevabıyla alay edip telefonu kapattım ve yakalamadan önce bir fiskeyle havaya fırlattım. Bu konuda haklı olabilirdi ama umurumda değildi.

Ne olursa olsun o benimdi, dünyanın geri kalanı lanetlensin.

OceanofPDF.com

On Sekizinci Bölüm

Siyah tül gece elbisemin dağınıklığını kenara itip dün aldığım mücevherli Christian Louboutin'leri giyiyorum. Bütün gün yaptığım gibi görevimi tamamlarken tamamen kontrol ediyorum. Yvie bir şeyler olduğunu biliyordu. Bunu dün gece herkesin mutlu aile rolünü en iyi şekilde oynamaya çalışmasına rağmen gözlerinin merakla uçumuzün arasında gezinmesinden anlamıştım. Gösteriyi kesinlikle yutmuyordu ama henüz neyin doğru olmadığını anlamadığından da emindim.

Dün gece yaşadığım tek gerçek panik anı, gözlerinin Coop'un kolunu saran dövmeye kaydığını gördüğüm . Bunu görünce o sırada içtiğim bir yudum suda boğulacak gibi oldum ve sonraki otuz dakikayı beynimi yoklayarak, ben Landing Point'e gitmeden önce dövmenin benim tarafımdaki kısmını görüp görmediğini hatırlamaya çalışarak geçirdim.

Simon'ın dikkatimi dağıtması en hafif tabirle paha biçilmez olurdu ama ne yazık ki benim için o bir iş etkinliğinde meşguldü.

Bugün kahvaltı ve ardından tüm hazırlanma süreci boyunca sorunu kafamda tekrar tekrar evirip çevirdim.

Bu onu incitecekti. Bunu biliyordum ve bundan nefret ediyordum. Açılamamamın ona bir ebeveyn figürü olarak yetersiz olduğunu hissettirecek olmasından nefret ediyordum. Sorun şu ki, burada daha ne kadar kalacağımızı bilmiyorum ve uçumuz de numara yapma konusunda berbatız. Dün gecenin sonunda Yvie'nin bana şüpheli bakışları bunu açıkça göstermişti. Ayakkabılarımın üzerinde parıldayan mücevherlere bakarken bir kez daha tatsız bir gerçekle yüzleştim.

En azından bir kısmı hakkında onunla açık konuşmam gerekecek. Umarım kendisi anlamadan önce.

Kahretsin, ama kaçınan biri olmak bazen beni kıcımdan ısırabilir.

Ve sen bunu yeni mi , El? Cidden mi?

Kaşlarım hayal kırıklığı içinde düşüyor, iç çekerek banyomdaki arkalıksız koltuktan kalkıyorum ve eteğimin taşan tülünü aşağı doğru itiyorum. Aynaya baktığımda bembeyaz banyoda çarpıcı bir kontrastla nasıl öne çıktığımı görüyorum. Nadiren bu kadar şık giyinirdim ama

Kesinlikle gerekli olduğu birkaç durumda ve olduğuanda... şey, asla hayal kırıklığına uğratan biri olmadım.

Saçlarım ensemde dağınık bir şekilde toplanmış, başımın tepesinde balık kuyruğu şeklinde örülmüş, birkaç parçası da sağa sola salınmış. Zahmetsizliği içinde sanatsal olan bu şey, başka bir şey değildi. Siyah tül den balo elbisesi, beden boyunca oturtulmuş ve yere kadar gevşek bir şekilde düşmeden önce korse hatlarını taklit ipek şeritlerle vurgulanmıştır. Tam etek kısmı gizli mücevherlerle süslenmiş ve önden daha yüksek kesilmişti. Yeni ayakkabılarımı göstermek için mükemmel. Makyajım normalde yaptığımdan daha ağır, koyu dumanlı bir göz ve altın rengi nude bir dudak. Üstüne üstlük altın rengi, ışıldayan bir pudra yüzümün ve vücudumun tüm hatlarında parlıyor.

Görünüm ruhani ve unutulmaz, tıpkı bu yazın başında onu seçtiğimde hissettiğim gibi. Bir zamanların canlı kızının hayaleti gibi. Ama şimdi farklı bir şekilde uyuyor, çünkü şimdi gece ile gündüz arasındaki o kırılma anında parçalanmış kız benim. Alacakaranlık ya da şafağın ortasında bir yerde yaşıyorum, ki henüz kendime karşı dürüst olup olmadığımdan tam olarak emin değildim.

Makyözün benimle birlikte eve gönderdiği altın pudrayı alıp cildime son bir kez sürerken bir kez daha iç geçiriyorum. Stef'in muhtemelen alt kattaki fuayede volta attığını biliyorum çünkü herkesin geç kalmasına neden oluyorum ve onun mızımız kıcı programın iki dakika gerisinde kalmayı kaldıramıyor. Ama iki yıl önce bir limuzin yolculuğuna katlandıktan sonra, şikayetini dile getirdikten sonra ona bu tür etkinlikler için ağda ve makyajın nasıl yapıldığını ayrıntılı bir şekilde anlatmaya devam ettiğim için tek kelime etmeyecektir.

Bu açıklamadan sonra biraz yeşil görünüyordu.

Mac'in sesi şarkı söylemeden hemen önce odamın kapısının açıldığını duyuyorum. "Oh, Ellie."

Dudaklarım seğiriyor ve bağıriyorum. "Taşaklara diz,

Macallan!" "Çıplak mısın?"

"Hayır."

"Tanrıya şükür." Banyonun açık kapısından içeri giriyor ve beni görünce ıslık çalıyor. "Lanet olası katil, Els."

"Teşekkürler." Gülümsüyorum, durup Armani smokininin klasik kesimine bakmadan önce ona bir dönüş yapıyorum. Küçük bir ayrıntı dışında Jace için seçtiğime benziyordu. "Beni acele ettirmek için mi gönderildin?"

"Oh, evet," diye itiraf ediyor. "Ama bunu sana söylediğimi Stefe söyleme." Bana doğru yürürken kolunu uzatıyor. "Ayrıca, başıboşlar merdivenlerin dibinde dolaşıyor, bu yüzden bu özel karardan kaçınmak için bir eskort isteyebileceğini düşündüm."

Elimi kalbime götürüp kirpiklerimi dramatik bir şekilde ona doğru kaldırıyorum. "Neden Macallan Astor, şövalyelik o kadar da ölmemiş."

"Kapa çeneni." Gözlerini deviriyor. "Seni burada desteksiz bir şekilde onlarla yüzleşmen için bırakmadan önce."

"Tamam, tamam." Yumuşakça gülüyorum, uzanıp kolumu onunkine doluyorum. "Ve bunun bu geceki fotoğraflarımızla aileni kızdırmak istemenle bir ilgisi yok mu?" Astorlar'ın benim en büyük hayranlarım olmadığını söyleyebilirim.

Bu genellikle aile yardım etkinliğinde çok fazla mimozadan sonra birinin babasına şeytani bir yeraltı lordu dediğinizde olur.

"Belki biraz, Els." Odamdan çıkarken kıkırdıyor. "Beni bilirsin, yapabildiğim yerde erkeğe sadık kalmalıyım."

"Peki." Ona komplocu bir sırıtış fırlatıyorum. "Bunun için beni her zaman sayabilirsin."

O sırada merdivenlerin başına geliyoruz ve ne demek istediğini anladığımda nefesim bir an için kesiliyor. Hem Coop hem de Jace merdivenlerin dibinde bekliyorlar, duvara yaslanırken mimikleriyle poz veriyorlar. Jace onun için seçtiğim koyu bordo ve siyah ipek Armani smokininin tek omzuyla rahatça duvara yaslanmış, saçlarını geriye atmış ve Los Angeles'ın sunduğu tüm günahkâr cazibelere sahipmiş gibi görünüyor. Coop ise kollarını kavuşturmuş, sırtını duvara dayamış ve siyah Ralph Lauren smokininin ağır kumaşına sarınmış bir şekilde duruyor.

İkisinin de gözleri merdivenin tepesinde, anında benimkilerle kilitlenmeyi bekliyorlar. Bakışlarım aralarında geziniyor ve Mac kolumu sıkıp merdivenlerden aşağı ilk adımı atarken yavaş bir nefes alıyorum. Havadaki gerilimin tavan yaptığını hissettiğimde midem bulanıyor, kalbim çarpıyor; ikisi de duvardan uzaklaşırken bakışları beni boydan boya süzüyor. Attığım her adımda biraz daha çözülen gözleriyle beni yakından okşadıkları hissine kapılıyorum. Orada sadece gördüğüm değil, hissettiğim çağrıya cevap olarak içimdeki bazı şehvetli özler gevşiyor. Ta ki onların bakışları altında çıırılçıplak kalana kadar.

Altta, tamamen açıkta ve bundan cehennem gibi elektriklenmiş. Nabzım hızla atarken başım dönüyor ve bunun benim hakkında ne söylediğini merak ediyorum.

Cinsel enerjiden bu kadar yüksek hissetmek, gözlerinde bu kadar bariz bir şekilde sunulan arzuyla bu kadar güçlenmek yanılsa.

Başka biri olsa hayır derdi ama o kız bugünün gerçekliğiyle hiç yüzleşmedi. Gecenin en derin, en gizli kalbine ve güneşin kör edici gücüne sahip olmanın gerçekliğiyle. Söndürmek ya da kurtarmak için avucunun içinde.

Sessiz havayı kaplayan ham ihtiyaç o kadar aşıkâr ki titremelerini engellemek için ellerimi sıkmak zorunda kalıyorum ve ikisinin de gözlerine bakarken dudağımı ısırma dürtüsüyle savaşıyorum. Gerilimi azaltacak herhangi bir espri yok ve bu noktadan sonra nasıl ilerleyeceğimi tamamen kaybetmiş durumdayım. İkisinin de bakışlarında gördüğüm daha fazlasını isteme arzusu beni tamamen içine çekiyor.

Neyse ki Mac beni konuşma zahmetinden kurtarıyor ve konuşmasıyla ortamı yumuşatıyor. "Bu yüzden ikinizi de El'e takla attıracak bir çeyreklik bulma zahmetinden kurtaracağımı düşündüm. En azından biz oraya girene kadar."

Coop'un çenesinin sıkıştığını, gözlerinin benimkilerden hiç ayrılmadığını, gece ormanının derinliklerinde dönen saf huşu duygusunun onu sersemlettiğini görüyorum; tek bir baş hareketiyle isteksizliğini belli ediyor. Jace, şaşırtıcı bir şekilde, kaşlarını deklarasyonda aşağı çeken kişi olsa da, alt dudağını dişlerinin arasından çekerken havai fişek gözleri bir an için aramızda geziniyor. Makyajını bozmadan hâlâ böyle bir hareket yapabiliyor olması beni kıskandırıyor.

Başımı ona doğru eğip soruyorum, sessizce bundan gerçekten rahatsız olup olmadığını soruyorum ve sonunda sadece iç çekiyor. "Oraya varana kadar."

Bana küçük bir sırıtış atıyor ve onunla sahilde yaktığımız o ilk şenlik ateşini hatırlarken dudaklarım seğiriyor. O zaman beni nasıl da şaşırtmıştı ve bugün bile beni pek çok yönden şaşırtmaya devam ediyor.

"Harika," diye tersliyor Stef ve başımı çevirdiğimde hem onu hem de Kai'yi kapının yanında görüyorum. Kai'nin yüzünde boktan bir sırıtış belirirken, Stef her an dağılacakmış gibi gergin görünüyor. "Şimdi anlaştık, lütfen, *Cara*." Kapıyı açıyor ve ellerini dua eder gibi birleştirmeden önce bekleyen limuzini ortaya çıkarıyor. "Sana yalvarıyorum. Fretta."

Acele etmesini rica edince içimden bir kahkaha koptu ve Mac'in kolunu bırakıp ona doğru yürüdüm, gri smokininin yakasını parmaklarımın arasında gezdirmek için uzandım. "Stefano." Alaycı bir bakışla adını söylüyorum. "Çok şık görünüyorsun." Diğerlerine bakmak için döndüğümde gecenin enerjisi

Damarlarımdaki uğultu, biraz tehlikeli yaşamak istememe neden oluyor. Son zamanlarda beni ağırlaştıran endişeleri bir kenara itmek ve sadece bu anı yaşamak. Ayrıca, her şeyi takıntı haline getirmek zaten bir şeyleri anlamama yardımcı olmuyordu. Ve kaybolduğunuzda, donarak yolunuzu bir daha asla bulamazdınız.

En azından bu kadarını biliyordum.

Ben de kaşlarımı kaldırıp Jace ile Coop'un arasına bakıyorum, sırtarak çenemi yukarı kaldırırken pervasız bir cüretkârlık sergiliyordum. "Şimdi kim biraz eğlenmeye hazır?"

Kimi kandırıyorsun, El? Her zaman tehlikeli yaşamayı sevmişsindir. İki puanlık bir dava.

Evet, burada kimseyi kandırmıyordum.

OceanofPDF.com

On Dokuzuncu Bölüm

Beverly Hills Oteli'nde ikinci kadeh şampanyamı yudumlarken, kameraların hiç bitmeyen flaşları yüzünden görüş alanımda hâlâ dans eden lekeler var. Kristal Balo Salonu'nun alçak aydınlatması her şeyi romantik bir ışıltıya boğuyor ve havadaki sabit sohbet vızıltısı sadece sahnede çalan klasik orkestra tarafından azaltılıyor. Los Angeles'ın en iyilerinden tanıdıklarımızla hasret giderirken ve en gençlerine Labirent'in bu hafta sonu açılacağını ince bir dille hatırlatırken, etrafta dolaşırken çocukların izini çabucak kaybetmişim. Coop ve Jace'i tanıdığım bazı insanlarla rahatça tanıştırmak ve bakışlarındaki merak kıvılcımını izlerken başarısını sağlamak için üzerime düşeni yapıyorum. Bırakın iki erkeği, *kendi adamlarımın* dışında bir etkinlikte herhangi bir erkekle görülmek istemediğimi biliyorlardı.

Bu yüzden hiçbir açıklama yapmadan mutlu bir şekilde şampanyamı yudumladım, sadece bu vızıltının bile onları durumu biraz daha incelemek için bu hafta sonu kulübümüze getireceğini biliyordum.

En hafif tabirle tahmin edilebilir.

Barda şampanyadan daha sert bir şeyler içen söz konusu iki adama bakarken dudaklarım seğiriyor ve lanet olsun, ama bunun biraz anlaşılabilir olduğunu da kabul etmeliyim. Bu büyüleyici ikiliye bakarken ben bile büyülenmiş gibiyim. Stef'in bara doğru yürüdüğünü ve tam müzik kesilip sahneden bir ses odadakilerin dikkatini çekerken onlara katıldığını görüyorum. Sese dikkatimi vermek için döndüğümde, kalabalığın arasından Yvie'yi görüyorum ve bu geceki etkinliğin organizatörü burada oldukları için herkese teşekkür eden uzun başlarken ona bir gülümseme veriyorum. Sessiz müzayede ve bağış kısmını en sona sakladığından eminim.

Son şampanyamı da içiyorum, ağızımda köpükler köpürürken arkamdan bir beden geliyor ve başını benimkinin yanına eğdiğinde deniz baharının hafif kokusu bana çarpmadan önce bir an için gerilmeme neden oluyor.

"Biliyor musun, sanırım şu doktor meselesinde biraz çuvalladım."

Bardağı ağızıma götürerek hafifçe gülüyorum ve başımı çevirip onun eğlenen bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Sadece birazcık." Alay ediyorum.

"Hmm," diyerek ağızını kulağıma yaklaştırıyor. "Bir modele ne dersin? Sence bu işe yarar mı?"

Bir süre duraksıyorum, gözlerimin yüzünde gezinmesine izin verdikten sonra kasıtlı olarak yüzümü buruşturuyorum. "Seni kabul edeceklerinden emin değilim."

"Oh, Delacroix." Hafifçe gülüyor. "O zaman başka özelliklerimin olması iyi bir şey."

"Peki bunlar ne olacak?"

"Beni takip edin ve öğrenin."

Ona bakmak için geri çekiliyorum, acaba şaka mı yapıyor diye merak ediyorum, ama yüzündeki ciddi ifade ve havai fişek gözlerini dolduran cazibe, kesinlikle iyi bir şey peşinde olmasa da, aynı zamanda yüzde yüz ciddi olduğu konusunda bana ipucu veriyor.

"Gel benimle oyna Ellie," diye fısıldıyor, ses tonundaki bariz samimiyet dudaklarımın aralanmasına neden oluyor. "Zaman ayırdığına değeceğine söz ver."

Bu bariz davet içimde arzu birikmesine neden oluyor ama biraz daha zorlamaktan kendimi alamıyorum. Son zamanlarda yaşadığımız onca şeyden sonra onu bir şekilde test ediyorum. "Verdiğin sözlerin doğru olduğuna emin misin, Dawson?"

Bir elini kaldırıp boynumdan birkaç tutam saçı uzaklaştırdıktan sonra gözlerini tekrar benimkilere çeviriyor. "Dediğim gibi, beni takip et ve gör."

Cevap olarak sessiz kalıyorum ama bakışlarımda zaten bildiğim cevabı görüyor olmalı çünkü o parlak gülümseme yüzünde parlıyor ve birkaç parmağını yanımda asılı duran elime dolayarak hafifçe çekiyor. Başımı eğerek, damarlarımda dolaşan heyecandan yüzümde kurtulmak isteyen gülümsemeyi gizlemeye çalışıyorum ve kalabalığın bedenleri arasında sorunsuzca gezinirken onu takip ediyorum. Çok fazla dikkat çekmeden bizi sessizce balo salonundan çıkarıyor.

Koridora vardığımızda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve koridordan sağa döndüğünde sormadan edemiyorum. "Tam olarak nereye gidiyoruz?"

Omzunun üzerinden sırtarak bana bakıyor ve göz kırpmıyor. "Şok ve dehşet, hatırladın mı sarışın?"

"Hmm," diye mırıldanıyorum, durmadan önce üç adım daha atıyor ve kaşlarım gideceğimiz yere doğru havaya kalkıyor. "Kadınlar tuvaleti mi?"

"Buradaki tuvaletleri gördün mü?" Kapıyı iterek açıyor ve içerideki boş alanı göstermek için açmadan önce içeri bakıyor. Pas rengi mermer, musluk alanından krem rengi minderli sandalyelerin ve kadınların makyajlarını tazeleyebilecekleri aynaların bulunduğu alt alana kadar her şeyi kaplıyor. Hatta birkaç kanepenin bulunduğu bir oturma alanı bile var.

beklerken ayakta durmak zorunda değiller. "Kendi başlarına biraz şok ve huşu kredisini hak ediyorlar." Elimi çekiştirerek, iki elini kalçalarımın götürmeden ve ağzını kulağıma daldırmadan önce beni nazikçe önüne itiyor. "Ama bu duvarları biraz sarsabileceğimizi ve onlara hayranlık uyandıracak bazı sırlar verebileceğimizi düşündüm, tamam mı?"

Ve o anda biliyorum ki, en azından bundan sonraki anlar için, hiçbir çekince duymadan onunum. Benim gülünç derecede kör edici, büyüleyici güneşim, içimde çok uzun zamandır çorak ve soğuk kalan tüm yerleri aydınlatıyor.

Kalçalarımı sıkıca kavıyor, bizi yavaşça ilerletiyor ve boğuk bir şekilde fısıldıyor. "Bu gece ne kadar büyüleyici görüldüğün hakkında bir fikrin var mı?" Beni koltuklara doğru çevirirken kalçalarımın birini bırakıyor ve parmaklarını yavaşça tenimi kaplayan ipeğin üzerinde gezdiriyor. "Kahretsin, eğer bu-" Sözüünü kesiyor ve nefesini içine çekiyor. "Evden zar zor çıktık diyelim."

Dudaklarının kulağımanın hemen altındaki deriye yumuşakça bastırdığını hissediyorum ve nefesim kesiliyor, tüylerim diken diken olurken ona daha iyi erişim sağlamak için başımı eğiyorum.

"Ve burada daha iyi bir adam olmam gerektiğini biliyorum, bunu çözmen için sana alan vermeliyim. Onunla aranızdaki sorunları çözün."

Kanepelerden birine vardığımızda beni çevirdi, yüz yüze geldik ve onun yüzündeki tüm çatışmayı görmeme izin verdi. Gözlerinin köşesindeki acı kırışıklığı, derinliklerini aydınlatan keskin ihtiyaçla eşleşti.

Uzaniyor, başparmağını alt dudağıma dayıyor ve hafifçe aşağı çekiyor. "Ama yapamam." Sözleriyle midem bulanıyor, bedenimdeki ihtiyaç onunkine cevap verirken nefesim hızla yükseliyor. "Çünkü içimdeki her şey senin benim olduğunu haykırıyor." Yaklaşarak bir kolunu belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. Bedenlerimiz arasında kesinlikle boşluk bırakmıyor. "Sen her zaman benimdin, tıpkı benim her zaman senin olduğum gibi." Başını eğip dudaklarını benimkilerden bir nefes uzağına götürüyor. "Sen onun bir şeyi olmadan çok önce benim Ellie'mdin." Kalbim onun sözleriyle göğsümde çatırdıyor ve bir elini bırakıp saçımın gevşek bir tutamını çekiştirmeden önce sadece birbirimizi soluduğumuz bir an geçiyor. "Şok ve dehşet için bu nasıl, ha, Delacroix?"

Cevabım basit. Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

Tepkisi hızlı oluyor, beni inanılmaz derecede kendine çekiyor ve elini kalçamı kavramak için indiriyor. Ağzımı hemen açıyor ve elini

dilime karşı. Boş şampanya kadehimi umursamadan yere bırakıyorum. Göğsüm kabarırken bardağın mermere çarpma sesini duyuyorum ve kollarımı boynuna dolamak için uzanıyorum, hemen ellerimi saçlarına doluyorum. Her nefeste ona daha çok ihtiyaç duyuyorum. Şu anki ortamımızda kesinlikle uygun olmayan ama yine de gerçekleştiğinden emin olduğum bir yakınlık.

Öpüşmemize ara vermeden bizi çeviriyor, kanepeye oturuyor ve beni de yanına alıyor. Bir elimi saçlarından çekip elbisemin önünü yukarı çekiyorum, kendimi onun üzerine bırakıyorum ve amıma ne kadar sert olduğunu hissedince hemen öpüşürken nefes nefese kalıyorum. O da benim nefesimi takip ederek öpüşmemizi derinleştiriyor ve kalçalarını kaldırıp bana sürtünüyor. Omzunu tutarak kalçalarımı onun sikine doğru yuvarlıyorum ve ona içimde ne kadar çok ihtiyacım olduğunu anlatmak için tırnaklarımı takım elbisesinin ince kumaşına geçiriyorum.

Ve o küçük pislik, öpücüğümüze hafifçe gülme cüretini gösterdi.

Geri çekilip gözlerimi ona dikiyorum ve konuşmak için nefesimi yutuyorum. "Dawson, yemin ederim eğer-"

"Ne yapacaksın, Ellie?" Bir sonraki nefeste elbisemin altına uzanıyor, iç çamaşırımı hızla yana itiyor ve iki parmağını içime sokuyor. "Dünyanın sonu gelmiş gibi sikime mi bineceksin?" Parmaklarını pompalarken sesindeki şakacılık tüm gücüyle ortaya çıkıyor ve bir çığlıkla başımı geriye atmama neden oluyor. "Amaç da bu zaten." Dudaklarının elbisemin kenarı boyunca ilerlediğini, göğsümün kabarıklığını takip ettiğini ve amımın parmaklarının etrafında sıkılmasına neden olduğunu hissediyorum. "Sadece hazır olduğundan emin olmak istedim."

Sonra diğer elini elbisemin altına sokuyor, iç çamaşırımın üst kısmına uzanıyor ve kalçalarımın aşağı çekmeye başlıyor. Ona dönüp bakıyorum ve bakışlarının nasıl alçaldığını, beni onlardan kurtarmaya yardım ederken yüzünün alışılmadık derecede yoğun olduğunu görüyorum. Pozisyonumuzu düşününce biraz garip bir hareket ama bu onun için önemli değil gibi görünüyor. En mahrem yerime bakarken ve pantolonunun fermuarını açmak için aşağı uzanırken gözleri kör edici bir ihtiyaç ve merak içinde. Gömleğini hızla yukarı çekip boxer'ını aşağı iterek o inanılmaz delikli sikini serbest bırakırken gözlerim şimdiden ucunun benim için nasıl ıslandığına kilitleniyor. Kendi ihtiyacım fiziksel olarak bana geri yansıyor.

Elbisemi daha da yukarı itiyor, kalçalarımı sıkıca kavriyor ve ben bir sonraki nefeste kendimi yukarı kaldırıp onun sikini tutmak için aşağı uzanıyorum. Onu tam girişime koyuyorum ve gözlerini benimkilerle buluşmak için kaldırdığında metalin o alayını hissediyorum ve kendimi yavaşça onun üzerine indirmeye başlıyorum. Gözlerimiz

Nefesim kesilirken ve amım spazmlar geçirirken onu yavaşça vücuduma alırken kilitlendim. Sonunda kendimi tamamen oturttuğumda horozu içimde seğiriyor ve o delici fırçanın en derin parçama karşı olduğunu hissediyorum.

"Ben de affedilmeyi hak etmesi gerekenin sen olduğunu sanıyordum?" Söylenmekten çok soluk soluğa söylenen kelimelerle alay etmekten kendimi alamayarak atılıyorum.

"Pozisyonumuzun seni kandırmasına izin verme sarışın." Gamzeleri hınzır bir sırıtışla parlıyor ve baldırlarımı tutarak doğruluyor. "Şimdi o güzel topuklu ayakkabılarını etrafıma sar ve düzgünce özür dilememe izin ver."

İstedliğini yapıyorum ve hafifçe yukarı kalkıyorum, bacaklarımı onun etrafında dolaştırırken içimde hareket ettiğini hissediyorum. Kalçalarımı tekrar kavramak için uzandığında onları arkasından kilitliyor, hemen içime giriyor ve dudaklarımdan bir çığlık çıkmasına neden oluyor. Yukarı uzanıyorum, parmaklarımı saçlarına doluyorum, tam o tekrar yaparken ve kendimi ona doğru çekiyorum. Amım onun etrafında sıkılaşıırken onu inanılmaz derecede derine çekmeye çalışıyorum ve o bir iniltiyle başını kanepeye yaslıyor. Ayağa kalkıyorum ve parmakları kalçalarımı sıkarken kalçalarımı aşağı doğru yuvarlamadan önce neredeyse onu kaldırıyorum. İşbirliği yapmasını sağlamak için başını çekerek dudaklarımı onunkilere yaklaştırıyorum ve hızla karşılık verdiği bir şiddetle öpüyorum.

Ve bu sefer hareket ettiğimizde, birlikte olacağız.

İkimiz de birbirimize olan ihtiyacımızı beslerken tamamen senkronize oluyoruz. Sanki üzerimize çöken coşkulu hissin önüne geçebilir ve bir şekilde sonsuza dek içinde yaşamayı başarabilirmişiz gibi her nefeste ayrılıyor ve buluşuyoruz. Jace ve benim nadiren olduğumuz bir şekilde çılgınca, umutsuzca. Sanki ikimiz de bu anın çalınmış bir şey olduğunu biliyoruz. Şu anki hayatlarımızdaki belirsizlikten birbirimizin bedenlerine doğru bir geri çekilme. Son zamanların acı dolu günleri arasında tutunacak bir anı. Işığın, arzunun ve yalnızca bir başkasının ruhuyla tanışmanın en samimi biçiminden elde edebileceğiniz türden bir güvenceye duyulan ihtiyacın birleşimi.

İkimizin de yakın olduğunu biliyorum. Vücudunun benimkinin altında nasıl gerildiğini ve tenimin nasıl çok sıkı hissettiğini hissedebiliyorum, sanki vücudumdaki her sinir onun dokunuşuna maruz kalıyormuş gibi. İçimdeki sikiğin her vuruşunda amımın ona daha sıkı kenetlenmeye başlaması, her itişin o delici sürüklemeyi tam doğru noktaya yapması ve en baş döndürücü türden bir zevkle derine vurması.

Ve tam o zirveye ulaşacakken, geri çekiliyor. "Seni seviyorum Eleanor Delacroix." Lanet ruhu gözlerinde, sahiplenmem için. "Söz veriyorum."

Melodik bir küfür, neredeyse bir şarkı gibi ve beni hemen parçalara ayırıyor. Haykırırken ve kilitlenirken vücudumu onunkine kıvırıyorum, en nadir görülen türden bir coşkuyla parçalanmadan önce vücudum dayanılmaz derecede sıkı. Her parçam tamamen dalganın altına çekildi, böylesine umutsuz bir zirveye ulaşmanın getirdiği o mutluluk verici yüksekliği yakaladı. Orgazm, tırmanış kadar yoğun ve çılgıncaydı, sanki açıkta kalan sinirlerin her biri, boynuna karşı nefes nefese kalmama neden olan zevkle yeniden yapılmak üzere parçalandı.

Sonra beni takip ettiğini hissediyorum, siki içimde sarsılırken dudaklarından derin bir inilti çıkıyor ve beni sıcaklığıyla dolduruyor. Başımı çevirmeyi başarıyorum ve bacaklarım onun etrafında usulca titrerken dudaklarımı kulağına götürüyorum. "Ben de seni seviyorum, Dawson."

Çünkü ona kelimeleri veremem. Bana yaptığı onca şeyden sonra bir parçamın ihtiyaç duyduğunu bildiği gerekliliği ondan esirgeyemem. Onunla güneşin altında geçirdiğim çalıntı an boyunca onun parlak ışığından bir parça almamak mümkün değil.

Yirminci Bölüm

Jace'le banyodaki küçük kaçamağımızı temizledikten sonra sifonu çekiyorum ve ben işime bakarken onun dışarıda kapıyı koruduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Bitirmek üzere misin, Delacroix?"

Kabin kapısını açarken dudaklarım titriyor. "Bu olumlu bir cevap olurdu, Dawson." Lavaboda ellerimi yıkamak için ilerliyorum, bunu yaparken de ödünç aldığımız kanepeye bakıyorum. "Sadece küçük bir sorun var."

"O da ne?"

"İç çamaşırlarımın nereye gittiğini bilmiyorum." "Oh, bu iç çamaşırlarını mı kastediyorsun?"

Başımı çeviriyorum ve onun siyah ipekten narin bir parçayı tek parmağıyla havada sallandığını, kapıya yaslandığı yerde yüzüne hınzır bir sırıtış yayıldığını görüyorum.

"Evet, pislik." Gülüyorum, ellerimi kuruluyorum ve kollarımı kavuşturmadan önce kağıt havluları çöpe atıyorum. "O iç çamaşırları."

"Hmm," diyor. "Onları geri vermeye ikna edilebilirim." Kapıdan bir adım uzaklaşarak onları bana uzatıyor. "Bir bedel karşılığında."

Ona şakacı bir şekilde gözlerimi kısıyorum. "?"

Jace cevap vermek için ağzını açtığında kapı arkasından açılıyor ve kalbim göğsümde duruyor. Coop'u kapı aralığında görünce birkaç saniye atmayan kalbim çılgınca bir ritimle yeniden atmaya başlıyor. Göz göze geldiğimizde her bir nabız sesi kulaklarımda sağır edici bir ritimle çınlıyor.

Jace'e bakmıyor bile, biz birbirimize bakarken bir santim bile kıpırdamıyor.

Ve biliyorum, o biliyor. Bana söylenmeden az önce burada ne olduğunu biliyor. Muhtemelen her görüyordur. Saçlarımın dağınıklığından ve yanaklarımın .

Jace yavaşça başını çeviriyor, sanki o da kendisini kimin beklediğini biliyormuş gibi elini yanına indiriyor ve Coop'un burun deliklerinin alevlendiğini görüyorum. Çenesi kenetlenip kaşları sertçe düşerken gece ormanı gözleri hâlâ benimkilerde. Bakışlarının derinliklerinden daha önce hiç görmediğim karanlık bir acı yayılıyor.

"Defol git, Jace," diye sertçe emrediyor.

Jace emri duyunca duraksıyor ve havayı bir anda düşmanca bir gerilim dolduruyor. "Sanırım bu Ellie'ye bağlı."

Coop bakışlarını Jace'e çeviriyor ve ben müdahale etmezsem burada işlerin gerçekten çirkinleşmek üzere olduğunu bana bildiriyor.

"Sorun değil, Jace," diye araya giriyorum, gözlerini bana çevirdiğinde ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Coop bana asla zarar vermez." Coop'un gözlerini tekrar üzerimde görmek için geriye dönüp baktığımda iç geçiriyorum. Tam da şu anda olmalarını istediğim yerde. "Bunu biliyorum."

Coop gözlerini bana dikerken omuzları bir santim bile düşmüyor. Sanki burada nasıl bir oyun oynadığımı anlamaya çalışıyor.

İkinizi de tek parça halinde tutmaya çalışıyorum, aptal.

Jace bir süre bekledikten sonra bana başıyla selam verip kapıya doğru yürüyor ve kuzeninin önüne gelince duruyor. Coop bakışlarımı kırıp ona bakıyor, gözlerini kısarak bir saniye ona baktıktan sonra bir adım geri çekilip geçmesine izin veriyor. Ama lanet olsun ki Jace o anda külotumu tuttuğunu hatırlayıp yere bakıyor ve gözlerini soru sorar gibi bana çevirmeden önce bir an durgunlaşıyor.

Coop, Jace'tereddüdüyle acımasızca alay ediyor, durdukları açıdan elinde ne tuttuğunu göremiyor ve gecikmenin ne olduğunu yanlış yorumluyor.

"Asla unutma, Jace." Jace'e doğru küçük bir adım atar. "O önce benimdi. Ve senin anlayamayacağın şekillerde onu güvende tuttum."

Jace başını Coop'a çevirip kaşlarını kaldırarak meydan okudu. Düşünceli bir ifadeyle başını iki yana eğerek, "Tartışılır," dedi. "Ama durum böyle olsa bile," Coop'un adımına kendi adımıyla karşılık veriyor ve ben ikisine doğru bir adım atıyorum, kalbim yaklaşmakta olan patlamanın hızıyla çarpıyor. "Seni kardeşim gibi seviyorum, Coop. Bunu biliyorsun. Ama bir şansın vardı ve sen bunu mahvettin." Bir iç çekiş onu terk etti. "Bunun canımı ne kadar acıttığını bilsem de, beni kurtarmak için onu terk ettiğin için sana ne kadar minnettar olsam da. Olan oldu." Jace yan tarafındaki külotumu parmaklıyor ve Coop'un bakışlarının külotuma kaydığını, vücudunun korkutucu bir şekilde hareketsiz kaldığını görüyorum. "Yani bir zamanlar senin olabilirdi, ama şimdi." Hafifçe gülüyor, içindeki alay çok açık. "Şey, az önce, kesinlikle benimdi." Ben ona kocaman gözlerle bakarken başını çevirip o lanet gamzelerini bana gösteriyor. Cüretkârlığı karşısında hem dehşete kapılmış hem de korkmuştum. "Merak etme, Ellie. Bunlar bende kalacak ve daha sonra sana geri vereceğim."

Coop'un vücudu beynimin algılayabileceğinden daha hızlı hareket ediyor ve göz açıp kapayıncaya kadar Jace'i duvara yapıştırıyor. Ön kolu Jace'in göğsüne çarparken diğer eli külotumu tutan eli kavırıyor ve açık kapı yanlarında sallanarak kapanırken külotumu avuçlarından söküp alıyor.

"Cooper!" Bağıriyorum, ileri atılıyorum.

"Ve bir konuda açık konuşmama izin ver, küçük kuzen." Coop karanlık bir kahkaha atıyor, yanlarına varıp koluna yapıştığımda bir milim bile kıpırdamıyor. "Şu anda hâlâ tek parça olmanın tek nedeni benim de seni kardeşim gibi seviyor olmam." Eğilip yüzünü Jace'inkine bir santim yaklaştırıyor ve gözlerim ikisinin arasında gidip geliyor. Coop ölümcül bir fısıltıyla devam ederken ikisinin de gözlerinin nasıl kısıldığını, göğüslerinin nasıl kabardığını ve gerçek şiddet çizgisine nasıl yaklaştıklarını görüyorum: "Ve senin bu odadan nefes alarak çıkmanın tek nedeni de onun kalbinde sana duyduğu sevgi." Kendi sözleri karşısında kaşları düşen Coop, geri çekilip külotumu cebine atmadan önce Jace'i duvara doğru itiyor. "Bu yüzden bunları saklayacağım, çünkü o kesinlikle hâlâ benim." Başını kapıya doğru çevirmeden önce göğsü birkaç derin nefesle kabarıyor. "Şimdi ben yapamazken onun için yaptıklarını unutmadan defol git buradan."

Jace duvardan ayağa kalkıyor, yumruklarını iki yanında sıkıyor ve gözlerindeki öfkeyi görebiliyorum. Coop'un sözlerine karşılık verme arzusunu. İddiasına meydan okumak için.

"Jace," diye bağıriyorum, damarlarımda dolaşan adrenalin beni dayanılmaz derecede sinirli yapıyor. Gözleri benimkilere kayıyor ve sesimi yumuşatmaya çalışıyorum. "Lütfen." Bir sonraki kelimemin onu ne kadar sert vuracağını bildiğim için utaniyorum. Neredeyse Coop'un o kapıdan içeri girdiğinde beni görmesi kadar kötü olacaktı. "Git."

Gözlerinin kenarları kırış kırış, bir an Coop'la benim aramda hızla gidip geldikten sonra sinirli bir ifadeyle tekrar bana baktı. Dönüp kapıyı açmadan önce bana bir selam veriyor, hızla odadan çıkıyor ve kalbimin yarısını da yanında götürüyor. Yerine nefret ettiğim bir suçluluk duygusu bırakarak.

Ama buradaki herkes için en iyi şeyi yaptığımı da biliyorum.

Bundan şiddetten başka bir şey çıkmayacaktı ve Coop'un şu anda bana daha çok ihtiyacı vardı. Şeytan ya da değil. Gözlerinde gördüğüm acı gerçektir, kabul edilmeyi hak ediyordu ve sırf inat olsun diye bir kenara itilmemeliydi.

Kendi iç çekişimle ellerimi kolundan bırakıp başımı kaldırıyorum ve vücudunun hâlâ nasıl kilitli olduğunu görüyorum. Kaşları düşmüş, alnı gerilmiş, çenesi sıkılmış ve sanki hâlâ peşinden gitme dürtüsüyle savaşıyormuş gibi gözlerini Jace'in az önce boşalttığı noktaya dikmiş. Eğer varsa, gerçek bir acı ifadesi. Ve kalbimin hala göğsümde kalan yarısını sertçe çekiştiriyor.

"Coop-" diye başlıyorum usulca.

"Yapma," diye sertçe araya giriyor ve gözlerini benimkilere diyor. "Eğer şimdi bana bu işin peşini bırakmamı söyleyeceksen Eleanor. Yapamam-"

"Ben-" demeyecektim.

Banyonun kapısı tekrar açılıyor ve yüksek sosyeteden bir başhemşire içeri giriyor, bizi görünce gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oluyor.

Garip bir kahkaha atmaya zorlamadan önce bir süre içimden çırpınıyorum. "Kesinlikle haklısın tatlım." Coop'un elini tutup kapıya doğru sertçe çekerken bir yandan da ağzının açık kalmasını izliyorum. "Burası kesinlikle bizim odamız değil."

Coop'u sürükleyerek odadan çıkarırken ona geniş bir gülümseme veriyor ve kapı arkamızdan kapandığında rahat bir nefes almadan önce elimden gelenin en iyisini yaparak hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi görünmeye çalışıyorum. Koridor boyunca yürüdükten sonra hâlâ elini tuttuğumu fark ediyorum ve şok geçirmiş gibi görüldüğü için hemen bırakıyorum. Bunu yapmaktan duyduğum şaşkınlık, köşeyi dönüp balo salonunun girişine doğru tek kelime etmeden sessizce yürürken kaşlarımın biraz neden oluyor. Aramızdaki enerji gergin, doğal talebinin tonlarıyla bana baskı yapıyor.

Kapıya geldiğimizde aniden duruyorum ve ona bakmak için dönüyorum, ağzım konuşma girişimiyle açılıyor ama hangi kelimeler olduğundan tam olarak emin değilim. Gözlerini bana dikmiş, ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş ve gözlerinin içine bakarken, bunun istemekle ilgili olmadığını biliyorum. Bu bir *ihtiyaç*. İçinde olduğunu bildiğim acıyı hafifletmek için ona bir gerçek verme ihtiyacı. Yutkunmayı seçerken neredeyse kelimelerin dilime oturduğunu hissedebiliyorum.

Çünkü onu hâlâ önemsiyorum. Yaptığım şey için de üzgün değilim. Ve ilkinin ona söyleyemesem de, ikincisi hakkında ona yalan söylemeyeceğim.

Bunun yerine ona çaresiz bir omuz silkme hareketi yaparak aklıma gelen ilk şeye tutunuyorum. "Ne demek istedin?"

"Ne?"

"Onun anlayamayacağı şekilde beni güvende tuttuğunu söylediğinde?"

İfadesi kapanıyor ve karşılığında benim omuz silkişimi yankılıyor.

Elimde olmadan başımı ona doğru eğiyorum ve yüksek sesle düşünmeden önce derin bir nefes alıyorum. "Sence hep böyle mi olacağız? Yarı gerçekler ve saklanan kelimeler?"

İç çekmeden önce dudakları bir an geriliyor. "Bilmiyorum Eleanor." Bana doğru yavaş bir adım atıyor. "Umarım öyle değildir." Başını eğerek yanıma bakıyor ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçiriyor. "Ama bildiğim bir şey var."

"Ne?" Fısıldıyorum, kalbim göğsümde yeniden hızla çarpmaya başlıyor.

Kahretsin, gecenin sonunda ikisi arasında kalp krizi geçirecektim.

Biraz eğlenmek istediğini sanıyordum, El? Çiğnemek için biraz fazla mı ısırdın? Seni çiğnemek üzereyim.

Gözleri tekrar benimkilere döndü. "Dans et benimle." "Ha?"

Dönüp kapıyı açarken yüzünde o vahşi sırıtış beliriyor, cevabımı beklemeden beni arkasından sürüklüyor ve klasik yaylılarla çalınan çağdaş bir pop yorumunun sesi havayı dolduruyor. Coop kalabalığının arasından geçiyor ve sanki insanlar onun varlığının otoritesini hissedip içgüdüsel olarak buna karşılık veriyormuş gibi kalabalık otomatik olarak onun için ayrılıyor. Hızla balo salonunun bulunduğu odanın ortasına ulaşıyor ve beynim nihayet olacakları kavriyor.

Ayaklarımı yere vurarak ikimizi de durduruyorum ve telaşla fısıldıyorum. "Ne yapıyorsun sen?"

Bana dönüyor, tam benim alanıma giriyor ve başını benimkine yaklaştırıyor. ", Prenses." Dudakları yukarı doğru seğiriyor. "Gittiğin o lüks özel okulda sana nasıl vals yapılacağını öğretmek zorunda olduklarını biliyorum."

" bu değil," diye kekeliyorum.

Boştaki elini uzatıp belime götürüyor ve sesini alçaltıyor. "Ve şu anda ellerimi kuzenimden uzak tutmamın tek yolu onları senin üzerinde tutmak." Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Yoksa Şeytan'ın olay çıkarmasını mı istersin?"

Nefesimi içime çekip ona bakıyorum, aynı anda hem korkuyor hem de heyecanlanıyorum. Gerçek şu ki dans etmeyi çok severdim. Bu etkinliklere gelmemi sağlayan birkaç şeyden biriydi, ama genellikle erkeklerden birini benimle birlikte piste çıkmaya zorlamam gerekirdi, bu da onların hoşuna gitmezdi. Genellikle Stefi. Çünkü o beni her zaman diğerlerinden daha fazla şımartırdı.

Gece ormanı gözlerindeki karanlık beneklerin zevkle parladığını görüyorum. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Bana tutunarak dans pistindeki son birkaç adımda bize rehberlik ediyor ve diğer dansçıların arasına sokulmamızı sağlıyor. Valsin adımlarını hızla atıyor, şarkıya göre mükemmel bir zamanlama yapıyor ve bana bu vücudun boyutuna bakılmaksızın ne kadar zarif hareket edebileceğini hatırlatıyor. Ve bizi ustalıkla döndürmeye başladığında beni şok ediyor.

Başımı kaldırıp gözlerimi şüpheyile ona dikiyorum. "Dans edebilirsin." Dudakları seğiriyor. "Çoğu dans edebilir."

"Hayır." Gözlerimi deviriyorum. "*Gerçekten* dans edebiliyorsun."

Başını eğip bana bakıyor, bir süre durakladıktan sonra başıyla küçük bir selam veriyor. "Ara sıra işim için gerekliydi."

"Hmm," diye cevap veriyorum kayıtsızca, gözlerimi başka yöne çevirerek.

Şu anda kendimi ona fazla kaptırmamak için elimden geleni yapıyorum ve başarısız oluyorum.

"Sanırım," diye başlıyor birkaç adım daha attıktan sonra. "Bu teknik olarak bizim ilk dansımız olabilir."

Ona dönüp bakıyorum, söylediği çok yanlış sözler karşısında başımı sallıyorum. "Hayır, öyle değil."

Kısık bir kahkaha onu terk eder. "San Jose'de bir barda zar zor sallanacak yer bulmanın uygun bir ilk dans sayılacağından emin değilim." Gözleri omzumun üstündeki bir şeye kayıyor. "Neydi o şarkı?"

"Şarkıyı biliyorsun," diyorum usulca. "Ve bu sayılır."

"İyi. Sayılır." O gülünç dolgun dudakları tekrar kıpırdarken gözleri tekrar benimkilere kilitleniyor. "Bunun için heyecanlanmana gerek yok."

Gözlerimi tekrar deviriyorum, dudaklarımın vermek istediği cevap seğirmesine karşı koyuyorum.

Beni biraz daha kendine çekerek başı benimkinin yanına düşüyor. "Ve tabii ki şarkıyı hatırlıyorum." Başparmağı hafifçe belimi okşayıp sandal ağacı kokusunun bir kısmını ciğerlerime hapsederken nefesim kesiliyor. "Uykumda duyuyorum ve her boş anımda o günü zihnimde tekrar ediyorum."

Sonra beni aniden döndürüyor ve yetişmeden önce çok alışılmadık bir şekilde biraz bocalıyorum. Beni tekrar kucağına aldığı anda, eskisinden daha yakın, gözlerinin içimde yandığını hissedebiliyorum. Hayatımdaki tüm erkekler odaya dağılmış. Dünyamdaki herkes meraklı bakışlarını üzerimizde gezdiriyor, dokunuşlarımızı izliyor.

Muhtemelen samimi bir aşinalıkla doluydu. Her adımda incelendiğimizi hissediyorum ama Coop'un gözlerine baktığımda kalbim aynı anda hem şişiyor hem de sıkışıyor... Umursadığımdan emin değilim.

Elini sıkıca kavriyorum, boğazıma doğru ilerleyen gerginliğe karşı sertçe yutkunuyorum. Beynim ve kalbim, onun gözlerine bakmanın içimde ortaya çıkardığı her şey üzerinde savaşıırken bocalıyorum. Biri bana daha önce ona teslim olmamın nelere yol açtığını acı verici bir şekilde hatırlatıyor, diğeri ise burada onunla birlikte olmanın verdiği rüyaya dalmaktan başka bir şey istemiyor.

Ama lanet olsun, her halükarda kendimi başka tarafa bakmaktan alıkoyamıyorum. Büyüyü bozmak için kendimi zorlayamıyorum. Onunla müzikten, sihirden ve yankılanan bir cevapta kekeleyen nefeslerden başka bir şey olmayan bu ana kilitlendim. Her adımımız mükemmel bir uyum içinde, hayaletlerimiz bana bir zamanlar ne kadar mükemmel uyduğumuzu acı bir şekilde hatırlatıyor.

Kaşları geriliyor, gözleri nefes alırken sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu unuttuğum o kayıp hürmetle doluyor. "Prensens."

Kaşlarımı kaldırıp karşılık veriyorum. "Coop?" İkimizin de hissettiğini bildiğim ciddiyetsizliğe rağmen hafif tutmaya çalışıyorum.

Yüzünde o nadir, nefes kesici gülümseme beliriyor. "İşte orada." Başparmağını elimin arkasında gezdirirken alçak sesle gülüyor. "Biliyor musun, bu gece sen merdivenlerin tepesinde durup ciğerlerimden lanet havayı çalarken bir şey fark ettim."

Savunmak için başımı eğdim. "Neymiş o?"

"Düşüncesiz davrandım."

"Söylemiyor musun?" Yumuşak bir şekilde alay ediyorum, gözlerinin biraz daha kısıldığını görmek için tam zamanında ona dönüyorum.

"Velet." Azarlamak için parmaklarını yan tarafıma vuruyor. "Çoğunlukla benim ya da onların hakkında konuştuğumuzu, ama senin hakkında olması gerektiği gibi konuşmadığımızı kastetmiştim."

Ona umursamaz bir omuz silkme hareketi yapıyorum ve o yola girmek için acelem olmadığından başka tarafa bakıyorum.

"Bunun için beni affedin. Benim açımdan kabul edilemez bir dikkatsizlikti." Beni tehlikeli bir şekilde kendine çekiyor, ta ki dansın karmaşık adımlarına devam edebilmemiz için neredeyse hiç yer kalmayana kadar. "Ve bunu derhal düzeltmek niyetindeyim." Sözleri sinirlerimi doğrudan omuzlarıma fırlatıyor, beni geriyor çünkü beni biraz zorlamak üzere olduğunu biliyorum. Geceleri yıldızların parıldadığından emin olduğum gibi eminim.

"Bana bir şey söyle Eleanor." Sesi samimi bir taleple alçalıyor. "Neyi özlüyorsun?"

"Bayan mı?" Ona bakarken kaşlarım şaşkınlıkla düşerek soruyorum.

"Neyi özlüyorsun?" diye tekrarlıyor, elini yavaşça belimden geçirip sırtımın alt kısmında dinlendiriyor. "Tenin sözlerimi özlüyor mu?" Tek bir parmağı elbisemin ipeği üzerinde çok belirgin bir C çiziyor. "Okşadığım elmacık kemiğini?" İç içe geçmiş ellerimizi yüzüme doğru kaldırıyor ve başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirerek nefesimi kesiyor. Ellerimizin boynumdaki en sevdiği yere doğru kaymasına izin vermeden önce bir süre orada oyalanırken gözlerindeki acı dolu ihtiyacı görüyorum. "Boynunun o enfes kıvrımı işaretimi özlüyor mu?" Başparmağını yavaşça o noktanın üzerinde ileri geri gezdirirken dudaklarını benimkinden bir nefes uzağa bırakıyor. "Bu dudaklar benimkini özlüyor mu?" diye fısıldıyor kabaca, gözleri sarsılmaz bir yoğunlukla benimkilere kilitlenmiş. Ve dudaklarım isteğim dışında ayrılırken, şu anda onun tarafından tamamen büyülendiğimi kendime itiraf etmek zorundayım. "Yoksa elbisenin altındakiler mi?"

Bu açık ima karşısında bir nefes çekiyorum, ihtiyaç şok edici bir yoğunlukla içime hücum ederken ciğerlerimi yeniden havayla dolduruyorum.

Bakışlarımızı kesiyor ve dudaklarını kulağımın hemen üzerine bırakıyor. "Şu anda elin benim elimdeymiş gibi için titriyor mu?" Sözleri üzerine fark etmediğim titremeyi durdurmak için elini sıkıyorum, nefesinin üzerinde dolaştığı tenim karıncalanıyor. "Bu balo salonunun zeminine benim sikim için mi damlıyorsun?" Parmaklarını sırtımda gezdiriyor, bariz bir şekilde uygunsuz sayılabilecek bir bölgeye tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor, sonra durup parmaklarını ileri geri hareket ettiriyor. "Söyle bana Eleanor, neyi özlüyorsun?" Başını hafifçe çeviriyor, konuşurken dudaklarını tenime bastırıyor ve kalbimin göğsümde titremesine neden oluyor. "Beni özlüyor musun? Bizi mi?"

Kelimelerin serbest kalmasını engellemek için dudağımı sertçe ısıyorum, çünkü istiyorum. Şu anda onun için yanıp tutuşuyorum, basit bir dansın adımlarıyla bir yıldır hiç olmadığı kadar ısıldayan muhteşem varlığımızı geri almaktan başka bir şey istemiyorum. Karanlığa inat daha da canlı bir şekilde parlamasını sağlayan bir aşkla gölgeler tarafından tehdit edilen bir varlık. Aramızda acı verici bir derecede hissedebiliyorum, bizi tekrar birbirimize bağlamak için umutsuzca bir satın alma bulmaya çalışıyor. Ve bu, her parçamın teslim olmak istemesine neden oluyor. Hayaletimizin tekrar hayata dönmesine izin vermek için.

Ama yapamıyorum. Ona kelimeleri veremiyorum.

Kitaplarla kaplı bir zemindeki sert gerçekliğim, tekrar rüyada kaybolmama izin vermiyor.

Dudağımı bırakıp yavaşça nefesimi verirken, içten içe bunun için ikimizden de nefret ettiğimi fark ettim. Daha önce sadece yıkım getiren yasak meyveden bir ısırık almam için beni baştan çıkardığı için ondan ve onu alacak kadar cesur olmadığım için benden. Tekrar güvenmek için. Cennet'ten dışarı adım atacak ve gölgelerin bilgisinin hafızamın bana söylediklerine uyup uymadığını görecektim kadar cesur olmadığım için.

"Sorun değil," diye nefes alıyor tenime karşı. "Acelem yok." Parmakları yine uygunsuzluğun sınırında dönüyor, sonra kolunu bana doluyor ve kaburgalarım kadar takip ederek dansımızı yavaşlatıyor. "Sonsuzluk, hatırladın mı?" Başparmağının oradaki dövmemizin kenarı boyunca ileri geri gittiğini hissediyorum. "Ama Eleanor." Sesi uyarılarla dolu karanlık bir notaya dönüşüyor. "Bir dahaki sefere sana dokunduğunda, ellerini üzerine koyduğunda, sikini içine soktuğunda, bunun nasıl bir his olduğunu da hatırladığından emin ol." Ellerimizi çözerek bizi durduruyor ve parmaklarını kolumda gezdirirken söyledikleri karşısında şok içinde kalıyorum. "Her parçan bana nasıl cevap veriyor, beni istiyor, bana ihtiyaç duyuyor. Tıpkı benim sana ihtiyacım olduğu kadar." Kollarının beni sardığını hissediyorum, beni hiç uyarmadan eğiyor ve yüzünü benimkinin tam üstüne getiriyor, gece ormanından bir duygu cehennemi gibi parlayan gözleriyle bana bakıyor. "Beni düşündüğünden emin ol."

Dudaklarımdan küçük bir nefes kaçıyor ve içgüdüsel olarak omuzlarını tutmak için uzanıyorum, bakışlarının yüzümü taramasını izliyorum. Her nefeste yaşam savaşı veren aramızdaki o lanet çekimde ne istediğini hissediyorum. Ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdığında... Hiçbir şey yapmıyorum.

Durduracak bir şey yok.

Kalbimin en gizli yerinde bencilce istemekten başka bir şey değil, bunu kabul etmemek için cehennem gibi savaşıcağım. En azından ona.

Bu yüzden hiçbir şey yapmıyorum.

Kıpırdamadan, zar zor nefes alarak dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Gözlerimi kapatıp takım elbisesinin kumaşını ellerimle sıkmaktan başka bir şey yapmıyorum, onun içinde sıırıslam olduğum için kalbim göğsümden fırlamak üzere. Vücudunun sıcaklığıyla sarılmış ve ikimizi de her zaman çılgına çeviren aramızdaki kıvılcımla dolmuşum.

En ufak bir ipucunu kaldırmadan önce uzun bir an geçiyor, gözlerimiz kilitlenirken aramızda nefes almak için neredeyse yeterli alan bırakıyor. Bizi konuşmayacağımız şeylerin evrenine hapsediyor.

"Ne yaptın sen?" Fısıldıyorum, az önce olanları umutsuzca onun üzerine yıkmaya çalışıyorum. Onunla yaşadığım bu andan geri dönüş yolunu bulduğumda hissedeceğim muazzam suçluluk duygusunu hafifletmek için.

Dudakları bu girişimim karşısında hayalet gibi yukarı kalktı. "Bir parçan bunu yapmamı istemedi."

Sözleri karşısında kaşlarım düştü. "Gitmem gerek." Bu gece daha da büyük bir pervasızlık yapmadan ve daha da büyük bir karmaşa yaratmadan önce tüm bunlardan biraz uzaklaşmak için. Daha önce hiçbir şey yapmadan bu kadar pervasız olunabileceğini hiç bilmiyordum.

Bizi tekrar ayağa kaldırıyor ve dudaklarını hızla kulağıma götürüyor. "O külotları geri istediğinde bana haber ver, Prenses."

Derin bir nefes alıyorum, kaşlarını soru sorar gibi kaldırıp beni kontrol ederken ve kaçmadan önce bana meydan okurken geri adım atıyorum. Çünkü beni tanıyor, böyle bir dürtü ortaya çıktığında hissettiklerimin beni korkutmaya yeteceğini biliyor.

Bu yüzden sırf onun yanıldığını kanıtlamak için sırayla kendiminkini kaldırıyorum, dönerken hareketlerimi yavaş ve sabit tutuyorum ve kesinlikle kaçıyorum. Sadece her zamankinden biraz daha zarıfçe. Dans eden birkaç çifti geçtiğimden ve kendimi biraz parçalamadan önce onun görüş alanından çıktığımdan emin oluyorum. Attığım her adımda göğsüm biraz daha kabarıyor ve büyü bozulduğu için az önce olanların gerçekliği karşısında ellerim iki yanımda kenetleniyor. Kalçalarım biraz ıslak ve amım onu istememe neden olduğu kadar beni de sarsan taze bir ihtiyaçla zonkluyor. Başım dönüyor, sanki hala onun kollarındaymışım gibi balo salonunun etrafında dönüyorum, durup doğru düzgün göremiyorum.

Balo salonunun kenarına henüz varmışım ki bir el dışarı fırladı ve şaşkınlıkla irkildim, gözlerim beni durduran nazik tutuşun sahibine dikilmeden önce biraz çıldırdı.

Stef'in siyaha yakın gözleri endişeyle bana bakıyor. "Öyle görünüyordu..." Bunu nazikçe söylemeye çalıştığını tahmin ettiğim bir şekilde yüzü buruşuyor. "Yoğun." Bana dolu bir kadeh şampanya uzatıyor. "Muhtemelen buna ihtiyacın olduğunu düşündüm."

"Ha," diye alay ediyorum, bu kenarı sürüyorum. "Evet, yoğun olmanın bir yolu da bu." Şampanyayı titreyen bir elle ondan alıp geri atıyorum ve bardağı tek seferde boşaltıyorum. "Teşekkür ederim." Ona dönüp baktığımda kendi bardağını bana uzatmış olduğunu görünce dudaklarımdan bir iç çekiş dökülüyor.

Ben bardağı alırken gözleri dans pistine kayıyor ve bir an için gözleri kısılıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Ne , *Cara*? Ben istiyorum

bunu senin için düzelteceğim."

Coop'un bakışlarını hâlâ sırtımda hissederek kederle, "Yapamazsın," diye cevap verdim. "Kimsenin yapabileceğinden emin değilim."

"İkisini de öldürtebilirim." Bana küçük bir gülümseme verdi. "Sorun çözüldü."

Beynimin yeni yeni kavramaya başladığı gerçeklik karşısında kaşlarım düşmeden önce küçük bir kahkaha .

Bana sorgulayan bir bakış attı. "Ne oldu?"

"Sanırım..." Boğazımı temizliyorum, kalbimin çok dolu olduğu hissiyle yüzüm allak bullak oluyor. Sanki göğsümde patlamasına bir pompa kalmış gibi. "Sanırım sorun şu..." Başımı sallıyorum, açıklamak için doğru kelimeleri bulamıyorum. Her şey hala çok taze ve ham, işlenmemiş ama içgüdüsel bir tür bilme.

Bir nefes alıyorum, şampanyamdan bir yudum alıyorum ve gözlerimi kaçırıyorum, her şeyi çözmeye çalışıyorum. Ama bakışlarım kalabalığın arasından Yvie'ye takıldığında, gözlerindeki bilmiş bakıştan başımın belada olduğunu hemen anlıyorum. Başını dans pistine doğru eğiyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

Hay aksi.

Eğleniyor musun, El?

Coop'un ezik açıklamasını kullanarak, "Karmaşık bir durum," diyorum, abartılı bir şekilde kelimeleri ağızda geveleyerek, sonra da nefesimin altında Steff'e mırıldanıyorum, "Sence bana bir şişe ayarlayabilir misin?"

Bölüm Yirmi Bir

Mac

Bir Yıl Önce

Gözlerimi ondan alamıyorum.

Bunu yaptığım anda, onu yuttuğunu görebildiğim bu ıstırabın içinde tamamen kaybolacağından o kadar korkuyorum ki. Berlin'de onu beklerken hepimiz gergindik, çoktan otel odamıza yerleşmiş ve yerleri arşınıyorduk. Kosta Rika'da ona ne olduğunu hayal ederek çıldırıyorduk.

Ve sonunda buraya geldiğinde... lanet olsun, Els'i hiç böyle görmemiştim.

Genellikle asi bir şekilde parlayan ikizim, birlikte büyüdüğüm ikizime kıyasla bomboştu, bir insan kabuğuydu. Bu durum bende öyle yoğun bir öfke yaratmıştı ki, sanki damarlarımda yılanlar dolaşüyor ve bana zehir pompalıyormuş gibi hissediyordum. Şimdiye kadar sadece babama karşı hissettiğim öfke, şimdi yaz boyunca tanıştığı bu herife yönelmişti. Sanki benim kadar mucizevi değilmiş gibi onu bir kenara fırlatıp atan bu adama.

Els ve ben safkanlar gibiydik. Mahsulün kaymağı. Seçtiğimiz herkes, bakışlarımızı yakaladığı için sonsuza dek minnettar olmaktan başka bir şey hissetmemeliydi. Daha da fazlası, çünkü çok nadiren birini seçerdik. Hasarımız dünyanın çoğunun göremeyeceği kadar derindi.

Ama en kötüsü, beni tekrar kendimi çaresiz hissettiğim o korkunç çukura soktu. Sevdiğim kişiyi yaşadığı acıdan kurtarmak için hiçbir şey yapamıyordum, tıpkı tüm hayatım boyunca yaptığım gibi. İlk olarak, beş yaşındayken, annemin mükemmel ütülenmiş hırkasının altında neden her zaman morluklar olduğunu anladığımda. Sonra sekiz yaşında, o morluklar bende de görülmeye başladığında. Ve son olarak, on yedi yaşında, babamın kafasına silah dayayıp bir daha evine adımımı atmayacağımı söylediğimde.

Tek şartı aileyle birlikte halkın karşısına çıkmamdı, bunu yaptığım sürece güven fonumu korumama izin verecekti. Ben de her birine Els'i getirerek, kendi payıma düşeni yaparak ve aynı anda ona parmak sallayarak karşılık verdim. sağlayamadığından değildi,

Senatörü bu kadar güzel kızdıran şey, onun asla itip kakabileceği biri olmayacağını bilmesiydi.

Ve şimdi onu böyle görmek, yaralarım buz koyan ve sayamayacağım kadar çok kez beni koruyan ikizimi...

Gidip o pisliğin izini sürmek için dünyayı alt üst etmekten kendimi zor alıkoyuyorum. Damarlarımda dolaşan öfkenin bir kısmını bile ona boşaltmak için. Beni yerimde tutan tek şey onun uykusunda göğsünün sürekli inip kalkmasını izlemek. Nihayet bir saat önce ağlamayı kesmesini sağlamış, onu otel odalarından birindeki yatağa yatırmış ve sessiz nöbetime başlamak için kışımı yanındaki sandalyeye oturtmuştum.

Diğer odada Stef ve Kai'nin onunla ne yapmamız gerektiği konusunda sessizce tartıştıklarını duyabiliyordum. Burada boyumuzdan büyük işlere kalkışmıştık. Kai dışında hiçbirimizin kalbi daha önce kırılmamıştı, zaten hiçbirimiz bu durumdan ne anlam çıkaracağımızı bilmiyorduk. Ve Kai her şey olup bittikten sonra neredeyse bir ay boyunca kendini stüdyosuna kilitlemiş ama bu konuda konuşmayı reddetmişti, yani gerçekten kim bilebilirdi ki? Ama Els'in bu şekilde gerçekten kırılan ilk kişi olduğu gerçeği... bunu iyi karşılamadığımızı söylemek hafif kalırdı.

Telefonu komodinin üzerinde vızıldamaya başlıyor ve onu uyandırmak istemediğim için hemen telefonu elime alıyorum. Ekranda bilinmeyen bir numaranın yandığını gördüğümde kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Telefonu elime sıkıştırıp ayağa kalkıyorum ve kapıyı arkamdan usulca kapatmadan önce hızla odadan çıkıyorum. Kapıdan uzaklaşıp Stef ve Kai'nin dikkatini çekmek için parmaklarımı şıklatıyorum ve ekranı işaret ediyorum. Kai'nin gözleri hemen endişeyle doluyor ama Stef bana başıyla onay vermeden önce bir saniye telefona bakıyor. Muhtemelen acı çektirmek konusunda benimle aynı düşüncededir.

Isırmadan önce cevaplamak için parmağımı telefonun üzerinde kaydırıyorum. "Kimsiniz lan siz?"

Hafif aksanlı bir erkek sesi konuşmadan önce telefondan küçümseyici bir kahkaha geliyor. "Uyurken izlediğin kızla ortak ilgisi olan biri."

Kanım donuyor ve Stef'in gözlerinin şokla parladığını görüyorum, sonra arkasını dönüyor, doğruca otelin sokağa bakan penceresine gidiyor ve sanki telefondaki her kimse onu görebilecekmiş gibi dışarı bakıyor.

"Şimdi bu aradan çıktı," diye devam ediyor ses. "Biraz sohbet etmemiz gerekiyor."

"konuştuğumu öğrenene kadar olmaz." "Bu soruldu ve cevaplandı."

Dişlerimi sıkıyorum ve Stefe bakıyorum, burada ne halt edeceğimi anlamaya çalışıyorum. Bana bir kez daha sessizce başını sallıyor ve telefondan yine o soğuk, eğlenen ses geliyor. "Harika. Tüm ekip aynı fikirde."

Şerefsiz hala bizi izliyordu.

"Onu seviyor musun? Eleanor'u?" Soru sessiz, sesi öncekinden biraz daha yumuşak.

"Tabii ki." Sorduğu şeyin saçmalığı karşısında yüzüm geriliyor. "O benim için önemli olan birkaç kişiden biri."

"Güzel." Telefondan derin bir nefes geliyor. "Peki onu güvende tutmak için ne yapardınız?"

"Herhangi bir şey." Stef beni durdurmak istercesine elini havada gezdirirken bile dudaklarımdan çıkan yanıt bu oldu. Yine de fark etmezdi, eğer bu adam bizi izlediyse ve hâlâ izliyorsa, cevabımın ne olacağını zaten biliyordu. "Daha da iyi." Sessizce kıkırdıyor. "Doğruyu söylemek gerekirse, çok kötü bir

birkaç hafta. Koşuşturmak, etrafta koşuşturmak, insanların akıl almaz kararlarını boşa çıkarmaya ve izlerini örtmeye çalışmak. Dürüst olmak gerekirse çok yorucuydu." Telefondan bir iç çekiş daha geliyor. "Ben de artık bir başkasının elini taşın altına koymasının zamanı geldi diye düşündüm."

Sormadan önce içim çalkalanarak bir süre duraksıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir dakika içinde telefonuna bir link göndereceğim. Şifresini bildiğini varsayıyorum?"

"Evet, ama-"

"Bağlantıya tıklayacaksın, telefonuna bir indirme başlatacak ve senden istenen tek şey bu." Duraklıyor. "Çok zor bir şey değil."

Gülüyorum. Elimde değil. "Dostum. Kim olduğunu bilmiyorum ama hiçbir linke tıklamayacağım-"

"Onun ölmesini mi istiyorsun?"

Kalbim durdu, tekrar başlamadan önce göğsümde tamamen durdu.

Onsuz bir dünya fikri göğsümde öfke uyandırıyor.

"Sen neden bahsediyorsun be?" Telefonu ağzıma yaklaştırarak homurdanıyorum.

"Size söylüyorum, birkaç gün içinde Cooper onun hâlâ Kosta Rika'daki evinde olmadığını fark edecek. Ve dürüst olmak gerekirse, ne tür bir boktan oyun oynadığını bilmiyorum." Homurdanıyor. "Gerçi şu anda endişelerimin en küçüğü bu. Ama onun gittiğini anladığında,

Onu aramaya geleceğini tahmin ediyorum. Onu arayacak ve eğer bu olursa, yanlış insanlar onu öğrenirse... *o ölecek.*"

Gözlerim Stefinkileri buluyor ve orada beni de boğan, içimi burkan dehşeti görebiliyorum.

Elimdeki telefon çalışıyor ve yere bakınca ekranda aynı bilinmeyen numaradan gelen yeni bir mesaj görüyorum.

"Yapma bunu," diye mırıldanıyor Kai, gözlerini kısmış telefona bakarken. "Bunun ne olduğunu bilmiyoruz, Mac."

"Endişelenme," diyor soğuk ses. "Bilinmeyen numaralardan gelen tüm aramaları engelleyen bir şeyden başka bir şey değil. Orada olduğunu bile bilmeyecek ve benim de onu arayamayacağım gerçeğiyle teselli bulabilirsin. Dikkatini dağıtman, hareket etmesini sağlaman gerekecek ama buna çok fazla dikkat etmediği sürece... bir şeylerin ters gittiğinden asla şüphelenmeyecek."

"Yapma," diyor Kai, ben şifreyi girip mesajlarını açarken bana yaklaşarak. "Bu Els'in *hayatı*, Mac. Seçimi yapacak olan o olmalı."

"Evet, şey," diye alay ediyorum. "Eğer bu aramadan bir şey çıkmazsa, belki de hayatının hâlâ bir hayatı olması için biraz yönlendirilmeye ihtiyacı vardır."

"Aynen öyle." Telefondaki ses cesaretlendiriyor. "Bu bizim küçük sırrımız olacak."

Annem gibi olmasına izin vermeyeceğim. Bir adam onu tekrar tekrar kırarken bu sefer işe yaramaz bir şekilde durmayacağım. Ve eminim ki ikizimin ölmesine izin vermeyeceğim.

"Yap," diyor Stef usulca.

Bakışlarımı Kai'ye çevirmeden önce bir saniyeliğine başımı kaldırıp onun teslim olmuş gözleriyle buluşuyorum.

"İkiye karşı bir, dostum."

Tekrar telefona bakıyorum ve parmağımı hiç tereddüt etmeden ya da pişmanlık duymadan bağlantıya götürüyorum.

Hat anında kesiliyor.

Yirmi İkinci Bölüm

Biri beni izliyor.

Bunu bilincin ilk kıpırtılarından biliyorum. Mağaralarda yaşadığımız günlerden kalma, avcı yerine av olmaktan kaçınmak için sürekli tetikte olan derin bir içgüdü. Gözlerimi kapalı tutuyorum, bedenimin gerilmeye çalışmasına karşı koymaya çalışıyorum.

Nefes al, nefes ver. Yavaş ve sabit, El. Ne hissediyorsun?

Jace mi Coop mu?

Ama burnuma doğru belli belirsiz terebentin kokuları dolanmaya başladığında, geceyi dönüp durarak geçirdiğim çocukların ikisi de olmadığını anlıyorum. Sanki her ikisinin de iki yanımdaki odalarından bana doğru bastırdıklarını hissedebiliyordum.

Gözlerimi açtığımda davetsiz misafirlerimin viski renkli çiftiyle karşılaşıyorum ve hemen nefesimi tutarak bağıriyorum. "Kaison!"

"Els." İç çekiyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Yuvarlanıp koluna bir şaplak attım. "Bana neredeyse kalp krizi geçirtiyordun!"

"Müdahale sahnelemek."

"Müdahale mi?"

"Buna ihtiyaç var." Tekrar endişeyle iç geçiriyor ve yanında duran elini kaldırarak bana bir ot kalemi uzatıyor.

Ona gözlerimi deviriyorum. "Bunun bir müdahalenin tam tersi olduğuna eminim, Kai."

"İyi." Omuz silkiyor. "O zaman buna bir erkek müdahalesi diyelim."

"Bir erkek müdahalesi mi?" Aptalca tekrarladım. Bu saçmalık için çok erkendi ve ben de çok kafeinsizdim. "Saat kaç ki?" Gözlerimi kısarak ona baktım.

"On. Geç yatmana izin veriyoruz." Kalemi bana daha yakın tutuyor. "Mac'in tüm partilileri birkaç saat içinde talep ettiğin o destansı parti için burada olacaklar ve dün gecedan sonra o zamana kadar rahatlamak için bir şeyler isteyebileceğini düşündüm."

Yüzyılın küçümsemesi. Hayatımda hiç bu kadar garip bir eve dönüş yolculuğuna katlanmamıştım. Limuzindeki beş adam arasında sadece sert sessizlikler, ölümcül bakışlar ve ara sıra homurdanmalar oluyordu. Söylemeye gerek yok, eve vardığımızda neler olduğunu görmek için etrafta takılmadım, sadece ayrıldım.

Hepsi *Call of Duty* oynamak için sessizce oturduklarında onları aşıya indirdim ve onlara lanet olsun dedim.

Sorunlarını sanal olarak çözmelerine izin vermek bana oldukça fantastik geldi.

"Peki." Kalemi ondan kapıp ağzıma götürüyorum ve hızlıca bir fırt çekiyorum. "Sadece çabuk ol."

"Bence Danny ve Sandy'yi bırakıp benimle evlenmelisin." Kayıtsızca ortaya atar.

Gözlerimi hızla kırıştırıyorum, az önce söylediği şeyi uykudan arta kalan sisin içinde anlamaya çalışıyorum. "Affedersiniz?"

"*Grease*'deki Danny ve Sandy'yi biliyorsun."

"Bunu biliyorum!" Omzuna tekrar vurdum. Rüya görmediğimden emin olmak için bu sefer biraz daha güçlü bir şekilde. "Ben diğer kısmı kastetmiştim."

Çünkü başka bir evlilik teklifiyle uyanamazdım.

"Oh, evet." Kalemi elimden alıyor ve bir fırt çekiyor, duman halkalarını üflerken tavana bakmak için dönüyor. Sanki az önce söylediği önemli bir şey değilmiş gibi. "Düşünüyordum da, sen onlardan kurtulursun, biz de sonunda evleniriz." Bir nefes daha çekip ardından birkaç halka daha üflerken aptal aptal ona bakıyorum. "Yani, sen ve Mac gibi bir ikiz ilişkimiz olmadığını biliyorum ve Stefle aranızda da garip bir bağ olduğunu biliyorum. Ama yeterince iyi anlaştığımızı, birbirimizi sevdiğimizi ve hiç kavga etmediğimizi düşündüm." Sanki tüm başarılı ilişkilerin sihirli reçetesini keşfetmiş gibi bana memnun bir sırıtış fırlatıyor. "Ayrıca, eğer istersen harika çocuklarımız olur ama merak etme, işler tuhaflaşmasın diye bunların hepsini yapay olarak saklayabiliriz."

Gözlerimi ona dikiyorum, doğru anladığımdan emin olmak için gerçekten çok uğraşıyorum. "Yapay mı?"

"Evet, doktor gibi." Omuz silkiyor. "Hadi Els, devam et. Ama asıl mesele şu ki, Danny ve Sandy senin hayatını daha fazla mahvetmeden onlardan bu şekilde kurtulabiliriz."

Kalemi elinden büyük bir darbe almadan önce birkaç kez göz kırparak ona bakıyorum. Tavana bakıyor ve egosunu biraz kurtarıırken bunu ona nasıl açıkça ifade edeceğimi düşünüyorum, çünkü sonuçta o Kai.

"Kaison." Dumanı içime çekiyorum. "Evet, Els?"

"Size karşı dürüst olacağım. Şu anda yarı ayrı yaşadığım bir kocam, yarı ayrı yaşadığım kocamın kuzeni olan bir erkek arkadaşım ve sizlerin içinde üç ağabeyim var. Şu anda hayatımda ihtiyacım olan son şey daha fazla testosteron." Ona dönüp bakıyorum. "Yani ikisiyle de işler yolunda gitmezse, eski kız arkadaşınla çıkma ihtimalim senden daha yüksek." Yüzünde tam bir dehşet ifadesi belirirken uzanıp teselli omzunu okşuyorum. "Ve bunu mümkün olan en nazik şekilde söylüyorum."

Bir saniye sonra kalemi elimden kaptı ve suratını astı. "Bu çok adice, Els."

"Ama doğru, onu ne kadar sevmediğimi düşününce bile." Gülüyorum.

"Az önce ateşli bir şeyi aldın ve onu... değil. Lanet olası kısır." Daha sert gülerek omzunu itiyorum. "Bundan ciddi şüpheliyim." "Ucuz atlattık."

Elimi uzatıyorum, yuvarlanıyorum ve o uzatınca son bir darbe alıyorum. Söylediği gibi gerginliğimi alacak kadar ama yine de başımı korumaya yetecek kadar.

Geri verdiğimde meraklı gözleri benimkileri buluyor. "Peki Yvie dün gece ne dedi?"

"Uh." Espri yapmadan gülüyorum. "Bana artık çok eşli olup olmadığımı ve sizin de haremime katılmayı planlayıp planlamadığınızı sordu."

"Yani iyi gitti mi?"

"Olabilirdi iyi." İçimi çekerek ona küçük bir omuz silkme hareketi yaptım. "Ona bunun karmaşık olduğunu ve çözmeye çalıştığımı söyleyip durdum. Sonra ona beni kendi sorunlarımı çözmem için yetiştirdiğini hatırlattım."

"Eminim buna bayılmıştır." Kıkırdıyor.

Başımı yana çevirip ona küçük bir sırıtma yapıyorum. "Etrafta insanların olması iyi bir şeydi diyelim."

Sonra aramıza rahat bir sessizlik çöktü ve ikimiz de öylece uzanıp kendi zihinlerimizin kıvrımları içinde yükseklerin tadını çıkardık. Gerçek şu ki, bu durumla yüz yüze geldiğimde ona Coop'tan bahsedememiştim. Babasının ailemin ölümüne karıştığını. Dans pistinden indikten dakikalar sonra Yvie'nin yüzüne baktım ve yapamadım. Ama kendi düşüncelerim zihnimdeki labirentin bir köşesini döndüğünde, gecenin büyük bölümünde üzerinde dönüp durduğum göreve takılıyor ve suçluluk duygusunun beni sert bir şekilde vurmasına neden oluyordu.

Jace.

"Sandy ile konuşmam gerek." İç çektim.

"Evet, şimdiye kadar biraz daha iyi olması gerekirdi."

Başımı çevirip Kai'ye bakıyorum ve yüzüne yayılan bok yiyici sırtış karşısında gözlerimi kısıyorum. "'Şimdiye kadar daha iyiydim' de ne demek?" Sertçe çıkışıyorum.

"Onları bir şekilde oyalamalıydım ki bu sabah bu küçük manevrayı yapabileyim."

Talep etmeden önce bir saniye duraksadım. "Ne yaptın sen?"

"İçin sabah kahvesine biraz THC katmış olabilir." "Sen yapmadın."

"En azından Danny gibi dışarıda kilitli değil," diye homurdanıyor Kai.

"Lanet herif doğal değil. Ona doz vermenin hiçbir yolu yoktu."

"Kai!"

"Hey!" Ona atmaya çalıştığım çok sayıda tokadı savuşturmak için kolunu kaldırıyor. "Sadece beni suçlama! Stef ve Mac de denemeye değer olduğunu düşündüler."

"Siktiğimin testosteronlu beyinleri," diye homurdanıyorum, yorganı geriye atıp ona uyarıcı bir bakış atıyorum. "Artık uyuşturmak ya da dışarıda bırakmak yok- benim-"

"Harem mi?"

"Ugh!" Dönüp parmağımı tehditkâr bir şekilde ona doğrultmadan önce yataktan kalkıyorum. "Artık yok, Kaison! Ve bu mesajı ona iletebilirsin!" Kapıya doğru yürüyorum ve omzumun üzerinden suçlu bir bakış fırlatmak için duraklamadan önce kolu tutuyorum. "Ama belki ben Sandy ile konuşurken Danny'yi birkaç dakika daha dışarıda bırakabilirsin."

Kai kıkırdar, bir nefes daha çeker. "Tuttum seni, Els, tuttum seni."

konuşma için kendimi güçlendirmek amacıyla derin bir nefes alarak kapıyı açıyorum ve Jace'in odasına doğru birkaç adım atarken biraz durgun olan düşüncelerimi düzene sokmaya çalışıyorum. Bir an için suçluluk duygusu içinde bocalarken kapının önünde duraklıyorum. Dün gece Coop'la beni görmüş olması gerektiğini biliyordum, bu yüzden yol boyunca onun bakışlarından kaçmışım.

Ve eğer kızgınsa onu hiç suçlamam.

Kahretsin, bir parçam onun kızgın olmasını istiyordu. Şu anda kendimle uğraştığım tüm karışık duygularla bana karşı öfkelenmesini istiyordum. Bunu hak etmiştim. Bir erkekten diğerine geçtiğim en iyi anım olmadığı kesin olan bu olay yüzünden alacağım her türlü tepkiyi hak ediyordum.

Bunun sorumlusu ben olmalıydım, başkası değil. Durdurmak için biraz fazla zayıf olan lanet olası vals yapan ayaklarım... ve hala her ikisinin de saldırılarına karşı durabileceğinden emin değildim.

İçindeki Nadia'yı mı yönlendiriyorsun, El? Tut, tut. Yvie'nin yanıldığını kanıtlayabilirsin.

Düşüncesi midemi bulandırıyor, karşılaştırma yapmaktan bir türlü kaçamıyorum. Durum bundan daha karmaşık, diye düşünüyorum ve zehirli dallarını yavaş yavaş içime sokmaya çalışan öz yıkımı dışarı itmeye çalışıyorum. Hiçbirimiz bu karmaşanın içinde olmayı bilerek istemedik. Coop dışında yani.

Bundan emin misiniz? Bir kez daha baktığınızda ikisi arasında bazı çarpıcı benzerlikler olduğunu fark edebilirsiniz.

Bazen kimin olduğunu gerçekten merak ediyorum.

Orada durdukça büyüyen kendimden nefreti bastırmak için aceleyle kapıyı itip açıyorum, Jace'in yatağa yayılmış tanıdık görüntüsü karşısında kalbim hemen sıkışıyor. Kapıyı usulca arkamdan kapatıp yatağa doğru yürüyorum ve onu içime çekmek için duraklıyorum. Dudakları her zamanki gibi biraz aralanmış, yüzünde huzurlu bir ifade var. En sevdiği spor ayakkabısı ve yırtık pırtık beyaz tişörtüyle tam anlamıyla yatağa yığılmış gibi görünüyor. Teknesindeki o ilk uykudan uyandığımızda olduğu kadar sevimli görünüyor. Küçük siestasının nedenini onaylamasam da, bu manzara karşısında dudaklarımın kalkmasına engel olamıyorum.

Ve şüphesiz bencil bir kaltağım çünkü yaptığım bir sonraki şey yatağa tırmanıp vücudumu onunkine dolamak oluyor. Ona duyduğum ihtiyaç karşısında dün gece dansımız sırasında Coop'a duyduğum kadar çaresizdim. İtiraz etmesine fırsat vermeden kendimi hızla onun içine sokuyorum, başımı göğsüne yaslayıp bir bacağımı üzerine atıyorum ve bunu yaparken gözlerimdeki iğneyi görmezden gelmeye çalışıyorum.

O benim pisliğimi hak etmiyor. Daha iyi, hasarsız ve bütün birini hak ediyor. Onun gibi özverili birini. Sadece burada uzanarak ve onu içime çekmeme izin vererek onun yaptıklarının bir kısmını bile ona sunabilecek birini.

Göğsümün altından iç geçiriyor. "Kes şunu."

"Ne?" Başımı kaldırıp gözlerinin kapalı olduğunu ve hâlâ uyuyormuş gibi huzurlu bir ifade takındığını görüyorum.

"Düşündüğünü duyabiliyorum." Bir elini kaldırıyor, parmaklarını omurgamda aşağı yukarı gezdirmeye başlıyor ve anında rahatlamama neden oluyor. Yansıttığımı bile bilmediğim gerginlikten kurtulmak için. "Ve bunun için hâlâ kafam çok iyi. O yüzden git buradan, Delacroix."

Dudakları bu emirle biraz yukarı kalkıyor ve benim yüzüm buruşuyor. "Jace-"

"Sana bir savaş olduğunu söylemiştim." Badem şeklindeki gözlerini hafifçe aralayıp bakışlarımla buluşuyor. "İtiraf etmeye hazır mısınız?"

Gözlerimi onunkilerden ayırıyorum ve yutkunuyorum. "Neden benden nefret etmiyorsun?" Yumuşak, melodik kahkahası başımın altından geliyor. "Ellie-"

"En azından biraz kızgın olmalısın," , sözlerimle eylem arasındaki bariz çelişkiye rağmen onu daha sıkı kavırıyorum.

"Oh, güven bana. Güveniyorum." Alay ediyor, boştaki eliyle aşağı uzanıp beni dizimin arkasından tutuyor ve bacağıma kalçasına dolanana kadar yukarı çekiyor. "Ama sırf bu dans hareketini daha önce düşünmediğim için."

"Jace." Adını söylerken sesim biraz çatlıyor ve onun hareketsizleştiğini hissediyorum. "Burada benden nefret etmene ihtiyacım var. En azından biraz. Bunu hak ediyorum."

"Ellie." Sesinde yumuşak bir özen var ve bir saniye sonra saçımı çektiğini hissediyorum. "Senden asla nefret edemem."

Burada olanlarla ilgili en büyük korkumu sessizce dile getirmeden önce uzun bir süre sessiz kaldım. Korktuğum kişiyle, kendi kaderimden kurtarmak için çaresizce çırpındığım . "Seni incitmek istemiyorum." İtiraf o kadar sessiz ki, çok yüksek bir nefesin silebileceği türden.

"Sorun yok." Havayı yumuşatmaya çalışarak tekrar saçımı çekiştiriyor. "Bir yolunu bulmalısın ve bunu yapmanın çok fazla yolu yok."

"Bu iyi değil!" Tekrar itiraz ediyorum, yarı açık, eğlenen bakışlarına bakarken öfkem alevleniyor. "Bu doğru ya da adil değil ve ben incitmek istemiyorum-"

Hemen ardından bir parmağını ağzıma götürüyor, dudakları biraz yukarı çekiliyor. "Sarışın, beni gerçekten incitmenin tek yolu seni kaybetmem olur."

"Böyle bir şey olmayacak." Başımı sallıyorum, bunu yaparken parmağının dudaklarıma değdiğini hissediyorum.

O gamzeler hızlı bir sırtışla parlıyor. "Bunu biliyorum." Parmağını dudaklarımdan kaldırıyor, saçlarımla kulağımın arkasına tıyor ve orada kalarak saç tellerimi nazik bir şekilde ileri geri okşuyor. "Ama beni neyin inciteceğini biliyor musun?"

Tedirgin edici soruyu sormak bir saniyemi alıyor, sorduğumda sesim kısılıyor. "Ne?"

"Eğer beni seçtiysen ve bundan beş yıl sonra şüpheyile uyandıysan." Gözlerini saçlarımla oynayan elime çeviriyor, devam etmeden önce saç tellerimi birkaç kez karıştırıyor. "Bu beni öldürür." Gözlerini temizleyerek

Boğazını sıktağında hüznölü bir sırtışla bana bakıyor. "Yani evet, bunu anlamam biraz rahatsız edici olabilir, kendimi çok sahiplenici hissetmeme neden olabilir. Ama bunu seninle beş yıl sonra yanlış seçim yaptığını anlamana tercih ederim."

"Jace." İç çektim.

"Unutma Ellie," diye usulca araya girdi, kaşları biraz aşağıya çekilmişti. "Burada suçlu ben de paylaşıyorum."

Başımı salladım. "Sonuna kadar değıl." "Bu tam olarak doğıru değıl."

Yanıt olarak susuyorum, son zamanlarda dünyamı bölen tüm sırlar nedeniyle korku hızlı ve hızlı bir şekilde yükselirken havai fişek gözlerine bakıyorum.

Boğuk bir sesle konuşmadan önce alt dudağını dişlerinin arasından çekerken yüzünde belirgin bir mücadele olduğunu görüyorum. "Coop haklıydı, biliyor musun? O dövmeği gördüğüm bir an olup olmadığını sorduğunda." İç geçiriyor, elini saçlarımdan çekip yüzünde gezdirdikten sonra tekrar bana bakıyor. "Vardı." Gözleri sessiz bir itirafla acıya dönüşüyor. "Bir an bir şey beni *çekiştirdi*... ve o düşünce aklımdan geçti. Ama bunu bir kenara ittim, kendime bunun imkânsız olduğunu söyledim, çünkü o anda tek istediğim sendin." Başını sallıyor ve mizahsız bir alaycılıkla tavana bakıyor. "Ve emin olduğumda bile, yine de bir şey söylemedim. Yani bu da benim suçum, sarışın."

Bir elimi uzatıp saçlarını çekiştirmeden önce bir süre kendi suçlamasını düşünmesine izin veriyorum, her zaman benimle oynadığı gibi. Derin bir nefes alıp tekrar bana baktığında ona küçük bir sırtış veriyorum. "Hiçbirimiz mükemmel değıliz, Dawson." Ellerimi omuzlarının iki yanına koymadan önce kendimi yataktan itiyorum ve yüzümü tam onunkinin üzerinde tutacak şekilde yukarı kayıyorum. "Ve eğer sen beni büyük sırrım için affedebiliyorsan, ben de seni biraz daha küçük olan sırrın için affedebilirim."

Gözleri bir an benimkileri aradı. "Yerinde bir tespit, Delacroix." Sırıttıyor, gözlerini bana dikeyor. "Ne zaman zen ustası oldun?"

"İnan bana, değılim." Dramatik bir şekilde iç çektim. "Ve o küçük dans sahnesini Yoda'nın kendisi gibi idare ediyorsun, bu yüzden bu unvanın hala sana gittiğini söyleyebilirim."

Omuz silkiyor. "Sabahın dördüne kadar *Call of Duty'de* sessizce birbirimizi dövdük, sanırım bunun biraz yardımcı oldu."

Resme bakarken kaşlarım düşüyor, şu anda aralarında olduğunu bildiğim uçurumdan nefret ediyorum.

"Kendini hırpalamayı bırak, Ellie." Başını kaldırıp dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Burada neler olup bittiğini bilmiyor değiliz. Bu savaş rızaya dayalı bir savaş."

"Beni daha iyi hissettirmiyorsun."

"Bunu yapabilecek bir şey düşünebilirim." "İflah olmaz."

Gözlerimi deviriyorum.

"Mhmm," diyerek onaylıyor, dudaklarını tekrar benimkilere doğru kaldırırken gözlerinde saf bir yaramazlık var.

Ve elimde olmadan fısıldadım. "Seni hak etmiyorum." Çünkü bu doğru.

"Doğru." Dudaklarından yumuşak bir kahkaha dökülüyor. "Kimse bunu umamazdı. Gerçekten, seni seçtiğim için kendini kutsanmış hissetmelisin." Sözlerini göz kırparak bitiriyor ve başını tekrar yatağa bırakıyor.

Gözlerimi ona çevirip yatağın kenarına doğru yuvarlandıktan sonra ayağa kalkıyorum ve kapıya doğru yürürken omzumun üzerinden ona bir bakış atıyorum. "Kafanı dağıt ve git mayonu giy, Dawson." Ona şımarık bir sırıtma fırlatıyorum. "Biz asillerin nasıl eğlenmeyi sevdiğini görmek üzeresin."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Stef'in evinin merdivenlerinden inerken dışarıdaki hoparlörlerden gelen bas sesleri kemiklerimi sızlatmaya başlamıştı bile. Önünü tamamen açık bıraktığım beyaz örtü arkamdan geliyor ve bugün giymeyi tercih ettiğim parlak zümrüt rengi Brezilya bikinimi mükemmel bir şekilde ortaya çıkarıyordu. Çekmecedan almadan önce yaklaşık iki saniye boyunca ona baktım. Bu kıyafet en sevdiklerimden biriydi ve Coop'la Jace'i o uçurumun kenarına itebileceği gerçeğinin beni caydırmasına izin vermeyecektim. Düşünmek vardı, bir de biri için kim olduğunu değiştirmek vardı. Ve bugün kesinlikle zor durumlara için elimden gelen çabayı gösterecek olsam da... Kim olduğum ya da ne giydiğim konusunda hiçbir özür dilemedim. Eğer bununla ilgili bir sorunları varsa, kibarca gidip kendilerini becerebilirlerdi.

Bok gibi seksi görünüyordum ve bu beni mutlu ediyordu. Ve benim mutluluğum da en az onlarınki kadar önemliydi.

Parmaklıkların üzerinden baktığımda, neyse ki şenliklerin dışarıda kaldığını görüyorum. En azından temizlik ekibinin iyiliği için. Yine de mutfağa doğru yürürken havada uçuşan yuhalama ve bağrıışmalar olayların çoktan tüm şiddetiyle devam ettiğini gösteriyor. Mutfaka girip doğruca adaya yöneldiğimde Kai ile birlikte içeride oyalanan birkaç kişi meraklı gözlerle bana bakıyor. Geniş alanı kaplayan süslü içki ve likör şişelerinin yanı sıra bir kase yenilebilir yiyeceğe göz atıyorum, çünkü neden olmasın, değil mi? Bir kadeh şampanya alıp, saat henüz öğlen olduğu için hafif bir şeyler içmenin zararı olmayacağını düşündüm.

Bardağı dudaklarıma götürüyorum, geldiğimde ortalığı dolduran sessizlikte gözlerini hâlâ üzerimde hissediyorum ve rastgele bir çaylak gibi biraz takılmamı beklediklerini biliyorum. İki yaz üst üste bu ortamdan uzak kaldım, bir de yurtdışında geçirdiğim bir yıl var ve muhtemelen burada bir sürü yeni yüz olacak. Beni ya da buradaki yerimi tanımayan çok fazla insan var. Başımı eğip bakışlarını onların üzerinde gezdiriyorum, dudaklarımin hafifçe seğirmesine izin vermeden önce sarayda oturan bir kraliçe gibi kaşlarını çatıyorum. Gözlerimi kaçırarak Kai'ye doğru yürüyorum ve diğerlerinin arasından geçmeden önce yanağına bir öpücük konduruyorum

tek kelime etmeden. Serbest kalmaya çalışan sırtıyla savaşırken arka kapıya yöneldi.

Tanrım, bir bakıma bu bok için yaşıadım.

Ve bugün Los Angeles'ın en üst kademesine Eleanor Delacroix'nın kim olduğunu hatırlatarak çok eğlenecektim.

Gecenin ikisinde sarhoşken yapılan sohbetlerde neden hala bir efsane gibi konuşulduğunu.

Arka kapıyı açtığımda müzik bana sert bir şekilde çarpıyor ve bakışlarım hemen iki yanımızdan aşağı inen iki merdiven dışında verandayı çevreleyen taş sütunda duran Stef'e takılıyor. Ellerini alçak duvarın tepesine dayamış ve üzerinde siyah mayosundan başka bir şey olmamasına rağmen, her haliyle kendi bölgesine bakan bir krala benziyor. Şampanyamdan bir yudum alıyorum ve onun yanına doğru yürüyorum, kadehimi taşın üzerine koyarken gözlerim aşağıdaki sefahatin üzerinde geziniyor.

Tamamlanması neredeyse bir yıl süren devasa havuz bir kat aşağıya uzanıyor, içindeki su kenardan aşağıya, aşağıdaki Kaliforniya tepelerine doğru devrilecekmiş gibi görünüyor. Yüzücülerin ellerini açık havaya doğru sarkıtmalarını engelleyen tek şey, Stef'in partilerimiz her geçen yıl daha da canlı hale geldiğinde eklediği yan taraftan yükselen cam duvar. Havuzun her iki yanında güneşlenmek için içine şezlonglar yerleştirilmiş iki raf ve ortasında da buna uygun büyük, yükseltilmiş bir platform var.

Ve mevcut her yüzey parti yapan insanlarla kaplıdır.

Altımızdaki zemin kat verandasına kurulduğunu tahmin ettiğim DJ'in çaldığı müzik eşliğinde raflarda dans eden kızlar var. Havuzun kenarına dizilmiş insanlar, birbirlerinin vücutlarını tamamen terk ederek atış yapıyorlar. Elllerinde çift taraflı kocaman nakavt mızrakları olan adamlar ortadaki rafta birbirlerini devirmeye çalışırken Mac ağzında düdük, elinde Dom şişesiyle hakemlik yapıyor.

Birkaç saat sonra Playboy Malikanesi'ni utandırıyor olacağız.

Bu manzara karşısında bir kahkaha attım. "Tipik."

"Mac'i bilirsin." Stef yanımda sessizce kıkırdıyor. "Bütün gün öfke. Ayrıca, destansı olmasını sen istedin."

"Doğru." Yudumluyorum. "Henüz inmediler mi?"

"Dawson'ın oğlu bir süre önce buradan geçerken tökezledi." "Ve?"

"Bu saçmalıklar için hâlâ kafasının çok iyi olduğunu söylemeni ve her şey bitene kadar uyumasına izin vermeni istedi."

Stef'e bakarak usulca gülüyorum. "Nerede o?"

Başını soldaki rafa doğru sallıyor ve ben de gözlerini takip ederek Jace'in şezlonglardan birine yayılmış olduğunu görüyorum; saçlarını geriye çekmiş, çenesini göğsüne doğru eğmiş ve beyzbol şapkasıyla yüzünü kapatmış. Güneşten bronzlaşmış vücudunun muhteşem kesimleri tam teşhirde. Bu manzara karşısında yüzümde beliren aptalca gülümsemeyle savaşıyor ama başaramayıp Stef'e dönüyorum.

"Sanırım Kai uyarımı ilettili?" "İlettili."

Başını salladı.

"Ciddiyim, Stefano."

"Ve umurumda değil, *Cara*." Sonunda bana bakıyor ve gözlerinin arkasındaki buzlanmayı görüyorum. "Seni incittiler ve ben yaptıklarının bedelini ödediklerine karar verene kadar bunun bizim için ne anlama geldiğinin yükünü omuzlayabilirler."

"Stef." İç çekiyorum, denklemin yarısıyla bile bunu nasıl yapacağımı bilmezken, hepsinin arasını düzeltmenin bir yolunu bulmaya çalışırken bocalıyorum.

"Hayır, *cara*." Hızlı ve sessiz bir şekilde konuşmadan önce keskin bir hareketle başını sallıyor. "Ti voglio molto bene." *Seni derinden seviyorum*. "Ama bu konuda taviz vermeyeceğim. Özellikle de her ikisinin de şu anki niyetlerini açıkça ortaya koyduklarını düşünürsek."

Bir şeye gerçekten karar verdiğinde çok az umut olduğunu bildiğim için tekrar iç çekiyorum. "Bedensel yaralanma yok." Bahse girerim.

küçük gizli gülümseme, saklamadan önce yüzünde bir anlığına parlıyor. "Tamam, ama nefsi müdafaaya izin var."

Gözlerimi kuşkuyla ona dikiyorum, kolaylıkla kabul etmesinden hiç hoşlanmadım ve şart koşması daha da az hoşuma gitti.

"Anlaşmayı kabul et." Kıkırdıyor ve elini birini öne çıkarır gibi havada sallıyor. "Teklif edebileceğimin en iyisi bu." İpli bikinili bir kız öne doğru yürüyor ve iki shot bardağıyla birlikte bir şişeyi adamın önüne bırakıyor, sonra da ayak parmaklarının ucuna kalkıp yanağına hızlı bir öpücük konduruyor. Ve karşımdaki kayıtsız piç kurusu, tüm bunlar olurken kıza zaman ayırmak için bakışlarımı bile kırmıyor, kız uzaklaşırken ona bir bakış bile atmıyor. Stef çoğu zaman bana karşı o kadar sıcak ve şefkatli ki, dünyanın geri kalanına karşı nasıl olabileceğini unutuyorum. Sonra böyle anlarda onun ne kadar korkutucu ve soğuk olabileceğini hatırlıyorum. Onun oluşumunun kökenlerinin nerede meydana geldiğini hatırlıyorum.

Düşüncelerimin gidişatını sezmiş gibi, bana her zamankinden daha geniş bir gülümseme veriyor ve şişeyi önüme koyuyor. "Bunu eve dönüşünü kutlamak için mahzenden çıkardım. En sevdiğin şarap olduğunu biliyorum."

Şişeye bakıyorum ve hemen kurtulmaya çalışan gülümsememle zorunda kalıyorum. Bu bir añejo. Görünüşe göre çok eski ve pahalı bir añejo.

Kahretsin, ama sonunda bir gün o yumuşak hoşgörölü merkeze ulaşan kız... Onu neredeyse kıskanıyordum, ya da kıskanırdım, eğer önce beni geçmesi gerektiği gerçeği olmasaydı.

Önüme bir shot bardağı koydu. "Benimle barış, *Cara*, ve günün tadını çıkar."

Başımı kaldırıp sorgulayan gözleriyle karşılaşıyorum, dudaklarım seğiriyor. "Çünkü ben de seni seviyorum Stef."

Bir an gözlerimin içine bakıyor, sonra memnuniyetle başını sallıyor ve tekilayı kapıldığı gibi ikimize birer shot dolduruyor. Hemen benimkini alıp yudumluyorum, añejo'yu denemeye hevesliyim ve hayal kırıklığına uğratmıyor. Likör dilimin üzerinde yuvarlanıyor, tamamen topraksı ve zengin, Stef yanımda ağlarken mutlu bir iç çekiş yapmamı sağlıyor.

"Bu boku nasıl içiyorsun anlamıyorum."

"Muhtemelen senin viski içtiğin gibi."

"Doğru." Kıkırdıyor ve bardağı yere bırakmadan önce yudum daha almak için kendini zorluyor.

Tekiladan bir yudum daha alarak aklımın bir köşesinde uğuldayan soruyu sormak için cesaretimi çalışıyorum. "Peki ya Coop?" Stef'in bakışlarını kararlılıkla görmezden gelerek partiye dönüyorum. "Aşağı indi mi?"

"Tekilanın diğer nedeni de buydu."

Kaşlarım düşüyor, gözlerim hızla ona dönüyor. "Ne demek istiyorsun?"

Stef iç çekip sağını işaret etmeden önce dudaklarını büzüyor. Parmağını takip ederek Coop'un gri mayosunun içinde Marcie Gibbons'la birlikte üstsüz durduğu havuzun kenarına gidiyorum. Yedinci sınıfta annemle babamın başına gelenleri bütün okula ifşa eden sürtük. Başını çapkınca yana eğmiş, adamın göğsünü *muncıklarken* Coop öylece duruyor, yüzündeki sıkılmış ifadeyle katılmıyor ama geri de çekilmiyor.

Stef boğazını temizler. "Ona iyilik yapmak gibi olmasın ama içimden bir ses Mac'in bu işte parmağı olduğunu söylüyor. Bildiğiniz gibi, partilerimize hiç davet edilmez."

Oh, eminim. Bunun her yerinde Macallan yazıyor. Eminim tek yapması gereken onu kendi tarafına yönlendirmek ve o tarafa doğru giderken kışına bir şaplak atmaktı.

Orospu çocuğu.

İçimde aniden kabaran sahiplenme duygusunu bastırmaya çalışarak içkiyi tek seferde geri atıyorum. Sakin olmak buraya kadarmış. Tekila şişesini kaptığım gibi shot bardağını tekrar doldurup dudaklarıma götürüyorum. Küçük bir yudum alıyorum ve onlara doğru bakmaktan kendimi alamadığım için nefret ediyorum.

Coop bu sefer beni bekliyor.

Gözlerimiz kilitleniyor ve yavaşça kaşlarını kaldırarak bana bakıyor, uzun bir süre bakışlarımı tuttuktan sonra sanki tüm dikkatini Marcie'ye veriyormuş gibi ona dönüyor.

Şerefsiz beni kışkırtıyordu.

"Neydi o?" Stef merakla soruyor ve bakışlarımı şu anda kanımın kaynamasına neden olan sahneden uzaklaştırıyor.

"Bu." İçkimden bir yudum daha alıp derin bir nefes verdim. "Coop beni zorluyordu, bir tepki vermeye zorlamak için bana kendi ilacımdan tattırıyordu."

Stef duraksıyor. "Peki işe yarıyor mu?"

Marcie'nin Coop'a doğru bir adım attığını görünce gözlerimin tekrar aşağı kaymasına izin verdim. "Biliyor musun?" Boş bardağı dikkatle taşın üzerine bırakmadan önce kadehi geri fırlattım. "Sanırım öyle."

Yanımdan yavaşça geçip gitmeden önce Stef'in gözleriyle kısa bir süre karşılaştığımda gözlerindeki mizah açıkça görülüyor. Adımlarım ölçülü ve sakin, pervasız öfkeyle tamamen çelişiyor. Merdivenlerden tıpkı partiye inen her kaygısız kız gibi seke seke iniyor ve aşağıdan sağa dönüyorum. Ben onlara doğru yürürken Coop'un gözleri Marcie'nin omzunun üzerinden benimkilerle buluşuyor ve başını eğmeden önce yüzünde o kibirli sırıtışın belirdiğini görüyorum. Şu anda oyunumuzun bu raundunu kazanmış olması umurumda bile değil. Sadece içimdeki çalkantının bir şeye dökülmek istediğini biliyorum. Bu onun amacını kanıtlasa da kanıtlamasa da.

Onlara yaklaşırken duraksamıyorum ya da tereddüt etmiyorum. Hatta yanlarına gelirken Marcie'ye doğru dönüşümü bir balerine yakışır şekilde yaptım diyebilirim. Sonra bir elimi kaldırıp sekiz santimlik bedenime sığdırdığım tüm vasat gücümle omzunu itiyorum ve onu bir sıçramayla havuza yuvarlıyorum. I

Coop'un yanımda attığı o nadir, açık kahkahayı ve etrafımızdaki insanların şaşkınlık seslerini duyduğumda ona bakma isteğime karşı koyuyorum. Her nasılsa kaşlarımı kaldırıp pırananın yüzeye çıkmasını beklemeyi başarıyorum.

Yüzünden maskarası akan, kumral saçları dağılmış bir halde ortaya çıkıyor.

Yere bakıyorum ve tırnaklarımı kontrol eder gibi elimi kaldırıp adını mırıldanıyorum. "Marcie."

"Sen, sen-"

"Ben mi? Ben mi?" Sıkılmış bir ifadeyle ona bakarak alay ediyorum.

"Burada olmaman ," diye karşı çıkıyor öfkeyle. "Gideli çok oldu."

Havuzun yanına çömelip ona haince bir gülümseme veriyorum. "Partilerimize katılamayacağına dair koyduğum o küçük kural, ben şehirde olsam da olmasam da geçerli." Ayağa kalkıp elimi dikkatsizce havaya kaldırıyorum. "Ne zaman geri dönmeye karar vereceğimi asla bilemezsin." Hem ona hem de Coop'a bir saniye bile bakmadan arkamı dönüp omzumun üzerinden yüksek sesle sesleniyorum. "Şimdi siktir git buradan ve bana bir daha kendimi tekrar ettirme."

Merdivenlere doğru yürürken Coop'un gözlerinin sırtımda bir delik açtığını hissedebiliyorum ama cidden, siktir et onu. Oynamak istiyorsa, oynarız. Bir de bu partiye en iyi niyetlerle geldiğimi düşünürsek. Merdivenleri koşarak çıkıyorum, iniş sırasında sahip olduğum rahat havayı korumaya çalışıyorum ve yaptıklarımın dolaylı mideme yerleşen suçluluk duygusunu görmezden geliyorum. En tepeye ulaştığımda Stef'in gülümseyen yüzü beni karşılıyor ve gözlerimi devirmeme neden oluyor.

Yanıma geldiğimde dolu bir kadeh uzatıyor. "Sanırım Mac'e sadece o an için bile onu davet etmeye değdiğini söyleyeceğim."

"Oh, eminim yakalamıştır." Homurdanıyorum. "Sakın onu cesaretlendireyim deme."

Müzik bir saniye sonra kesiliyor ve ikimizin de bakışları, söz konusu adamın şimdi tek başına orta rafta durduğu havuza yöneliyor. Elinde kışından bir yerlerden çıkardığı bir megafon ve yüzünde buradaki herkesin yüreğine korku salması gereken keyifli bir ifade.

Olamaz.

"Her zaman şovmen." Stef yorgun bir şekilde iç geçirir.

Mac megafonu ağzına götürüyor. "Hoş geldiniz!" Kolunu iki yana açmış, yanan kanatlarını göstermek için bir o yana bir bu yana dönüyor

Beyaz mayosunun altına kadar inen sırtı boyunca uzanıyordu.

Cidden gözlerimi devirmeden edemiyorum.

Megafonu tekrar ağzına götürür ve rafın etrafında yavaşça yürümeye başlar. "Arkadaşlar! Yabancılar!" Yürüyüşü biraz yavaşlıyor ve çok uzakta olmayan havuzdaki kızıl saçlı bir kıza baktığını görüyorum. "Yakında arkadaş olacağız." Başını kaldırırken o günahkâr gülümsemesi parlıyor. "Bu genellikle şişme botları bırakıp düz, çıplak muşta nakavtlarına geçmeyi sevdiğimiz zaman. Ve bir dakika içinde oraya varacağız!" Bir an duraklıyor ve megafonu bırakıyor, tekrar ağzına götürmeden önce havuza kasıtlı olarak dalgın bir bakış atıyor. "Ama bugün, bugün, hepimizle anılarımı tazelemek için biraz zaman ayırmak istedim. Ben ve benimkilerin yıllar boyunca bu kasabada nasıl kraliyet ailesine yükseldiğimizi anımsayın. Tepelerin kralları ve kraliçeleri!" Gözleri sol rafa odaklanıyor ve ben de o tarafa bakıyorum, Kai'nin kucağında bir değil iki kızla oturduğunu ve yüzüne yayılmış bir sırıtiş olduğunu görüyorum. "Ve sonra oraya ulaşmak için yaptığımız tüm yasak şeyler hakkında konuşmak için biraz zaman ayırmak istedim çünkü onlar... lezzetliydi." Gülüyor, megafonu ağzından düşürüyor ve onu dudaklarına götürüp sessizce konuşmadan önce etrafta uçuşan tüm çılgın enerjiyi nasıl emdiğini görebiliyorum. "Ama bir ilah olmak varken neden sadece bir kraliyet mensubu olmakla yetinesin ki?" Sadece bu fikir bile mide bulandırıcıymış gibi başını sallıyor. "Ve bugün gerçekten eğlenmek için bir nedenimiz var, çünkü bu hafta Labirent'in açılışıyla..." Mikrofona kükremeden önce havayı bir gerilim ritmi dolduruyor. "Bu yıl lanet olası tanrılar olduk!"

Kalabalık çılgına dönerken dudaklarımdan kahkahalar dökülüyor, yaptığı şovun tadını çıkarıyorlar. Ve şu anda onun eğlencesine katılmamak imkânsız, çünkü o haklı. Bu bizim sefahatimizin zirvesi. Onca yıl dinsiz, tepelerin skandal çocukları olarak yaşadığımız onca şey sonunda verimli bir şeye dönüşüyordu.

Yanımda kıkırdarken Stef'in gözlerini yakalıyorum ve Mac tekrar konuşmaya başlıyor. "Ama bir şey daha var." Arkama dönüp baktığımda gözlerini bana dikmiş olduğunu görüyorum ve içimi bir beklenti kaplıyor. "Çoğunuz onu duymuşsunuzdur ama son birkaç yazdır aramızda bir çatlak var. Olimpos'umuzda eksik olan bir tanrıça." O baş belası gülümsemesi yayılıyor ve beni de eğlencesine katılmaya davet ediyor. "Ben de Eleanor Delacroix'nın eski günlerin hatırına bir giriş yapmak isteyebileceğini düşündüm."

Ne demek istediğini hemen anladım. Yıllar süren destansı partiler ve ortak pervasızlığımız, onun ne önerdiği konusunda hiçbir soru işareti bırakmıyor. Bu

aslında inanılmaz tatlı, Mac tarzında. Adrenalin ve heyecan bir sonraki saniyede damarlarıma doluyor ve hiçbir şeyi kaçırmıyorum.

Ona komplocu bir sırtış atıyorum, kadehimi geri fırlatıyorum ve "Jamie All Over "ın ilk elektrik akorları ayaklarımın altındaki hoparlörlerden yükselirken içeri dalıyorum.

OceanofPDF.com

Yirmi Dördüncü Bölüm

Bu özel gösteri için Mac'in ve benim en sevdiğimiz şarkı hep bu olmuştur.

Stef ve Kai bize deli diyorlardı. Hatta Stef bir noktada bunu yapmayı bırakmam için bana para ödemeyi bile teklif etmişti. Ama ne yazık ki, yıllar boyunca o kadar çok devam ettik ki, sonunda sıkıldılar ve bu noktaya kadar ölmediyse... muhtemelen iyi olduğunu düşündüler.

Mac'in odasındaki havuzun en derin kısmına en yakın pencereyi kaydırarak açıyorum ve kuru hava anında yüzüme çarpıyor. Ellerimi pencerenin pervazına dayamak için uzanıyorum, yukarı itiyorum ve bacağımı uzatıyorum. Ayaklarım sıcağa alışana kadar bir dakika boyunca cehennem gibi yanacağımı bildiğim için bir parmağımı kiremit tavana geçici olarak koyuyorum. Ama şarkı çalıyor, her nota içimi daha da heyecanla dolduruyor ve beni ileriye götürüyor. Dişlerimi sıkıp küçük bir sürtük olmamam gerektiğini hatırlatıyorum ve anlık sıcaklık ayarlamasına yardımcı olmak için bir ayağımdan diğerine dikkatlice zıplayarak kiremitin üzerine çıkıyorum. Bakışlarım havuzdaki Mac'i buluyor, bana açıkça gülüyor ve elimi kaldırıp hemen onu tersliyorum.

Bir elini bana doğru kaldırarak megafonu tekrar ağzına götürüyor. "Ve işte orada, bayanlar ve baylar." Havuzun en derin yerini işaret ediyor. "İniş alanını boşaltın, pislikler."

Mekândaki tüm gözler bana döndüğünde hemen zıplamayı bırakıyorum, çenemi aşağıdaki seviyeden görülebilecek kadar bir sırtışıla kaldırıyorum. Beni gördüklerinde çenelerinin hep birlikte düşmesi neredeyse komikti. Kalabalığı dolduran adamlar bile beni çatıda görünce gergin görünüyorlar.

Ve anlıyorum. Mac'i daha önce burada görmüştüm ve teknik olarak sadece bir seviye aşağı atlama olmasına rağmen kalp durdurucu bir manzaraydı. Yine de burayı bu kadar sorgulanabilir kılan çatı ile veranda arasındaki boşluktu. Havuzun doğru kısmına ulaşmak için kendinizi gerçekten fırlatmanız gerekiyordu. Ama gerçekten, onu bu kadar eğlenceli yapan da buydu. Ayrıca, havuzun kenarından keskin düşüşü görebildiğiniz açı ve yolla... beni becer ama Kaliforniya tepelerinden doğrudan temel atlamak üzereymişsin gibi hissettim.

Her yaptığımda saf, süper şarjlı bir adrenalin yüksekliği.

"Eleanor!" diye bağıyor altımdan talepkâr bir ses ve bakışlarım hemen Coop'u buluyor, atlamak zorunda kalacağım yolun tam üzerinde duruyor. "Sakın buna cüret etme!" diye homurdanıyor.

Ona meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum, örtümü omuzlarımdan sıyırıp iki parmağımın arasında tutuyorum. Bir süre duraksadıktan sonra, yüzümde lanet bir sırıtış beliriyor, sonra da örtüyü bırakıp hafif bir esintiyle ona doğru süzülmesini izliyorum.

Oynamak istedin, koca . Hadi .

Yüzünü dolduran karanlık öfkeyi izliyorum ve içimde titreşen heyecana verdiği sınırı sevdiğimi inkar etmeye bile çalışmıyorum.

Ellerini iki yanında kenetleyerek bana biraz daha bağırmak için ağzını açıyor. "Elean-"

"Sarışın!" Jace onun sözünü kesiyor ve ben onun rafın üzerinde durduğunu, başını bana doğru eğdiğini ve yüzünde gergin bir ifade olduğunu görüyorum. "Hadi, yaşlı adama kalp krizi geçirtme!"

Başımı sallıyorum ve bağırıyorum. "Ben iyi olacağım!"

Koro çalarken megafon yine havaya karışıyor. "Ne diyorsun, Els?" Gözlerim Mac'in kışkırtıcı bakışlarını buluyor. "Eski günlerin hatırına mı?"

Çatıdan koşar adımlarla üç adım atıp kendimi havaya fırlatmadan önce iki saniye kadar umursamaz bir gülümsemeyle cevap veriyorum. Neredeyse uçarken midem çılgınca dönüyor ve anlık düşüncelerle doluyorum. Açığı gerçekten doğru yapıp yapmadığımı ya da kendimi yeterince uzağa fırlatıp fırlatmadığımı merak ettiğim o an, aşağı inmeden hemen önce adrenalinimi bir miktar korkuyla yoğunlaştırıyor. Ayaklarım yeterince derinliğin hemen sağ tarafında suya çarptığında nefes alıyorum ve kalbim heyecan verici bir rahatlamayla sertçe çarpıyor.

Hava almak için yüzeye çıkma ya da verandaya geri dönme zahmetine bile girmiyorum, sadece suyun altında orta rafa doğru yüzüyorum. Mac'in zafer anımızı bekleyeceğini biliyordum. Sudan çıkıp beni bekleyen ellerini tereddüt etmeden tutuyorum ve kalabalık çığlıklar atarken beni rafa çekmesine izin veriyorum. Eğilip beni omzunun üzerinden atarken yüzünde bir gülümseme beliriyor, bir daire çiziyor ve megafonla bağırırken kalabalığa kıcımı gösteriyor.

"Eleanor Delacroix geri döndü!"

Beni tekrar yere bırakıp megafonu dikkatsizce havuza attıktan sonra yüzüme karşı şarkı söylemekten çok çığlık atmaya başladığında kahkahalar dudaklarımdan özgürce dökülüyor. Hemen teslim oluyorum, onunla birlikte şarkı söylüyorum ve her zaman yaptığımız gibi birlikte zıplamaya başlıyorum. Etrafımıza su sıçrarken o anın tadını doyasıya çıkarıyorum. Ellerimi havaya kaldırdım ve onun iddia ettiği gibi bir tanrıça olduğumu gösterdim. Yakalıyorum

Jace omzunun üzerinden ve yüzünü dolduran eğlenceli sırtışı gördükten sonra bıkkın bir ifadeyle başını bana doğru sallıyor. Ama ben ona sadece sırtıyorum ve kalçalarımı sallayarak bir daire çiziyorum, geri onun tekrar şezlonga çöktüğünü ve şapkasını tekrar yüzüne kaldırdığını görüyorum.

Görünüşe göre, Dawson hala benim bokum için çok yüksekti.

Şarkı sona ererken kendimi tutamayıp biraz kıkırdıyorum. Mac elini bana doğru kaldırıyor ve bir shot almamı işaret ediyor.

"Shot mı?"

"Kesinlikle." Başımı sallayarak ona kendini beğenmiş bir bakış attım. "Stef benim için iyi malları çıkardı."

Gözlerini deviriyor. "Tabii ki yaptı."

"Hemen döneceğim." Gülüyorum, dönüyorum ve tekrar suya dalıyorum.

Bu sefer havuzun bir kısmının üzerinden havada uçmadığımı düşünürsek, havuz boyunca geri yüzmem bir dakika sürüyor ve katılımcılar tarafından bana atılan birkaç takdir dolu bakışı fark ediyorum. Yine de verandaya geri dönerken onları görmezden geliyorum, daha fazla kıskançlık dramasıyla uğraşmak istemiyorum ve açıkçası onları hiç istemiyorum. Havuzun kenarına geldiğimde, onu tutup yukarı itiyorum ve ayağa kalkmadan önce popomu grenli zemine kaydırıyorum. İki elimi de yukarı kaldırarak saçlarımdaki suyu sıkmaya başlıyorum ki, dirseğimin etrafını siper gibi saran bir kavrama sert bir çekiş yapıyor ve beni tutan aynı el olmasaydı neredeyse tökezlememe neden olacaktı.

Başımı çevirip Coop'la göz göze geliyorum ve orada gördüğüm güçlkle kontrol altına alınmış öfke karşısında nefesim kesiliyor. O gece ormanı gözleri gölgelerden başka bir şey olmadan beni delip geçiyor.

"Ne?" Şak diye söyledim.

Gerçekten hiç öğrenmiyorsun, değil mi El?

Esprili olmayan bir sesle alay ediyor ve ben ayaklarımı yere basmadan önce beni DJ'in kurulduğu alt avluya doğru birkaç adım attırıyor.

"Ne yapıyorsun?"

Dönüp bana bakıyor. "Anını yaşamana izin verdim Prenses," diye gürlüyor, sesi intikam vaadiyle dolu. "Şimdi ben de benimkini alıyorum."

"Um, evet, hayır teşekkürler." Sinirlerim gerilirken zayıf bir kahkaha atmaya başlıyorum.

Kolumu neredeyse morartacak kadar sıkıyor. "Ya benimle gelirsin Eleanor..." Başını benimkine yaklaştırıyor ve alçak sesle devam ediyor

ses. "Yoksa o güzel kışına burada Tanrı'nın ve herkesin önünde öyle bir şaplak atarım ki bir ay boyunca oturamazsın."

Şok içinde ağzım açık kaldı ve mırıldanmadan önce bir saniye ona baktım. "Yapmazsın."

"Sadece dene beni." Alaycı bir şekilde sırtıyor. "Şu anda beni biraz daha zorla *lütfen*, çünkü bir yanım sırf kime ait olduğunu bilsinler diye bunu yapmak istiyor."

Sözleriyle gözlerim açılıyor, kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve o da benim bir anlık dalgınlığımdan faydalıyor. Beni DJ'in yanından sürükleyerek evin cam arka kapısından geçiriyor. Her iki tarafa da bakmak için duraklamadan önce havuz odasından geçip koridora doğru devam ederken sürdürdüğü sıkı tutuş sayesinde vücudunda ve benimkinde titreşen gerilimi hissedebiliyorum. Rastgele bir kapıyı açıp beni şarap mahzenine çekmeden önce birkaç adım daha yürüyor. Eli aniden kolumu bırakıyor ve kapıyı arkamızdan çarparken beni birkaç adım tökezletiyor.

Onun beni tartaklamasına karşı içimdeki öfke alevlendi ve arkamı döndüğümde onunla boy ölçüşecek kadar güçlendi. "Senin derdin ne Coop?"

Eli hâlâ kapıya dayalı, başı eğik ve sessizce konuşmadan önce birkaç derin nefesle omuzlarının yükselip alçalmasını izliyorum. "Benim sorunum mu?" Yavaşça dönüyor, gözleri ayak parmaklarıma inmeden önce benimkilerle buluşuyor ve yavaşça vücuduma doğru ilerliyor. "Benim sorunum, Eleanor, sensin."

Gözlerimiz kilitleniyor ve ben alay etmeden hemen önce gerçek bir kavganın eşiğine geldiğimizi hissedebiliyorum. "Bu kolayca düzeltilebilir." Onu tam o uçurumun kenarına fırlatıyorum.

Bir süre sonra bana doğru o kadar hızlı yürümeye başlıyor ki içimden gelen geri çekilme tepkisine engel olamıyorum, adımları aramızdaki boşluğu tüketirken tökezleyerek geri çekiliyorum, ta ki sırtım yerden tavana kadar uzanan şarap raflarından birine çarpına kadar ve durmak zorunda kalıyorum. Gözleri beni olduğum yere mıhlıyor, ikimizin de göğsü kabarıyor ve sandal ağacı kokusu kaçamadığım lanet bir sarmaşık gibi etrafımı sarıyor.

"Bu pervasızlık değildi Eleanor, bu aptallıktı," diye tükürdü, yüzü benimkine daha da yaklaşarak. "Ve sen hayatın boyunca böyle aptalca davranamazsın."

Ben karşılık vermeden önce havayı bir saniyeliğine gergin bir sessizlik dolduruyor. "Dürüst olalım." Gözlerimi onunkilere dikeyim. "Atladığım için kızgın değilsin."

Havuzun içine biraz çatı. Kızgınsın çünkü artık benim üzerimde hiçbir kontrolün yok." Dudaklarım sırtarak yukarı doğru seğiriyor. "Ve gördüğün gibi, benim lanet olası bir tanrı olduğumu fark etmeden bir prensese aşık oldun. Yani gerçeği umursamaman benim suçum değil."

"Çok aptalca." Her türlü sertlikte alçak bir sesle gülüyor. "Her ne kadar yüzleşmek istemesen de yenilmez değilsin." O gece ormanı gözleri, zar zor kontrol altına alınmış bir duygu evreniyle adeta alev alev yanıyor. "Tek yapman gereken ayağının kayması, yanlış bir adım, ters gidebilecek milyonlarca küçük şey ve sen *gitmiş* olurdun."

"Oh, senin gibi mi?" Dikkatsizce atıyorum, öfkem üzerine benzin gibi çöküp alevleri beslediği için hemen pişman oluyorum. "Bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin ver Cooper. Beni Kosta Rika'daki o sahilde terk ettiğinde hayatımı nasıl yaşayacağım konusunda söz sahibi olma hakkından vazgeçtin."

Başını biraz geriye çekiyor, burun delikleri açılıyor ve gözleri yüzümü taradıktan sonra tekrar benimkine dönüyor. "Yalancı."

"Affedersiniz?"

Gözlerini bana dikti. "Madem benim söz sahibi olmamı istemiyordun, neden boşanmak istemedin?"

Başımı ona doğru eğiyorum ve sorusunun kendi hikâyemde ne kadar çok delik açtığını örtbas etmeye çalışan bir tavır takınıyorum. "Bunun için gerçekten zamanım olmadı."

"Daha fazla yalan." Başını tekrar boşluğuma bırakırken dudakları seğiriyor. "Eğer umursamıyorsan, Eleanor. Neden beni buraya getirdin?"

Talebinin tüm ağırlığı beni zorluyor, gözlerindeki kararlı bakış bu sefer öylece çekip gitmeyeceğini anlamamı sağlıyor. Ve boğazımdaki ani kuruluşu hafifletmek için yutkunmamı sağlıyor.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum dalgınca, bakışlarını kırıp gözlerimi yana çeviriyorum ve bir kaçış yolu arıyorum.

"Benden gerçekten bu nefret ediyorsan, neden beni geride bırakmıyorsun?" "Bilmiyorum."

"Madem umut yok, neden hepimizi bu duruma soktun?" "Bilmiyorum!"

"Eğer ben gerçekten Şeytan isem, neden hala umursuyorsun?" "Ben-"

"Evet ," diyerek sözümü kesiyor ve uzanıp iki yanımdaki şarap raflarını tutarak beni içine hapsederken paniğe kapılmama neden oluyor. "Hâlâ umursuyorsun." Aradan bir süre geçiyor ve ona bakmaktan başka yapacak bir şeyim kalmıyor, bakışlarım gözlerine kilitlenmeden önce o gergin alnına gidiyor. "Affedilemez olsam bile, beni hala seviyorsun."

Sözleri, yeniden ortaya çıktığından beri umutsuzca yamamaya çalıştığım içimdeki bir şeyi çatlatıyor ve dudağımı ısırarak nefes alma dürtüsüyle savaşıyorum. Göğsüm o kadar ağır ki sanki odadaki tüm yerçekimi ona baskı yapıyormuş gibi hissediyorum.

"Beni hâlâ seviyorsun," diye tekrarlıyor, gözleri benimkilerden gerçeği talep ediyor ve ben onu engellemeye çalışarak başımı sallıyorum. "*Beni* hâlâ seviyorsun."

Kendimin çözüldüğünü, onu kendi elimle ittiğim o uçurumdan aşağı yuvarlandığımı hissedebiliyorum.

"Hala seviyorsun-" "Seni sevmek beni mahvetti!"

"Peki sen bana ne yaptığını sanıyorsun?!"

Bağırışlarımız havada yankılanıyor, acı gerçek ve öfkeli nefeslerimiz kulaklarımı doldurana kadar kelimeler üst üste biniyor.

Bir eliyle başımın yanındaki rafı bırakıyor ve parmaklarını boynumdaki en sevdiği yere getiriyor. "Belki de şu anda kırılmış durumdayız." Parmaklarını boynumda çılgınca atan nabzımın üzerinde gezdirirken sesi tehlikeli bir şekilde yumuşak çıkıyor, bir an için hayat veren noktaya bakarken kaşları düşüyor. "Ama *sana* bir şey söylememe izin ver Prenses." Parmakları boğazımı zar zor bir okşamayla sarıyor, dokunuşu çok dikkatli ve hafif ve bunun için daha da güçlü. Onun ne kadar büyük olduğunu dayanılmaz bir şekilde fark etmemi sağlıyor. Tüm o sıcak zeytin teninin altında ne kadar gücü kontrol altında tuttuğunu.

Karnım çılgınca dönerken ve göremeyeceğini umduğum bir coşku bedenimde ağırlı bir keskinlikle çarpmaya başlarken gözlerini benimkilere geri getiriyor. "Belki de bir dahaki sefere hayatını riske atmaya karar verdiğinde, eğer sana bir şey olursa... seni doğruca takip edeceğimi hesaba katmalısın." O gülünç dolgun dudaklar mizahsızca sırtıyor. "Ve evet, bu kelimelerin sana ne yaptığını biliyorum." Başını benimkine o kadar yaklaştırıyor ki aramızda sadece bir santim kalıyor ve gözlerimiz birbirimizinkiler arasında gidip geliyor. "Ama o kalın kafana seni her zaman seveceğimi sokmak için gereken buysa." Parmakları en ufak bir ipucunu sıkılaştırıyor. "Öyle olsun."

Bir nefes çekiyorum, içimde onun talebine cevap veren ve dudaklarımdan çıkan her sessiz kelimeyi vurgulayan karanlık arzuyu bastırmaya çalışıyorum. "Geri çekil lan."

Gözlerini benimkilere dikeyor, ihanet eden nabzım onun dokunuşuyla tñylenirken saklamaya çalıştığım şeyi arıyor. "Hayır."

"Geri çekil," diye çıkışıyorum, bir kolumu kaldırıp elini boynumdan çekiyorum.

Tepkisi anında oldu, hemen bana doğru adım attı ve vücudunun ağırlığını kullanarak beni rafa sıkıştırdı. Kalbim gñmbür gñmbür atıyor ve çıplak teninin tenime değmesinin şokuyla nefesim kesiliyor. Sesle birlikte gözlerini göğsüme indiriyor ve ben de kıpırdamadan durup kalbimi ve hızlı nefes alışımı sakinleştirmeye çalışıyorum. Ama göğsümün inip kalkışını izlerken gözleri memnuniyetle doluyor ve bakışlarını tekrar benimkilere çevirdiğinde derinliklerinde dönen zaferi görebiliyorum.

Dudakları hayalet gibi yukarı kalktı. "Beni istiyorsun amına koyayım." "Hayır, istemiyorum," diye alay ediyorum.

"Her görebiliyorum." "Ben görmüyorum!"

"Vücudun neredeyse bana yalvarıyor." Sesi kabalaşıp içime işlediğini hissedebildiğim bir ihtiyaçla dolmadan önce inanmayan bir huff bırakıyor onu. "Bahse girerim şu anda tek düşünebildiğin, ben bu korkunç hissi ikimizden de sikerken sikimin içinde olmasının ne kadar iyi hissettireceğı."

"Sen delisin." Yüzüne gülüyorum, ses benim bile inanamayacağım kadar zorlama ve bu beni ellerimi yukarı kaldırmaya itiyor. Ellerimi göğsüne bastırıp çaresizce kaçmaya çalışırken hırçın bir sesle devam ediyorum. "İstedığım son şey sensin."

Uzanıp bileğimi tutuyor, ellerimden birini hızla başımın üstündeki rafa sabitliyor ve bir sonraki anda diğey elinin mayomun altından içeri girdiğini hissettiğimde nefesim kesiliyor. Parmakları tereddüt etmeden sıırılsıklam olmuş amımın içinden kayıyor ve kabaca içime sokmadan önce kıvrımlarımı iyice açıyor. Ve tüm vücudum geriliyor, amım parmaklarının etrafında şiddetle kenetlenirken tamamen kilitleniyor.

Başını benimkinin yanına düşürüyor ve kulağıma karşı sessiz, kibirli bir kakhaha atıyor. "Bundan emin misin, Prenses?" Parmaklarını çekip başparmağını klitorisimin etrafında döndürdükten sonra iki parmağını daha derinlerime pompalıyor.

Daha önce. "Çünkü benim durduğum yerden... sen," Pump. "Lanet olsun." Pompa. "Damlıyor." Pompa. "Benim için."

Geri çekilip kaşlarını bana doğru kaldırıyor, o gece ormanı gözlerinde gölge ve ihtiyaçtan başka bir şey yok. "Yoksa bir süre daha bu küçük oyunu oynamaya devam etmek mi istersin?" Omuzlarından umursamaz bir omuz silkme iniyor ve parmaklarının içimde kıvrıldığı yere kadar hissediyorum. "Her iki şekilde de iyiyim."

Tüm kontrolümü kaybettiğimde gözlerim yüzünde geziniyor, her bir parçam içimdeki parmaklarının hissine odaklanıyor. Ağrıyan zonklama orada oluyor. Daha fazlası için duyduğum acı verici arzu. Klitorisime tekrar bastırıyor, vücudumun yumuşak bir titreme vermesine neden oluyor ve benden sessiz bir inilti kaçtığında, ikimiz de bu savaşı bitirmenin tek bir yolu olduğunu biliyoruz.

Bir sonraki anda dudakları benimkilere çarpıyor ve gözlerim kapanırken yıldızlarımızın parlak bir coşkuyla çarpıştığını görebiliyorum. İkimizi de içine çeken bir kara delik yaratıyor, içimdeki inkar edilemez ihtiyaca teslim olurken çekiciliğiyle savaşmak imkansız bir şey.

Öpüşmemiz çiğ bir şey, dişlerin çarpışması ve dillerin tatmin edecek kadar derine inememesi ama yine de denemesi. Bileğimdeki tutuşu gevşiyor ve elimi onunkinin içine bırakıyorum, parmaklarımız birbirine dolanarak sıkıca kavıyor. Parmaklarını içimde iyice açıyor ve ben öpüşürken nefes nefese kalıyorum, o da tatmin olmuş bir şekilde inliyor ve başparmağını tekrar klitorisime götürüyor. Hassas yumruyu sıkıştırmadan önce birkaç kez çevrelediğini ve alt dudağını ısırırken kalçalarımın ona karşı sarsılmasına neden olduğunu hissediyorum.

Hemen ardından elini mayomdan çekip kenarından tutuyor ve kabaca kalçamın üzerinden aşağı doğru itmeye başlıyor. Ben de elimi onunkinden çekerek yapışan kumaşı tenimden zorla itmesine yardım ediyorum. Şu anda ona daha fazla ihtiyaç duymak dayanılmaz derecede acı verici. Görevi bana bırakıyor ve hemen üstümün arkasındaki ipleri yakalıyor, altım kalçalarımın düşerken aynı anda üstüm de yere düşene kadar onları yırtıyor. Onları yana doğru tekmelemek için hareket ediyorum ve o arkasına yaslanıyor, gözleri çıplak bedenimi tarıyor ve mahrem bölgelerimde oyalanmak için duruyor. Bakışları altında meme uçlarım titriyor ve bakışlarını tekrar benimkilere çevirdiğinde yüzünde kibirli bir gülümseme belirliyor. Kendini beğenmiş memnuniyeti o kadar hissediliyor ki, ona tokat atmak istiyorum.

Ben de öyle yapıyorum.

Elimi kaldırıyorum ve dikkatsizce yüzüne vuruyorum. Cezalandırıcı bir güçle değil ama onu biraz kontrol etmeye yetecek kadar. Ona uysal bir bedenle oynamadığını hatırlatmak için.

Başı yana savruluyor ve yüzündeki şaşkınlığı izliyorum, bakışlarını tekrar benimkine çevirmeden önce yanakları biraz kızarıyor. Gözlerimiz kilitlenirken onun bakışlarında karanlık bir sıcaklık parlıyor ve muhtemelen o başını eğmeden hemen önce benimkiler de parlıyor ve birbirimizi tekrar yemeye başlıyoruz. Ellerim mayosunun ön tarafına gidip, kumaşı kalçalarının üzerinden itebileceğim kadar gevşediklerini hissedene kadar oradaki ipleri çılgınca sarsarken hakimiyet için savaşıyoruz. O muhteşem siki karnıma doğru kaya gibi sert bir şekilde fırlarken takım elbisesinin yere düştüğünü duyuyorum. Ağzımı onunkinden ayırıp bakışlarımı ona çeviriyorum ve parmaklarımı sıkıca sarmak için bir elimi kaldırıyorum.

Parmaklarımın altındaki kan cehennemi tepki olarak titreşiyor ve ona bir vuruş yapmaya başlıyorum ama o geri adım atıyor. "Nuh-uh." Dudakları seğiriyor. "Daha sonra oynamak için zamanımız olacak." Aşağı uzanıp dizlerimin arkasından tutuyor ve beni kaldırırken kollarımı boynuna dolamakta tereddüt etmiyorum. "Ama senin içinde olmak için bir yıl bekledim ve şu anda istediğim tek dokunuş bacaklarının arasındaki o lanet cennetin beni boğması."

Bacaklarımı kalçalarına doluyorum ve hatasız bir isabetle girişimi dürttüğünü hissediyorum, bir saniye bile tereddüt etmeden içime girmeye başladığında alnı benimkine doğru düşüyor. Gözleri kapanıyor, dişlerinin arasından hava tıslıyor ve onun beni tekrar gerdiğini hissettiğimde dudaklarımdan gelen küçük soluklarla birlikte emiyorum. Şimdiden serbest kalmanın sınırlarını zorlayan ve amım tam olarak istediği şeyi yaparken tırnaklarımı omuzlarına geçirmeme neden olan o muhteşem acı kenarlı zevk. Onu açgözlülükle itiyor ve kendini kabzasına kadar oturtuyor, ta ki bu kadar dolu olma hissiyle zar zor nefes alabilene kadar. İçimde onun dokunmadığı hiçbir yer kalmadı.

Bir an sonra gözleri açılıyor ve ikimiz de dururken benimkilere kilitleniyor. Ve aramızdaki değişimin o zaman gerçekleştiğini hissedebiliyorum. Onunla yeniden bir olmanın getirdiği yakınlığın değerli ıstırabı beni parça parça koparıyor, ta ki elimde olmadan gözlerimi sımsıkı kapayana kadar.

Bir elini beni arkamdan tutmak için hareket ettiriyor ve bir sonraki an başparmağının yanağıma nazık bir saygıyla dokunduğunu hissediyorum. "Konuş benimle, Prenses." Sığ bir şekilde itiyor ve nefesimin kesilmesine neden oluyor. "Bizim dilimizi konuş."

Yüzüm allak bullak oluyor, gözlerim inanılmaz derecede . "Senden nefret ediyorum," diye boğuluyorum.

Klitorisime sürtünüyor ve yumuşak bir fısıltıyla cevap veriyor. "Seni çok seviyorum."

Tırnaklarımı daha da sert bir şekilde derisine batırıyorum, canının yanması bilecek kadar derine. "Beni kırdın."

Başparmağı yine yanağımı okşuyor. "Ve bunun için kendimden her zaman nefret edeceğim."

Gözlerimi açıyorum ve onun acı dolu karşılaşıyorum. "Beni terk ettin," diye suçluyorum sessizce. Parmakları kıcıma saplanıyor. "Ben seni buldum."

"Çok geç."

Onu uzak tutmak için her şeyi yaparım.

Diğer elini kıcıma atıp parmaklarını her iki yanağıma geçirirken, geri çekilip içime girdiğinde, sahip olduğu şeyin gözlerinde canlandığını ve neredeyse onları kararttığını görüyorum. Ağzı benimkinin üzerine geliyor, alt dudağımla çekiştiriyor ve dişlerinin arasında cezalandırıcısına sürüklüyor. Morartıcı bir iz bırakacağını bildiğim kadar sert. Ve bir sonraki hamlesi o kadar güçlü ki nefes nefese bir çığlık atarken neredeyse gözlerim fırlayacak. Yanağını yanağımın üzerinde kaydırıp dudaklarını kulağıma yaklaştırırken daha önce hiç bu kadar yakından istila edilmediğimden eminim.

"Gerekirse kuzenimle seviş," diye tersliyor, klitorisime sürtünüyor. "Beni cezalandırmak için. Bana ödetmek için." Tekrar derine itmeden önce geri çekiliyor. "Buna izin vereceğim çünkü bu acıyı hak ettiğimi biliyorum." Parmakları kıcıma biraz daha sert giriyor. "Bu yüzden bana ne ceza verirsen ver kabul edeceğim. Hatamın bedelini ödeyeceğim," diye fısıldıyor kabaca, burnunu yanağımda gezdiriyor ve bir elini uzatıp sol elimi omzundan tutuyor. "Ama sen benimsin Eleanor *Monroe*." Gözleri benimkilerle kilitleniyor, geri çekilip elimi yukarı kaldırırken bakışlarımı talep ediyor ve yüzük parmağımla ağzına alıyor. Dilini parmağımın etrafında döndürüyor ve parmağımla dişlerinin arasından geçirip serbest bırakmadan önce amımın onun etrafında kasılmasına neden oluyor. "Bundan eminim."

Sözleri karşısında gözlerim diken diken oluyor ve başka tarafa bakıyorum, bir yanıma hala ondan nefret ediyor olsa da... diğer yanıma onun da haklı olduğunu biliyor. Ondan asla geri alamadığım kalbimin bir parçası hâlâ onda. Yağmurun ıslattığı o günde onunla birlikte ilk kez çamura düştüğümde ona verdiğim.

Parmaklarımızı birbirine doluyor, yanağıma getiriyor ve başımı geriye itiyor, sonra alnını benimkine değdiriyor ve yavaş bir tempo tutturuyor. "Her inlemen, ağlaman, gülmen ve çığlığın." Dudakları yumuşak bir öpücükle benimkine düşüyor. "Teninin her santimi ve lanet olası ciğerlerindeki hava bana ait." Boğazımın sıkışmaya başladığını hissediyorum ve sözlerinin içimde parçaladığı her şeyi yutmaya çalışıyorum. "Nedenini bilmek ister misin?" Onun kırılacak kadar sevgi dolu bakışlarını kırmak için kendimi zorluyorum. "Çünkü sensiz benim için hiç kimse, hiçbir dünya, hiçbir evren yok." Nefesi dudaklarımda kekeliyor. "Sensiz *kayboldum*, Eleanor." İlk gözyaşı yanağıma düşüyor ve başparmağı onu fırçalamak için çoktan orada bekliyor. "Bana sonsuza kadar sahipsin. Sensiz ne geçmiş, ne şimdi, ne de gelecek var. Sen tek başına benim büyüleyici deliliğimsin. Benim için tek sonsuzluk." Boğuluyor. "Tüm varlığım tek bir varlıkta."

Sözlerini bitirdiğinde gözyaşlarım özgürce yanaklarıma dökülüyor. Kalbim, söylediği sözlerle kadar çok parçaya ayrılıyor ki, onları söylediği havayı kirletiyor. Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım. İyi olduğumuz şeyi. Kolumu ona daha sıkı sararak onu daha da yakınımaya çekiyorum ve kalçalarımı döndürüyorum. Ona en iyi konuştuğumuz şekilde cevap veriyorum. Dudaklarını tekrar benimkilere değdirmeden önce dudaklarından sert bir kahkaha çıkıyor ve beni talepkar bir şekilde öpüyor, içimdeki hızı artırırken asla bırakmıyor.

Daha önceki gibi cezalandırıcı değil, ama ona binen sahiplik, benim cevap veren azarlamamla birlikte her itişte açık. Her hareketimiz, birbirimizi zorlamayı sevdiğimiz o çizgide ilerliyor. Her okşayış nazik bir dokunuşun ötesinde. Parmakları masaj yapmadan önce saçlarımdan çektiği, canımı yakacak kadar sert olan o çekiş. Omzunu ısırışım, o noktayı usulca öpmeden önce günlerce iz bırakacağından eminim. Bu, hatırlanan acıyla bezenmiş cinsel bir saygının somutlaşmış hali. Acı hâlâ orada ama bu kırık ihtiyaç anında biraz azaldı.

Çok geçmeden ikimizin de birbirimizin çekim alanına girmeye başladığımızı hissediyorum. Teni benimkine karşı yanıyor, o yumuşak itişler burada ve orada istikrarlı hızını kaybediyor. Ve sahiplendiği tenin her santimi aşırı duyarlı hale geliyor, amım onun etrafında tekrar tekrar kasılırken dokunuşu altında ağrıyor ve ihtiyaç duyuyor. Sanki bedenim bir daha asla onun kaybına uğramamak için umutsuzca ona sonsuza dek tutunmaya çalışıyor. Sonunu benden önce buluyor, hareketsiz kalmadan önce sert ve derin bir şekilde itiyor, ben o kenarda dengede dururken horoz içimde sarsılıyor.

Ama Coop beni herkesten daha iyi tanıyor. Neyi sevdiğimi asla itiraf etmeyeceğimi bilir.

Böylece başını boynumla omzum arasındaki kıvrıma indiriyor, derimi derinlemesine emiyor ve dişlerinin arasında sürüklüyor.

Evrenim sıkıştıkça beni harekete geçiriyor, bir çığlıkla coşkuyla dışa doğru parçalanmadan önce aniden içime girme hissine odaklanıyor.

Ve o çığlığın sonunda nefesim kesiliyor, itiraf içimde çalkalanıyor. "Seni özledim." Ona bir kez olsun aradığını söyledim.

OceanofPDF.com

Yirmi Beşinci Bölüm

Coop

Bir Yıl Önce

Cahuita'daki evimize döndüğümde kesiğim cehennem gibi ağrıyor olacak. Bu sabah erken saatlerde hastaneden çıktığımda doktorlar seyahat etmek için çok erken olduğu konusunda beni uyarmışlardı ama ben de onlara cehenneme kadar yolları olduğunu söylemiştim. Hepsinin canı cehenneme, kızıma geri dönüyordum. Bugün. Hemen şimdi, onun sesini duyamama endişesi beni canlı canlı yemeden önce.

Ve sonraki yirmi dört saati onun çıplak bedenini kendime bastırarak geçiriyordum. Henüz bu konuda bir şey yapamasam bile.

Siktir et onları, yine de deneyebilirim.

İhtiyacım olan tek ağrı kesici oydu.

Elimde sırt çantamla evimizin kırmızı kapısını iterek açıyorum ve ona sesleniyorum. "Prenses?"

Ama ayağım yere bile basmıyor, sadece adımımın ortasında havada duraklıyor, çünkü biliyorum.

Kapı açılır açılmaz burada bir şeylerin korkunç derecede yanlış gittiğini anlıyorum. Daha kitaplarımın yerlere saçıldığını ve yırtıldığını görmeden anlıyorum. Eve daha adımımı atmadan ve havadaki tekila kokusunu almadan önce. Kalbim lanet olası göğsümden sökölüp yatağımızda kelimelerimizin üzerinde duran yüzüğünün yanında duran parçalanmış bir kas yığınının başka bir şey olmadan önce.

Bunu hemen anlıyorum çünkü bana uzanan hiçbir şey yok. Beni çeken. Kafamdaki felaketi yatıştırmak için varlığının tenime değen canlı bir fırçası yok.

O burada
değil. Gitmiş.

Hala iyileşmekte olan yaramın keskin acısını görmezden gelerek evimizin ortasında durana kadar ilerliyorum. Gözlerim etrafı tarıyor

Bir felaket sahnesinden diğetine geçerken, önümdeki kâbus nefesim kesiliyordu.

Nasıl?

Vücudum titremeye başlarken gözlerimi kapatıp gördüklerimi bastırmaya çalışıyorum. Tüm bunların uyuşturucunun neden olduğu bir kabus olmasını, hala hastanede sıkışmış bir şekilde uyanmayı istiyorum. Ya da daha iyisi, onun kollarında uyanmak. Kahretsin... Tanrım, hiçbir şey için yalvarmadım ama bunu bir kabusa çevirmek için ne istersen veririm. Onu bana geri getirmek için. Onu bana geri getirmen için.

onu bir kez daha görmeme izin ver.

Ancak gözlerimi açtığımda, evimizin her köşesinden bana haykıran trajik kalp kırıklığı, bu acının gerçek olduğunu açıkça ortaya koyuyor.

Ama nasıl oldu? Bu nasıl oldu? Beni bekliyor olması gerekiyordu.

Sakladığım şeyi anlamış olması gerektiğinin aniden farkına varmamla dehşet boğazıma kadar tırmanıyor ve hemen ardından beni asla affetmeyeceği şüphesiyle dehşete kapılıyorum. Ona ailelerimiz hakkındaki gerçeği söylemediğim için beni asla affetmeyecek.

Hayır. Bu mümkün değil. Bunun mümkün olmasına izin vermezdim. Beni affetmeliydi. Kafamdaki bitmek bilmeyen soruların cevabını kaybedemezdim. Ruhu benimkiyle bu kadar mükemmel uyum sağlayan tek kişiyi kaybedemezdim. Monoton dünyama renk getiren o kıvılcımı. Bu bizim hikâyemiz olamazdı. Yan yana yaşadığımız onca şeyden sonra, o fark etmemiş, hepsini hatırlamamış olsa bile.

Düşüncelerim kafamın içinde pinpon topu gibi zıplıyor ve tek bildiğim onunla konuşmak zorunda olduğum. Açıklamak zorundayım, anlamasını sağlamak için.

Sırt çantamı bırakıp fermuarı çılgınca açıyorum ve havaalanından aldığım yeni kullan-at telefonu bulmak için içini karıştırıyorum. Elim telefonun etrafına dolanıyor ve telefonu kırarcasına açıyorum, numarasını tuşlarken ne kadar sıkı tuttuğumdan neredeyse kıracaktım.

Telefonu kulağıma götürerek zil sesinin başlamasını bekliyorum ama asla başlamıyor.

Diğere uçtan sadece sıkıcı bir vızıltı geliyor.

Onu tekrar aramadan önce aramayı hızla sonlandırırken tüm vücudum kilitleniyor. Bu sesi daha önce nerede duyduğumu bulmaya çalışıyorum. Biri servis dışı kaldığında duyduğun normal seslerden değil ama ben o kadar

Panikledim, doğru düzgün düşünemiyorum. Onsuz bir gece daha geçirme düşüncesi beni dehşete düşürüyor.

Ama aynı ses telefondan ikinci kez geliyor. Ve üçüncü kez. Ne oluyor lan? Numarasını mı değiştirdi?

Hayır. Numarasını değiştirdiyse bu hiç mantıklı değil...

O zaman aklıma geldi. Bu sesi daha önce nerede duyduğumu.

Bu, Bainbridge'deki bazı casus yazılım programlarının bir aramayı engellemeye ya da yönlendirmeye çalışırken çıkardığı sestir.

Karmakarışık düşüncelerim bir odak noktası bulmaya başladığında, her şeyden çok sevdiğim kızın yıkımının yanında yatan parçalanmış kalbimin her yavaş pompasını hissedebiliyorum.

Telefonumu kırmıştı.

Eleanor'u hiç aramamıştı ve telefonumu kırmıştı.

Hastane yatağında yattığım ve Jace'in bunu nasıl başardığına dair yorumuyla patladığı o şüphe anı zihnime geri dönüyor.

İmkânı yoktu. Alec üç bin metre öteden lanet bir soda şişesinin kapağını bile vurabilirdi. Bainbridge'de muhtemelen benden daha iyi olan birkaç kişiden biriydi. Telefonu düşürüp kırmasına imkan yoktu.

Ve bir şekilde, o lanet olası truva atı programını kızın telefonuna yüklemişti.

Onu terk ettiğimi düşünmüş olmalı.

Yerdeki kitaplara bakıyorum, *Uğultulu Tepeler*'den bir sayfa gözüme çarpmadan ve boğazımdan ilkel bir çığlık kopmadan önce bir an için dehşet verici farkındalıkla yavaşça göz kırpiyorum. Aşağı uzanıyorum, yatağı ters çeviriyorum ve kelimelerimizi ve yüzüğünü uçuruyorum. Karnımda gerildiğini ve yırtıldığını hissettiğim dikişleri umursamadan. Dikişlerin verdiği acı, vücudumun her santimetresinde hissettiğim mutlak ıstırabın yanında hiçbir şey. Aldığım her nefeste daha derinden parçalanan bir acı.

Onu terk ettiğimi düşündü. Ve bu onu daha önce hiçbir şeyin yapmadığını bildiğim bir şekilde kıracaktı. Çünkü herkesten önce benim onu güvende tutmam, üstünde tutmam, korumam gerekiyordu. Çamurda ve yağmurda ona yemin etmişim ve sonra benimle evlendiğinde tekrar yemin etmişim. Onunla güzel, hiç bitmeyen bir sonsuzluk hayal ettiğimde. Sadece onunla.

Ve onu hayal kırıklığına uğrattım.

Çılgılığım hıçkırığa dönüşmeye çalışırken dizlerimin üzerine çöküyorum, çocukluğumdan beri hatırlayabildiğim ilk kez gözyaşlarım yanaklarıma düşerken dişlerimi sıkıyorum. Ağlamamı bastırmak için kendimi burnumdan derin nefesler almaya zorluyorum. Beni yiyip bitiren acıyı bastırmak ve *düşünmek* için oksijeni kullanıyorum.

Burada cevapları elinde tutan tek bir kişi vardı.

Ve umarım yaptıklarına vereceği cevap yeterli olur. Çünkü eğer değilse, onu benden hayati bir sebep olmadan almışsa... Onu bitirirdim. Bilinmeyen bir nedenden ötürü onun için bir tehdit haline gelirse, zerre kadar pişmanlık duymadan ciğerlerindeki oksijeni çekip alırdım. Tıpkı Jace söz konusu olduğunda en ufak bir suçluluk duygusu duymadan ona aşık olduğum gibi. Onun hâlâ kalbine yakın tuttuğu çocukluk anısı olduğunu bilsem bile. O kız ki bir şekilde onun için planlanmış.

Ama bunun bir önemi yoktu, olması gerektiği gibi değildi.

Çünkü beni hayata döndüren her alaycı sözde, yıllardır oynamadığım şekilde oynamamı sağlayan her kaş kaldırma hareketinde, onu benim için ölçülemeyecek kadar değerli kılan her zorlu itirafta. Biliyordum.

Bu kız söz konusu olduğunda başka hiç kimsenin önemi yoktu.

Çünkü o benimdi, ruhlarımız bir ve aynıydı. Kalpler cevap veren bir çağrıya mükemmel bir şekilde zamanlandı. Büyüleyici bir bütünün iki kırık parçası. Ve bunun, gürleyen bir gecede iki silah sesi ve bir metal çarpmasıyla bizi istila eden bir karanlık yüzünden olup olmadığı umurunda değildi. Mucize, kader ya da trajedi sonucu her neye dönüşmüş olursak olalım, ne onun ne de benim için başka kimse yoktu. Ve trajediye mahkûm olsak bile, bu mutlu bir şekilde karşılayacağım bir sondu.

Keşke benim kaderim de onunkiyle birlikte sonsuza dek yıldızlara yazılabilseydi.

Bu yüzden Alec bana bir açıklama yapsa iyi olur. Yoksa çok yakında kalbi ayaklarımın altında paramparça olacaktı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Koştum.

m.

Ve bunu itiraf etmekten hiç utanmıyorum.

Coop'un beni olanlarla ilgili bir konuşmanın içine çekme çabalarını tamamen görmezden gelerek, sanki biri kırımın altında bir ateş yakmış gibi kaçtım.

Bunun olmasına imkan yok.

Mahzende aramızda olanları gerçekten düşünmeye başlamanın için orgazm sonrası bulanıklık yeterince geçtikten sonra kendimi tamamen ters yüz olmuş hissetmişim. Konuştuğumuz her kelime kafamın içinde çınlıyordu, gözlerim fal taşı gibi açılmış, ağzının açık kalışını izliyor ama onu duyamıyordum. Ve duygular... Duyguları çözmeye başlamak için bile boşluğa ihtiyacım vardı. Onu özlediğime dair orgazm kaynaklı itirafımdan bahsetmiyorum bile.

Mayomu tekrar giydim, kafamı bir erkek gibi salladım ve hayatım buna bağlıymış gibi kaçmadan önce "sonra görüşürüz" diye mırıldandım. Odama çekilip kapıyı kilitlemeden önce sadece mutfak tezgahındaki kaseden bir ot kalemi alacak kadar durdum. Hatta çocuklara mesaj atmış ve beni aramaya gelmelerini önlemek için küçük bir sürtük gibi regl olmaya başladığımı söylemişim. Peki pişman mıydım? Hayır, hem de hiç.

Gururlu küçük bir sürtük var burada.

Hatta bir keresinde bir düzine kek sipariş etmiş ve onları almak için gizlice aşağıya inmiş, sonra da odama dünyaya sırtımı dönmüştüm. Önceden yaptığım tüm moral konuşmalarına rağmen gerçeklikten saklanıyordum çünkü Coop'la aramızda ne olduğunu anlamak için bana bir kez bakmanız yeterliydi. Bu, kelimenin tam anlamıyla, tenimin her yerinde yazılıydı.

Bu yüzden bütün gün kek yedim ve *Survivor*'ın tekrarlarını izledim, çoğunlukla romantizm içermeyen ve dikkatimi dağıtmak için yeterli zihinsel uyarımı garanti eden bir program. Kukumun ağrımına rağmen hala ihtiyaçtan zonkladığı gerçeğinden uzaklaştı. Ve kapım sessizce çalındığında gerilmişim, ama her kimse, sessizce uzaklaşmadan önce kapıyı sadece bir kez çalmıştı. Bu yüzden bütün geceyi suçluluk duygusu içinde dönüp durarak ve kendimi annemle kıyaslamamak için umutsuzca çabalayarak geçirmiş olmam hiç de şaşırtıcı değildi.

Sabah olduğuunda daha fazla saklanamayacağımı biliyordum. Bu yüzden büyük kız külotumu giydim ya da aslında duş almak için çıkardım. Aynada çıplak vücuduma bakıp dünkü hasarı, morarmış dudağımı ve boynumdaki izi değerlendirmek için durakladım. Beni çok fazla etkilemeden önce hatırlatıcılara döndüm ve spreyin içine girerek Coop'un kalıcı kokusunu tenimden arındırdım. Bu hareket içimdeki çatışmayı daha melankolik bir hale getirmeye yardımcı oldu. Daha sonra saçlarımı bir fırçayla taradım ve ruh halime uygun büyük boy bir vintage Beatles tişörtü giyip üniformamın kısa şortuyla tamamladım.

Yapacak başka bir şey bulamayınca derin bir nefes alarak kendimi toparlıyorum ve yatak odasının kapısını açıyorum. Henüz erken olduğunu ve dünkü curcunadan sonra kimsenin kalkmamış olabileceğini kendime sıkıca hatırlatıyorum. Koridordan merdivenlere doğru yürürken evin sessizliği varsayımımı yansıtıyor ama merdivendeki boş içkileri gördüğümde, partinin bir noktada içeri girdiğine dair bariz işaretler karşısında gözlerimi devirmekten kendimi alamıyorum. Yine de merdivenlerin dibine vardığımda, kahve kokusu suçluluk duygumu yeniden alevlendiriyor ve kendimi zorlayıp yürümeye devam etmeden önce odama geri koşmak istememe neden oluyor.

Mutfağa girmek için köşeyi dönüyorum, bunu bekliyordum ama bakışlarım Jace'i bulduğunda yine de duruyorum. Elinde bir kahve fincanı ve benim gibi giyinmiş. Gözlerimiz buluşuyor ve o sessizlikte benimkileri arıyor, sanki bakışları dudağıma inip durmadan önce orada ne gördüğünü yerleştirmeye çalışıyormuş gibi. Ve ben kıpırdamıyorum, açıkça olan şey için bahane üretmiyorum. Dün tam olarak neden ortadan kaybolduğumu anlamaya çalışırken bakışlarının tüm ağırlığını üzerime çekiyorum.

Saçları geriye doğru çekilmiş, onları tekrar hareket etmeye zorlarken havai fişek gözlerindeki acıyla birlikte yüzünü dolduran gerginliği görmeme izin veriyor. Boynumdaki izde dinlenmek için geri gelmeden önce yavaşça boyumdan aşağı akıyor. Gözlerini hızla kaçırıyor, boğazını temizliyor ve bir an için kahve fincanına bakıyor, sonra tekrar kaldırıp benimkilerle buluşturuyor.

Ve bu sefer bakışlarında sadece boyun eğmişlik görüyorum.

Çünkü bana yapmamı söylediği şey buydu. Belki kuzenini mahzende becermek için açıkça değil... ama emin olmak için. Ne karar verirsem vereyim emin olmak için.

Ama Şu anda, midemdeki suçluluk çukurunun beni yutmaya çalıştığı kadar, onun da bu yüzden kendinden nefret ediyor olabileceğini düşünüyorum.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor, o kadar zoraki ki çok sevdiğim gamzelerinden eser bile yok. "Kendini suçlu hissetme." Sonunda konuştu.

"Bu imkansız."

"Evet." İç geçiriyor, dudaklarından ironik bir kahkaha dökülürken bir an tavana bakıyor.

Kaşlarım Şaşkınlıkla düşüyor. "Bunun nesi komik olabilir ki?" "Hiçbir Şey."

Gözlerini tekrar bana çevirirken kısa bir kahkaha daha atıyor. "Sadece seni bulduğunda onun da böyle hissettiğini düşünüyorum. o gün teknemde. Bana sadece bir kez vurmasına ŐaŐırdıđımı söylemeliyim."

Sözleri yüzümü buruŐtururken, lanet olasıca çekip gitme ve kendimi bu denklemden tamamen çıkarma, artık aralarında bir kama olmama dürtüsüyle savaşıyorum. Ama günün sonunda kalbim bana izin vermiyor ve ben bile bunu inkâr edecek kadar aptal değilim.

"Bugün buradan çıkmak ister misin?"

Sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor ve bakışlarıyla tekrar buluşuyorum, orada hissettiğim ağırlığın aynısını görüyorum. "Evet." Başımı sallıyorum. "Evet, Dawson, biliyorum."

Steğin Pagani'sini aldım ve Los Angeles'ı ziyaret eden herkesin mutlaka görmesi gereken dolambaçlı sahil yolu PCH'ye götürdüm. Ve güneşli gün bunun için mükemmeldi. Bir yanda sörĖüler, diğer yanda dağlarla bezeli kilometrelerce uzanan Pasifik'ten başka bir Şey yoktu. Tam Jace'lik bir manzaraydı. Bunu biliyordum, bu yüzden orayı seçmiŐtim. Tıpkı arabanın üstünü açıp hiçbir yere gitmemenin ikimizi de bildiğim gibi. Arabanın hızı ayaklarımızın altında kayan zemini kavramamıza yardımcı .

Ayrıca, bunu zaten söylemişti, hiçbirimiz burada neler olup bittiğini bilmiyor değildik.

Yolculuk sırasında bir ara onun haklı olduğunu, burada bir savaş olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Çünkü dün Coop'u özlediğimi itiraf etmiş olsam da, sadece bu itiraf bile içimde bir yerlerde onu hâlâ sevdiğim anlamına geliyordu. Ama burada, yolda, ondan uzakta ve Jace yanımdayken, bu fikir onun varlığında olduğu kadar korkunç görünmüyordu. Bunu kabul etmek ne kadar berbat olsa da. Farkına vardığım Şeyi

Yine de bir nefes alıp, rüzgârın onu başka bir zaman alıp incelemek üzere geride bıraktığımız eve geri götürmesine izin verdik.

Sonunda kendimi geri dönmeye zorlamadan önce sahil boyunca neredeyse üç saat araba sürüyoruz. Onunla birlikte sonsuza kadar önümüzde uzanan güneşi kovalamaya devam edemeyeceğimden nefret ediyorum. Dönüş yolculuğumuz da dışarıdaki kadar sessizdi ama bu mutluluk verici bir sessizlikti. Aramızda en ufak bir baskı ya da gariplik belirtisi yok, sadece Coop'un yeniden hayatıma girmiş olmasından dolayı de saran endişeden karşılıklı olarak kurtuluyoruz.

Gerçeklerden uzaklaşmak için çok ihtiyaç duyulan bir mola.

Ancak şehre geri döndüğümüzde, Jace koluma bir el koyup sağ tarafı işaret ederek beni yiyecek aramaktan alıkoyuyor. "Buradan dön."

"Neden?"

Gamzelerini göstererek gözlerini deviriyor. "Sadece yap, sarışın."

"Peki," diye homurdanıyorum, içimi kemiren açlığa rağmen telefonunu kontrol ederken beni yönlendirdiği dönüşü ve sonraki üç dönüşü yapıyorum.

On dakika sonra Santa Monica Bulvarı'ndayız, arabayı kaldırımın kenarına, üzerinde dövme stüdyosu olduğunu ilan eden siyah bir tente bulunan pembe alçı bir yapının önüne çekmemi işaret ediyor. Kaşlarımı kaldırıp ona soruyorum ama o bana muzip bir bakış fırlatmakla yetiniyor ve arabayı park ediyorum, şık siyah üstü açık arabam çevredekilerin birkaç takdir dolu bakışını kazanıyor. Motoru durdurup kapıyı açıyorum ve dışarı çıkıyorum, dükkâna bakıyorum ve vitrindeki neon-pembe tabelada piercing de yapıldığını görüyorum.

Arabadan inerken ona alaycı bir sırıtış fırlatıyorum. "Ürünlerine bir piercing daha eklemeyi düşünüyor musun, Dawson?"

"Hayır." Kaldırımda durduğu yere doğru yürürken gülüyor. "Bu tekrarlamak istediğim bir deneyim değil." Omuzlarını silkiyor ve uzanıp rüzgârda savrulan saçlarımın bir kısmını kulağımın arkasına doğru tarıyor. "Bu dolambaçlı yol senin için."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. "Umarım ürünlerime bir piercing eklememi beklemiyorsunuzdur."

"Hayır." Sesi de gözleri gibi yumuşamadan önce sessiz bir kahkaha daha attı. "Ama şu anda ben ve Coop'un seni çekeştirdiğini biliyorum. Seni iki farklı yöne çekiyor." Diğer eliyle sol bileğimi kavırıyor ve başparmağını oradaki dövmenin üzerinde gezdiriyor. "Onun ve benim için birer tane olduğunu biliyorum ama sadece kendin için de bir şey istersin diye düşündüm." Başını benimkine biraz daha yaklaştırarak, saçındaki elini bırakıp bileğimdeki dövmeyle çekeştiriyor.

şakacı bir şekilde biter. "Birazcık Ellie, vermek istemediğiniz hiçbir şeyi asla alamayacağımızı size hatırlatmak için." Gamzeleri küçük bir sırıtışla parlıyor. "Kalbinin sadece isteyerek ele geçirilebileceğini ve biz ortaya çıkmadan çok önce de bir baş belası olduğunu."

Kalbim tam orada, kaldırımda eriyor. Göğsümde eriyip gidiyor ve gün doğumu, şarkılar ve havai fişek gözleriyle dolu hafif, rahatlatıcı bir yapışkandan başka bir şeye dönüşmüyor. Bir süre sonra kollarımı ona doluyorum, boynunun arkasına kilitliyorum ve denizden yayılan kokusunu içime çekiyorum. Bunu yaparken gözlerim hafifçe karıncalanıyor, onun varlığı ve paha biçilmez hediyesi son stresimi de derin bir iç çekişle atmamı sağlıyor.

Jace lanet Dawson. Seninle ne yapacağım ben?

Bir kolunu ortama doluyor ve diğer elini saçımın arkasına götürüyor. "Anladığım kadarıyla bu fikir hoşuna gitti?"

"Bayıldım." Omzuna doğru başımı salladım. "Ben de seni seviyorum."

Sessizce cevap verirken ortama doladığı kolunu biraz daha sıkıyor. "Bunu duyduğuma sevindim sarışın."

Bir an için onu bırakmıyorum, bırakırsam ruhumda parlayan aydınlığı kaybedebileceğimden endişeleniyorum. Ama sonra onun sözlerini ve haklı olduğunu hatırlıyorum. Coop ve ondan önce biraz daha kapalı ve umursamaz biri olabilirdim ama o kıızı da en az onlarla birlikte dönüştüğüm versiyonları kadar seviyordum. Belki arada var olan hayaleti o kadar çok sevmiyordum ama yine de ondan bir şeyler öğrendim. Kalp kırıklığından. Ve belki de her deneyimle, her biriyle, ailemin sırlarının ortaya çıkmasıyla, kendimin daha iyi bir versiyonuna dönüşüyordum.

Özünde her zaman Los Angeles'ı terk edip dünyayı kendi merceğinin sadeliğiyle gören o pervasız kıza dayanan bir versiyon.

Ama o kadar parlak spektrumlarla dolu bir dünya bulmuştu ki, bu onu başlangıçta kabul etmeyi reddettiği karmaşıklıklar için resmi görmeye zorlamıştı.

Çünkü hiçbir şey basit değildi, bir resim bile, yeterince derine baktığınızda.

"Teşekkür ederim." İçimi çekiyorum, boynundaki tutuşumu gevşetiyorum ve ona bakmak için arkama yaslanıyorum.

"Tabii ki."

Sorgulayan gözlerindeki tereddüt ipini görüyorum ve cevap vermek için dudaklarımı onunkilere yaklaştırırken dudaklarım seğiriyor.

Merak etme, Dawson. Ben hala seninleyim.

"Evet, şey." Dudakları benimkilere doğru çekiliyor. "Gidip bir şeyler seçmeye hazır mısın?"

"Aynen öyle." Gülüyorum.

Elimi tutuyor ve sırtarak geriye doğru yürüyor, beni dışarıdan görüldüğü kadar içeriden de eklektik olan dükkana çekiyor. Tavandan sarkan bitkilerden neon ışıklara ve arduvaz mavisi duvarlarla karışık ahşap panellere kadar her şey Batı LA havasını yansıtıyor. Girişteki suni kürk sandalye ve rastgele yerleştirilmiş sanat eserleri ise pastanın üzerindeki krema gibi. Güzelliğin acı olduğunu ilan eden büyük tabelayla birlikte, ne de olsa Los Angeles'tayız. Dükkânın arka tarafında oturan genç, siyah saçlı ve birden fazla piercingi olan bir kız bizi ilk fark eden oluyor.

"Bugün sizin için ne yapabilirim?" diye sesleniyor ve bizi selamlamak için öne doğru yürüyor.

"Bir dövme," diye cevaplıyorum ona, bir yandan da Kai için kesinlikle numarasını almam gerektiğini düşünüyorum. Tam onun tipiydi.

"Ne düşünüyorsun?" Soru sorarcasına kaşlarını kaldırıyor. "Bir kitaba ya da başka bir şeye bakmak ister misin?"

"Hayır." Başımı sallıyorum ve Jace'in şaşkınlıkla başını bana doğru çevirdiğini görüyorum. "Hiç ateş kuşu diye bir şey duydun mu?" Ona soruyorum.

"Arabayı mı yoksa anka kuşunu mu kastediyorsun?"

"Hayır." Başımı tekrar sallıyorum. "Anka kuşuna benzer ama aynı şey değildir. Alevden çok içten gelen altın ışıltısı olan bir kuş."

"Hmm." Parmağını çenesine götürüyor, yüzü düşünceli bir hal alıyor. "Gidip hızlıca bir araştırma yapayım, sonra otururuz ve senin için birkaç seçenek çizerim. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Kulağa mükemmel geliyor." Jace'in meraklı bakışlarıyla karşılaşmadan önce o arkasını dönerken gülümsüyorum.

Şaşkın bir bakışla başını bana doğru eğiyor. "Ateş kuşu mu?"

"Evet, uh," diye başlıyorum, gözlerimi nadir bir tereddütle başka yöne çeviriyorum. "Annemle ilgili hatırladığım birkaç anıdan biri. Bazen bana bir kraldan altın elma çalan bir ateş kuşuyla ilgili bu hikâyeyi anlatırdı." Yarım bir omuz silkmeye bakışlarını tekrar karşılıyorum. "Bilmiyorum, kuşun felaket kadar bereket de getirebileceğine dair bir şeyler söylediğini hatırlıyorum. Bir tür av yirmi iki. Nadir oldukları için avlanırlarmış ama aynı zamanda getirdikleri belalardan da korkulurmuş. Sanırım geldiği yere ait bir Slav efsanesiydi."

"Ve bu yirmi iki kıyamet kuşunu vücudunda istiyorsun... neden?" diye soruyor giderek daha endişeli bir bakışla.

"Çünkü," diye karşılık veriyorum hemen. "Ayrıca bana parlayan altın tüyleri ve mücevher gözleriyle etraflarındaki her şeyi aydınlattıklarını söyledi." Şaşkınlığını sürdüren bakışları, bu hikâyeyi anlatmanın getirdiği utançla savaşıp nereden geliyor. "Avlanan kuşun bereket mi yoksa felaket mi bahşedeceğine karar verebilmesi fikri hoşuma gitti. Yakalanma fikrini o kadar da korkutucu olmaktan çıkarıyordu sanırım. Sanki av bir kez olsun avcıdan daha fazla güce sahipmiş gibi."

Yüzünde anlayışlı bir ifade beliriyor ve elini omuzlarıma dolayarak beni kendine çekiyor. "Tuttum seni, sarışın."

"Artı..." Kollarımı ortasına doluyorum ve iç çekiyorum. "Yvie'nin ve senin tavsiyelerine uymaya çalışıyorum."

"O da ne?"

Başımı göğsüne yaslamış, güzelliğin acıdan üstün olduğunu ilan eden neon tabelaya bakıyorum ve ona yumuşak bir şekilde cevap vermem bir anımı alıyor. "İyi hatırlamayı ve onun hayaletinin peşimi bırakmamayı seçiyorum."

Yirmi Yedinci Bölüm

Stef'in kapısını iterek açarken gülüyorum, Jace'e bakıyorum ve Neptune's Net'ten aldığım paket servis çantasını alaycı bir tavırla uzatıyorum. "Sana buradaki tacoları hiçbir şeyin geçemeyeceğini söylemiştim."

"Evet, evet," diye mırıldanıyor. "Yüzüne vurmana gerek yok, Delacroix."

Dövme seansından sonra sahile gitmeden önce acıkan karnımı doyurmak için meşhur yerel restoranda mola vermiştik. Günün geri kalanını güneşin altında uzanarak ve Jace ve benim her zaman yaptığımız gibi gönüllerince oynayarak geçirdik. Öğleden sonra, bu sabah beni görmenin şokundan sonra özellikle onun ihtiyaç duymuş olabileceğini düşündüğüm yatıştırıcı bir merhem.

Ve eve dönerken aynı restorandan paket servis almak istediğinde, *Bridgerton* hayranlığıyla yan yana oturması için onun için küçük bir bağımlılık daha yarattığımı bilerek kıcımla gülmüştüm. Merdivenlerin yanına geldiğimizde telefonu çalmaya başladı ve durup cebinden çıkardı. "Uh."

Telefona bakarken kaşları aşağı doğru çekildi.

Ekran. "Buna bakmalıyım."

Başımı soru sorar gibi ona doğru eğiyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Sırıtarak başını kaldırmadan önce boğazını temizliyor. "Evet, sadece Zane. Sanırım beni özlüyor."

Gözlerimi ona dikiyorum, sözlerinde neyin doğru olmadığından emin değilim. Ama elini uzatıp saçımı çekiştirdiğinde dudaklarımın titremesine engel olamıyorum.

"Eminim." Gözlerimi deviriyorum ve ayak parmaklarımın ucuna kalkıp ona hızlı bir öpücük veriyorum. "Pekâlâ, git erkek arkadaşına hâlâ hayatta olduğunu söyle."

"Yapacağım." Gülüyor, hızla dönüyor ve telefonu açarken merdivenleri ikişer ikişer çıkıyor. "Hey, dostum."

Tepeye çıkana kadar onu izliyorum, dönüyor ve koridorda yürümeden önce bana bir kez daha o gamzelerini gösteriyor.

Kendi paranoyama kafamı sallamadan önce bir dakika daha geçti. Olmayan yerde canavarlar görmeye başladım. Bir homurtu beni terk ediyor ve fuayede yürümeye devam ediyorum, herkesin neyin peşinde olduğunu görmeden önce yemeği mutfağa bırakmayı planlıyorum.

Ancak yaşam alanının girişine geldiğimde beni karşılayan manzara karşısında olduğum yerde duruyorum.

Aman Tanrım, hayır.

Yvie ve Coop kanepenin iki ucuna tünemiş, gözleri kısılmış ve gergin bir sessizlik havayı dolduruyor. Yvie'nin dudakları sadece iş yerinde bir davayı kaybettiğinde olduğu gibi büzülmüş ve Coop'un ona karşılık olarak verdiği küçük, küstah sırıtış, muhtemelen bir süredir orada oturduklarının ipucunu veriyor.

"Uh." Araya giriyorum ve her ikisinin de bakışları, benim hoşuma gitmeyecek kadar yakın bir şeytan çıkarma taklidiyle bana yöneliyor. "Alo?"

Görünüşe göre, telefonumdan gelen o sürekli uğultuya daha fazla dikkat etmeliymişim.

"Ellie," diye kısa bir cevap veren Yvie şüpheli bakışlarını tekrar Coop'a çevirdi.

Beni selamlarken teyzemin bakışlarıyla göz göze geldiğinde dudakları seğiriyor, sesi her türlü samimiyete açık. "Prenses."

Hayatımı sikeyim.

Beynim daha burada büyük bir hasar kontrolü yapmam gerektiği gerçeğine yetişmeden ayaklarım hareket ediyor. Ve bunu ben söylüyorum.

Yvie bir elini havaya kaldırarak parmağıyla giriş salonunu işaret etti. "Soyadı Delacroix olmayan herkes dışarı!"

Coop'un yüzüne yayılan o vahşi sırıtışı görüyorum ve hazırlık için şimdiden nefesimi içime çekiyorum. "Aslında-"

"Cooper!"

Başını yavaşça çeviriyor ve yüzümde gördüğünden emin olduğum bariz panik karşısında kara gözlerindeki eğlence kıvılcımının biraz söndüğünü görüyorum. "Peki. Sen ne istersen." Hayalet dudaklarıyla devam etmeden önce kasıtlı bir duraksama havayı dolduruyor. "Prenses."

Ayağa kalkıp bana doğru yürümeye başladığında gözlerimi deviriyorum, bakışları hemen sağ kulağımın altındaki boşluğa bantlanmış gazlı beze gidiyor, artık tüm dikkati benim üzerimde.

Kaşları sertçe düşüyor, sesi gergin çıkıyor. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Önümde dururken başımı sallıyorum. "Sadece bir dövme."

Merakla yere bakmadan önce yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirliyor. "Neyin?"

"Sana sonra anlatırım." Ona bıkkın bir bakış attım ve paket servisi göğsüne doğru ittim. "Al bakalım. Herkes için fazladan var."

Çantayı almadan önce bir an çantaya bakıyor ve dudaklarını yanağıma değdiriyor. "Bugün güzel bir koşu yaptın mı?"

Sessiz bir alay, dudakların yumuşak bir fırçasıyla tenime karşı söyleniyor ve başını kaldırdığında gözlerimi ona dikmeden önce bir an donup kalıyorum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Tabii ki bilmiyorsun." Arka avluya dönmeden önce dudakları bir kez daha seğiriyor. "Bunu dışarıda halledeceğim. Adamların bir saate kadar dönerler, yarınki kulüp açılışı için son hazırlıkları kontrol etmeye gittiler."

"Doğru," diye mırıldandım, onun arka kapıya doğru yürümesini izliyordum ve bu hazırlıklara katılmadığım için kendimi biraz suçlu hissediyordum ama şu anda özel hayatımda yaşadığım her şeyi göz önünde bulundurduğumda. Bunun da oldukça anlaşılabilir olduğunu söyleyebilirim.

Ayrıca, Stef'in mutlak kontrol ihtiyacı Coop'unbine bile rakipti, bu yüzden geri kalanımızın orada olmasının bir anlamı yoktu zaten.

"Ah, Eleanor?" Yvie alaycı bir tavırla seslenerek beni kendime getirdi ve hâlâ Coop'u avludaki masaya yiyecekleri yerleştirirken izlediğimi fark etmemi sağladı.

Başımı ona çevirdiğimde, karşımda bulduğum saçmalaktan uzak bakış karşısında yüzümü buruşturmaktan kendimi alamıyorum.

"Gel otur, sevgili yeğenim." Yanındaki kanepeye vuruyor. "Bana kendini içine soktuğun bu durumdan bahset ve yeni yaptırdığın dövmeden bahsetmiyorum."

Kahretsin, ama hala müdürün odasına çağrılmak gibi hissettiriyor. Yirmi üç yaşında olsam bile. Ayaklarımı sürüyerek ona doğru yürüyorum, kanepeye yığılmadan önce kendime gelmeye çalışıyorum.

"Bu tam olarak hangi durum olabilir?" Şaka yapıyorum.

Bana sessiz bir uyarı bakışı atıyor ve ben onun bakışlarının baskısı altında iç çekiyorum, içimdeki çocuk biraz parçalanıyor. "Ne bilmek istiyorsun?"

Bakışları bir an için arka verandaya kayıyor, sonra tekrar bana geliyor. "Kuzenler, değil mi?"

Sorusu üzerine gözlerimi aşağıya dikiyorum, kanepenin minderini kaplayan derinin kıvrılmış kenarına uzanıyorum ve belli belirsiz cevap verirken parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum. "Mhmm."

"Bu onu Adem'in oğlu yapar, doğru mu?"

"Sanırım öyle."

"Adam'ı iyi hatırlıyorum."

Şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum, yüzündeki küçük gülümsemeye kaşlarım düşüyor. "Gerçekten mi?"

"Oh, evet." Gülüyor. "Büyürken tam bir Kazanova'ydı." Dehşet içinde ağızım açık kalıyor. "Lütfen bana hiç-"

"Hayır." Gülerek elini sallıyor. "Hayır. O zamanlar erkeklere gerçekten dikkat edemeyecek kadar büyük olmaya kararlıyım."

İçimden kocaman bir rahatlama nefesi fişkırıyor. "Tanrıya şükür."

"Ama beni düşündürdü." Gözlerini bana dikti ve tam avukat moduna geçtiğini hissedebiliyorum. "Eğer doğru hatırlıyorsam, Adam tam da senin ailenle aynı zamanda öldü."

Gözlerimi tekrar onunkilerden ayırıyorum, ona zaten bildiği cevabı vermeye gerek duymuyorum.

"Ah, Ellie." İç geçiriyor ve hâlâ kanepenin derisiyle oynayan uzanıyor. "Kendini küçük bir karmaşanın içine soktun, ha?"

"Sadece birazcık." Boğazımı temizlemeden ve ona yumuşak bir şekilde söylemeden önce sıkıca alay ediyorum. "Özür dilerim."

"Ne için?"

"Bilmiyorum." Gözlerimi tekrar onunkilere çevirdiğimde yüzüm allak bullak oluyor. "Bu bir tür ihanet, değil mi? Annemin ilişki yaşadığı adamın oğluna aşık olmak?"

Gözleri bir an için sadece onun başarabildiği garip bir şekilde rahatlatıcı bir şekilde benimkileri seçiyor. "Beni dinle." Hüzünlü bir gülümsemeye elimi sıkıyor. "Ebeveynlerin günahlarının çocuklarına yüklenmesi bana hiçbir zaman adil bir kavram gibi gelmedi, katılır mısın?"

Aradan bir süre geçiyor ve ben hala mücadele ettiğim argümanı dile getirmeden önce ona tereddütlü bir şekilde başımı sallıyorum. "Yine de berbat bir şey gibi görünüyor."

"Dünya berbat şeylerle dolu Eleanor." Omuz silkiyor. "Bunu herkesten daha iyi biliyorsun. Ama trajediden güzel bir şey çıkması, bence değerli bir şeydir." Gözleri morarmış dudağıma kayarken yüzünde sinirli bir ifade belirliyor. "Çocuğun küstahlığı beni sonsuza kadar sinirlendirse bile."

Coop'a olan bariz kızgınlığı karşısında küçük bir kahkaha attım.

Anladım, gerçekten anladım.

"Sanırım bu hikayede daha fazlası var?"

Sorusu kahkahalarını anında susturuyor. "Evet." İtiraf ediyorum. "Evet, var."

"Kulağım sende."

Ama kulakların tüm gerçeği duymayacak, Yvie.

Bunu kesinlikle biliyorum. Ona Coop hakkındaki tüm gerçeği söylersem çılgına dönerdi. Ve şu anda hâlâ kendi duygularımı çözmeye çalışıyordum, başkalarının duygularını karıştırmak istemezdim, zaten burada çok fazla insan vardı.

Onun yerine omuz silkip Coop'un ezik sözlerini kullanıyorum. "Karışık bir durum." "Gerçekten mi?" Bu kez sinirli bakışlarına maruz kalan ben oldum. "Yine mi o?"

"Dinle," diye iç geçiriyorum yorgunca, başımı kanepeye yaslayıp ona bakmak için çeviriyorum. "Sana hikâyenin devamını anlatabilirim, Yvie. Anlatabilirim ama bu sadece ikimizin de daha fazla soru sormasına ve hayal kırıklığına uğramasına neden olur. Ve ben bunu istemiyorum." Ona çaresiz bir omuz silme hareketi yaptım. "Şu anda sadece ihtiyacım olduğunda yanımda olduğunu bilmeye ihtiyacım var. Bunu çözmeye çalıştığıma dair sana söz verebilirim ama bunu arka planda gürültü olmadan yapabilmek istiyorum. Umarım bunu anlayabilirsiniz."

Yüzünü hayal kırıklığına uğramış bir ifade kaplıyor. "Bana bir şeyler vermelisin, Ellie." Parmaklarını kaldırıp neredeyse bir çimdik haline getiriyor. "Tüm bunların nasıl ortaya çıktığını açıklayacak küçücük bir şey."

Ona bir şey verene ve neyi paylaşacağımı düşünene kadar peşini bırakmayacağını bildiğimden başımı geriye atıp tavana bakıyorum. "Coop ve ben," diye söze başlıyorum, anıyla birlikte hâlâ orada duran acının bir kısmını yutmak zorunda kaldıktan sonra geri kalanını zorla çıkarıyorum. "Coop ve ben aslında geçen yaz tanıştık. Kosta Rika'da. Yani aslında Jace'le tanışmadan önce ona aşık olmuştum."

Sessizce düşünmeye başlamadan önceki sessizlikte yaşadığı şoku hissedebiliyorum. "Bu yüzden Avrupa'ya kaçtın. Onunla aranızda her ne olduysa. Tüm planından neden vazgeçtiğini hep merak etmişimdir."

"Evet," diye cevap veriyorum usulca, sonra nefesimi üflüyorum ve başımı arkaya çevirip dudaklarımın seğirmesini zorluyorum. "İşte böyle. Bir haber."

"Haklısın, bu durumu daha da kötüleştirdi." "Seni uyarmıştım."

Daha fazla soru sormamak için harcadığı çabayla dudaklarını büzerek yüzünün gerilmesini izliyorum ve sessizce gülmekten kendimi alamıyorum.

"İyi olacağım, Yvie." Elini sıkıyorum, bir sonraki kelimemle birlikte gelen sezgisel çekimi görmezden geliyorum. "Söz veriyorum."

Başını sallamadan önce bir süre geçti. "Sen her zaman zor bir çocuktun." Devam ederken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Hiçbir zaman işleri kolay yoldan yapamazdın. Asla tavsiye dinlemezdin. Bisiklete binmeyi öğrendiğinde bile yardımımı kabul etmedin." Bir kahkaha pufu onu terk ediyor ve bu anıyla yüzümde geniş bir gülümseme oluşuyor. "O kadar çok düştün ki bir kemiğini kıracağından emindim ama başardın. Sonunda o bisikleti garaj yolundan aşağı sürdün, yol boyunca kan damlıyordu." Endişeyle bana bakarken kaşları düştü. "Sadece hep zor yoldan yapmak zorunda kaldım."

"Ne diyebilirim ki?" Ona şımarık bir sırıtma fırlatarak alay ediyorum. "İşleri ilginç tutmayı severim."

Yenilgiyle iç geçirip elimi son bir kez sıkmadan önce uzun bir süre birbirimize bakıyoruz. "Tamam." Ellerini kaldırarak bırakıyor. "Ama bana ihtiyacın olursa..."

"Biliyorum," diyorum yumuşakça devam etmeden önce, ona veremeyeceğim bir şeyi vermek istiyorum. "Sensiz başaramazdım, biliyorsun değil mi? Sen benim kadar iyi bir ebeveyndin, Yvie."

Boğazını temizlemeden önceki sessizlikte yüzünü şaşkın bir ifade kaplıyor. "Beni ağlatma, Ellie." Koltuktan kalktı. "Akşam yemeği için Simon'la buluşmam gerekiyor ve bu iyi bir görüntü olmaz."

"Oooh Simon," diye hayallere dalıyorum. "Eleanor," diye azarlıyor.

"Hayır, hayır." Gülüyorum, ayağa kalkıyorum ve kollarımı ona doluyorum. "Senin adına çok mutluyum, gerçekten."

"Güzel." Bana tekrar sarılırken sesi rahatlamayla doluydu. "Ve Ellie, bu hayatta benden alacağın tek bir tavsiye varsa, o da kalbini dinlemek olsun. Sana her ne söylüyorsa."

"Not edildi." Ona gülümseyerek geri çekiliyorum. "Şimdi git yemekte eğlen."

Sorun şu ki, Yvie, ne istediğini kafamdan daha iyi bilmiyor.

"Pekâlâ!" Dönüyor, fuayeye doğru yürümeye başlıyor ve omzunun üzerinden sesleniyor. "Oh, ve hiçbir pisliğin seni itip kakmasına da izin verme."

"Asla!" Gülümsüyorum, gidişini izliyorum ve arka verandaya dönmeden önce ön kapının kapandığını duyana kadar bekliyorum.

Gözlerim hemen Coopu buluyor, kanepede oturduğu yerden bana sırtını dönmüş, Kaliforniya tepelerinin üzerinden batan güneşi seyrediyor. Beni yalnız bırakma çabası alışılmadık derecede saygılıydı. Ona bakmanın bile bende yarattığı kafa karışıklığına iç geçirmeden edemiyorum.

Karmaşıklığın tanımını biziz.

Ama hala onu istiyor muyum, bizi, ne kadar karmaşık da? Bilmediğim şey de bu.

Çünkü Jace ve ben, siyah ve beyazız, mükemmel dengeliyiz, her parçamı rahatlatacak şekilde zahmetsiziz. Ama Coop ve ben aradaki grinin her acı verici tonuyuz. Kalbi durduran rüya ve güzel trajedi. Arka kapıya doğru yürürken düşüncelerimin yönünü değiştirmeye çalışarak kollarımı sallıyorum.

Kapıyı açtığımda Coop'un başı bana döndü, kaşlarını gözlerimiz kilitlendi. "Anladığım kadarıyla benim en büyük hayranım değilmiş?"

"Şey," diye alaycı bir şekilde başlıyorum. "Sessizce düşmanlık ederek bazen işleri zorlaştırıyorsun."

Ben ne yapacağımı tam olarak bilemeden durup yürürken o kanepeye doğru kayıyor.

Dün yaşananların aramızdaki şeyleri değiştirmede konusunda kendimi kandırmaya çalışacak kadar aptal değilim ama bunun olduğundan daha önemli olduğunu düşünmesini de istemiyorum. Ona aramızdaki her şeyin yolunda olduğu izlenimini vermek istemiyorum, oysa aramız hala çok iyi değil ve asla da iyi olmayabilir.

"Otur Eleanor," diyor küçük bir sırıtışla. "Bana yalvarmadıkça ısırmayacağına söz ver."

Gözlerimi deviriyorum, oturuyorum ama sınırlarımı korumak için aramızda biraz boşluk bırakıyorum.

Belli ki ortadan kaybolmama rağmen bugün birilerinin keyfi yerinde.

"Görebilir miyim?" Başını yeni dövme doğru sallıyor.

"Oh." Kulağımın altındaki gazlı beze dokunarak. "Ah, evet."

Onu yerinde tutan bandı yavaşça çekip çıkarıyorum ve alttaki küçük ateş kuşunun kırmızı ve altının canlı tonlarında resmedilmiş geniş kanatları ve kuyruğu ortaya çıkıyor.

Başını eğip daha yakından bakıyor, kaşları düşüyor. "Anka kuşu mu?" "Bir ateş kuşu."

Yumuşak bir kahkaha atarak arkasına yaslanıyor.

"Uygun." "Hikayeyi biliyor musun?"

"Biliyorum." Başını sallıyor. "Doğu Avrupa'nın bazı bölgelerinde batıl inançlarla ilgili efsaneler hâlâ çok yaygın."

"Bazen unutuyorum." Düşünceli bir ifadeyle başımı ona doğru eğiyorum. "İşiniz nedeniyle ne kadar iyi seyahat ediyor olmalısınız."

Gözleri bir an için benimkileri deldi. "Geçen yıldan sonra neredeyse senin kadar iyi seyahat ettiğime bahse girerim."

"Doğru." Boğazımı temizliyorum ve bakışlarımı ayırıyorum. Dünden sonra onunla birkaç şeyi açıklığa kavuşturmam gerektiğini biliyorum, böylece buradaki dinamikler sihirli bir şekilde değişmediğinde kafası karışmaz. "Sana dün hatalı olduğunu söylemek istedim."

"Ne hakkında?"

"Bu... bu senin varsaydığın şey değil." Derin bir nefes aldım, ona bakmadan önce açıklayacak doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. "Sana bedel ödetmek için onu kullanmıyorum, Coop." Yüzü gerildi ve ikimizin de iyiliği için bu konuşmadan vazgeçme isteğimle savaştım zorunda kaldım. "Sen gittikten sonra benim için ne kadar kötü olduğunu sana söylemiştim. Bir süre kendimi gerçekten kaybettim. Ama Jace." Boğazımı yine beceriksizce temizliyorum. "Bana her şeyi nasıl bırakacağımı, nasıl huzur bulacağımı gösterdi. Beni eskisinden daha iyi bir hale getirecek şekilde geri getirdi."

Uzun bir süre bana bakıyor, aramızda gergin bir sessizlik oluşuyor ve sonra başını sallıyor. "Ve zaten söyledim, ben..." dediğimde senin yanında olduğunu biliyorum. Duraksıyor, bana hâlâ söylemediği gerçeği geçiriyor. "Ben olamadığım zaman. Ve her ne kadar beni öldürse de, bunun için ona minnettarım." Sessiz, mizahtan uzak bir ses çıkıyor ve gözlerini kaçırıyor, gözleri tekrar benimkileri bulmadan önce bir an için çenesini sıkıyor. "Ama Prenses, ona da çok fazla kredi verme. Sana yolu göstermiş olabilir ama seni tanıyorum ve kendin yolun yarısına sürece kimsenin seni değiştirmesine izin vermezsin." Uzanıp başparmağını hafifçe yanağımda gezdiriyor ve alçak sesle devam ediyor. "Ve Eleanor, her ne kadar bazen bana kalp krizi geçiriyor olsan da, seninle ilgili değiştirebileceğim hiçbir şey yok. Yardıma ihtiyaç duyduğun tek şey iyiye inanmaktı, eğer o sana bunu verdiyse, ben de ona karşılığında senden başka her şeyi veririm."

Kendimi geri çekilmeye ve başka tarafa bakmaya zorlamadan önce her saniye kararan gece ormanı gözlerine bakarken kalbim sert bir şekilde çekiliyor, nefeslerim sıklaşıyor. Sözlerinin bana yaptıklarına rağmen burada ne söylediğimi anlamasına *ihtiyacım* var.

"Ondan vazgeçmeyeceğim, Coop," diye fısıldadım. "O benim için çok şey ifade ediyor." "Bir zamanlar benim için olduğu kadar mı?"

"Farklı bir şekilde," diye itiraf ediyorum, arkama bakıyorum ve artık susmuş olan bakışlarıyla buluşuyorum. "Sana söyledim. Sen beni kırdın ve o beni tekrar ışığa sürükledi. Karşılığında onu karanlığa atmayacağım."

Aramızda uzun bir an geçiyor, bakışlarımız birbirimizin üzerinde geziniyor ve o cevap vermeden önce buradan nereye gideceğimizi anlamaya çalışıyoruz. "Anlıyorum, Penses. Anlıyorum." Dudakları aralanıyor ve sanki devam etmeden önce kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi duraklıyor. "Demek istediğim, o benim kuzenimden daha fazlası Eleanor, benim için bir kardeş gibi ve tüm bunlara rağmen... dediğim gibi, ona her şeyi verirdim. Senden başka her şeyi." Devam etmeden önce başını sallayarak bir nefes verdi. "Yine de şunu düşün, ikimiz de nasıl biteceğini bildiğimiz halde onu buna sürüklemeye devam etmek doğru mu?"

Gözlerim irileşiyor, anlaması için yalvarıyorum. "Ben de sana bunu söylüyorum, Coop," diyorum yumuşak bir sesle, vurmak üzere olduğunu bildiğim darbeyi hafifletmeye çalışarak. "Bunun *nasıl* biteceğini henüz bilmiyorum."

Karşılığında hiçbir şey söylemiyor, sadece kaşları düşerken dikkatle gözlerimin içine bakıyor. Ama orada gerçek korkuyu görüyorum, benden ne kadar saklamaya çalışsa da suskun bakışlarından belli oluyor. Ve o tekneye bindiğinden beri ilk kez bana gerçekten inanabileceğini düşünüyorum.

Sanırım sonunda anladı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Labirent'e giden limuzin yolculuğu sırasında dizim zıplamayı bırakmıyor, sanki içimden akan tüm sinirsel enerji vücudumun o kısmına odaklanmış, tamamen kendi aklıyla hareket ediyor. Sinirimi bozuyor, flapper-esque mini elbisemin sallanan gümüş payetlerinin etrafına çarpıyor ve ben ona tehditkâr bir şekilde bakarken bu sinir bozucu şingirtı sesini çıkarıyor. Ama onu kontrol edemiyorum, tıpkı üzerimdeki sinirleri yatıştıramadığım gibi, nedeni şüpheli ama belirsiz.

Cooper Monroe karşımızda oturmuş, kısık gözlerle bakarken Jace Dawson'ın hemen yanımda kapıldığı yerde oturmasıyla bir ilgisi olabilir. Sanki ondan başka birinin nasıl olup da kalbime bu kadar derinden girebildiğini anlamaya çalışıyor.

Şok edici, biliyorum.

Yutkunup tekrar yere bakmadan önce gözlerimin, zeytin tonlarındaki teninde çok güzel duran beyaz düğmeli gömleğinin üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Göz ucuyla Jace'in siyah gömleğini görüyorum. Görünüşe göre, daha önce El'i sevenler toplantısı yapmışlar ve bu gece gerçeklik algımla gerçekten dalga geçmeye karar vermişler.

"Lanet olsun Els," diye inledi Mac, Coop'un yanında oturduğu yerden hızla limuzinin diğer ucuna uzanıp dizimin üst kısmını kavradı. "Dur." Elini bir saniye dizimde tutup bana sorgulayan bir bakış attıktan sonra, sanki ilk tekrar harekete geçmeye hazırmış gibi yavaşça çekti. "Her şey girecek, bu sabah kulübü gördün. Destansı, hayal ettiğimiz her şey olacak."

Tekrar yutkunuyorum, hevesli olmayan bir cevap vermeden önce sinirlerimi bastırmaya çalışıyorum. "Biliyorum."

"Fazla heyecanlanmayın." Gözlerini deviriyor ve Kai ile Stef'in solundaki koltukta oturdukları yerde kıkırdamalarına neden oluyor.

Jace dudaklarını kulağıma yaklaştırıp o şakacı duygusallığıyla fısıldarken ben de ona gözlerimi deviriyorum. "Bu gece bana bir dans borçlusun sarışın."

Coop'un bakışları daha da daralıyor ve limuzin yavaşça durup Stef'in kalın sesi eğlenerek anons edince midem bulanıyor. "İşte geldik."

"Oh, Tanrıya şükür."

Bu kapalı alandan çıkmaya tamamen hazır bir şekilde derin bir nefes verirken yanımda yumuşak, melodik bir kahkaha duyuluyor.

Stef koltuğun üzerinden kayarak kapının kolunu tutuyor ve takım elbisesinin düğmelerini ilikleyerek kapıyı açıyor, kalabalığın ve Batı Hollywood'un bitmek bilmeyen gece hayatının sesini içeri alıyor. Kai bana geniş bir sırıtış atıyor, dil yüzüğünü göstererek, her zamanki punk kıyafetlerini giyip dışarı çıkmadan önce. Mac tabii ki oyalanıyor, başını sallayıp arkalarından çıkmak için çömelmeden önce bakışlarını iki adamım ve benim aramda kısa bir süreliğine kaydırıyor.

Erkekler mi? Sevgililer? Erkek arkadaş? Koca?

Bel amis? Tanrım, bu çok kafa karıştırıcıydı.

İkisi de limuzinden inmek için harekete geçmeyince, ilk benim inmemi beklerken bir kez daha bakıştıklarını fark ediyorum.

Başımı sallıyorum, koltuktan aşağı kayıyorum ve parlak siyah platform topuklu ayakkabılarımı limuzinin dışına uzatırken Lohan'a benzememek için bacaklarımı kapalı tutmaya çalışıyorum. Stef orada beni bekliyor, ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor ve ben de hala orada olan morluğu gizlemek için parlak kırmızıya boyanmış dudaklarımın küçük bir seğirmesiyle onun siyaha yakın gözleriyle buluşuyorum. Elimi onun eline koyar koymaz kulüp açılışını görüntüleyen fotoğrafçıların parlak flaşları art arda patlıyor ve beni limuzinden çekerken bu flaşların sıklığı artıyor. Gözlerimi hızla kırıştırıyorum, elimi Stef'in elinde tutuyorum ve dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme, kameralara hem meydan okur hem de davet edercesine çenemi yukarı kaldırıyorum.

Kendi adıma söylemem gerekirse, rolümü mükemmel oynuyorum.

Birkaç dakika sonra başımı çevirip Coop ve Jace'in limuzinden çıkıp arkamda olduklarından emin olduktan sonra Stef'in elini bırakıyorum. Kameralar için omzumun üzerinden attığım alaycı bir sırıtışla bizi ileriye ve kaldırımdan aşağıya doğru götürüyorum. Her zamankinden daha göz alıcı bir şekilde spot ışıklarının altına atılmanın içimi dolduran endişesine rağmen, yarın sosyal siteler için son bir para çekimi. Labyrinth'in büyük endüstriyel açık kahverengi tuğla binası, kulübün içindeki ışıklardan farklı renklerde yanıp sönen büyük pencereleriyle önümde beliriyor. Bazı pencereler ise hiç ışık göstermiyor. Birinin kâbusu diğerrinin fantezisiydi ya da buna benzer bir şey söyleniyordu.

Değilse de olmalı.

Başımı yana eğiyorum, binanın etrafında uzanan ve tamamen atladığımız insan kuyruğuna bakıyorum, korkunç görünümlü fedailer kırmızı ipi çözüp sorgusuz sualsiz geçmemize izin verirken adımlarımı bile bozmuyorum. İçlerinden biri ağır, çift siyah kapıyı açıyor ve durmadan önce kulübün giriş odasına doğru yürüyorum. Hepimiz içeride dururken kapı yavaşça arkamızdan kapanıyor ve sessizce mühürlenerek dışarıdan gelen sesi tamamen kesiyor. Koyu ışık, farklı renklere boyanmış dört kapı ve üzerlerinde sadece tek bir kelime yazan neon-beyaz bir yazı bulunan yarım daire şeklindeki tamamen siyah odayı dolduruyor: *Seç*.

Bu sabah tabelayı gördüğümde kahkahalarla gülmüştüm, o kadar ki gözlerimden yaşlar süzölmüş ve Stef bile kıkırdamaya başlamıştı. Bu yazın başında seçtiğimiz tabeladaki ironi kesinlikle gözümde kaçmamıştı. Stef'in altın kapısı en solda, Mac'in kırmızı kapısı onun yanında, Kai'nin siyah kapısı onun yanında ve benim gümüş kapım da sağda bizi tamamlıyor.

Kararlar, kararlar, . Seç, seç, seç.

Bu geceki sorunumun kaynağı buydu, biliyordum. Derimin altında kemiren bir yaratık gibi kaşınan sinirler. Ve şimdi her şey açıkta olduğu için daha da kötüleşmişti, tabiri caizse, her iki adam da diğerinin nerede durduğunun çok farkındaydı. Hepimiz eninde sonunda bir karar verilmesi gerektiğini biliyorduk. Belki bugün değil, belki yarın değil, ama yine de üzerime çöktüğünü hissedebiliyordum. Hayatı boyunca minimum bağlılıkla yaşamış biri olarak, geçtiğimiz yıl gerçekten de uçurumun kenarından dönmüştüm. Yer bana doğru hızla yükselirken serbest düşüş, yıkım ya da kurtuluş sadece bir çekiş uzağımdaydı.

Kuku için savaşlar yapıldı. Bunu bir yerde duymuştum. Sanırım daha dikkatli olmalıydım.

Sen onlar için korkaktan daha fazlasısın, El. Dramatik olmayı bırak.

Doğru, ama yine de geçerli.

"Haydi, Els," diye sesleniyor Mac, öne doğru yürüyor ve o baş belası gülümsemesiyle kapısının büyük pirinç kolunu tutuyor. "Seninkini daha önce gördün ama benimkini henüz tüm ihtişamıyla görmedin. Çıkarken başıboşlara seninkini gösterebilirsin."

Kibirli bir şekilde cevap vermeden önce onun sırtışına karşı koyuyorum. "Peki."

Ona doğru yürüyorum, oraya vardığımda kafasına vuruyorum. İzleyeceğim gösterinin etkileyici olacağından eminim ama yine de egosunun fazla büyümesine izin veremem. Böyle bir gecede bile.

Mac içeri girerken sırtımı kapıya dayayıp açık tutuyorum ve Jace ile Coop'a kaşlarımı kaldırıyorum. "Gelip Mac'in eğlence anlayışının ne olduğunu görmek ister misiniz?"

Stef ve Kai başlarını sallayıp kendi kapılarına yönelirken Coop'un dudakları seğiriyor. Önce o ilerliyor, vücutlarımız birbirine değecek kadar yaklaşıyor ve o geçene kadar benimkiler geriliyor.

Jace sadece kaşlarını kaldırır ve mırıldanarak yürür. "Bu ilginç olacak."

"Hiçbir fikrin yok." O geçerken gülüyorum, arkasından içeri giriyorum ve kapının arkamdan kapanmasına izin veriyorum.

Her yüzey kırmızıyla kaplı. Kırmızı duvarlar, kırmızı ışıklar, kırmızı kadife zeminler. Önümüzde kıvrıla kıvrıla uzanan uzun koridorun kırmızı olmayan tek kısmı duvarlara yerleştirilmiş cam vitrinler. İçinde bir manken görebileceğinize ve koridor boyunca her on metrede bir aralıklarla yerleştirilmiş.

Ancak bunların içinde kesinlikle manken yok.

Normal parti kıyafetlerinden iç çamaşırlarına ve kostümlere kadar her şeyi giymiş, çeşitli kıyafet ve soyunma durumlarında insanlar var. Her şekil ve boyutta, erkek ve kadın insanlar. Bazıları son derece masum, bacaklarını uzatmış bir sandalyede oturmuş kitap okuyor, ise kesinlikle daha az masum. Biz yürürken havada baş döndürücü, bas pompalayan bir ritim çalıyor ve Coop ile Jace'in hedonist gösteriyi merakla izlemelerini izliyorum, ikisinin de bakışlarında herhangi bir yargılama bulamıyorum.

Yolun yarısına geldiğimizde dönüşlerden birini dönerken Jace'in fazla anlayışlı gözleri sonunda Mac'e kayıyor. "İzlemeyi seviyorsun," diye tahmin ediyor, başını ona doğru eğerek soruyor.

Mac sadece gülümser. "Pek çok şeyi severim, başıboş."

İçinde *Twister* oynadıklarına inandığım bir çiftin bulunduğu ilginç bir vitrinin yanına geldiğimizde Coop'un kaşları düşüyor. Saran Wrap'in de dahil olduğu.

"Bir kutunun içindeki Barbie bebekler gibiler."

"Kesinlikle!" Mac zaferle ellerini havaya kaldırır. "Biri . Nihayet."

Gözlerimi deviriyorum ve aşağı inerken Coop'un üzerine düştüklerinden emin oluyorum. "Gerçekten onu cesaretlendirmek zorunda mıydın?"

"Sadece bir gözlem yapıyorum, Prens." Dudakları hayalet gibi yukarı kalktı, gözleri benimkilerle kilitlendi ve anında arzuyla karardı.

Ve bunu anlıyorum.

Tüm bu kulübün ortamı sizi en yasak fantezilerinizi gerçekleştirmeye davet ediyor. Biz bu şekilde tasarladık.

Bakışlarımızı çabucak ayırıp ileriye bakıyorum ve koridorun sonundaki kapıyı görünce rahat bir nefes alıyorum. Kendimi toparlamak için biraz boşluğa ihtiyacım vardı.

Mac koşarak ilerliyor, kapıyı bizim için açıyor ve ben duraksıyorum, yanına geldiğimizde Jace ve Coop'un önce gitmesine izin veriyorum. Safir gözlerine bakıyorum ve ona ihtiyacı olduğunu bildiğim şeyi veriyorum. "İyi iş çıkardın Macallan." Sırıtiyorum çünkü o benim ikizim ve benim fikirlerim onun için çok önemli. "Bu lanet olası bir katil."

"Tanrım." Başını sallıyor. "Bazen tam bir baş belası oluyorsun. Her zaman tatlıdan önce ekşi."

"İhtiyacın var." Omuz

silkiyorum. "Neye

ihtiyacım olduğundan emin

değilim."

"Onu bulduğunda anlayacaksın."

Sözlerim karşısında limon yutmuş gibi görünüyor. "Bu saçmalığı bana yükleme. Aramızda muhtemelen bir gün üreyecek olan tek kişi sensin ve bu bile benim için bir şok oldu."

Başımı geriye atıyorum, aşkı bulacağına dair bu bariz reddiyeye açık açık gülüyorum ve onun tatsız ifadesinin derinleşmesine neden oluyorum. "Bunu unutmayacağım." Kıkırdıyorum.

"Bunu sen yap."

Tüm kapıların açıldığı ikinci kat sahanlığına çıktığımda hâlâ içimden gülüyorum. VIP bölümü sahanlığın iki yanında, ferforje kapılarla çevrili ve aşağıdaki dairesel birinci kat bar alanına bakıyor. Mekânın ortasında tavandan tabana uzanan bir bar var; geçmiş çağlardan kalma bu bar, etrafını saran merdivenleri ve sergilenen içki çeşitleriyle doğrudan *The Great Gatsby*'den fırlamış gibi görünüyor. Tavan, birinci kattaki manzarayı kafa karıştırıcı detaylarla yansıtan kırık aynalar mozaiginden oluşurken, mekânın duvarları koyu bordoya boyanmış ve siyah deriden yapılmış kanepeler dolduruyor. Ve tam önünde

VIP olmayan tüm ziyaretçiler için birinci kata inen ana yürüyüş yoludur.

Bireysel odalarımız dairesel alanın etrafına eşit olarak yerleştirilmiş, her birinin adı üzerine yazılmış ve daha küçük harflerle bulduğumuz küçük sloganlar ya altında, ya üstünde ya da her ikisinde de yer alıyor. Stef için *geçmiş günleri anımsayın*; Mac için *şimdiki zamanın tadını çıkarın*; Kai için *Yasak geleceğe adım atın*; ve benim için *anılardan kopun*. Hepsine birkaç şişe şarap içtikten sonra kendi nedenlerimizle karar verdik, tabii Mac dışında.

Ancak bakışlarımı hemen çeken şey, barın etrafında havada asılı duran, aşağı yukarı inip çıkan, seyirciler huşu içinde bakarken hava ipekleri üzerinde numaralar yapan akrobatlar. Çünkü neden olmasın, değil mi? Eğer bir şey yapacaksanız, ya doğru yapın ya da hiç yapmayın.

Sorumluluk sigortası bir sürtük olsa bile.

"Lanet olsun, Delacroix." Jace önümde ısıklık çalıyor, bana sırtarak bakarken sesinde zevk var. "Barmenlik işi hakkında yalan söylemiyormuşsun."

"Ben mi?" Ona sırtarak göz kırpiyorum. "Asla."

"Hadi," diye sesleniyor Mac, sağ tarafımızdaki DJ setinin sabit gümbürtüsü üzerinden bakışlarımı çekiyor. "Bekliyorlar." Sola doğru başını sallıyor ve gözlerim çoktan geceye özel VIP alanımızda oturan Stef ve Kai'yi buluyor.

Mac'in peşinden gidiyorum, kapılardan birinden çıkıp sahanlığa çıkan birkaç kişiyi atlattıktan sonra VIP alanına varıyorum, kapıyı benim için açık tutuyor. Stef koltukta oturduğu yerden bana başıyla selam veriyor, ben içeri girerken ayağa kalkıyor ve çoktan aňejo ile doldurulduğundan emin olduğum bir bardağı sessizce bana uzatıyor. Bardağı bana uzatırken ona gülümseyerek teşekkür ediyorum, gözlerindeki sert parıltı bu gece gergin olan tek kişinin ben olmadığım konusunda bana ipucu veriyor. Gerçi onun gerginliği muhtemelen herhangi bir romantik durumdan çok kulüp açılışıyla ilgiliydi.

Tekilamdan bir yudum alıyorum, Mac ve Kai'ye başıyla selam verişini izliyorum, DJ'in gözünü yakalamadan önce onlara ayağa kalkmaları için sessiz bir işaret veriyor. Boğazına doğru hızlı bir hareket yapıyor ve birkaç dakika sonra kulüpteki müzik kesiliyor, VIP bölümümüze spot ışığı düşerken herkes sessizliğe gömülüyor. Mekândaki tüm gözler hemen bize çevriliyor ve Stef hiç vakit kaybetmeden korkuluklara doğru adım atıyor, biz etrafında toplanırken ellerini yavaşça korkuluklara dayıyor.

Çalışanlardan biri hızla yanına gidip ona bir mikrofon uzatıyor ve o da mikrofonu dudaklarına götürüyor. "Hoş geldiniz." Derin sesi kulübün içinde sessiz bir şekilde yankılanıyor.

Word ve ben odalarımızın kapılarının açıldığını ve insanların neler olup bittiğini görmek için dışarı baktığını görüyoruz. Başını çeviriyor ve devam etmeden önce gözlerini aşağıdaki insanların üzerinde gezdiriyor. "Labirent fikri geçtiğimiz yıl Avrupa'yı gezerken aklımıza geldi. Özellikle de Roma ve Yunanistan'ı ziyaret ettiğimizde." O gizli gülümseme kısa bir süreliğine yüzünde beliriyor. "Gerçi *Moulin Rouge* da bu fikrin ortaya çıkmasında rol oynamış olabilir, *non sei d'accordo?*" Seyirciler arasındaki birkaç kız onun rahat İtalyancası karşısında baygınlık geçiriyor ve ben de gözlerimin dolmasını gizlemek için aňejo'mdan bir yudum almak zorunda kalıyorum. "Ama ekmek ve sirk fikri, mitlerin ve efsanelerin kaybolan değeri, yasaklanmış kahinin baştan çıkarıcı güzelliği. Labirente adım atma ve modern zaman canavarı olan ket vurmaya öldürme daveti." Duraklıyor ve bakışlarının tekrar kalabalığın üzerinde gezinmesine izin veriyor. "Bir anlığına fanteziye dalmak için. İşte Labirent budur... ve sizi de katılmaya davet ediyorum."

Mikrofonu bırakarak DJ'e başını sallıyor ve müzik anında yeniden başlıyor ama eskisinden daha yavaş, daha hipnotik bir ritimle. Dönerken kolunu tutuyorum, mikrofonu bir garsona uzatırken dudaklarımı kulağına götürüyorum. "Burası tamamen senin Stef. Mac'e, Kai'ye ve bana kalsaydı asla olmazdı. Bu yüzden teşekkür ederim." Arkama yaslanıyorum, ona alaycı bir gülümseme veriyorum ve kravatını biraz gevşetmek için uzanıyorum. "Şimdi bu gecenin tadını çıkarmaya çalış, tamam mı?"

Uzanıp yanağımlı okşuyor, gözleri yumuşuyor, dudaklarında hoşgörölü bir gülümseme beliriyor. "Elbette, *Cara*."

Onun sözleriyle gülümsemem genişliyor ve döndüğümde Jace ile Coop'un arkamdaki kanepenin iki ucuna yerleştiklerini görüyorum. Duraksayarak gözlerimi aralarında gezdiriyorum, ikisinin de beklentili bakışlarıyla karşılaştıktan sonra gülererek başımı sallıyorum.

"Hayır." Aňejo'mdan bir yudum alıyorum ve kanepenin yanındaki deri koltuđa doğru yürürken sessizce gülmeye devam ediyorum. "Olmaz."

Mac ve Stef karşımdaki kanepeye otururken Kai hiç vakit kaybetmeden onların arasına yerleşiyor.

"Şutlar!" Kai bağırıyor ve aşağı inerken bacaklarını tokatlamadan önce elini yukarı kaldırıyor.

Ve bir süre böyle devam ediyor, hepimiz içki içiyor ve konuşuyoruz. Avrupa'dan hikayelere gülüyor ve yarattığımız kulübün atmosferinin tadını çıkarıyorduk, onlarınki benimkinden biraz daha fazla emek harcıyordu. Ama kadınsı bir dokunuş getirdim çünkü Tanrı biliyor ki hiçbirisi bir kızın tuvalette gerçekten neye ihtiyacı olduğunu bilmiyordu, bu yüzden şansları yaver gitti. Ve sonunda,

Alkol ve ailenin tanındıklığı arasında, içimde dolaşan sinirlerin kaybolmaya başladığını hissediyorum. Omuzlarım düşüyor ve müziğin sabit vuruşu altında gerginlik gevşiyor.

Sonunda Coop kanepede yanımda oturduğu yerden eğiliyor, bir yandan elindeki birayı yudumlarırken bir yandan da düşünceli gözlerle beni süzüyor.

"Ne?" Dürtüyorum, tekila dilimi gevşetiyor ve her zamanki gibi sabrımı azaltıyor.

Şişeyi ağzından indiriyor. "Hoşuna gidiyor mu?" "Neyin tadını çıkarıyorum?"

"Mini sosyete olayı mı?" Birasını kulübe doğru daldırıyor. "Kosta Rika'da bunlardan hiç bahsetmedin. Sadece kaçtığın için mutlu görünüyordun."

Duraksıyorum, añejo'mu yudumluyorum ve sorusunu düşünürken bakışlarımı kulübün üzerinde gezdiriyorum. "O zamanlar tüm bunlar henüz hayata geçmemişti ama bir parçam hayata geçti. Spot ışıklarını seviyorum,-"

"Dikkat," diye tahmin ediyor.

Bakışlarına karşılık veriyorum ve isteksizce "Evet." diyene kadar bir süre geçiyor. Dudaklarım seğiriyor. "Harika bir özellik değil. Güven bana, biliyorum."

"Hepimiz bir şekilde kibirliyiz Prenses," diye düşünüyor. "Bunun farkında olduğunuz ve kötüye kullanmadığınız sürece bu bir suç değildir."

"Eminim bir ya da iki kez olmuştur." İtirafı birlikte kaşlarım düşüyor ve devam ederken bardağıma bakıyorum. "Aslında hoşuma gidiyor çünkü hakkımda ne kadar fısıldarlarsa fısıldasınlar," diye omuz silkiyorum ve gözlerimi tekrar onunkilere dikiyorum. "Bilmiyorum, gerçekten önemli olmaması gereken aptalca çocukça şeylerdi. Ama bu bana her şeyin üstesinden geldiğimi hatırlatıyor. Onların üstünde. Bunu onların ulaşabileceğinden daha yükseğe çıkmak için kullandım." Cahuita'nın anısı dudaklarıma küçük bir gülümseme getirdi ve ona "Ama kaçıştan ben de keyif aldım" dedim.

Gözleri benimkilerde yumuşuyor, o dolgun dudakları açılıyor ve durup gözleri kot pantolonunun ön cebine düşmeden hemen önce cevap vermek için bir nefes çekiyor. Az önce içine çektiği nefesi dışarı üflüyor, telefonu çıkarıyor ve diğer uçtaki kişiyi görünce yüz ifadesi kapanıyor. Ve işte tam o anda aramızdaki hava ağırlaşıyor, bana söylemediği bir sürü sözle doluyor.

"Sorun değil," diye çıkışıyorum, aramızda hâlâ her şeyin olduğunu hatırlatınca sesim kısılıyor.

Gözleri benimkilere kayıyor ve elinin telefonda sıkılaştığını görüyorum. "Eleanor..." Pişmanlık içinde sürükleniyor.

"Sorun yok, Coop." Kalbimdeki sızıyı bastırmaya çalışarak bir yudum daha aldım ve aşağıdaki birinci kata doğru baktım. "Git telefonuna bak. Senin bokun yeni değil ki."

Sadece bir saniye daha durakladıktan sonra derin bir nefes aldığını duyuyorum ve göz ucuyla VIP alanından çıkışını izliyorum. Gözden kaybolduğunda kalbim bir kez daha sızlıyor ve bu beni daha da sinirlendiriyor. Ne kadar küçük olursa olsun ona bir şey verdiğim ve karşılığında yine hiçbir şey alamadığım için nefret ediyorum. En azından gerçek bir şey. Hâlâ bizden sakladığı şeyler hakkında doğru ve anlamlı hiçbir şey yok. Derin bir nefes alarak omuzlarımı yuvarlıyorum, mutlu kulüp müdavimlerine boş boş bakarken beni tekrar germesine izin vermemeye kararlıyım.

Birkaç dakika geçtikten sonra biri gelip önümde duruyor ve Jace'in fazlasıyla anlayışlı bakışlarını görmek için gözlerimi kaldırıyorum. Saçlarını başının arkasında dağınık bir topuz yapmış ve gömleğinin üst kısmında gereğinden fazla açık bıraktığı düğmelerle her zamankinden biraz daha günahkâr görünüyor.

"Ne diyorsun sarışın?" Ellerini sandalyemin kollarına dayayarak eğiliyor. "Beni odana götürmek ister misin?" Güzelce kavisli dudakları şakacı bir sırıtışla kalkıyor. "Bana hareketlerini gösterir misin?"

Havai fişek gibi parlayan gözlerine bakarken kalbim hemen aydınlanıyor ve dudaklarımı yumuşak bir öpücükle onun dudaklarına götürmeden önce aňejo'mun sonuncusunu geri atıyorum. "Kesinlikle, Dawson."

Boş bardağı elimden alıyor, arkasındaki Mac'e uzatırken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor ve parmaklarını benimkilere doluyor. Beni ayağa kaldırıyor ve dudaklarını kulağıma götürürken bir kolunu belime . "Hadi gidip biraz eğlenelim, tamam mı?"

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Kalçalarım Labirent'teki odamda çalan müziğin şehvetli ritmiyle sallanıyor. Vücudum şimdiden hafif bir ter pırıltısıyla kaplı ve yüzümde bunun mutlak mükemmelliğine dair geniş bir gülümseme var. Zemin hariç tüm oda yansıtıcı yüzeylerden oluşan bir mozaikle kaplı ve Kai'ye modern sanat eserleri gibi görünmesi için tasarlattığım sütunlar oradan buradan fışkırıyor. Etki kafa karıştırıcı, ama hipnotik bir anlamda. Sanki etrafınızdaki kalabalık hem sizi sıkıştırıyor hem de aslında hiç orada değilmiş gibi görünüyor. Sanki odanın başı ya da sonu yokmuş gibi. Sadece içinde kaybolabileceğiniz ve bir daha asla çıkış yolunu bulamayacağınız sonsuz bir müzik ve dans alanı. Sizinlike bastırılan beden, duyularınızın demir atabileceği tek gerçeklik.

Ve oh ne vücut ama.

Tüm sert düzlemler bana doğru bastırılmış, güneşin görkemli cazibesiyle parlıyor. Bize en yakın ayna sütununda arkamda kırılan parçalarını izliyorum, vücudu benimkiyle birlikte mükemmel bir senkronizasyon içinde hareket ediyor. Elleri kalçalarımdaya, kalritmin zahmetsiz bir çevirisiyle sallanıyor. Gözleri aynada benimkilere takılıyor ve bana hınzırca sırıtışını görünce kahkahalarla başımı geriye atmaktan kendimi alamıyorum. Onun parlak enerjisi, müziğin ya da odanın sunabileceği her şeyden çok daha sarhoş edici bir ritimle bana çarpıyor. Başımı göğsüne yaslayıp havai fişek gibi gözlerinin içine bakıyorum ve gamzelerinin hala nasıl tam teşekküllü olduğunu görüyorum.

Kalçamı bırakıyor, parmaklarını hafifçe karnımın üzerinde alaycı bir şekilde gezdirmeye başlıyor ve şimdiden sertleştiğini biliyorum, ihtiyaçla kıcıma bastırıldığını hissedebiliyorum. Ama dans etme şeklimizi ve birbirimize duyduğumuz arzusun farkında olan iki insan olduğumuzu düşünürsek bu kaçınılmaz bir şey. Parmakları aşağıya doğru inmeye başladığında gülümsemem biraz duraksıyor. Ve parmaklarını hafifçe amımın üzerinden geçirip elbisemin skandal sınırındaki kenarına doğru sürüklediğinde, kolunu tutmak için uzanıyorum ama onu durdurmuyorum. Gamzeleri soluyor, ifadesi hâlâ şakacı ama parmaklarını kalçamda ileri geri gezdirirken arzuyla daha da ağırlaşıyor. Alaycı dokunuşlar arzusun içimde birikmesine neden oluyor, ta ki amım

neredeyse zonkluyordu. Gözlerinin içine bakarken dudaklarım aralanıyor ve gözleri manzaraya dalınca o gamzeler tekrar ortaya çıkıyor.

"Jace." Azarlamaya çalışıyorum ama sonunda ciddiye alınmayacak kadar nefes nefese kalıyorum.

"Evet, Ellie?" Masumca göz kırpmıyor.

Tam bir pislik. Hep benimle oynuyor.

Gözlerimi kısarak uyarıyorum. "Bu konuda bir şeyler yapmayı planlamıyorsan oynama, Dawson."

"Oh, Delacroix." Başını benimkine yaklaştırıyor ve elini pervasızca elbisemin altından geçirerek parmaklarını iç çamaşırımın kenarında gezdiriyor. "Bu konuda bir şeyler yapmayı planlıyorum." İki parmağının iç çamaşırımı kenara ittiğini ve hızla klitorisimi bulduğunu hissediyorum, konuşurken klitorisimin etrafında dönerken hızımın kesilmesine neden oluyor. "Bütün burası bir fantezi. Hepiniz kesinlikle doğru yaptınız." Parmakları aşağıya iniyor, içime dalıyor ve o muhteşem noktaya doğru okşuyor. Dans pistinin ortasında olmamız ve kalçalarım ona karşı geri çekilirken çok daha cinsel bir tür başlatmamız dünyada umurumda değil. "Ama Ellie." Başını eğiyor ve samimi bir sesle konuşmak için kalkmadan önce dudaklarını alaycı bir öpücükle dudaklarıma bastırıyor. "Bu gece istediğim tek fantezi sensin. Sadece sen, benimle, bütün gece. İhtiyacım olan tek fantezi bu." Parmaklarının beni terk ettiğini hissediyorum ve ağzım protesto için açılıyor, beni neden orgazmdan mahrum bıraktığı konusunda kafam iyice karışıyor, ta ki parmaklarını dudaklarına götürdüğünü görene kadar. Ve az önce içimde olan parmakları en sevdiği lolipopmuş gibi ağzına almasını izlerken ağzım açık kalıyor.

Parmaklarını dudaklarından çekip hemen benimkilere götürürken ve dilini içeri sokarken gözleri karanlık kulüpte adeta muziplikle parlıyor. Bana kendi tadımı tattırırken gözlerim kapanıyor, neredeyse her şeyin ne kadar sıcak olduğu için oracıkta yanmama neden oluyor.

Biraz geri çekilip dudaklarıma karşı konuşuyor. "Peki ne diyorsun?

Buradan çıkıp birbirinizi şımartmak ister misiniz, ha?"

Sadece kısa bir an duraksıyorum, aklımdaki ilk düşünce Coop için, ikincisi ise her şeyi talep ederken bana hiçbir şey vermediğini hatırlatmakla dolu.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım." Dudaklarım ona karşı seğiriyor. "Ve buradan çıkmanın arka yolunu biliyorum."

Stefin evinin ön kapısından içeri daldık, ben beceriksizce gömleğinin düğmelerini açmaya çalışırken o da kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatırken tökezleyerek ve gülerek öpüştük.

"Sanırım o Uber şoförünü ömür boyu korkuttuk."

"Hayır." Bir şekilde kendi ayaklarıma takılmamayı başararak bir düğmeyi açıyorum. "Sadece daha sonrası için ona biraz şaplak bankası malzemesi verdim."

Aşağı uzanıp ellerini bacaklarıma arkasına geçiriyor ve ben de hemen yakalıyorum, beni kaldırıp merdivenlere doğru yürürken zıplıyorum. "Güven bana sarışın. O elbisenin içinde yeterince materyal var."

"Jace Dawson," diye şakayla karışık takılıyorum, dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve bizi merdivenlerden yukarı çıkarırken gömleğinin birkaç düğmesini daha başarıyla çözüyorum. "Çok çekicisin."

Dudaklarının benimkilere karşı sırtmak için yukarı kalktığını hissediyorum. "Sonsuz özelliklerimden sadece biri."

Tekrar öpüşürken gülüyorum, gömleğini bırakıp ellerimi yukarı kaldırıyorum ve bizi koridorda yürütürken yüzünü avuçluyorum. Odamın önünden hiç duraksamadan geçiyor ve beni doğruca kendi odasına götürüyor. Bir eliyle kapıyı açıyor ve bizi içeri soktukten sonra bacaklarımı bırakıp belimi kavıyor, vücudumun yavaşça onunkinden aşağı kaymasına izin veriyor. Ayaklarım yere değdiğinde ona bakıyorum, saçlarımı kulağımın arkasından nazikçe taramak için elini kaldırdığında aramızdaki elektrik yükünü hissediyorum. Onun güzelliğini takdir etmek için bir an ayırırken gözlerimin yüzünde gezinmesine izin veriyorum. Hâlâ bazen beni yere seriyor. Böyle anlarda beni gafil avlıyor, sanki onu o barda ilk kez yeniden görüyormuşum gibi. O kavisli elmacık kemikleri, belirgin dudakları ve badem şeklindeki şakacı gözleri, bir şekilde ruhumu ısıtmayı başaran kör edici bir duygusallıkla parlıyor.

"Yatağa git, Ellie."

Başımı ona doğru eğiyorum. "Peki ya yapmazsam?"

Gözleri, oyunumuzda sadece bir ipucu olarak bana daralıyor. "O zaman sakladığım tüm kötü şeyleri göremeyeceksin."

Dramatik bir şekilde iç çekiyorum, kayıtsızca cevap vermeden önce kararımı düşünmek istercesine başımı tavana doğru eğiyorum. "Sanırım."

"Öyle mi dersin?" "Ben de

öyle dedim, değil mi?"

Aşağı uzanıp elbisemin altından tutarak aniden yukarı çekmeden bir saniye önce yüzünde bir sırtma beliriyor. Elbisem kollarımda dolanırken beni güldürdü ve elbisemi başımın üzerinden kaldırıp

Yana doğru. Gözleri neredeyse çıplak bedenime takılıp, içime giydiğim kırmızı dantelli sütyen ve külotun üzerinde gezinirken yere çarpan pulların sesi havayı dolduruyor.

"Ah, evet." Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. "Git yatağa uzan, Delacroix."

Ona davetkâr bir sırtış atıyorum ve yavaşça yatağa doğru yürümeden önce elini tutmak için uzanıyorum. Standart bej misafir odasının düzenini zaten biliyor ve nereye gittiğimi görmek için bakmama gerek kalmıyor. Yürürken gözleri benden ayrılmıyor, sanki beni yeterince göremiyormuş gibi vücudumun üzerinde tekrar tekrar dolaşıyor. Ve bu his karşılıklı, çünkü dizlerimin arkası yatağa değdiğinde oturuyorum ve gömleğinin son birkaç düğmesini açabilmek için elini bırakıyorum.

Gömlek sonunda tamamen açılıyor ve başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Senin sıran."

"Elbette, imparatoriçe." Sırıttıyor, gömleğini omuzlarından silkeliyor ve gözlerim hemen pantolonunun altına alaycı bir şekilde inen *V* kesimine gidince nefesimi tutmama neden oluyor.

Cazibesine karşı koyamayarak öne doğru eğilip dilimi dışarı çıkarıyorum, derin çizgilerden birinin üzerinde yavaşça gezdiriyorum ve inlemesine neden oluyorum. Eli hemen saçıma gidiyor ve ben de sırtarak arkama yaslanıp ıslak tenime hafifçe üflemeden önce diğer tarafa da aynı muameleyi yapıyorum.

Masaların dönmesini nasıl buluyorsun, Dawson?

"Siktir."

Ellerimi pantolonunun düğmesine götürüp, fermuarını indirmeden ve iç çamaşırıyla birlikte kalçalarının üzerinden itmeden önce kıpırdatırken, inleyen kelime ondan kaçıyor. Delikli siki serbest kalıyor ve hiç vakit kaybetmeden, o tekrar inerken hemen ağzıma alıyorum. Dilimi başının etrafında döndürüyor ve oradaki metalle oynuyorum. Boğazımın arkasına çarpıp boğulmamak için yutkunmak zorunda kalana kadar onu olabildiğince geriye götürmeden önce onu kenara doğru ittiğini bildiğim şekilde hafifçe vuruyorum. Ucuna tekrar vurmak için doğruluyorum ve eli saçlarımda sıkılaşıyor beni nazikçe geri çekiyor.

Dudaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verdim ve gözlerimi onunkilere diktim. "Ne?"

"Bundan zevk aldığım kadar." Parmaklarını saçlarımdan çözüyor, başparmağını alt dudağımda gezdiriyor ve bakışları pişman bir ifadeyle hareketi takip ederken oradaki ıslaklığı yayıyor. "Bu gece için büyük planlarım var."

Kaşlarını kaldırıp ona bakıyorum. "Hangileri?"

Bakışları tekrar benimkine döndüğünde muzip bir bakışla doluyor. "."

"Birileri bu gece kendini otoriter hissediyor."

Gözlerini deviriyor ve omzumu hafifçe itiyor. "Uzan, sarışın."

Dediğini yapıyorum, yatağa uzanıp dirseklerimin üzerinde doğrulmadan önce geriye doğru kayıyorum. Bunu nereye götüreceğini, oyunumuzun hangi köşeyi dönmek üzere olduğunu ve indiğimiz sokağı sevip sevmeyeceğimi gerçekten merak ediyorum.

İç çamaşırımın üstünü tutmak için uzanmadan önce hızla pantolonundan çıkıyor. "Şimdiye kadar kaç kez üst üste O yaptın?"

Aman Tanrım. Sanırım bu sokağı çok seveceğim.

Belki bir ev alırsın. Bir havuz yaptırırsın. Burada yaşayabileceksem yemek yapmayı bile öğrenebilirim.

"Uh." İç çamaşırım yavaşça bacaklarımdan aşağı kaydırırken karnım dönüyor, amım arzuyla karıncalanıyor ve kekeleyorum. "İki mi? Üç mü?"

Sıradan bir baş hareketiyle iç çamaşırımı kaldırıp bir parmağında sallandırıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm." Onları omzunun arkasına dikkatsizce atarken kaşları kalkıyor. "Bakalım daha iyisini yapabilecek miyiz?"

Topuklarımdan tutup yukarı itiyor ve parmaklarını bacaklarımda gezdirmeden önce beni yatağa yayıyor.

"Biliyor musun," diye düşünüyor, parmakları bacaklarımda üst kısmına ulaştığında yatakta diz çöküyor. "İnsanlar gerçekten de enstrüman gibiler." Parmakları amımın dudaklarında hafifçe gezinmeye başladığında nefesimi içime çekiyorum. "Onları öğrenmek için zaman ayırmalısın, hangi hareketler doğru akorları vurur." Parmaklarını içime daldırıyor ve amım da aynısını yaparken cevap olarak çarşafı sıkıyorum. Vücudum beklentiyle gergin ve bana verdiği bu küçük dersten inanılmaz derecede tahrik olmuş durumda. "Rastgele bir gürültü yerine gerçekten müzik yapmak için bu notalar nasıl birlikte çalınır." Elini bacağıma dayayarak, bana sırtımdan önce klitorisimi hızlıca yalamak için başını aşağı eğiyor. "Bu enstrümanın hangi müzik türünü tercih ettiğini."

"Doğru," diye nefes nefese kaldım, şu anda benden isteyeceği her şeyi kabul etmeye hazırdım.

Parmaklarını içimde gezdiriyor, bacağımdaki elini amıma doğru götürürken parmaklarını o mükemmel noktanın üzerinde ileri geri gezdiriyor. Ağzını tekrar klitorisime daldırıp dilini acımasızca üzerinde gezdirmeye başladığında beni önüne seriyor. Kalçalarım bu küstah temas karşısında hemen kıpırıyor, başım yatağa çarpmak üzere geriye düşüyor ama o sadece

onun avantajına. Ağzını bana doğru daha sert itiyor, üzerime doğru gelen orgazmın peşinde acımasızca koşuyor. Üzerinden geçmeden önce hassas yumrunun etrafında birkaç kez dönmeye başlıyor, bunu yaparken sertçe bastırıyor ve beni bir roket gibi patlatmak için sadece birkaç geçiş daha gerekiyor.

Boşalırken adını haykırıyorum, ağzının altında çırpınıyorum ama o vazgeçmiyor, sadece dilini klitorisimin üzerinde gezdirmeye devam ediyor. Parmaklarını içimde daha derine pompalıyor ve ağzıyla daha sert bastırıyor. Nefes nefese kaldığımda vücudumun titremesine neden oluyor, hala bir orgazmın sancıları altındayken hızla bir sonrakine kilitleniyorum. Parmaklarını tam açıklığının kenarına getiriyor, karışıma üçüncü bir tane eklemeyen ve onları tekrar içime sokmadan önce neredeyse onları dışarı çekiyor. Her şeyin hızını artırıyor ve başını kavramak için çarşafı bıraktığımda tüm numaraları bırakmamı sağlıyor. Bana vermeye istekli olduğu her şey için çaresizim.

Ve klitorisime karşı mırıldanmaya başladığında, ikinci bir orgazm beni acımasızca, ilkinden daha güçlü bir şekilde parçaladığında neler olduğunu anlamak için zar zor zamanım var. Kukum ağzına doğru fışkırmadan ve dudaklarımdan bir çığlık kopmadan hemen önce tüm vücudum geriliyor. Orgazm sona erdiğinde gözlerim kararıyor ve nefes nefese kalıyorum, sadece Jace'in hala beni yalıyor olmasına odaklanıyorum. Yine de şimdi nazikçe, sanki beni görüyor ve diğer taraftaki çarpışmanın çok sert olmadığından emin oluyor.

Bir süre sonra duruyor ve aklıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Piyano ya da keman değil."

Söylediklerini sindirmek için birkaç nefes almam gerekti ama bir şey bulamadım. "Ne?" Başımı yana çevirip ona bakarak nefes almayı başarıyorum. O havai fişek gözlerini benimkilere dikey ve onları zevk dolu buluyorum.

"Sen."

"Ne?"

Burada kesinlikle beyin hücrelerimi kaybediyorum, ancak bundan daha fazlasını elde edeceğim anlamına geliyorsa onlara kapıyı seve seve göstereceğim.

"Sen." Yarığımın hemen üzerine bir öpücük daha kondurmak için yukarı kalkıyor ve bu sefer ağzının benden ne kadar ıslak olduğunu hissedecek kadar kendimdeyim. "Eleanor Delacroix." Karnımın üzerinden yukarı doğru öperek devam ediyor. "Piyano ya da keman değilsin. Güzelliğin onlara rakip olsa da senin için fazla narin bir enstrüman." Sütyenime ulaşıyor ve hızlıca ön kopçayı buluyor, açıyor ve ağzını daldırırken göğüslerimin dışarı düşmesine izin veriyor. Meme ucumu ağzına alıyor ve dilini üzerinde gezdirerek beni kıpırdatıyor.

Vücudum zaten tükenmenin eşiğinde olmasına rağmen taze bir ihtiyaçla. Göğsümün ağzından çıkmasına izin veriyor ve ellerini yukarı kaldırıp başımın iki yanına koyuyor. Sonunda yumuşak bir bana bakıyor.

İyi bildiğim bir şey. İlk başta ona aşık olmamı sağlayan şey buydu. Karşı koyamadığım tüm ilgi ve yaramaz oyun. Bu bakış beni hayata döndürdü ve kalbim göğsümde büyürken kollarımı boynuna dolamak için uzanmama neden oldu.

"Gitar da değil." Kalçalarını indirirken dudaklarını benimkilere daldırıyor, alaycı bir şekilde çekiştiriyor. Girişime doğru dürttüğünü hissetmeden önce onları bir anlığına benimkilere bastırıyor. "Çok basit. Hiç olmadığın kadar açık sözlüsün." İçime doğru bir santim ittiğini hissediyorum, bir an orada kalıyor ve içime girmeden hemen önce şımarık bir yorumla patlamak üzere olduğum noktaya kadar beklentinin artmasına izin veriyorum. Tereddüt etmeden ya da sorun çıkarmadan eve kayıyor çünkü onun için ıslağın ötesindeyim.

"Jace!" Kalçalarını döndürürken içimdeki o delici dürtüyü hissederek adını haykırıyorum.

Onunla buluşmak için yuvarlanırken bacaklarım yukarı kalkıyor, kalçalarının üzerinden sarkıyor ve tekrar konuşurken onu daha derine itiyorum. "Belki davullar." Sesi öncekinden daha keskin çıkıyor, sanki kendini kontrol etmek zorundaymış gibi ve bana düşünceli bir şekilde bakmak için arkasına yaslanıyor. "hiç de öyle olmadıkları halde aldatıcı bir şekilde basitler." Bir elini kaldırıp saçlarımı geriye doğru itiyor ve parmaklarını saçlarımın arasında dolaştırıyor. "Biraz yüzünüze vuruyor, tüm grubun temposunu belirliyor. Ve adamım, o solo vurduğunda," Gözleri yüzümde büyülenmiş bir bakışla yuvarlanıyor ve sonra benimkilerle buluşmak için geri geliyor. "Bundan daha muhteşem bir şey olamaz."

Yavaş bir işkenceyle içime girmeden önce geri çekiliyor ve dudaklarını tekrar içime daldırıyor. "Evet, sen bir davul kızıydın. Türünün tek örneğisin. Sonsuza kadar çalışıp yine de ustalaşmayı başaramayacağın türden bir enstrüman."

Sözleri kalbimi daha fazlasını istediğim bir acıyla sızlatıyor ve içimde hareket etmeye başladığında, onu olabildiğince yakınımaya çekmek için omuzlarından tutuyorum. O içimdeyken, bedenlerimiz başka bir insana olabildiğince yakınken bile bunun yeterli olmadığını çabucak anlıyorum. Topuklarımı yukarı kaldırıp kışına saplıyorum ve o da hareketsiz kalmadan önce olabildiğince derine itiyor. Bir elini aramızda kaydırırken kendini orada tutuyor

ve parmaklarıyla klitorisimin etrafında dönmeye başlıyor. Sırtım hemen eğiliyor, ağzımdan yumuşak çığlıklar dökülmeye başlarken göğsüm ona doğru bastırıyor, aşırı hassaslaşmış yumru onun ilgisini zorlukla kaldırabiliyor. Ve çok geçmeden amımın, sanki sonunda orada bir şey olduğu için açgözlüymüş gibi, eskisinden daha büyük bir güçle onun horozunun etrafında kilitlenmeye başladığını hissediyorum.

Üçüncü orgazm geldiğinde hareket etmeye başlıyor, zevki neredeyse çok yoğun olana kadar uzatıyor. Neredeyse kaldırabileceğimden daha fazla. Sonunda klitorisimden vazgeçmeden ve içimde ciddi bir şekilde itmeye başlamadan önce dur kelimesinin kaçmasını önlemek için dudağımı ısırمامı sağladı. Kalçalarını döndürmeye başlamadan önce nefesimi tutmam için bana bir şans bile vermiyor, hala artçı şoklarla ona yapışan iç duvarlarımın üzerinden deliciyi sürüklüyor ve dudaklarımdan açık ağızlı çığlıklar atan küçük zevk seğirmeleri gönderiyor.

Ağzını boynuma daldırıyor ve fısıldamadan önce kulağıma doğru bir öpücük yolu izliyor. "Ne düşünüyorsun, güzel kız?" Kulak mememi ısırıldığını ve dişlerinin arasından nazıkçe çektiğini hissediyorum. "Sende benim için bir tane daha var mı?" Ayağa kalkıyor, gözlerimle buluşuyor ve dudaklarını dudaklarıma değdirmeden önce gamzelerini gösteriyor. "Zamanına degeceğine söz veriyorum."

Bu noktada tutarlı konuşmanın ötesinde ona başımı sallıyorum ve ayağa kalkmadan önce o gamzelerini bana bir kez daha gösteriyor. Ellerini kalçalarıma doğru kaydırıyor ve beni hızla ters çevirirken onları nazıkçe kavıyor, gevşek vücudumun kontrolü tamamen onda. Kalçalarımı kaldırıyor, bizi doğru açığa getirirken bir elini kıkımda gezdiriyor ve tekrar yavaşça içime sokmaya başlıyor. Parmaklarının kıkı yanağıma bastırıldığını, yana doğru çektiğini ve o konuşmadan önce vücudumun tereddütle gerilmesine neden olduğunu hissediyorum.

"Gördün mü, şimdi ikiye bölündüm, sarışın." Sesi boğuk bir melodiyle çıkıyor ve içindeki sahiplenme duygusunu duyabiliyorum. "Çünkü biraz aklını başından almak istiyorum." Kıkımın dar girişine bir parmağını bastırıyor ve beni nefessiz bırakıyor. "Ama aynı zamanda bir sonraki nefesimden daha fazla içine boşalmak istiyorum. Kendimden bir parça da orada kalsın." Bu sözlerinin ardından güçlü bir hamleyle dudaklarımdan yumuşak bir çığlık çıkıyor ve başımı ona bakmak için arkaya çeviriyorum, yanağımın altında çarşaf hareket ediyor. Gözlerini kıkımda buluyorum, benimkilerle buluşmak için yukarı çıkmadan önce bir an için bana girdiği yer ile daha yukarıda istediği yer arasında birkaç kez gidip geliyor.

Yüzüne yavaş bir sırtış yayılıyor. "Ama neden ikisi birden olmasın, değil mi?"

"Uh-" Anlaşılmaz bir soru başlangıcım, ağzının hareket ettiğini görünce kesildi, gözleri kıcıma geri dönmeden hemen önce küçük bir tükürük akışının hatasız bir doğrulukla sıkı girişine inmesine izin vermeden önce yanakları biraz emdi.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Bunu daha önce de yapmıştın."

Omuz silkerek şakacı gözlerini benimkilere dikiyor. "Bir ya da iki kez." İki parmağını kaldırıp tükürüğünün kayganlaştırıcısını etrafa yaymasını izliyorum, kolundaki dövme odanın loş ışığında mürekkebin girdaplı bir bulanıklığına dönüşüyor. "Ama sonunda hepsi senin kazancın için." Parmaklarını içime sokmaya başlıyor ve ben bu yabancı his karşısında nefesimi tutuyorum. "İşte böyle, Ellie." Parmaklarını biraz daha batırırken amımın içine sığ bir şekilde itiyor. "Sadece rahatla ve ikisini de almamıza izin ver."

İsteddiği gibi yapıyorum, vücudumu tekrar gevşemeye zorluyorum ve her iki girişimi de doldururken gerilmesine izin vermiyorum. Parmaklarını onlarla aynı hareketi başlatacak kadar içeri sokarken hala sığ bir şekilde itiyor. Onları içimdeki horozuna karşı bastırdığını hissedebildiğim şekilde kesinlikle aklımı uçuruyor. Hızını artırmadan önce alışmam için bana bir dakika veriyor ve tüm vücudum tepki olarak kontrolsüzce titremeye başlıyor. Bana ne yaptığını izlerken ağzımdan çılgınlık dökülüyor ve her sert itişte bana o delici vuruşunu hissediyorum. Ve önceki orgazmlardan dolayı o kadar gerginim ki, çok ağırlı ama hala kaygan olmanın o zevk dolu çizgisinde ilerliyorum, bunun hızlı olacağını biliyorum.

Ama kolunu dolamak ve elini tekrar klitorisime doğru kaydırmak için kalçamı bıraktığında, nefesimi tutmayı başarıyorum. "Yapamam."

Gözleri bir an için benimkileri aradı. "Şimdi beni bırakma, Delacroix." Gamzelerini parlatıyor ve bohçanın etrafında bir kez dönerek tüm vücudumun parmaklarına ve sikine doğru sarsılmasını sağlıyor. "Benimle misin?"

Başımı sallamadan önce sadece bir saniye duraksıyorum. "Evet." Klitorisimin etrafında tekrar dönüyor, kalçalarım tekrar zıplarken neredeyse çılgık atmama neden oluyor. "Seninleyim!"

"Aferin kızıma."

Sonra beni serbest bırakıyor, vücudumdaki her bir hassas noktaya hızlı bir şekilde art arda vurarak itiyor ve daire çiziyor ve sadece birkaç saniye önce hiç olmadığım kadar tamamen parçalandığımı düşünüyorum. Boğazımı yırtarcasına çılgık atıyor ve orgazm dalgaları beni coşku içinde boğarken her kasımla onun etrafında kilitleniyorum. Sonra beni takip ettiğini hissediyorum, devam ediyor

Beni tam istediği gibi doldururken itiyor ve o bitirene kadar bir şekilde vücutumu havada tutmayı başarıyorum.

Yatağa yığılıyorum, hafifçe gülüp omzuma yumuşak bir öpücük kondurana kadar parmaklarının kıcımdan kaydığını bile fark etmiyorum. "Hemen döneceğim, güzel kız."

"Hmm," diye mırıldanıyorum uykulu bir şekilde, zihnim ve bedenim tamamen tükenmiş durumda.

Lavabodaki suyun bir dakika boyunca aktığını duyuyorum, sonra kapanıyor ve o içeri girerken yatak yanımda alçalıyor. Bana doğru uzanıyor, beni kollarının arasına alıyor ve bir bacağını benimkinin arasına kaydırmadan önce sırtımı göğsüne bastırıyor. Tekrar konuştuğunda neredeyse uyuyordum, vücutumun kemiksiz mutluluğuna ve onun deniz baharı kokusuna tamamen kapılmışım.

"Mesele şu ki..." Bir elini saçlarımin ucuyla oynamak için kaldırdığında sesi tereddütlü çıkıyor. "Coop senin yıldızın, ben de güneşin olabilirim ama Ellie, sen bizim gökyüzümüzsün." İç çekerek göğsünü sırtıma yaslıyor. "Nasıl bir yerimiz olduğundan, ikimizin de sensiz nasıl var olabileceğinden emin değilim."

Uzun bir süre sessiz kalıyorum, kalbim göğsümde acıyla sıkışıyor, sonra bir elimi kaldırıp kolunu karnıma doluyorum ve cevap verirken sıkıyorum. "Yapmayacaksın."

Ama onunla tanıştığımdan beri ikinci kez doğru mu söylediğimden yoksa yalan mı söylediğimden emin değilim çünkü kabullenmeye başladığım gerçek şu ki ikisini de kaybetmeye dayanabileceğimden emin değilim. Coop bile, sakladığı tüm kelimelerle sadece tenime yazabilir. Bu kalbimin yarısını kaybetmek gibi bir şey ve böyle bir kayıptan sonra kalbimin atmaya nasıl devam edeceğini aklım almıyor.

Bir daha böyle bir şeyden nasıl kurtulabilirim?

Otuzuncu Bölüm

Jace

Günümüz

Yataktan kaymadan önce Ellie'nin uyuduğundan emin olana kadar bekledim, aklını en tatmin edici şekilde uçurduktan sonra cehennem gibi susamıştım. İçimdeki mağara adamı, benden önce hiçbir erkeğin başaramadığını başarmış olmanın tadını çıkarıyordu. Ama ben kızımı tanıyordum. Biraz Coop'un olsa da o *benim kızımdı*. Sadece şimdilik, ya da en azından kendime sürekli bunu söylüyordum. Bu düşünceyle içime yayılan nahoş kıskançlık karşısında alt dudağımı dişlerimin arasından çekip odamın kapısını sessizce kapattım. Onu uyandırmak ve yaklaşık bir saat önce, biz hala işin en yoğun olduğu zamanda geri döndüğünü bildiğim kişiyle yüzleştirmek istemiyordum.

Ama geçen gün kızın üzerinde bıraktığı o lanet izlerden sonra bu oyunu kazanamayacağını hatırlatmaya ihtiyacı vardı. Bu yüzden evet, kapıyı biraz açık bırakmıştım ki artık onun da ne kadar benim olduğunu duyabilsin. Bunun onun için ne kadar büyük bir darbe olacağını bilsem ve bunun için kendimden biraz nefret etsem bile. Yine de yaptım. Kulüpten ayrıldığımız belli olduktan sonra bizi eve kadar takip edeceğini ve neler olduğunu anladıktan sonra müdahale etmeyeceğini biliyordum. Bu Coop'un tarzı değildi, o daha çok zamanını kollayan ve stratejik olarak karşılık veren bir adamdı. En azından çoğu zaman. Ve onu benimle görmeyi kaldıramazdı, bunu duymak yeterliydi.

Ama bunun ceremesini Ellie'nin çekmesine izin veremezdim. Savaşın bu kısmı onunla benim aramdaydı.

Merdivenlerden aşağı iniyorum, nerede olduğunu merak ediyorum ama fazla beklememe gerek kalmıyor. Mutfağa girdiğimde gördüğüm ilk şey, elinde viski olduğunu tahmin ettiğim bir bardakla adaya çekilmiş bir sandalyede oturuyor olması. Görünüşe göre küçük şovum işe yaramıştı, Coop nadiren içki içerdi.

Ben mutfağa girerken başını bile kaldırmıyor, sadece bardağı kaldırıp bir yudum aldıktan sonra rahatça soruyor. "Karım memnun mu, yoksa ziyaret etmemi mi istiyor?"

Midemdeki suçluluk çukuru büyürken bir kahkaha atıyorum, ama bunu bastırıyorum, dolaptan bir bardak alıp dolduruyorum. Adanın diğer tarafına geçip, onunla *evlendiğini* her hatırladığımda göğsümde oluşan gerginliği biraz olsun hafifletmek için bir yudum aldığımda cevap vermesini bekliyorum. Başını kaldırıp bana bakıyor ve kaşlarımı kaldırıp sorduğumda gözlerinin arkasında öfkenin devam ettiğini görüyorum. "Çılgınlıklarından anlayamadın mı?"

Gözlerini bana dikeyyor ve aramızdaki havayı dolduran şiddet karşısında bedenim geriliyor. "Nasıldı?" Yüzünü bir sırtıma kaplıyor. "Teninin her yerinde izlerimi görürken onu becermek mi?"

Çok acı verici. Bunu ona söyleyeceğimden değil. Muhtemelen ben onun içindeyken nasıl ses çıkardığını duymak onun için ne kadar dayanılmazsa o da o kadar dayanılmazdı. Ama onun yerine omuz silkiyorum, en az onun kadar rahat bir tavır takınıyorum ve ikimiz de bunun ne kadar sahte olduğunu biliyoruz.

"İzler kaybolur." Onunkini taklit ederek dudaklarımda küçük bir sırtış belirmesine izin veriyorum. "Ama az önce ona yaptığım şey" -kadehimi neşeyle havaya kaldırıyorum- "uzun süre kalıcı olacak."

Darbenin ona isabet ettiğini görüyorum. Yüzünü silmeden önce acıyla doluyor, ondan önce bana karşı hiç kullanmadığı maskenin arkasına saklanıyor ve bir anlığına kuzenimi gerçekten ne kadar sevdiğimi hatırlıyorum. Bir parçam bunun bize yaptıklarından ne kadar nefret ediyor.

Ellerimi tezgâha dayadım ve şimdiye kadar sormaya cesaret edemediğim soruyu sormadan önce derin bir nefes almak için aşağı baktım. "Bunu neden yaptın dostum?" Cevap verdiğinde yüzünü görmek için başımı kaldırıyorum. "Saçmalık yok."

Ne istediğimi biliyor. O gün her şey ortaya çıktığında hiç sormadığım tek şey buydu. O zaman hazır olduğumdan emin değildim ama şimdi bunun sonunda ya onu ya da beni ne kadar mahvedeceğiyle yüzleşiyorum... Şimdi bilmek zorundayım.

Viskiden bir yudum daha almadan önce çenesinin sıkıldığını görüyorum, bitirdiğinde bardağa bakıyor. "Çünkü o, bırakamadığım tek şeydi. Onca yıldan sonra bile."

"Sonra ne oldu?" Yanıtına karşı öfkem artarak bastırıyorum. Hepimizi ne hale getirdi. "Ona yetişmen neden bir yıl sürdü? Neden-"

"Sana söyleyemem Jace," diye sözümü kesiyor, gözlerinde beni daha da sinirlendiren bir kararlılıkla bana bakıyor.

"Neden?"

"Yapamam." Başını sallıyor. "Yemin ettim."

Yere bakıyorum, birkaç nefes alıyorum ve bana burada hiçbir şey vermeyeceğini biliyorum. Çünkü kuzenim hakkında bildiğim, onu örnek aldığım bir şey varsa o da asla sözünden dönmemesidir. Ve şu anda onun hakkında daha fazla nefret ettiğim bir şey yok.

"Onun hakkında hiç konuşmadın," diyorum bir dakika sonra.

"Ve sen onu hiç aramadın." Başımı kaldırdım ve gözlerindeki sorgulayıcı bakışı gördüm. "İlk günden beri benden daha fazla sebebin olmasına rağmen hiç ulaşmadın." Soruyu sormadan önce cevap verip vermeyeceğimi bekler gibi duraklıyor. "Neden?"

Omuz silkiyorum, sanki bunu onun yerine benim yaptığımı ima ediyormuş gibi bu sorudan nedense rahatsız oluyorum. "Sanırım ona her ne olduysa, bunun nerede başladığını hatırlatmadan daha iyi olacağını düşündüm."

Bana o kadar uzun süre bakıyor ki, tam çekip gitmek üzereyken, sanki sonunda bir şeyi anlamış gibi başını sallıyor. "Aramızdaki fark bu, biliyorsun." Boğazını temizliyor ve bardağına tekrar bakıyor, içindeki sıvıyı her zaman yaptığımız gibi döndürüyor.

Bir an tereddüt ediyorum, günün sonunda gerçekten bilmek isteyip istemediğimden emin olamadan soruyorum. "Ne?"

Başını kaldırıp bana bakıyor, gözlerinde nadiren gördüğüm bir acı ifadesi var ve bana esprisiz bir sırıtış atıyor. "Sen her zaman onu kendi haline bırakacak kadar özveriliydin ve ben her zaman gitmesine izin vermeyecek kadar bencildim."

Kalbim onun sözleriyle ağırlaşıyor, çünkü şu anda ona çok kızgın olsam bile. İkimizin de dünyası olan bu kız için onunla savaşmak istesem de. Günün sonunda, o hala benim büyük kuzenim. Her zaman güvenebileceğim kişi ve hiçbir şeyin bunu değiştireceğini sanmıyorum. Onun en kötü halini görmek bile. Günlerdir kafamın içinde dönüp duran sözcükleri ardı ardına sıralıyor. "Hiç tekrar yaşadığımızı düşündün mü? Bugün burada birlikte olduğumuz insanlarla binlerce hayat yaşadığımızı? Her zaman birbirimizi bulup kaybettiğimizi ve sonra tekrar karşılaştığımızı? Kaderin korkunç bir şakası gibi. Bizim için hazırladığı hikayeyi değiştirip değiştirmeyeceğimizi görmek için bizi tekrar tekrar bir araya getirmesi gibi mi?"

Kaşları düşüyor, gözleri yüzümde geziniyor. "Bu senin için biraz düşünceli, Jace." Viskiden büyük bir yudum alıyor, önce yüzünü buruşturuyor.

devam ediyor. "O işi bana bırak. Ben bunun için daha uygunum." İçkisine tekrar bakarken ağır bir nefes alıyor ve durduğu yerden bile bardağı ne kadar sıkı tuttuğunu görebiliyorum. "Yatağına dön kuzen. Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, kabus gördüğü geceler yakında başlıyor ve yanında birinin olması gerekiyor."

Bu kez yutkunan ben oluyorum, ona başımı sallayıp sessizce mutfaktan çıkarken midemdeki suçluluk duygusunun ortaya çıkmasını engellemeye çalışıyorum.

Ama o çukurun tek yaptığı her adımda yuvarlanmak ve dönmek.

OceanofPDF.com

Bölüm Otuz Bir

Bu sabah Jace'in dudaklarına uzun bir öpücük kondurduktan sonra yataktan kayarak çıktım, yüzümde gördüğüm azıcık gerginliğe rağmen uyuyan yüzüne bakarken aptalca bir gülümseme vardı. Dün geceden sonra herkesin ne kadar geç yattığını düşünürsek aslında öğleden sonraydı. Ama ne olursa olsun, dün geceki ders dışı etkinliklerden sonra kendimi iyice ıslatmak için banyoya girdim ve telefonumdan Uber Eats'i açtım. Elimi yüzümü yıkayıp büyük boy bir konser tişörtü ve bir çift pijama şortu giymeden önce hızlıca güzel bir yemek siparişi verdim.

Yemeğin bırakıldığına dair bildirim geldiğinde hızla aşağıya indim. Orgazm sonrası mutluluğun etkisiyle merdivenleri adeta sekerek indim. Yiyecek poşetlerini toplayıp mutfığa doğru yürürken yüzümdeki aptalca gülümseme silinip gitmişti.

Cooper Monroe kanepede uyuyordu ve bir bardak elinden kaymış gibi yanında yerde duruyordu.

Bu benim mutluluğumun sonu oldu.

Onu uyandırdığımda yüzüme bile bakmamıştı, bu da kalbimin acı ve suçlulukla dolmasına neden olmuştu. Daha sonra kahvaltıda herkese katılmak için aşağıya indiğinde, ki bu gerçekten geç bir öğle yemeğiydi... diyelim ki derisinden tehlikeli bir enerjiden başka bir şey akıyordu. Herkes bunu hissedebiliyordu ve hem ona hem de bana sorgulayıcı bakışlar ama benim tek yapabildiğim omuz silkmekti. Şüphelerim vardı ama nasıl yaklaşmam gerektiğinden de emin değildim. Demek istediğim, bunu herkesin içinde, onun önünde yapmamıştım. Bir odanın mahremiyetinde olmuştu ve bunun olacağından şüphelenmeyecek gibi değildi.

Ona *söylemişim*. Jace'ten vazgeçmeyecektim.

İşin özüne inecek olursak, her şey tam bir karmaşaydı.

Şimdi iki saat geçmişti, hepimiz oturma odasında oturmuş garip sohbetler ediyor ve günün geri kalanında ne yapacağımıza karar vermeye çalışırken hızla akşama yaklaşıyorduk. Coop'un bu kadar kızgın olmasının nedenini ve bunun Jace'le benim bir gece önce ortadan kaybolmamızla ilgili olduğunu yavaş yavaş anlamaya çalışırken yere dökülen yumurta kabuklarının etrafından dolaşıyorlardı. Mac dışındaki herkes yani.

Kanepede oturduğum yerin önünde havaya bir tenis topu fırlatıyor, yere uzanıyor ve fikirler savuruyor. "Striptiz kulübü mü?"

Stef ve ben aynı anda "Hayır," diye cevap veriyoruz ve Jace ile benim yanımdaki kanepeye oturduğu yerde ona sırtıyorum.

"Yarış mı?" Top yine havaya uçtu. "Stef Pagani'yi asla serbest bırakmıyor, bu hayatımın en iç karartıcı gerçeklerinden biri."

Stef basitçe belirtmeden önce kıkırdar. "Hayır."

"Hmm." Topu yakalamadan önce havaya fırlatıyor ve başını belayı işaret eden bir bakışla çeviriyor. "Çatıdan kamikaze oynamak ister misin, Els?"

"Uh-" Yanıt vermek için ağzımı daha yeni açmıştım ki Coop sözümü kesti.

"Eğer ona bir daha böyle bir şey yaptırmaya kalkarsan," diye sertçe çıkıştı ve bakışlarımı hemen benden çaprazdaki sandalyede oturduğu yere çekti.

"Sana göstereceğim tanımını yalın kılıç nakavt, güzel çocuk." O vahşi sırıtış yayılıyor. "İkiz ya da değil."

Mac'in fırlattığı top hareketsiz duruyor, sonunda havanın yoğunlaştığını hissettiğimde sessizleşiyor. Coop bu sözlerin Mac'e ne yapacağını bilmiyordu, Mac de benim o günkü pervasız davranışımın Coop'u ne kadar ileri götürdüğünü bilmiyordu.

Kai diğer tarafımdaki sandalyeden boğazını temizliyor ve gözlerimi ona dikiyorum, yüzündeki gergin ifadeden onun da neler olduğunu hissettiğini anlıyorum. "Ee," diye başlıyor. "Striptiz hakkında ne diyordun?"

"Özür dilerim." Mac alaycı bir şekilde gülerek başını eğip Coop'a baktı. "Els'in kendi kararlarını verebilecek kapasitede olduğundan eminim."

"Öyle." Coop başını sallıyor. "Birdenbire çatıdan atlamak isterse bu beni öldürür ama her zaman ona engel olamayacağım gerçeğini kabullendim. Gerekirse onu yakalamak için altında bekleyin." Gözlerini kısarak öne doğru eğiliyor ve kollarını dizlerine dayıyor. "Ama lanet olası ölüm arzunu ona dayatma."

"Coop-" diye başlıyorum Stef araya girince.

"Herkes sakın olsun." Gözlerim ona gidiyor ve Mac'in bakışlarını yakalamaya çalıştığını, onu dizginlemeye çalıştığını görüyorum. Ama Mac'e baktığımda bizi tamamen görmezden geliyor, yüzü gürlerken oturmak için ayağa kalkıyor.

"Burada onun için tehlikeli olan şeyin biz olmadığımıza eminim." Duraksıyor. "Bu sen oluyorsun, değil mi? En başta onun kalbini kıran kişi."

Yavaşça ayağa kalkmasını izliyorum, onu yankılayıp ileri doğru bir adım atarken midem sinirden kasılıyor. Araya girmek zorunda kalmamak için dua ediyorum ama bu dileğimin büyük olasılıkla cevapsız kalacağını da biliyorum.

Coop'a alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Evet ama sen o serpintiyle uğraşmak zorunda kalmadın, değil mi? O herkes için geçerliydi."

"Mac!"

Coop ayağa fırlayıp bir adım öne çıktı. "Dikkatli ol, ikizim." Dudaklarının seğirmesine rağmen sesi tehlikeli bir şekilde alçak çıkıyor ve o anda ikisinin de bu kavga için şımarıldığını anlıyorum. "Burada sır saklayan tek kişinin ben olmadığımı öğrenmesini istemezsin." Benimki aşağı inerken o alaycı bir kaşını kaldırıyor. "Sen ister miydin?"

Mac'in durakladığını, ağzının açıldığını ama konuşmadığını görüyorum, gözleri hızla benimkilere kaymadan önce genişliyor.

Kalbim göğsümde hızla çarpmaya başlıyor. "Neden bahsediyor bu?"

"Yeter Monroe," diye kısa bir emir veriyor Stef, koltuktan kalkıyor ama ilerlemiyor. "Ne demek istediğini anladın."

Coop yine de acımasızca gülüyor, gözleri öyle bir kararıyor ki ne kadar ileri gittiğini anlayabiliyorum. Şu anda içinde ne kadar öfkeli bir enerji birikmiş durumda. Ve o asla emir alacak biri değil, belki benden hariç.

"Gerçekten mi Stefano?" Stefano'ya döner, sesinden alaycılık damlar ve gözlerini kısar. "Garda mıydı? Çok yaygın bir İtalyan soyadı."

"Coop!" Bağıriyorum. *Senin sırrın değil.* Gerçi bunu nasıl bildiği beni aşıyor.

Mac bu suçlama karşısında benim tepki vermemden daha hızlı davranarak öne atıldı ve Coop'un yüzüne doğru yaklaşarak alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Bunu onların üzerine yıkma." Kai'nin sessiz bir "Siktir!" diye mırıldandığını duyuyorum, Coop ise Mac neredeyse gururla sözlerini bitirirken gözlerini inanılmaz bir şekilde daha da kısıyor, omuzları geriliyor. "O. Bendim. Bendim."

Ve bu her neyse, kaynama noktasına ulaştığını bilerek nefes almam için geçen sürede Cooper Monroe kolunu geri çekiyor ve yumruğunu Macallan Astor'un yüzüne indiriyor.

Mac yere düşüyor ve ben öne doğru atılmaya başlıyorum ama arkamdan bir kol beni sarıp deniz ve bahar kokan bir bedene doğru çekerken Mac sadece gülüyor.

Elini yere koyarak ağzından kan damlayan Coop'a döndü. "Ne yani? Hepsi bu kadar mı? Tekrarlamama gerek var mı?" diye alay etti. "O bendim!"

Mac'in bağırışı Coop'un karnına attığı hızlı tekmeyle kesildi ve ellerini tekrar yere koyup başını geriye çevirmeden önce yere düşüşünü izledim

Coop'un öfkeli yüzüyle tanışmak için.

Jace'e karşı koymaya başlıyorum ama o hemen ağzını kulağıma götürüyor ve aceleyle fısıldıyor. "Hayır, sarışın. Seni seviyorum ama buna ihtiyaçları var." Beni daha sıkı sıkıyor, hala kurtulmaya çalışmama rağmen bir santim bile vermiyor. "Onlara *bak*, Ellie. Burada neler döndüğünü bilmiyorum ama senin çocuklar bile müdahale etmiyor."

Coop'un yumruğu Mac'in suratına bir kez daha iniyor ve Mac'in verdiği tek tepki, sanki ona verilen acıyı hoş karşıliyormuş gibi gülmek oluyor, o sırada kalbim göğsümde acıyla çarpıyor. Ve o anda burada büyük bir şeyi kaçırdığımı anlıyorum. Jace ve benim dışımda bu odadaki herkesin muhtemelen bildiği hikayenin bir parçası.

Ama sevdiğim iki insanın gözümün önünde birbirlerine girmeleri karşısında şu anda mantığın bir önemi olmayacak kadar çılgına dönmüş durumdayım. Biri fiziksel olarak, diğeri de anlayamadığım bir şekilde sözlü olarak. Coop yumruğunu Mac'in yüzüne art arda iki kez daha indirip yere kan sıçramasına neden olduğunda Jace'in mantığı umurumda bile değil.

Çılgına döndüm, kollarında çırpınıyorum. "Bırak beni, Jace!"

"Hayır," diye üzüntüyle cevap veriyor ve beni zapt etmek için diğer kolunu kaldırıyor.

Coop arkasına yaslanıp uzaklaşmak istercesine kollarını salladı ama Mac bir kez daha iterek yerden kalktı. Dizlerinin üzerine çökerken biraz daha kan tükürdü ve zaten oluşmakta olan morluklarının arasından gülümsemeyi başardı. "O bendim." Öksürüyor, gerisini mırıldanıyor. "O yılın sana neye mal olduğunu düşün."

Coop kez ona vurduğunda, sanki benim kaybım yüzünden çektiği tüm acılar yumruğa ekleniyor ve bir şeyin çatırdadığını duyuyorum. Bu kez sesle birlikte midem de kalbimle birlikte burkuluyor ve yumruğunu tekrar geri çektiğinde içimdeki tüm korkuyla çılgılık atıyorum. "Cooper!" O güçlü kol havada duruyor, nefesimi tuttuğum bir saniye geçiyor, sonra gözleri bana dikiliyor, yüzümde geziniyor ve ben onun adını söyleyerek havayı boşaltıyorum. "Coop."

Gözleri benimkilerle kilitleniyor ve uzun, gergin bir an geçtikten sonra kolu havaya kalkıyor ve göğsü derin bir nefesle çöküyor.

Bana doğru yavaşça yürümeye başlamadan önce Mac'e son bir kez bakıyor ve Jace önümüzde dururken kolunun ortamdan düştüğünü hissediyorum. Yanaklarımda olduğunu bile fark etmediğim gözyaşlarımı silmek için elini kaldırırken ve kaşları düşerken, gece ormanı gözleriyle bana bakıyor.

"Seni aradım Eleanor." Sesi duygusallıktan sert çıkmıştı. "Ve güvende olduğundan emin olduktan sonra seni aramaya devam ederdim. Cevap vermekten başka çaren kalmayana kadar seni binlerce kez arardım. Seni bir kez daha görebilmek için dünyanın bir ucundan diğer ucuna kadar arar ve peşinden koşardım." Sözlerinin sonunda boğuluyor, elini yüzümden çekip kafasını arkasında yerde yatan Mac'e doğru sallıyor. "Ona neden hiç gelmediklerini sorabilirsin."

Gözlerim Mac'e kayıyor, yerden kalkarken gözlerindeki korkuyu görüyorum ve Coop'a dönüp bakmam için geçen sürede o çoktan uzaklaşmış oluyor.

"Coop!" Jace sesleniyor.

Ben de onu aramak istiyorum ama bu sırdan çok korkuyorum, şokla durumdayım. Ama ön kapının çarpma sesini duyduğumda, bir yıl önce onu kaybetmiş olmanın verdiği dehşetin yankıları içime doluyor ve göğsüm panikle aldığım nefeslerle kabarmaya başlıyor.

Gözlerim Mac'e kaydı. "Ne yaptın sen?"

"Els." Yuvarlanıyor, yere oturuyor ve kaybolmuş bir ifadeyle bana bakıyor.

"Ne yaptın sen?!" Çılgılık atıyorum, histerim karşısında odada bir şaşkınlık dalgasının yayıldığını hissediyorum.

"*Cara*," diye başlıyor Stef dikkatle, yanımda durduğu yerden yaklaşarak.

Başımı ona doğru çevirdim, gözlerim yaşlarla doluydu. "Hayır." Başımı sallıyorum. "Sikeyim hayır! Biri hemen temize çıksa iyi olur."

Stef'in bakışları Mac ve Kai'ye kayıyor, sonra başını ciddi bir şekilde sallayarak bana dönüyor. "Berlin'e vardığınızda," diye yavaşça başladı. "Bir telefon aldık. Karşıdaki kişi tehlikede olduğunu ve seni güvende tutmanın tek yolunun Cooper'ın seni bulamayacağından emin olmak olduğunu söyledi." Yüz ifadesi korkunç derecede özür dileyici bir hal alırken bir havayı dolduruyor. "Biz de adamın istediğini yaptık, bir seçim yaptık ve onun sana ulaşmasını engellemek için telefonuna bir şey indirdik."

Kaşlarım şaşkınlıkla düştü, çünkü bu... Bunu asla hayal edemezdim. Onlardan değil. "Affedersiniz?"

"Onlar değil." Mac yere öksürüyor ve ben tam zamanında kafamı çevirip onun daha fazla kan tükürdüğünü görüyorum, sonra o korkmuş, küçük çocuk gözleriyle bana bakıyor. "Ben. Onları suçlama."

"Bir v-" diye başlıyor Stef ama Mac başını sallayarak onun sözünü kesiyor. ", Els," diyor. "Düğmeye basan bendim.

Programı indirdim. Başka kimse yok."

"Peki telefonun diğer ucunda kim vardı?!" İçimi dolduran paniği bastırmaya çalışarak, bana bu kadar acı çektiren bu saçma fikrin onlara neden mantıklı bir plan gibi görüldüğünü anlamaya çalışarak bağıyorum.

Mac bir an tereddüt eder ve Stef onun yerine sessizce cevap verir. "Emin değiliz."

"Oh, harika. Telefondaki yabancıya güven," diye alay ediyorum. "Lanet olası aptallar!" Mac'in yerde oturduğu yere doğru yürüyorum, önüne çömelip gözlerimde az önce Coop'un ellerinde maruz kaldığı şiddetin her zerresini görmesini sağlıyorum.

Ağzını açıyor ve ben elimi kaldırıyorum. "Şu anda benimle konuşma Macallan. Söyleyeceklerim hoşuna gitmeyecek ve eğer konuşursan ikimiz de pişman olacağız." Kekeleyerek nefes alıyorum ve bundan önce hep arkamı kollamış olan gözlerime bakarken gözlerimin diken diken olduğunu hissediyorum. "Seni seviyorum ve eninde sonunda seni affedeceğim çünkü sen benim ailemsin. Ama bunun için önce sana ulaştığı için mutlu ol." Hüzünlü bir şekilde gülümsüyorum, biraz da olsa cesaretimi topluyorum çünkü şu anda benden biraz korkmayı hak ediyor. "Çünkü bunun için sana yapacağım şey, onun cezasını çocuk gibi gösterirdi." Kaşlarımı çatarak ayağa kalkıyorum ve alaycı bir şekilde sözümü bitirecek kadar odadan kaçmıyorum. "Ve bunu iyi bilmelisin, *ikizim*."

Başka birine bakmadan dönüyorum, onları tamamen görmezden geliyorum ve oturma odasından çıkabildiğim kadar hızlı yürüyorum. Gerçeklik yeniden ayaklarımın altından kayarken zihnim darmadağın oluyor ve dünyanın bana yetişemeyeceğim kadar hızlı döndüğü hissine kapılıyorum. Tek bildiğim şu anda Coop'a ihtiyacım olduğu. O şerefsizleri en başta neden otobüsün altına atmadığını açıklamasına ihtiyacım var. Bu onun davasına yardımcı olurdu.

Fuayeden geçerken aklıma gelen tek neden, bana bunu yapmak istememiş olması. Her şeyin ötesinde beni bu ihanetin acısından kurtarmak istemesiydi. Ama sonra biraz fazla ileri gitmiş ve tüm pislik şiddet yoluyla itiraf edilmiş, gerçek tıpkı aileminki gibi kanla yere serpilmişti.

Onun adını taşıyan bir nefes çekiyorum, ön kapıyı açarken kalbim göğsümde çarpıyor... ve boş havadan başka bir şey bulamıyorum. Gözlerim

Garaj yolunun etrafında dolanırken panik tavan yapıyor ve açık kapıya konduklarında, gördüğüm manzara karşısında dudaklarımdan kaçan sessiz çığlığa engel olamıyorum. İki kelime kafamın içinde sonsuz bir döngüde tekrarlanırken damarlarımdaki dehşet içgüdüsel bir hal alıyor.

Gitmiş.

OceanofPDF.com

Otuz İkinci Bölüm

Coop

Bir Yıl Önce

Alec'in izini bulmam iki günümü almıştı; biri Amerika'ya geri dönmek, diğeri de Bainbridge'deki birkaç kişiyle gizlice görüşüp bir iş için dışarıda olmadığından emin olmak. Boş zamanlarında New York'ta nerede kaldığını zaten biliyordum. Bildiğim kadarıyla tuttuğu tek daire orasıydı, bu da benim geleceğimi bildiği anlamına geliyordu. Ya da en azından şüpheleniyordu ve bu olasılığa karşı hazırlıklıydı. Bu zaten başlı başına beni hafif bir dezavantaja sokuyordu. Ama vücudumun ameliyattan dolayı harap olduğu gerçeği ve iki gün önce onun gittiğini öğrendiğimden beri yaşadığım uykusuzluk beni kesin olarak mazlum konumuna soktu.

Başka bir zaman olsa, durup sağlardı. Belki onunla yüzleşmeyi birkaç hafta erteleyebilir ve bir strateji planlamak için zaman ayırabilirdim. Eğer bu başka biriyle ilgili olsaydı, daha net düşünebilirdim. Ama onu benden almıştı. Bilinmeyen bir nedenle beni kandırmıştı. Bizi ayırmıştı. Ve bu, normalde berrak olan görüşümü öfkeyle bulanıklaştırırken, ona bedelini ödetme isteği, onsuz bomboş olan göğsümdeki parçalanmış kasları dövüyordu.

Bu yüzden sokağın karşısındaki binadan dairesini gözetlemiştim ve onun çıktığını görür görmez harekete geçmiştim. Başıma bir şapka geçirip koşarak caddenin karşısına geçtim. Başımı kapıcıdan ve Yukarı Doğu Yakası'nda oturduğu gösterişli binanın kameralarından uzak tutarak asansöre bindim. Kapısının önünden geçip gitmiştim, dairesindeki alarmı çalıştırmadan içeri girmemin mümkün olmadığını biliyordum. Yerleşip beklemek için koridorun köşesine adım attığımda uzuvlarımdaki gergin hissi yatıştırmamı sağlayan tek şey, bunun beni ona tekrar çok daha fazla yaklaştıracaklarını hatırlatmasıydı.

Aradan bir saat geçmişti. Bu süre zarfında yanımdan birkaç kişi geçmişti ve ben onlara sahte bir gülümseme takınmış, telefonumu kulağıma götürmüştüm.

sadece kayboldum ve yolumu bulmaya çalışıyorum. Benzetmenin doğruluğu karşısında her seferinde kalbimde acı verici bir çarpıntı oluyor.

Yine de bir ses dikkatimi çektiğinde eylemle birlikte telefonu da kulağımdan düşürüyorum. Ya da daha çok sesin yokluğu. Köşedeki halı kaplı zemine zar zor sürtünen sessiz adımlar. Her adım çok dikkatli bir şekilde atılmıştı ve bana hedefimin sonunda burada olduğunu söylüyordu. Harekete geçmek için cebinden anahtarlarını çıkardığını duyana kadar bekliyorum, başımı sessizce eğerek köşeyi dönüyorum.

Zar zor bir adım daha atabildim ki vücudu benimkine çarptı ve bana sırtarak bakarken beni duvara yapıştırdı. "Cooper."

Homurdanıyorum, onu iterken henüz yırtmayı başaramadığım birkaç dikişin çekilmesini görmezden geliyorum. "Ne yaptın sen Alec?" Ayak parmaklarının ucunda birkaç adım geriye sıçrarken homurdanıyorum, kuş gibi hafif ve belli ki enerji dolu.

"Gerçekten mi Coop?" Gözlerini bana dikti, birbirimizin etrafında dönmeye başladığımızda gülümsemesi hırçınlaştı. "Bence daha iyi bir soru, kardeşim, sen ne yaptın?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Sorusunun uyandırdığı suçluluk duygusunu bastırıyorum ve vücudumu gergin tutuyorum, saldırıya hazırım, gözlerim yaptığı her hareketi aynı anda almaya çalışıyor. "Bana yalan söyleyen sendin."

"Ah." Alaycı bir şekilde başını sallıyor ve benden bir saniye önce duruveriyor. "Ama önce onu kandırdın, değil mi?"

O biliyor. Ben de gözlerimi ona dikiyorum, yüzüne bakarken sessiz kalıyorum ve bir şekilde, bir nedenle ondan sakladığım sırrı anladığını görüyorum.

Ama bu onun için neden önemli ki?

Ne olursa olsun, bununla işim bitmişti. Onu tanıyordum ve ona kalsa bu kedi-fare oyununa bir saat daha devam ederdi. Bainbridge'le yaptığı işte onu bu kadar iyi yapan şeylerden biri de buydu ama bugün, tam burada bitecekti.

Sorusu içimdeki mücadeleyi alıp götürmüş gibi yere bakıyorum ve aynı anda ellerimi indirip arka ceplerimden bir santim uzağa koyuyorum. Taşıdığım sustalı bıçağın gizlendiği yere o kadar yakın. Genelde bir silahı tercih ederdim, ama gizlemesi daha zor ve Eleanor'dan beri... aynı şeyi taşımıyorlar.

"Gerçek şu ki Alec," diye başlıyorum yavaşça, başımı kaldırıp gözleriyle buluşuyorum. Bakışlarını benimkilerden ayırmadan, ellerimin elime daha da yaklaşmasına izin veriyorum.

arka cepte. "Gerçek şu ki..."

Sustalıyı kapıyorum, bir sonraki saniyede açıyorum ve ön kolumu göğsüne çarpmak için öne , bıçağı boğazına götürmek niyetindeyim. Ama gözleri irileşiyor ve hamlemden sıyrılmayı başarıyor, bıçak yanağında ince bir çizgi oluştururken çok yavaş uzuvlarımın altından sıyrılıp arkamdan geliyor. Etrafımda dönüyorum ve her zaman üzerinde taşıdığını bildiğim bıçağın göğsümün bir tarafını kesen soğuk acısını hissediyorum. Zaten harap olmuş bedenime eklenen acı beni kısa bir süreliğine sendeletiyor ve bu onun ihtiyacı olan tek açıklık. Beni duvara doğru itiyor, kendi bıçağını boğazıma dayıyor ve zar zor iyileşen yarama bir yumruk indiriyor.

O bana bakarken midem acıdan isyan ediyor ve safra boğazımdan yukarı çıkmaya çalışıyor. "Sen bundan daha zekisin Cooper," diye düşündü, gözleri yüzümde gezinirken. "Bugün benimle yüzleşecek durumda olmadığını biliyor olmalıydın." O devam ederken boğazımın bıçağa baskı yapmasını engellemeye çalışarak nefes nefese kalıyorum. "Peki neden? Sahilde o kızla ne halt ediyordun?"

Sağlam bir cümle kurabilmem için birkaç nefes daha almam gerekti. "Siktir git."

"Yanlış cevap." Buz gibi gülüyor. "Ulaşamayacağından emin olduktan sonra seni yalnız bırakmaktan mutlu olurum, ama şimdi buradasın, neden kirli çamaşırları ortaya dökmüyoruz?"

O zaman dairesine doğru başını sallıyor ve şimdilik itaat etmekten başka seçeneğim olmadığını biliyorum. Ona tekrar saldırmak için kendimi daha iyi bir konuma getirene kadar. Ayrıca, bu arada ondan bazı cevaplar almayı başarabilirsem, çok daha uygun olur. Dairesine doğru dönüyorum ve bıçağı boğazıma dayıyor, ben omurgamda örümcekler gezinerek ilerlerken sırtıma doğru hareket ediyor. Anahtarları çoktan kapının kilidindeydi ve onları çevirmek için uzandım, buradaki talimi biliyordum. Daha önce de bir ya da iki kez başkalarını zorlamıştık. Kapısını iterek açıyorum ve hemen yanındaki duvarda bir alarm ötmeye başlıyor, o konuşurken dikkatimi çekiyor.

"Yedi-iki-altı-iki-sıfır," diye başlıyor ve ben uzanarak o rakamları okurken yazıyorum. "İki-iki." Alarm devre dışı bırakılmış gibi bip sesi çıkarıyor ve eğlenen bir sesle devam ediyor. "Şimdi çalıştırmak için düğmeye bas ve bir-sıfır-bir-dört-iki-sıfır-iki-iki yaz." Alec beni steril, beyaz dairesine doğru iterken alarm bu kez biraz daha farklı bir bip sesi çıkarıyor ve gerçekten de devreden çıkıyor.

Biliyordum.

Muhtemelen tuzak üstüne tuzak vardı. Alec'le aramızdaki en büyük fark, onun paranoyaya benden biraz daha yatkın olmasıydı. Beyaz deri koltuğuna vardığımızda, beni koltuğa doğru itmeden önce boynumdaki bıçağı kaldırdı ve tam zamanında dönüp arkasındaki çoğunlukla boş olan kitaplıktan bir silah aldığını gördüm.

Silahıyla kanepeyi işaret ediyor. "Otur, Cooper. Yere yığılacak gibi görünüyorsun."

Tereddüt ediyorum, cevap vermeden önce yanındaki silaha bakıyorum.

"Ayakta durmayı tercih ederim." "Bu çok hoş." Bana doğru bir adım attı.

"Şimdi otur şu lanet olası yere ve

"Bana ne kadar kötü bir çocuk olduğunu anlat."

Gözlerimi ona dikiyorum ve yavaşça yerime otururken alnımın gerildiğini hissediyorum. "Neden umursuyorsun ki? Eleanor'u mu?"

"Önce sen."

Ben iç çekmeden önce bir dakika boyunca sessiz bir şekilde birbirimize bakıyoruz. "Sana ne söylememi istediğini bilmiyorum."

"Bana neden babanın ilişki yaşadığı kadının kızıyla sahilde birlikte olduğunu anlat." Duraklıyor, yanıtları bekliyor ama dudaklarımı kapalı tutuyorum, devam etmeden önce alay etmesine neden oluyorum. "Onu araştırmaya başladığımda bunu anlamak o kadar da zor olmadı. İkiniz de Landing Point'te doğmuşsunuz, ikinizin de ebeveynleri aynı gece ölmüş. Cinayet-intihar olayını ve babanızın arabasının evlerine giden ana yolda kaza yaptığını da eklerseniz, bu olayla ilgili yazı duvara asılmış demektir."

"Ve yine," diye karşılık veriyorum, işimize burnunu sokmasına sinirlenerek. "Seni ne ilgilendirir ki?"

"Adını soyadını bilmediğin bir kızla birlikte olman mümkün değil," diye düşündü ve bana sertçe baktı. "Bu kısmı bir araya getirmek bir dakikamı aldı. Gerçek şu ki, onun kim olduğunu zaten biliyor olmalıydın. Bu da seni şüpheli niyetleri olan biri yapıyordu. Peki neydi?" Yanındaki silahı biraz daha sıkı kavrayınca gerildim. "Hepsi annesinin hayatını nasıl mahvettiğini ona ödetmek için bir oyun muydu? Sadece onu becerirken eğlenecek miydin? Yoksa bundan daha sapkın bir şey miydi? Babanın ailesini terk etmesine neden olan şeye en yakın şeyi hissetmek mi istedin?"

"Hayır!" Bağıriyorum, midem onun sözleriyle tekrar çalkalanıyor. Öfkemi kontrol etmeye çalışırken göğsüm kabarıyor. "Hayır!" Dirseklerimi dizlerime dayayıp bu kez gerçek bir yorgunlukla başımı ellerimin arasına alıyorum ve kabaca itiraf ediyorum. "I

ona aşık oldum. Onunla tanıştığımda kim olduğunu biliyordum. Öyle değildi... Sadece onunla tanışmak istemiştim ama artık çok geçti. Ona aşık oldum ve gitmesine izin veremezdim."

İç çekmeden önce uzun bir süre sessiz kalıyor. "Kahretsin, Cooper. Ben de öyle olmamasını umuyordum."

"Neden?" Başımı kaldırıp kahverengi gözleriyle buluşuyorum. "Nesin sen? Onun bakıcısı mısın?"

"Hayır," diye cevap veriyor sessizce, yüzü geriliyor. "Ama onu neyin içine sürüklemek üzere olduğun hakkında hiçbir fikrin yok."

"O zaman söyle bana!" Tekrar bağıriyorum, onun muğlak cevaplarından bıkmıştım. "Hiç merak ettiniz mi?" diye başlıyor sertçe. "Nadia Delacroix'nın kim olduğunu

"Landing Point'e gelmeden önceki hali neydi?"

"Hayır." Başımı hızla sallıyorum. "Onu zaman babamın Eleanor'dan önce ölmesinde rol oynayan bir kişi olarak görmedim."

"Anlaşılabilir." Başını sallıyor. "Sizi aydınlatmama izin verin. New York'a taşınmadan ve daha sonra Landing Point'e taşınan Nadia Delacroix olmadan önce adı Nadia Petras'tı." Kitaplığa yaslanırken iç , elindeki silah biraz düşüyor. Muhtemelen bu noktada araya girip oyun oynamayacak kadar meraklı olduğumu bildiği içindir. "Çekya'da bir yetim olarak doğmuş ve yaşı ilerledikten sonra Amerika'ya gidebilmek için para biriktirmeye çalışarak şehirdeki lüks barlardan birinde çalışmaya başlamış. Öğrendiğim kadarıyla biraz acımasız olmasa da zeki biriymiş ve bir gün bara gelen zengin adamlardan birinin dikkatini çekmiş." Kasıtlı olarak duraklıyor. "Nicolai Novikov."

"Siktir." Şok içinde nefes veriyorum, çünkü Nicolai Novikov'u tanıyorum. Bainbridge'in operasyon müdürü, patronumun bağlı olduğu kişi. Ve eğer duyduğum söylentiler doğruysa.

"Şimdi anlamaya başlıyorsun." Alec devam etmeden önce esprili bir şekilde sırtıyor. "Onun sevgilisi oldu ve sanırım bir süre bu rolden memnun kaldı. Ama Novikov'un sevgililerinin, ya Novikov onlardan bıktıktan ya da onlar Novikov'un ilişkileri hakkında çok fazla şey öğrendikten sonra ortadan kaybolmak gibi bir alışkanlıkları vardı. Sanırım Nadia da zamanının daraldığını hissetti." Sormadan önce bana düşünceli düşünceli bakıyor. "Novikov'un Bainbridge'e gelmeden önce yaptığı anlaşmalar hakkında ne biliyorsun?"

"Herkes ne duyuyorsa," diye sertçe cevap veriyorum. "Yakalanmadan ve ABD için bir piyon haline gelmeden önce Doğu Avrupa'daki büyük suç örgütlerinden birinin başındaymış. Bir süre sonra, Bainbridge'deki insanları, bağlantılarını kullanarak daha yararlı olacağına ikna etmeyi başardı.

kâr. Bundan sonra yeni keşfettiği özgürlüğüyle onların saflarında hızla yükseldi."

"Doğru." Başını sallıyor. "Peki ABD'nin onu yakalamak için ihtiyaç duyduğu bilgileri yeni bir isim ve kendi ülkelerinde vatandaşlık karşılığında kim verdi sanıyorsun?"

"İmkânı yok." Sessiz bir alayla başımı sallıyorum. "Bana diyorsun ki..."

"Bu Nadia Petras Nikolay'ın çöküşünden sorumluydu. Novikov?" Başını bana doğru eğdi. "Görünüşe göre her zaman becerikliymiş."

Duraklıyorum, sormadan önce bana söylediği her şeyi değerlendiriyorum. "Bunun seni neden bu hale getirdiğini hala anlamıyorum-"

"Hadi ama Cooper," diye alay ediyor sanki tiksiniyormuş gibi. "Novikov gibi adamların neye inandığını biliyorsun. Hiçbir borç ödenmeden kalmaz. Ebeveynin çoktan ölmüş olması önemli değil, çocuk ödeyecek. Nadia'nın ona karşı işlediği suç bir kan borcuydu. Onu bulursa soyunu kurutacaktı. Eleanor'u öğrenirse. Bainbridge'in reformcu müdürü olsun ya da olmasın, bunu şimdi yapmak için onların kaynaklarını kullanırdı." Derin bir nefes verir. "Bence Cane Delacroix ile evlenmesinin bir nedeni de buydu. Böylece Alabama'nın ıssız bir yerinde daha da fazla saklanabilecekti." Eli tekrar silahın üzerinde sıkılaşıyor ve bana doğru hareket ettiriyor. "Ve sen onun tüm çalışmalarını geri almak üzereydin. En azından nedenini araştırmadan Bainbridge'deki işleri geri çevirmeye başlamazsın. Özellikle de onların en iyi ajanlarından biriysen. Onun bilgileri ve resmi masasında dolaşır dolaşmaz bunu anlamış olmalı. Tıpkı ona benziyor."

Başımı salladım, sonunda anladım. "O zaman öldü."

Alec gülmeye başlamadan önce şok olmuş bir ifadeyle bana bakıyor. "Sen gerçekten aklını kaçırmışsın."

"Az önce bana onu öğrenirse öldüreceğini söyledin." Omuz silktim. "Yani çok basit, gerçekten. Hafta sonuna kadar nefes alamayacak."

"Bu basit değil, Cooper."

"Haklısın." Gözlerimi ona dikiyorum. "Çünkü hala burada ne yaptığını anlamıyorum, ben olmam gerekirken onun parlak zırhlı şövalyesini oynuyorsun."

Bir süre bana bakıyor, gözleri yüzümde geziniyor ve sonra sert bir sesle konuşuyor. "Bunların hiçbirini ona söylemeyeceğine yemin etmelisin."

"Neden?"

"Fark etmez." Başını iki yana sallar. "Sebeplerim kendime ait ama onun güvenliğini sağlamak için yardımımı istiyorsan ve söz veriyorum buna ihtiyacın olacaksa yemin etmelisin."

"Peki, yemin ederim," diye kabul ediyorum, bir yanımda bunun tutabileceğim bir söz olup olmadığından emin değil ve yine de onun için ruhumu biraz daha kirletiyorum. Ama gerçekten, bu noktada, onu güvende tutabildiğim ve bir gün tekrar kollarıma alabildiğim sürece her şeyin siyaha boyanması umurumda değildi.

Alec gözlerini kuşkuyla bana diyor, içimden bir ses bana hastanede uyandığım zamanı hatırlatıyor ve sonra iç çekiyor. "Nadia." Bana dönmeden önce bir an için başı öne eğiliyor. "Ülkeden çıkmak için anlaşma yaptığında Novikov'un çocuğuna hamileydi. Anlaşma yapılmadan kısa bir süre önce doğum sancısı tuttu ve çocuğu Amerika'ya giderken Slovakya'da bir yetimhaneye bıraktı."

İkiyle ikiyi hemen bir araya getirdim, gözlerim onunkiyle aynı tonda platin saçlarına gitti. Doğal olarak sahip olunabilecek nadir bir renk. Neredeyse beyaz bir renkti ve içinde ışık çizgileri vardı. Nadia'da da aynı renk vardı.

"Sen onun kardeşisin."

"Yarısı," diye karşılık veriyor rahatsız bir bakışla. "Ve ben onunla birlikte büyümedim. Novikov sonunda beni üniversitede buldu ve hikâyeyi anlattıktan sonra Bainbridge'e işe aldı." Yere bakarak başını sallıyor. "Sanırım Nadia'nın çocuğu olduğum için beni ortadan kaldırmamasının bir nedeni de ona faydalı olabileceğimi düşünmesi. Ama Eleanor'la ilgili her şeyi bir araya getirdim çünkü o gün onunla tanıştığımda birbirimize benzediğimizden bahsetti ve bunun mümkün olmadığını düşündüm ama sözleri aklımı kurcalayıp durdu."

"Alec," diye başlıyorum yavaşça, ona nasıl yaklaşacağımı bulmaya çalışıyorum. "Onu güvende tuttun."

Omuz silkiyor. "Oynadığın boktan oyunların bedelini onun ödemesinin adil olmadığını düşündüm."

"Oyun oynamıyordum," diye karşılık veriyorum hayal kırıklığı içinde. "Onu seviyorum." "O zaman bunu bilmiyordum ve sana soracak zamanım da yoktu." Duraksıyor.

"Ve bunun bir önemi yok, Coop. Onlar sana göz kulak olmadan Bainbridge'den asla ayrılamazsın. Onlar sana göz kulak olmadan da kalamazsın. Onu çoktan öğrenmemiş olmaları bir mucize.

tüm kanıtlar, şimdi yapamayacakları şekilde." Bir başka umursamaz omuz silkme hareketi daha omuzlarını terk etti. "O öğrenmeden onunla birlikte olamazsın."

"İşte bu yüzden onu öldüreceğim," diye tekrar belirtiyorum. "Sorun çözüldü." Alec'in gözleri tehlikeli bir şekilde bana dikiliyor. "O benim babam."

"Ve sen zaten bir kez ona olan sadakatin yerine onu seçtin," diye karşı çıkıyorum. "Tekrar yap."

"Onu tanımıyorum bile." Esprisiz bir kahkaha attı. "Ve onunla bir kez karşılaştığımda da pek hoşlanmamıştım."

Dudaklarım seğiriyor. "Bu duygunun karşılıklı olduğuna eminim." "Kesinlikle." Başını salladı. "Öyleyse onu bırak ve babamı rahat bırak."

"Bunu yapamam." Başımı salladım. "İnan bana, onu gördüğüm anda o gemi hemen hemen yelken açtı."

"Cooper-"

"Ondan hoşlanıyor musun?" Sözünü kestim. "Babanı mı?"

Alec duraklar. "Bu bir hoşlanma ya da meselesi değil."

Başımı sallıyorum çünkü bunu anlıyorum, gerçekten anlıyorum ama o piçin ölmesi gerekiyor. Benimle olsun ya da olmasın, ona yönelik bir tehdidin serbestçe dolaşmasına asla izin veremezdim.

"Sana karşı dürüst olacağım." Kanepede arkama yaslanıp rahatlıyormuşum gibi bir görüntü vermeye çalışıyorum ama aslında bunun tam tersini yapıyorum. "Baban yürüyen bir ölü ve eğer yoluma çıkıp ona katılmak istiyorsan, katıl. Ama ben hayatta olduğum sürece ona yönelik bir tehdidin nefes almaya devam etmesine izin vermeyeceğim." Omuz silkiyorum. "Yani bir seçeneğin var. Ya baban ya da o."

Gözlerini bana dikiyor ve elindeki silahı sıkıyor. "Peki neden onu ona tercih edeyim ki?"

Zaten yaptın, dostum.

"Çünkü o senin küçük kız kardeşin," diyorum ona basitçe. "Benim de bir kız kardeşim var, bu yüzden büyük ağabeylerin küçük kız kardeşlerini her zaman koruduğunu biliyorum. Onlardan hoşlansalar da hoşlanmasalar da."

Meydan okurcasına bağırmadan önce gözleri bir süre beni delip geçiyor. "Siktir git." O anda bana onu o kadar çok hatırlatıyor ki, göğsümdeki parçalanmış kasların acıyla sıkışmasına neden oluyor. Ama bir dakika sonra silahı arkasındaki kitaplığa yerleştiriyor ve zayıf bir sesle şöyle diyor. "Bunu yapan ben olamam, Coop."

Anlayışla başımı sallıyorum. "değil. İğneyi ben yaparım."

"Boktan bir nişancısın," diye alay ediyor. "Plan yapmak gerekecek. Dalga yaratmadan Bainbridge'in operasyon müdürünü görevden alamazsınız. Eğer yaparsak

Bu... mükemmel bir şekilde planlanması gerekecek."

"Ve sonra..." Ayağa kalkıyorum, sırtarak ona doğru yürüyorum ve göğsümden kan damladığını hissediyorum. "Benden aldığın şeyi bulmama yardım edeceksin."

OceanofPDF.com

Otuz Üçüncü Bölüm

En az birkaç saattir ön kapının dışındaki mermer basamaklarda oturuyorum. Güneşin gökyüzünde ilerleyişinden ve tepeleri erken alacakaranlığın gölgeli ışığına göndermesinden o kadar uzun olduğunu biliyorum. Benim gibi bir amatör bile bunu tahmin edebilir. Kışım bir süre önce uyuşukluktan düpedüz acıya dönüşmüş olsa da bir milim bile kıpırdamıyorum. Kollarımı bacaklarıma dolamış, her türlü fiziksel rahatsızlığın çok ötesinde bir iç sıkıntısıyla günün soluşunu izlerken kendimi tutmaya çalışıyorum. Gözlerim açık kapıya dikildiği için yanıyor, nefesimi tutarak onu bekliyorum.

O tekrar ortaya çıkmadan geçen her dakikada kalbim biraz daha kırılıyor.

Korkunç bir şey. Geçen yazdan kalan her şeyi acımasızca hatırlatıyor ve o kapıdan tekrar geçmesine ne kadar çok ihtiyacım olduğu için kendimi korkunç derecede güçsüz hissetmeme neden oluyor. Gitmemesine o kadar çok ihtiyacım var ki, en başta var olduğu için ondan ve kalbime tekrar girmesine izin verdiğim için kendimden biraz nefret etmeme neden oluyor. Bu boğucu bir korku. Tamamen donup kalmanıza ve dolaptaki canavarın uzaklaşmasını dilerken yorganın altına saklanmanıza neden olan türden.

Geçen yaz yaşadığım travma sonrası stres bozukluğunun bir parçası olabileceğimi fark edince dudağımı ısıırıyorum. Daha sonra bununla başa çıkmak için kendimle bir randevu almam gerekecek.

Ama şimdilik... şimdilik burada oturacağım ve canavarın aslında korkunun gölgeleri tarafından büyütülmüş bir palto olduğunu umacağım. Umarım her an o kapıdan geri dönmek üzeredir.

Jace bir ara dışarı çıktı, yanıma bir şişe su bıraktı ama o tek kesinti dışında herkes beni sessiz nöbetimle baş başa bırakmıştı. Onlar daha iyi biliyordu. Macallan'a söylediklerimde ciddi olduğumu ve ben hazır olmadan tek kelime etmeye cüret ederlerse benden çirkinlikten başka bir şey biliyorlardı.

Yutkunduğumda susuzluk nihayet beni kırıyor, boğazımdaki kuruluk zımpara kağıdı gibi gıcırıyor ve gözlerim yanımdaki basamakta duran su şişesine gidiyor. Bu fıkirden vazgeçmeden önce bir yudum almayı düşünüyorum. Boş ver, ben

Döndüğünde tekrar su içsin. Oruç tutmanın dualara cevap vermesiyle ilgili bir şey var, değil mi?

Peki ya susuzluktan bayıldığında, El? O zaman bu aptalca protestoyu nasıl sürdüreceksin? Ayrıca Şeytan'ı diliyorsan Tanrı'nın dualara cevap verdiğinden emin değilim.

Sen de siktir git.

Sanki beni test etmek için gönderilmiş gibi su şişesine kaşlarımı çatarak bakıyorum ve tam zamanında kapıya dönüp Coop'un köşeyi döndüğünü görüyorum; başı öne eğik, elleri boynuna doladığı gömleğin iki ucunu tutuyor. Vücudundan ter damlarken efor sarf etmekten göğsü kabarıyor. Ayağa fırlıyorum, başını kaldırdığında bacaklarımdaki kan hücumu onları karıncalanma ve iğnelenme hissiyle çıldırtıyor.

Gözlerimiz kilitleniyor ve yaklaşırken kaşları şaşkınlıkla düşüyor. "Eleanor?" Bakışları beni boya süzerken ismimdeki soruyu duyabiliyorum. Benimkinin altındaki basamakta bana bakarken yüzü geriliyor. Birbirimizi tekrar süzerken yüzündeki yorgunluğu, gözlerinin altındaki torbaları görebiliyorum. "Ne oldu?"

Ağzımı birkaç kez açıp kapatıyorum, boğazımdaki zımpara kağıdını biraz daha yuttuktan sonra geliyorum. "Sen gittin." Sesim sonda çatlıyor ve gözleri irileşiyor, yüzümü tarıyor ve endişeyle doluyor.

"Özür dilerim." Boğazını temizliyor, yüzünde benim acımın bir yankısı beliriyor. "Düşünmüyordum. Sadece oradan çıkmam ve biraz..." Çenesi sıkıştı ve başını sallayarak bir nefes verdi. "Düşünemedim. Özür dilerim." Elini kaldırıp başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Beni tekrar hayatından çıkarmak için Tanrı'nın bir eylemi gerekir. Beni asla affetmesen bile. Sonsuza kadar peşini bırakmayacağım."

Yüzüm geriliyor, kaşlarım düşüyor çünkü onun sözleriyle ne yapacağımdan emin değilim. Tekrar gittiğini düşündüğümde içimi dolduran dehşetle birlikte gelen sert netlikle ne yapacağımı. Ve buna rağmen, dürüst olmak gerekirse, bana vermeyeceği tek gerçek dışında onu tamamen affetmem için ne gerekeceğinden emin değilim.

Ama bildiğim bir şey var.

Bir sonraki nefeste kollarımı ona doluyorum, boynuna sıkıca sarıyorum ve ona yumuşak bir şekilde söylerken vücudunun benimkine karşı hareketsiz kaldığını hissediyorum. "Bunu bir daha yapma."

Şoku atlatması bir dakika sürdü, sonra kollarını yavaşça belime doladı, beni sıkıca kendine çekti ve cevap verirken havaya kaldırdı

sessizce. "Tamam."

Ve bir kez olsun, bizim için bu kadar basit.

Birkaç basamak yukarı çıkarken bana sarılıyor, fısıldarken beni daha da sıkıyor. "Ben buradayım, Prenses. Hiçbir yere gitmiyorum."

Omzuna doğru başımı sallıyorum, vücudum onun ki ne karşı gevşerken ve beni tekrar yere indirirken nihayet endişemin bir kısmının azaldığını hissediyorum.

Arkama yaslandığımda gözlerim buluşuyor ve gölgeli derinliklerindeki mutluluğu görüyorum. "Yine de gidip duş almam gerekiyor."

"Oh."

Dudakları seğiriyor. "İşte yine o belagat."

Gözlerimi deviriyorum ve ön kapıyı açmak için dönmeden önce elini tutmak için uzanıyorum, onu arkamdan sürüklüyorum çünkü gerçek şu ki şu anda gözümün önünden ayrılmasına izin verebileceğimden emin değilim.

En azından kısa bir süre için.

Kalbimin sınırlarında dolaşan panik hâlâ çok gerçek.

Bu yüzden onu arkamdan merdivenlerden yukarı çekiyorum, odama doğru ilerlerken ikimiz de sessiziz. Kapının kolunu tutup iterek açacak kadar uzun süre elini bırakıyorum, içeri girmesine izin vermek için geride duruyorum ve bana attığı eğlenen bakışa gözlerimi kısıyorum. Sanki şu anda kontrolün bende olması gerektiğini biliyor ama buna izin veriyor çünkü bu sefer onun ihtiyaçlarına da mükemmel bir şekilde uyuyor.

Kapıyı kapatırken meraklı bakışlarının odanın içinde gezinmesini izliyorum, sonra öne doğru yürüyüp elini tekrar tutarak onu banyoya götürüyorum. Şu anda banyonun kadınsılığı hakkında başka bir yorum yapacak durumda değilim. Banyonun hemen içindeki ışık düğmesini çeviriyorum, bizi alanın ortasına getirip durmadan önce alanı parlak ışıkla dolduruyorum.

Tuttuğum eli yukarı çekerek aşağı bakıyorum ve birkaç sığ kesikle dolu morarmış parmak eklemlerini inceliyorum. "Çok kötü değil." Başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdiriyorum, kaşlarım zaten orada olan yara izlerine düşüyor. "Önce duş al, sonra onları temizleyebiliriz." Gözlerimi onunkilere dikiyorum ve orada bulduğum bakış karşısında duraklıyorum. "Ne?"

"Hiçbir şey." Başını sallıyor, parmaklarımızı birbirine doluyor. "Sadece." Gülünç derecede dolgun dudakları bir an için geriliyor. "Biliyor musun, her sabah gözlerimi açmadan önce yaşadığım bir an var. Gerçekten ne nefes aldığımı bile fark etmeden önce. Hâlâ seninle o kumsalda olduğumu düşünüyorum ve o kadar... memnunum ki." Yüzünde hüznü bir gülümseme belirliyor. "Ve sonra açıyorum

Gözlerimi açıyorum ve her şey yeniden başlıyor. Her sabah. Sanki senin kaybının hiç bitmeyen arafında yaşıyormuşum gibi."

Gözlerinin içine bakarken dudaklarım aralanıyor, konuşamıyorum çünkü ne demek istediğini biliyorum. Tam olarak ne demek istediğini. Benim de bir yıl boyunca katlandığım gerçek buydu.

Bu kaybın acısı, güneş gölgelerini kovana kadar durmadan tekrarlandı.

Boğazımı temizliyorum, bakışlarımı kesiyorum ve duşa doğru yürüyüp duşu açıyorum, sonra geri gelip önünde duruyorum. Elim uzatıp omzundan sarkan gömleğini tutuyorum ve yere atıyorum.

"Bana neden söylemedin Coop?" Göğsündeki yeni yara izine bakarak ve kafamdaki karmaşayı çözmeye çalışarak soruyorum. "Ne yaptıklarını mı?"

"Çünkü." Omuz silkiyor. "Bunun sana hiçbir faydası olmadı ve sadece cevaplayamayacağım daha fazla soruya yol açacaktı."

Kollarımı kavuşturup gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Çünkü bu senin söyleyeceğin bir sır değil mi?"

Başını sallıyor, bakışları sanki bu saçmalıkla sonuma biliyormuş gibi ihtiyatla doluyor.

"Ama bunun benimle bir ilgisi var? Değil mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Mantıklı olan tek şey bu, yani bilmeye hakkım var."

"Evet," diye isteksizce cevap veriyor, yüzünde rahatsız bir ifade beliriyor. "Ama yemin ettim Eleanor. Çenemi kapalı tutacağıma yemin ettim. Senin güvende kalmanı sağlamanın tek yolu buydu."

Elimde olmadan hayal kırıklığıyla bağıyorum. "Neyden güvende?"

"Önemli değil." Ellerini büyük boy tişörtümün altına götürüyor ve hızla başımın üzerinden çekiyor. "Artık değil. Ben hallettim."

Seçtiği sözcükler karşısında kaşlarım çatıldı. "O mu, onlar mı Coop?"

Duraklıyor, uzun bir süre gözlerimin içine bakıyor ve sonra bana "O" diyor.

İtirafı karşısında nefesim kesiliyor, az önce itiraf ettiği şeyle çalışırken içimi yepyeni türden bir çatışma dolduruyor. Beni bir tür açık tehditten korumak için yaptığı şey. Ben hayatıma kayıtsızca devam ederken, dışarıda bu şekilde halledilmesi gereken kadar kötü birinin olduğu fikri midemi bulandırıyor. Birinin bana zarar vermek istediğinden tamamen habersizdim. Coop'u yeterince iyi tanıdığım için başka bir seçenek olsaydı muhtemelen

onu alırdı. Yani beni güvende tutmak için bunu gerekli görmesi için kötü, gerçekten kötü olması gerekiyordu.

Morrisonlar dışında kimin bana zarar vermek için bu kadar sebebi olabilir ki?

Bazen biraz kaltak olabiliyorsun, El.

Evet, ama şiddeti kışkırtacak kadar değil. En azından ben öyle umuyorum.

Ve bana zaten anlattığından daha fazlasını anlatmaması beni çok kızdırıyor.

Gözlerimi ona dikerek uzandım ve basketbol şortunun üstünü tuttum. "Biliyorsun." Sol kolunu tutup tırnaklarımı oradaki dövmeğe geçirmeden önce şortu kalçalarına doğru itiyorum. "Sen de bana bir yemin ettin."

"Biliyorum." Başını sallıyor. "Bu daha fazlası demek değil mi?"

"Bu seni ne pahasına olursa olsun koruyacağım anlamına geliyor." Öne doğru uzanıyor, parmaklarını pijama şortumun ve iç çamaşırimın altından geçirerek tenime yaslıyor. "Bu bedel seni biraz kızdırmam olsa bile."

Homurdanıyorum. "Biraz mı?"

"Tamam." Sırıtarak bana doğru adım atıyor. "Çok."

Ona bakarken yüzüm buruşuyor, kalbim göğsümde savaşıyor çünkü onu istediğim kadar cevaplara da ihtiyacım var. "Kafam çok karışık." Sonunda elimi onun kolundan bırakarak itiraf ediyorum.

"Biliyorum." İç geçiriyor, aşağı bakıyor ve parmaklarını külotumun bel bandında gezdirdikten sonra kalçalarımın üzerinden aşağı itiyor. Gözleri çıplak bedenimde gezinip benimkilerle buluşmak için acele etmeden önce dizlerinin üzerine çökerek külottan çıkmama yardım ediyor. "Beni burada dizlerimin üstüne çöktüren tek kız."

Dudaklarım kıpırıyor ve elimi uzatıp onun yeni bir his uyandıran koyu çikolata rengi saçlarında gezdirme isteğime karşı koyamıyorum.

Elleri sütyenimin arkasına gidiyor ve başını kaldırarak dudaklarını sol göğsümün altındaki dövmeğe götürüyor.

Dudaklarını yavaşça, saygıyla üzerinde gezdiriyor ve nefesimin kesilmesine neden oluyor. "Hâlâ ciddiym, biliyorsun." Dudaklarının tenimde hareket ettiğini hissediyorum, sütyenim yere düşerken hava . "Her kelimesinde."

"Biliyorum." Hareketi tekrarlıyor ve nefesim tekrar kesiliyor, sözümü bitirmeyi başarırken başım geriye düşüyor. "Biliyorum, Coop. Sorun şu ki

en başta sakladığın ve şimdi bana vermediğin tüm gerçeklerden daha ağır basıyor."

Elleri belime dolanıyor ve bana dikkatle baktığını görmek için tekrar aşağı bakıyorum. "O zaman ne gerekiyor Eleanor?" Ayağa kalkıyor, boxer külotunu kalçalarının üzerinden aşağı itiyor ve benim için zaten sertleşmiş olan o muhteşem sikini serbest bırakıyor. "Beni cezalandırmayı bırakman için."

"Sana söyledim, Jace değil-"

"Jace'ten bahsetmiyorum," diyerek sözümü kesiyor, başını sallıyor ve belimden tutarak beni geriye, duşa doğru götürüyor. "Jace'i bunun dışında bırak. Sen ve benden bahsediyorum."

Arkamdan gelen duş sesini duyup dönüyorum ve kapıyı açarken düşüncelerimi toparlamak için kendime biraz zaman kazandırıyorum. Coop'la beni Jace'le olan ilişkimden ayırmaya çalışırken bir yandan da o hemen peşimdeyken spreyin altına giriyorum.

Ve ona döndüğümde, kendi tenimde hissettiğim su damlacıklarının onunkinden aşağı kaydığını, koyu renk kirpiklerine yapıştığını ve güçlü çenesinden zeytin rengi tenine doğru süzüldüğünü görüyorum. Çaresizce omuz silkiyorum ve ona verebileceğim tek dürüst cevabı veriyorum. "Bu acı nihayet geçtiğinde."

"Asla olmayabilir, biliyorsun. Tamamen değil." Sesi tereddütlü, gözleri yüzümü tararken bile korkuyor. "Diğerimiz odadan çıktığında paniğe kapılmamak için bir ömür boyu uğraşmamız gerekebilir."

"O zaman bana affedilmeye değer bir açıklama yaptığında." Doğruyu söyle.

Gözleri anlayışla bana bakıyor. "Tamam, Prenses." Başını bana doğru eğiyor, ellerini tekrar belime götürüyor ve beni duş duvarına . "Yine de seni rahatsız ediyor mu? Diğerleri? Onlar hakkında."

"Yaptığı kadar değil," diye itiraf ediyorum, devam etmeden önce bir an dudağımı ısıırıyorum. "Yalan söylemen beni rahatsız ediyor ama yaptıklarını unutmaya çalışıyorum." Duraklıyorum, kaşlarım bir sonraki itirafımla birlikte aşağı iniyor. "Sanırım bunu yapmazsam, hayatımdaki iyi olan her şeyi lekeleyecek. Beni canlı canlı yiyip bitirecek. Bu yüzden nasıl yaşayacağımı belirlemesine izin vermemeye çalışıyorum." Bir zamanlar Cahuita'da ona söylediğim sözler aklıma gelince dudaklarım kıpırdadı. "Biz onların hatalarının toplamından daha fazlasıyız, değil mi?"

Alnını benimkine yaklaştırırken kendi dudakları da seğiriyor, gözlerimiz kilitleniyor. "Güzel." Nadir görülen bir şakacılıkla alt dudağımı ısıırıyor. "Ve gerisini düşüneceğim."

Yardım edemem ama şaka yaparım. "Bir kereliğine mi?"

Belimi çimdiklerken gözlerindeki karanlık eğlenceyle kıvılcımlanıyor.
"Velet."

"Göt."

Elleri belimden yukarı kayıyor, bir sonraki imasını avuçluyor. "Göğüsler." Meme uçlarımı parmaklarının arasında yuvarlıyor ve kibirli bir sırıtışla tekrar dizlerinin üzerine çöktüğünde nefesim kesiliyor. "En iyi düşüncelerimden bazılarını dilimde senin tadın varken yapıyorum." Ellerini göğüslerimden çekip bacaklarımdan birini tutuyor ve omzunun üzerinden atıyor. "Bana *biraz* müsaade edin Prens. Bir yıldır amının ağzıma gelmesini özlemişim."

O zaman ağzını üzerime indiriyor ve dudaklarımdan yumuşak bir inilti çıkarken bacağı omuzlarına kilitleniyor. Ellerimi başına götürüyorum, parmaklarımı kafa derisine sokarken kavradığım kısa uzunluğu özlüyorum ve dişlerini hafifçe üzerinde gezdirmeden önce tüm lanet amımı ağzına alıyor. Beni girişten klitorise kadar yalamadan önce bölgeye kan hücumuyla sinirlerimi ateşliyor. Dilini içime sokmak için geri çekilmeden önce hassas yumrunun etrafında birkaç kez tembelce dönüyor.

Ellerini kıcıma götürüyor, iki yanağımı da kavıyor ve beni ağzına daha çok bastırıyor, diliyle daha derine iniyor ve söylediği doğruymuş gibi yalıyor. Dilindeki tadıma gerçekten doyamıyormuş. Her şey o kadar erotik ki, nefeslerim kısa sürede küçük nefesler halinde geliyor. Amım dilinin etrafında kenetlenmeye çalışıyor ve tek bacağı o kadar kötü titriyor ki beni zar zor ayakta tutabiliyor. Ama buna çabucak çare buluyor, omuzlarını zorla kalçalarımın arasına sıkıştırıyor ve diğer bacağı da omzunun üzerinden iterken beni ağzı için daha geniş açıyor. Ağzını klitorisime götürüp kemirmeden önce bir kez daha içimi yalarken beni tamamen ayakta tutuyor.

Bu hareketle dudaklarımdan soluk soluğa bir çığlık dökülüyor, başım düşün fayans duvarına sertçe çarpıyor ve geri çekilmeden hemen önce hassas etime karşı ondan bir tatmin sesi yükseliyor.

"Benim adım, Prens."

"Ne?" Nefesim kesildi.

Dişlerini klitorisimin üzerinde hafifçe gezdiriyor. "Adımı haykır." "Tamam."

"Senin."

"Ha?" Başımı kaldırıp gözlerinin içine bakıyorum, o da kalçama bir öpücük konduruyor ve beyin hücrelerim nihayet yeterince ateşlenmeyi başarıyor.

Orada gördüğüm keskin mülkiyetin benden ne talep ettiğini anlayamıyorum.

"Oh." Dudakları benimde seçiyor. "Her zaman belagatle."

Dilini klitorisime bastırırken bu sefer gözlerimi ondan ayırmıyorum. Dişlerini hafifçe üzerinde gezdirmeden önce dilinin altında yuvarlayarak baskıyı artırırken gece ormanı bakışları benimkini talep ediyor ve karşılık olarak amımın ağzına doğru sarsılmasına neden oluyor. Parmakları kıcımlı kazarken iç duvarlar spazm geçiriyor ve tekrar yapmadan önce samimi etime karşı sırtıyor. Dudaklarımdan bir çığlık daha dökülüyor ama o girişime inip dilini oraya sokarken ve tüm vücudum kasılmaya başlarken hızını artırırken gözlerimi ondan ayırmıyorum. Hızla tekrar klitorisime geri dönerken bacaklarım omuzlarının etrafında kilitleniyor, aynı anda diliyle bastırırken ağzına emiyor. Yoğunluğuyla beni şok eden ve adını dudaklarımdan koparan bir orgazmı beni aniden harekete geçiriyor.

"Coop!"

Dilini tekrar girişime bırakıyor, tıpkı istediği gibi orgazmımı tatmak için direnci zorluyor. Vücudum gevşeyene ve başını çevirene kadar beni tembelce yalıyor, gözlerini benimkilere dikmeden önce iç uyluğuma yumuşak bir öpücük daha konduruyor.

"İstediğim isim bu değildi."

Nefes nefese alay ediyorum. "Biraz dikkatim dağılmıştı."

"Hmm." Dudaklarını bacağımdan tekrar amıma doğru götürüyor, kalçalarımın arasından geri çekilip ellerini kıcımdan indirerek beni kaldırmadan önce beklentiyle gerilmeme neden oluyor. Bir eli bacaklarımın altından, diğeri sırtımın arkasından geçiyor. Dirseğini kullanarak duşu kapatıyor, ardından kapıyı iterek açıyor ve bizi yatağıma götürüyor. Sırılsıklam olduğumuz gerçeğini umursamadan beni yatırıyor ve kaşlarını kaldırarak üzerime eğiliyor. "Ne derler bilirsin. Eğer ilk başta başaramazsan, dene, tekrar dene."

Dudakları seğirmeden ve sert bir taleple dudaklarını benimkilere indirmeden hemen önce içimden kaçan yumuşak kahkahaya engel olamıyorum. Beni her zaman onun için olduğumu iddia ettiği evrenmişim gibi öpüyor ve bugün ortaya çıkan her şeyden sonra aslında ona tekrar inanmaya başlıyorum. Şimdiye kadar kendime izin vermediğim bir şekilde bize yeniden inanıyorum. Ve bu yeni umutla onu öpüyorum, hala barındırdığı bilinmeyen gerçeklerden korktuğum gibi. Bacaklarımı açıp aralarında hareket etmesine izin verirken korkuyu bastırıyorum ve iddia ettiği her şeyin doğru olduğunu kanıtlamasını isteyen o küçük tohumu besliyorum.

Öpüşmemizi kesiyor, alnını benimkine yaklaştırıyor ve sert bir hamleyle içime kaymadan önce bir süre duraklıyor. Ani saldırı karşısında nefesim kesildi, sonunda ruhlarımız olduğunu kabul etmeye başladığım o çekim dokunup birbirine dolanırken gözlerimiz birbirininkinden hiç ayrılmadı ve mutlu bir iç çekişle tekrar bir araya geldi. Tekrar bir araya geldiğimizde kayıplarla dolu tüm o sabahların acısını hafifletiyor. Ellerini vücudumda gezdirerek parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve acılı bir ifadeyle kollarımı başımın üzerine uzatıyor.

"Sen bana aşksın Eleanor." Dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Bu." Dudakların bir başka fırçası. "Tam burası." Başını kaldırıyor, sık bir şekilde itiyor. "Burası benim evim."

"Bunu biliyorum, Cooper Monroe." Kelimeleri boğazımdan çıkarıp korkunç gerçeği boğuk bir nefesle söylemeye zorlarken dudaklarımı tekrar onunkilere değecek şekilde kaldırıyorum. "Ve evet, ben de seni hâlâ seviyorum."

Bir parçam bu itirafla iyileşiyor. Onu orada, kalbimin derinliklerinde, Jace'in bile asla ulaşamadığı karanlığın köşesinde hissedebiliyorum. Tekrar bir araya geliyor ve korkunç bir sıcaklıkla iyileşiyor.

Geri çekiliyor, o nadir, nefes kesici gülümsemesi yüzünü değiştirmeden önce gözleri bir an için benimkileri deliyor ve dudaklarını tekrar benimkilere bırakarak içimde hareket etmeye başlıyor. Birbirimizi kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmeden önce geçen yıl sahilde defalarca seviştığımız o tembel, samimi tempoyu yakalıyor. Yerçekimine meydan okuyan yıldızların telaşsız dansı, içinde bulunduğumuz aklın gölgelerine rağmen parlıyor.

Kalçalarımı onun altında döndürüyorum, bu anın hiç bitmemesini dileyen yanıma rağmen her hamlesinde onunla buluşuyorum. Gerçekten de cennette bu şekilde ölümsüzleşebilseydik. Böylece gerçekler ve yalanlar, kalmak ya da gitmek hakkında endişelenmeme gerek kalmazdı. Sadece onunla sonsuza kadar böyle var olabilseydim. Başını kaldırıp gözlerimin içine baktığında onun da bunu hissettiğini biliyorum. Onun da her şeyin bu anımız kadar basit olmasını dilediğini görebiliyorum.

Nefesim küçük nefesler halinde gelmeye başlıyor ve ellerimi sıkıca kavıyor, meme ucumu ağzına almadan önce dudaklarını göğsümde gezdiriyor. Derinden çekerek benden bir inilti çıkmasına neden oluyor ve bu inilti bir diş darbesiyle bıraktığında bir nefese dönüşüyor. Yaklaştığını biliyorum ve içimde daha da büyürken onu yanımda hissedebiliyorum, beni geriyor ve o kadar derine vuruyor ki, o zevk dolu acıyla sayıklamak zorunda kalıyorum.

Vücudumun bu ana dair her değerli şeyi gizlice içimde bir yere hapsetmeye çalıştığını düşündürecek kadar sert bir şekilde ona kilitlenmeye başladığımda, çığlık dudaklarımdan ayrılmadan hemen önce dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Adın, Eleanor."

Onun altında paramparça olurken talepkâr sesi kafamın içinde çınlıyor ve bana ondan başka kimsenin söylemediği ismi haykırıyorum. "Monroe!"

Bana öncekinden daha sert bir şekilde çarpıyor, tüm vücudu gerilmeden önce bir şekilde daha da derine inmeyi başarıyor ve dudaklarından içgüdüsel bir ses çıkarken kendini içime boşaltıyor. Birkaç dakika geçiyor, sanki ikimiz de bu anı bitirmek istemiyormuşuz gibi boynumun kıvrımına yumuşak bir öpücük konduruyor ve başını kaldırıp burnunu benimkinin üzerinde gezdiriyor. "İşte orada."

Gözlerine bakıyorum, derinliklerinden parlayan ışığı, onları bir ton daha hafifleten tek şey olan sevgiyi görüyorum ve ellerini ellerimde sıkıyorum. "Hâlâ affedilmiş değilsin ama..." Sorumla birlikte dudaklarımı onun dudaklarına götürüyorum. "Kalmak mı? Tenime birkaç kelime yazar mısın?"

"Her zaman, Prenses. Her zaman."

Otuz Dördüncü Bölüm

Ertesi sabah erkenden uyandım. Benim için normalden çok daha erken çünkü Coop ve ben dün gece erkenden birbirimize sarılarak uykuya dalmıştık. İkinci raundu denememişti bile, sadece vücudunun cehennemini benimkinin etrafına sarmış ve uyku beni ele geçirene kadar tenime sonsuz saçmalıklar yazmıştı.

Ve sarılmaya karşı koymaya bile çalışmamıştım.

Kollarında yuvarlanıyorum ve uyuyan yüzünde ilk kez çoğunlukla huzurlu bir ifade olduğunu görmek için başımı kaldırıyorum. Alnında sadece belli belirsiz bir gerginlik vardı. Sanki tekrar benimle birlikte olduğu için sonunda dinlenebilecekmiş gibi. Gözlerim vücudunda geziniyor, küçük bir gülümsemeyle verdiği kiloların bir kısmını geri aldığını fark ediyorum ve göğsüne yumuşak bir öpücük kondurma isteğime karşı koyamıyorum. Sandal ağacı kokusunu içime çekiyor ve orada hissettiğim aşkla kalbimin sıkıştığını hissediyorum.

Ona hem ihtiyaç duyuyor hem de korkuyorum.

Mesanem bir itirazda bulunuyor ve yüzümü buruşturuyorum, beni neyin uyandırdığını fark ediyorum ve tenine karşı iç çekiyorum. Kollarından sıyrılmadan önce oraya bir öpücük daha konduruyorum, yataktan kalkıp banyoya doğru yürürken sessiz olmaya çalışıyorum. Muhtemelen son bir yıldır aldığı en derin uyku olduğunu bildiğim uykusunu bölmek istemiyorum.

Ve porselen tahtın üzerinde oturup rahatlamamanın ortasına gelene kadar, kaşlarım ne kadar berbat bir durumda olduğumun farkına vararak düşmüyor.

Çünkü ikisini de kaybetmeyi hayal bile edemiyorum.

Dün yere sıçrayan o kanın öncesinden farklı bir şekilde gerçekten yapamam gibi. Kosta Rika'dan beri kullanmayı reddettiğim soyadımı haykırmadan ve onu hala sevdiğimi itiraf etmeden öncekinden.

Banyodan çıktığımda yüzünde nihayet kaybolan gerginlikten dolayı kaşlarım hala aşağıya doğru çekik, ikimiz için kahve aramaya gitmeden önce yatakta uyuyan ona bakmak için bir dakika duraklıyorum. Kapıyı açıyorum ve arkamdan kapatırken bir nefes veriyorum, koridorda ilerlerken omuzlarımı yuvarlayarak oradaki gerginliği azaltıyorum. Merdivenlerin başına geldiğimde gözlerim daralıyor ve evdeki bazı ışıkların çoktan yandığını görüyorum, bu da piçlerden birinin çoktan uyandığı anlamına geliyor.

Jace olmadığı sürece tabii.

Gazabımın dışında kalan tek kişi oydu. Yine de bu sabah beni biraz rahat bırakacağına dair içimde suçluluk duygusuyla karışık bir şüphe vardı.

Merdivenlerden inip antreden geçerken gözlerimi etrafta gezdiriyorum ama oturma odasına girene kadar verandaya bakan pencerelerden suçluyu göremiyorum. Stef'in açık kahverengi saçları, kanepenin üstünden sanki orada kambur duruyormuş gibi görünüyor. Ama beni çığlık atarak durduran şey, elindeki sigarayı havaya kaldırıp dudaklarına götürdüğünü görmek oluyor.

Stef asla sigara içmez.

Sorumluluk sahibi olan o. Mac ve benim gibi pervasız ya da iblisleri boğmaya çalışan biri değil. Ve kesinlikle Kai gibi özgür bir ruh değil.

Bu da beni biraz ikilemde bırakıyor.

Bir dakika daha orada durup kararsızlıkla ona bakıyorum, sonra bir küfür mırıldanıp arka kapıya doğru yürüyorum. Şu anda kendini kaybetmeye hakkı yok. Bu durumda haklı olarak öfkelenecek ya da kendini kaybedecek tek kişi benim.

Sinirle arka kapıyı açıyorum, arkamdan kapatma zahmetine bile girmeden dışarı çıkıp ona bakıyorum. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Bana bakıyor ve kötü sarılmış sigarasını havaya kaldırıyor. "Sigara içmek, *Cara*."

Sigarayı dudaklarına götürmesini izliyorum, o içine çekerken yüzüm kaşlarımı çatıyor. "Sigara içmiyorsun."

"Doğru değil." Öksürüyor, dumanı dışarı üflüyor. "Bir istisna var." "Evet, öyle," diye itiraz ediyorum. "Seni yeterince uzun zamandır tanıyorum. Duman, Stef. Bu dün olanlarla mı ilgili?" "Kısmen."

Kanepeye doğru başını salladı. "Otur."

Tereddüt ediyorum, henüz onunla tartışmaya hazır olup olmadığımı emin değilim ama siyaha yakın gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kalkıyor ve orada acının parıltısını görüyorum.

"Lütfen, *Cara*. Otur." Körükle hareket ediyor ve bir parça kül yere düşüyor. "Sana Macallan'ın yaptıklarını neden kabul ettiğimi anlamana yardımcı olabilecek bir şey söylemem gerekiyor."

Gözlerinde gördüğüm acı beni şaşırtıyor, çünkü Stef her zaman hepimizin fırtınası içindeki kaya olmuştur. İstikrarlı ve rahatlatıcı bir tutarlılığı var. Ve bu, içimi dolduran merakla birleştiğinde

sigara içmesi ve bunca yıldan sonra bana söyleyebilecekleri beni tereddütle oturttu.

Esrarı bana uzatıyor, ben de dudaklarıma götürüyorum çünkü ne olacak ki, madem Stef yapıyor... Ben de katılabilirim.

"Bunu sana hiç söylemedim," diye başlıyor, ben nefes alırken havuza bakıyor. "Ama bir zamanlar bir kız kardeşim vardı."

Dumandan boğuluyorum, öksürürken ciğerlerim yanıyor ve büyük bir şokla iri gözlerimi ona çeviriyorum. "Ne-ne?"

Parmaklarımin arasındaki esrarı alıp ağzına götürüyor ve sanki yanındaki kanepede kıvranmıyormuşum gibi devam ediyor. "Benden beş dakika büyük." Dumanı dışarı üflüyor. "Ve seninle tanıştığımda bana onu çok hatırlattın." Yüzündeki o küçük gülümsemeyi izliyorum. "Tüm tavır ve meydan okuma. İlk başta beni biraz şaşırttı. Ama bunu atlattıktan sonra, bir şekilde seni bana gönderdiğini anladım. Kaybettiğim kız kardeşimin yerine bana bir kız kardeş göndermişti." Gözlerim yaşlarla dolarken bir nefes daha çekiyor. "Her zaman beni kolladı, ablam."

Yutkunup sessizce sormayı başarana kadar bir süre geçiyor. "Ona ne oldu?"

"Babam hakkındaki gerçeği biliyorsun."

Başını bana çeviriyor ve ben de kendimi tutmaya çalışarak başımı sallıyorum çünkü her ne kadar bu benimle ilgili olsa da... değil. Gerçekten değil.

"İnsanlar sonunda kız kardeşim ve benim, Sicilya'nın başındaki adamla Hollywood yıldızının piç çocukları olduğumuzu öğrendiklerinde." Başını sallayarak havuza doğru bakıyor. "Birinin oyun oynamaya çalışması an meselesiydi. Özellikle de babam, meşru çocuklarıyla aynı düzeyde koruma altında olmamamıza rağmen bizi İtalya'da tutmakta ısrar ettiğinden beri." Esrarı bana geri uzatıyor ve bu hikâyenin sonunda ihtiyacım olacağını bildiğim için derin bir nefes çekmekte tereddüt etmiyorum. "Buraya taşınmadan kısa bir süre önce, kız kardeşim ve ben okuldan eve dönerken kaçırıldık. Babamın bize göz kulak olması için görevlendirdiği adam bu sırada vuruldu." Esrarı ona geri vermeden önce bir firt daha çekiyorum ve o da başını sallayarak teşekkür ediyor. "Babamın bazı düşmanları, bizi esir tutarak onu topraklarından vazgeçirebileceklerini ya da bir anlaşma yapabileceklerini düşündüler. Ama babamı tanımıyorlardı, en azından düşündükleri kadar iyi tanımıyorlardı." Bir an duraksıyor, gözleri anılarla daralıyor. "Çünkü bilselerdi, kendisinin zayıf olarak görülmesine asla izin vermeyeceğini bilirlerdi. Ve bizi ne kadar sevmiş olursa olsun

Gayrimeşru kanı için her türlü ödünü vermeliyiz." Kararsız bir nefes üflüyor. "Bunu ona ödettiler. Ona günlerce işkence ettiler ve videolarını gönderdiler. Arka planda çığlık atıyordum, vücudu sonunda pes etmeden önce ona ulaşmaya çalışıyordum ve veda etmeme izin vermeleri için yalvarırken bile onu odadan sürüklediler." Sigarayı ağzına götürüp sertçe emiyor ve geri kalanını aceleyle çıkarıyor. "Babamın adamları o gece beni buldular ama onun cesedini asla bulamadılar."

"Stef," diye fısıldıyorum, elimi koluna götürürken kalbimde onun için duyduğum ıstırap sesinden okunuyor.

"Sana bunu söylüyorum, *Cara*." Bana bakıyor ve ben de kendi gözlerimdeki yaşların onun gözlerine yansıdığını görüyorum. "Çünkü Berlin'de o çağrıyı aldığımızda hissettiğim dehşeti anlamalısın. Macallan'ın ve hatta hayır oyu vermesine rağmen bir dereceye kadar Kai'nin de hissettiğini bildiğim korkuyu." Bir elini kaldırıp yüzümü kavırıyor. "Başka bir kız kardeşimi daha kaybedemezdim. Bu yüzden beni henüz affetmek zorunda değilsin. Yaptığımız şeyin sana ve ona mal olduğunu biliyorum. Ama Mac'i neden durdurmadığımı anlamamı istiyorum."

Başımı sallayarak elini tutuyorum, boğuluyorum. "Anlıyorum."

"Güzel." Elini bırakmadan önce bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ve esrarı tekrar dudaklarına götürüyor.

Derin bir nefes alıyorum, annesi hakkında sürekli dolaşan söylentileri ve annesinin neden yurtdışında hastaneye yatırıldığını fark ediyorum. "Bu yüzden annen..." Sözümü kesiyorum. Stef her zaman bir tür sinir krizi geçirdiğini söylerdi.

"Düşen Hollywood yıldızı." Dumanı dışarı üflüyor. "Asla iyileşemedi. Babam orada güvende olmadığımız gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldıktan sonra Nona benimle birlikte buraya taşındı."

Başımı omzuna yaslayıp, anlamaya bile başlayamadığım bir kayıp karşısında elimden geldiğince teselli etmeye çalışıyorum. "Neden bana hiç söylemedin?"

"Çünkü kendi başınıza savaştığınız kadar iblisiniz vardı. Sen ve Mac'in ikinizin de vardı."

Sözleri karşısında kaşlarım düşüyor ama cevap olarak sessiz kalıyorum, bu yeni ışık altında onun kişiliğine dair pek çok parça kafamda yerine oturuyor.

Sonunda tekrar konuşana kadar birkaç dakika geçiyor. "Peki ne yapacaksın?"

"Ne hakkında?"

"Ne düşünüyorsun? Şu çocuklar üst katta benim yataklarında uyuyorlar."

"Hiçbir fikrim yok" diye itiraf etmeden önce, onun aşağılayıcı ses tonuna gülmekten kendimi alamıyorum.

Bir süre duraksıyor. "Neden ikisi de kalmıyor?"

"Bu onların doğasında yok." Bu fikir yüzümü buruşturdu. "İkisi de çok sahiplenici. İkisi de beni sadece kendilerine istiyor."

"Sana küçük bir sır vereyim, *Cara*." Derinden kıkırdıyor ve ben de başımı kaldırıp ona bakıyorum, eğlenen gözleriyle buluşuyorum. "Bir kadın var olan her şeyden daha fazla güce sahiptir. Bizi vahşileştirebilir, savaşmamıza neden olabilirsin ve aynı zamanda bizi vahşiden *daha fazlası* yapan şey de sensin. Yaşamın yaratılmasının anahtarları sizde. Sen bizim en büyük zayıflığımızı çünkü gerçek şu ki hiç kimse kalplerimiz üzerinde daha fazla güce sahip değil." Gülümsemesi soluyor. "Bu yüzden onunla bu kadar çok savaşıyoruz. Gerçek kaybı tatmış olan bizler."

"Yani." Elindeki esrarı bana uzatıyor ve ben de onun sözleriyle çok ihtiyacım olan bir firt çekiyorum. "Onlardan bunu talep edersen, sana sahip olabilmelerinin tek yolunun bu olduğunu söylersen... teslim olurlar, çünkü kalplerini elinde tutuyorsun. Kör bir adam bile bunu görebilir."

Gözlerimi kaçırırken kaşlarım düşüyor, tekrar ona bakmadan önce dumanı üfleme için zaman ayırıyorum. "Ve istedikleri bu değilken bunun ikisi için de adil olduğunu düşünüyor musun?"

"Buna sadece sen karar verebilirsin, *Cara*."

"Sanırım hayatımın geri kalanını kendimden nefret ederek geçirirdim," diye itiraf ediyorum sessizce. "Bundan kurtulmaya çalışırken kendimi sürekli annemle kıyaslamak."

"Bu farklı," diye yumuşakça karşı çıkıyor. "Bunu biliyorsun."

"Anlıyorum." Başımı salladım. "Ama bu hasar... eve çok yakın, Stef. Sanırım her zaman şimdiki gibi hissedeceğim, birine ya da diğerine ihanet ediyormuşum gibi ve ikisine de gerçekten istedikleri hayattan daha azını veriyormuşum gibi endişelenmeyi asla bırakamayacağım."

"Yani sen ." "Ben seçiyorum."

"Ama kim?"

"Senin tahminin de benimki kadar iyi." Ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum. "Birini tekrar kaybetmeye dayanamam, diğerini ise ilk kez kaybetmeyi hayal bile edemem."

"Bileceksin," diyor bana, kalbimde eksik olan tüm güvenle dolu bir sesle. "O an geldiğinde anlayacaksınız. İçgüdü kontrolü gibi olacak."

Tahmin et. Tıpkı Mac ve benim o otel odasında yaşadığımız gibi. Bize kızmak için burada olduğun sürece öfkeni sonsuza dek seve seve çekeceğimizi biliyorduk. Böylece zamanı geldiğinde hangi acıya ve kalbinizin hangi yarısını kaybetmeye dayanamayacağınızı bileceksiniz. Hepimiz biliyoruz." Duraksıyor, gözleri endişeli bir bakışa bürünüyor. "Ama emin ol, *Cara*. O an hata yapma çünkü neyi seçersen seç... kararın seni bağlayacak. Küçük olanlar bile. Hepimiz . Kız kardeşinden okuldan eve farklı bir yoldan gitmesini istemek kadar basit bir şey olsa bile."

Onun sözleriyle göğsüme bir endişe çöküyor, midem bu ihtimal karşısında şiddetle bulanıyor ve bunun bir kısmı yüzüme yansıyor olmalı ki küçük bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Bu arada Camilla'nın ölüm yıldönümü ve sanırım küçük kardeşinin ona gönderdiği kız kardeşiyle kafayı bulmasını onaylardı."

Az önce bana söylediklerinden sonra bunu ona nasıl vermem?

Bu yüzden endişelerimi bir kenara bırakıp şimdilik onlardan uzak duruyorum ve sigarayı dudaklarıma götürürken gülümsüyorum. "Camilla için."

Bölüm Otuz Beş

Coop bir saat sonra dışarı çıktığında, Stef ve ben, bu seferki daha ustaca sarılmış olan bir başka esrarı daha bitirmiştik ve birbirimize yaslanmıştık. Ayıklığın getirdiği tüm endişeleri unutma görevimizde tamamen başarılıyız. Ve ikimiz de zıpladığımızda, adam birdenbire önümüzde beliriverdiğinde ruh halimiz son derece açıktı.

Daralmış gözlerini geniş bir gülümsemeyle karşılıyorum, gömleksiz vücuduna bakıp kıkırdıyorum. "Merhaba."

Stef'e doğru ilerlemeden önce gözleri şaşkınlıkla biraz parlıyor. "Siz ikiniz kafayı bulmuşsunuz, değil mi?"

"Hay hay, kaptan!" Tekrar kıkırdıyorum, kaşlarım seçtiğim kelimeler karşısında şaşkınlıkla düşüyor.

Gözleri tekrar bana dönüyor, dudakları seğiriyor ama gülümsemeden hemen önce duruyor. "Saatin sabahın sekizi olduğunun farkında mısınız, Prens?"

Stef onu selamlıyor. "Keskin gözlem, Kaptan Monroe." Görünüşe göre korsan konuşmaları dikkat çekiyordu.

Stef düşünceli bir şekilde devam ederken Coop başını sallayarak yanımdaki kanepeye oturdu. "Aslında, eğer bana saldırmak için bekliyorsan. Bunu daha az hissedeceğim ve karşılık verecek kadar umursamayacağım bir zamanda yapmanı istiyorum."

Coop beni kucağına almak için durakladı, kollarını bana doladı ve dikkatli bir sesle cevap vermeden önce vücudunun cehenneminde mutlu bir şekilde iç çekmemi sağladı. "Sicilya'nın Corleonesi reisinin piç çocuklarını saklamadan önce başına gelenlerle ilgili söylentileri duydum. Bugünün senin için ne anlama geldiğini biliyorum. Yani serbest geçiş hakkın var."

Boğazını temizlemeden önce Stef'in yüzünde ot olmasaydı asla izin vermeyeceği bir şekilde oluşan acıyı izliyorum. "İyi bilgilendirilmişsin, Monroe."

"Benzer çevrelerle bağı olan bir arkadaşım var." "Korkunç bir arkadaş."

"Hepimiz birileri için canavarlarız."

Arkama yaslanıp aptal bir gülümsemeyle Coop'a bakıyorum ve beynimi neden bahsettiklerine dikkat etmeye zorluyorum. "Birisi için."

Bu kez bana bakarken seğirmesinin gülümsemeye dönüşmesine engel olamıyor. "Kafan güzel."

"Mhmm." Bir elimi kaldırıp parmağımla burnuna vuruyorum. "Seni ne uyandırdı? Uyumana izin vermeye çalışıyordum."

Omuz silkiyor. "Yatağı terk ettin."

Kalbim onun sözlerini hatırlayınca ve elimi başının arkasına dolayarak dudaklarımı dudaklarına değdirmek için aşağı çekiyorum. "Ben buradayım."

"Biliyorum."

Stef yanımda kusma sesi çıkarıyor ve Coop başını kaldırıp gözlerini ona dikerken ben gülüyorum.

"Pekâlâ çocuklar." Ayağa kalkıyor, beni kollarının arasına alıyor ve Stef'in bacağına hafifçe tekmeliyor. "Saha gezisi zamanı."

"Oh!" diye bağıriyorum. "Saha gezilerine bayılırım. Nereye gidiyoruz?"

"Zorlama beni," diye homurdanıyor Stef. "Tüm okul kariyerim onu ve Macallan'ı okul gezilerinde okuldan atılmaktan korumakla geçti."

"Merak etme." Coop kısık bir sesle güldü. "Bu kez okuldan atılmasını engelleyeceğim." Tekrar bacağına tekmeledi. "Haydi, keşler cennetine gidiyoruz."

Taşçıların cennetinin aslında Dylan'ın Şekerleme Barı olduğu ortaya çıktı, ama eşiği geçtikten bir süre sonra oraya yeryüzündeki cennet demeye başladım.

En azından benim için öyleydi.

"Dev lolipopu istiyorum."

"Renkler, *Cara*. Onlardan çok fazla var." "Sana kocaman bir lolipop vereceğim, Penses."

Gözlerimi kısıyorum ve her ikisine de gerçekten dehşet verici bir bakış fırlatıyorum. "Sen." Bir elimi kaldırıp Stef'i dürtüyorum. "Hâlâ kafan iyiyken cennet denen harikanın tadını çıkar. Renkler senin arkadaşların. Ve sen," gözlerimi Coop'a çevirip fısıldıyorum. "Sesini alçalt. Burada şeytana izin yok."

Başını gülerek geriye atıyor ve uzanıp atlıkarıncanın üstündeki lolipopu benim için kapıyor. "Bu senin kafan kadar."

Elinden kaptım. "Ve her yalamadan zevk alacağım."

"Şimdi benimle dalga geçiyorsun."

"Muhtemelen." Lolipopu açıyorum, tezgâhtarın bana attığı pis bakışa kaşlarımı çatarak bilerek dramatik bir şekilde yalıyorum. Tezgâhtarın yüzü skandala dönüşürken ben de Coop'a şımarıkça bir sırıtma fırlatıyorum, kendimden oldukça memnunum.

"Siktir," diye inliyor. "Stef, burada biraz iyi misin?"

"Oh, kapa çeneni." Stef'in kolundan tutup onu jelibon dağıtıcılarının yanına sürüklemeyen önce ona gözlerimi deviriyorum. "Pekâlâ." Duvara asılı duran poşetlerden birini alıyorum. "Bu iğrenç küçük şeyler senin favorin, değil mi?" Poşeti eline tutuşturup onu kutulara doğru itiyorum. "Çıldır Stefano."

Ben lolipopumu yalarken kafasını birkaç kez ileri geri çeviriyor, oldukça memnun, sonra bana kaybolmuş bir bakışla bakıyor. "Ama nasıl seçim yapmam gerekiyor, *cara*?"

"Bilmiyorum. Sadece biliyorsun." Kıkırdaması kulaklarıma çarparken omuz silkerek yanına yaklaşıyorum. "Bir saniye, benimle taşak mı geçiyorsun?"

Coop arkamızdan sessizce gülerken hoşgörölü bir ifadeyle bana bakıyor. "Sadece birazcık."

"Piç kurusu."

"Tamam, ama gerçekten." Tekrar kutulara bakıyor. "İkilemini şimdi anlıyorum. Çünkü kök birası var, ama sonra elma var ve sonra da-"

"Aman Tanrım," diye inledim. " bırak. Bu durumda, kelimenin tam anlamıyla, hepsine sahip olabilirsin Stef."

"Her lezzeti bir çantaya sığdıramam." Gözlerimi deviriyorum. "O zaman iki tane al!"

"Oh." Duraksıyor. "Haklısın."

"Duh." Lanet olası yeniler.

Uzanıp dağıtıcının kolunu çekince başımı salladım ve Coop'a bakmak için arkamı döndüm. "Peki Şeytan ne istiyor?" Kaşlarımı kaldırıp ona doğru bir adım attım. "Red Hots? Bitter çikolata mı?"

Dudaklarıma bir öpücük bırakmadan önce gülerek başını sallıyor. "Sadece sen." Gözlerindeki karanlık kıvılcımlanıyor. "Ve belki biraz dulce de leche, ona düşkünüm."

Başımı eğiyorum ve ona kazanan bir bakış atıyorum. "Kardashian'ların aslında buradan çok uzakta yaşamadıklarını biliyorsun."

Geri çekiliyor, bir elini kaldırıyor ve sırıtmadan önce başparmağını her türlü şefkatle yanağımda gezdiriyor. "Hiç şansın yok, Prenses."

"Ahh-"

O anda telefonu çalmaya başlıyor ve ağzım şikayetimin ortasında kapanıyor, mutlu ruh halim dibe vururken gözlerim cebindeki rahatsız edici cihaza dikiliyor.

"Eleanor..." diye başlar.

"Sorun değil," diye sinirlenip arkamı döneceğim ama kolumdan tutup beni durduruyor ve cebinden telefonu çıkarırken gözlerini benden ayırmıyor.

Telefonu açıp kulağına götürmeden önce yere bakmıyor bile. "Evet?" Karşı taraftaki sesi duyamıyorum ama bir dakika sonra kaşları düşüyor ve başını sallıyor. "Güzel. Çok hızlıydı." Dudakları kıpırdamadan önce bir an daha geçiyor. "Evet, onunla birlikteyim. Aslında şu anda ona bakıyorum." Telefondaki kişi her ne söylüyorsa, sinirlenerek bir nefes verdi. "Umurumda değil. Geri sayımın başladı." Sözlerini bitirmeden önce gergin bir an geçiyor. "Senin saçmalıkların yüzünden onu kaybetmeyeceğim. Erkek ol." Telefonu kulağından kaldırır, arayan her kimse cevap vermesini beklemeden kapatır ve tekrar cebine sokar.

"Arayan Alec'ti." Bana yaklaşıyor ve kollarını belime doluyor.

Kafayı bulmuş beynim zorlanıyor. "Yani bekle," diye kaşlarımı çatıyorum. "Bu büyük sır her neyse, o herifle bir ilgisi mi var?"

"Evet." Başını sallıyor. "Bu konuya yakında geleceğiz, çünkü az önce onu uyardım. Ama şu anda..." Kaşları, beni bir iç çekişle birlikte düşüyor. "Morrison'ları buldu. Yetkililer onları yaklaşık bir saat önce tutukladı."

Ağzım açık kaldı. "Oh."

"Evet."

Gözlerinin içine baktığımda, tehdidin etkisiz hale getirilmiş olmasından dolayı mutlu olmam gerektiğini biliyorum. İkimiz de sevinmeliyiz ama sevinmiyoruz çünkü bu, gerçeklikten kaçışımızın sona erdiği anlamına geliyor.

Bu, herkesin evine gidip hayatına devam edebileceği anlamına geliyor.

Bu, ertelediğim seçimin üzerime çöktüğü anlamına geliyor çünkü Landing Point'te sonsuza kadar takılıp ikisini de oyalayamam.

Boğazımı temizliyorum. "Jace'e söyleyecek kişi ben olayım." "Neyi söyleyeceksin?"

"Sen ve o eve gidebilirsiniz." Omuz silktim. Gözlerini bana dikti. "Peki ya sen?"

"Ben-" Bir iç çekiş beni terk ediyor ve yeniden başlamaya çalışıyorum. "İkinizle birlikte geri geleceğim ve sonra..." Gözlerimi onunkilerden kaçırarak cümlemi tamamlayamıyorum çünkü gerçek şu ki hiçbir fikrim yok.

Kollarını etrafımda sıkıyor, beni vücudunun sıcaklığına çekiyor. "Her şey yoluna girecek."

"mi olacak?"

Çünkü eğer o anda, o değilse, birbirimizin o korkunç kaybını tekrar yaşayacağız. Ve bu kez, daha önce sadece sorularla dolu olan kesik cevaplarla son bulacaktı.

Stef'in evine geri döndüğümüzde kafam neredeyse tamamen dağılmıştı, dev lolipop yanımda gevşekçe sallanıyordu ve yüzüm az önce üzerime dökülen soğuk gerçeklik dozuyla sürekli olarak sıkışmıştı. Coop bana giderek daha endişeli bakışlar fırlatırken aramızdaki tek kayıtsız kişi Stef, elindeki jelibon torbasını kemirmeye devam ediyor. Fuayeye doğru ilerlerken mutfaktaki herkesin sesini duyuyorum ve ayaklarımı o yöne doğru gitmeye zorlayarak kendimi birden fazla cephede karşılaşacağım şeylere hazırlamaya çalışıyorum. Mac'i daha önce morarmış görmeme rağmen, mutfığa girdiğimde kafasının kalkması beni yine de durduruyor. Kahretsin, bunun olduğunu görmüştüm ama bu kadar harap görünmesini beklemiyordum. Sol gözü ve alt dudağı yarılmış ve iki katına kadar şişmiş, yanağı simsiyah morarmıştı.

Kaburgalarını bile görmek istemedim.

Kaybolmuş küçük çocuk gözlerine karşılık kalbimin verdiği rahatsız edici çekime rağmen hızla başka tarafa bakıyorum. Onu affetmeye hazır değilim. Gözlerim bir sonraki Jace'i buluyor; ocağın yanındaki tezgâha yaslanmış duruyor, fazlasıyla anlayışlı bakışları Coop'la benim aramda gidip geliyor, sanki oyun alanının değişip değişmediğini anlamaya çalışıyor. Sonunda gözleri sabitleyip benimkilerle buluşuyor ve Kai araya girdiğinde ona haberleri vermek için ağzımı açıyorum.

"Dylan'lara mı gittin?!" diye bağırıyor, Mac'le birlikte adada durduğu yerden ileri atılıyor ve Stef'in elindeki jelibon paketlerinden birini kapıyor. "Şerefsizler. Beni uyandırmalıydınız."

Jace'in bakışlarını kırıyorum ve ona küçük bir gülümsemeyle bakıyorum. "Bir dahaki sefere yaparız. Bu acil bir koşuydu."

"Ne için?"

Başımı sallayarak Stef'e bakıyorum, yüzüme maksatlı bir ifade takınıyorum ve o da bana şaşkın bir bakış attıktan sonra araştırmaya başlıyor.

Stef'in cam gibi gözlerine bakarken yüzü donuklaşıyor.

"Dostum." Stef ağzının yarısına kadar gelen jelibonla duraksıyor.

"Ne?"

"Kafan mı güzel?" Stef sessiz kaldığında Kai onun yüzünü aramaya devam eder ve sonra tereddütle sorar. "Bugünün tarihi ne?"

"Dur bir saniye," diye araya giriyorum, bakışlarını tekrar bana çekerek.

"Biliyor musun?"

Bana ciddi bir şekilde başını sallayarak cevap veriyor. "Sence genelde onunla kim sigara içer?"

"Neyi biliyorsun?"

Sözünü kesmesi üzerine bakışlarımı Mac'e çevirip onu uyaran bir bakış attığımda Coop karşısındaki adaya doğru yürüyüp dikkatini benden . Gözleri Mac'in yüzünde geziniyor ve küstahça bir kaşını kaldırıyor. "Yumruktan nasıl kurtulacağını gerçekten öğrenmelisin."

"Yumruktan nasıl kaçacağımı biliyorum, başıboş. Güven bana." Mac gözlerini bana kaydırmadan önce kabaca gülüyor. "Ben sadece o acıyı istedim."

Kalbim onun sözleriyle bir kez daha sıkışıyor ama yüzümü boş tutuyorum, ona bir santim bile vermiyorum çünkü kadar üzgün olursa olsun bu aradaki bir yılı değiştirmiyor.

"Tekrar denemek ister misin?"

Mac'in gözleri bu davet karşısında parlıyor ve Coop'a dönüp bakarken yüzünde beliren gülümseme tam bir sorun ifadesi. "Kesinlikle."

Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim çocuklar. "Uh-"

"Sorun değil, *Cara*," diye sözümü kesiyor Stef. "Aşağı inip spor salonunu kullanacağız." Odadan çıkarken elindeki jelibon paketini havaya kaldırıyor. "Hakemlik oynarken bir şeyler atıştırabilirim."

Jace hariç hepsi onun peşinden gitmeye başlıyor ve Coop yanımdan geçerken sessizce şöyle diyor. "Haberleri iletebilirsin."

Onlar aşağıya inerken sessizlik çöküyor ve bir dakika sonra Jace'ten başka bakacak yerim kalmıyor.

Gözleri çoktan üzerimde, beklenti içinde ve en kötüsüne hazırlanmış gibi köşeleri kısıtılmış. "Ne haberi?" diye soruyor sıkıca.

"Uh..." Boğazımı temizlemeden önce yarım yamalak başladım. "birkaç saat önce tutuklandım."

Başını sallaması ve kulağa hiç de öyle gelmeyen bir sesle "Bu iyi." demesi gerekenden daha uzun sürdü. "Bu çok iyi."

Gerçeklikten bu küçük kaçışın sona ermesi konusunda hepimizin aynı rahatsız edici sayfada olduğumuzu bilmek güzel mi? Tabii ki.

Gözleri bir dakikalığına yüzümü tarıyor, sonra nefesini içine çekip endişeli havai fişek gözlerinin arkasında görebildiğim soruyu soruyor. "Seni kaybetmek üzere miyim sarışın?"

Otomatik olarak başımı sallıyorum ve cevap vermek için açıyorum ama o tezgahtan uzaklaşarak sözümü kesiyor. "Bana duymak istediğimi düşündüğün şeyleri söyleme, Ellie. Bana gerçeği söyle. Bu işten birbirimizden nefret etmeden çıkmamızın tek yolu bu."

Ve o anda onun gözlerine bakarken, yerin beni yutmasından başka bir şey istemiyordum, çünkü bir zamanlar onun bana söz verdiği gibi ben de ona söz vermiştim, ama iş başa düştüğünde... Ben de onun gibi sözümü tutmayabilir, kendimi bir yalancıya dönüştürebilirdim. Çünkü o benim doğan güneşimdi ve beni buna inandırmıştı ama korkunç gerçek şuydu ki ben karanlıkta parlamayı geri dönemeyecek kadar çok seviyor olabilirdim. Ama ikisinin de beni kaybetme korkusuyla yaptığı gibi yalan söylemeyecek ve saklamayacaktım. Gerçeği itiraf eder ve kalbimin hangi kaybı kaldırabileceğini anlamaya çalışırken onun merhametinin sunağına kapanırdım. Onun gerçekten benden çok daha iyi olduğunu umarak.

Hepimizin, hatta kendisinin bile, sevgi olan tekil insanlık durumunda kusurlu olduğumuzu anladığını. Yol boyunca çok fazla zarar görmemelerini umarak kalplerimizi uzatarak körü körüne tökezliyorduk. Yine de oyunu kazanma umuduna sahip olmak istiyorsanız bunun kaçınılmaz olduğunu bilmek.

En azından bu kadarını öğrenmiştim.

Bu yüzden boğazımdaki sıkışıklığı yutuyorum, gözlerimdeki iğneye karşı gözlerimi kırıştırıyorum ve nefret ettiğim itirafı boğuk bir şekilde söylüyorum. "Bilmiyorum."

Tavana bakıyor ve nefes vermeden önce elini başının arkasında gezdirmek için uzanıyor. "Teşekkür ederim." Gözleri tekrar benimkilere dönüyor. "En azından dürüst olduğun için teşekkür ederim."

"Ben demiyorum-"

"Biliyorum." Yolun geri kalanında bana doğru yürüyor, kollarını hızla bana doluyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Hiçbir şeye karar vermemiş olmanı anlıyorum. Ama bana karşı hâlâ dürüst olman, en azından hâlâ sağlam bir zeminde durduğumuz anlamına geliyor. Hala oyunda bir ayağım olduğu anlamına geliyor, bu yüzden teşekkür ederim."

Kollarımı ona dolayarak yanağımı göğsüne bastırıyorum. "Özür dilerim." Lanet olası işe yaramaz kelimeler. "Ben sadece," diye başlıyorum, dökmeyi reddettiğim gözyaşlarım boğazımı sıkıyor. "Şimdi ikinizi de nasıl kaybedeceğimi bilmiyorum."

Yumuşak bir şekilde cevap vermeden önce parmaklarını bir dakika boyunca omurgamda aşağı yukarı gezdiriyor. "Yapmak zorundasın. Bunu sorun etmeyen tipler olsaydık bile..."

"Orada çok fazla var."

"Evet." Yorgun bir şekilde iç geçiriyor. "Tarihi hiç sevmedim. Benim için çok zor bir dersti."

Göğsüne doğru sıkı bir kakhaha attım. "Özellikle de benimkine."

"Hepsi değil." Başımın tepesine bir öpücük daha konduruyor. "Sadece muhtemelen hiç olmaması gereken bir kısmı."

"O."

"O," diye sessizce kabul etti.

Söylediklerini düşünürken kaşlarım çatıldı, çünkü haklıydı, Coop hayatıma asla bu şekilde girmemeliydi. Ama aynı zamanda haksız da, çünkü Kosta Rika'da olanlar olmasaydı, Landing Point'e hiç geri dönmeyebilir ve onu bulamayabilirdim. Ve yardım edemem ama göldeki ilk dalgalanmayı gerçekten kimin başlattığını ve her şeyin görebildiğimizden çok daha eskiye uzanıp uzanmadığını merak ediyorum. Eğer her şey gerçekten de herhangi birimiz var olmadan önce rotamızı çoktan belirlemiş olan milyonlarca küçük seçimle başladıysa. Bizim ulaşamayacağımız bir şey.

Otuz Altıncı Bölüm

Coop

Dokuz Ay Önce

Üç ay sürmüştü.

Onu aramadığım üç dayanılmaz ay. Üç ay boyunca Bainbridge'de sıra dışı bir şey yokmuş gibi davrandı. Üç ay boyunca Alec'le bu gece gerçekleşecek olan şeyi planladık. Dünyama karşı olan tehdidin sonu.

"Rüzgâr mı?" Keskin nişancı tüfeğimin dürbününden aşağıya baktığımız üç siyah cipi tarayarak ona soruyorum.

"Doğudan on kilometre ötede," diye cevap veriyor gergin ve sessiz bir sesle.

Ve bunun ona ruhunun hangi parçasına mal olduğunu biliyorum, ama aylar süren planlamada bir kez bile tereddüt etmedi. Novikov'un eski düşmanlarından bazılarının sahte tehditler savururken bile. Karaciğer naklinden bu yana hızla zayıflayan vücudumu bu olaydan sonra istifa edecekmişim gibi gösterirken de... Gerçi o olmadan zar zor yemek yiyebilmem bu gösteriye yardımcı olmuştu. Piç kurusu, bundan sonra New York'taki olağan ikametgahı yerine yeni bir güvenli ev olarak kullanmak için Colorado'da bir kasabada neredeyse hiç olmayan bir ev bile satın almıştı.

Onu seviyordu. Ondan pek hoşlanmasa bile. O onun küçük kız kardeşiydi ve onu benden alan kişi kendisi olsa bile ona bir şey olmasına izin vermeyecekti. O ve ona yol boyunca yardım eden aile dediği o lanet olası çocuklar. Yaptıkları şey, bu iş bittiğinde onu bulmayı çok daha zorlaştıracaktı. Berlin dışında bir başlangıç noktam bile yoktu ve çok fazla dikkat çekmeden Bainbridge kaynaklarını onun için kullanamazdık. Bundan sonra bile, Novikov'un eski çevresinden noktaları birleştiren biri olabilirdi.

"Zaman mı?"

"On on sekiz. Toplantı her an sona erebilir."

Derin bir nefes alıyorum, İstanbul'un trafiğini uzuvlarımı gevşek tutuyorum.

Novikov bu gece bir bağlantısıyla buluşacak. Alec'in bağlantılarından birini kullanarak ülkeye gizlice girmiştik ve kısa süre içinde buradan gizlice geri çıkacaktık.

Bir adamın nefes almasını durdurduğum anda.

Bunun beni daha çok rahatsız etmesi gerektiğini biliyordum. Daha önce sadece bir kişiyi öldürmüştüm. Ama sevdiklerimi güvende tutmak için yaptığım herhangi bir şeyden dolayı kendimi suçlu hissetmekte zorlanıyordum.

"İşte orada," diye uyarıyor Alec beni. "Son SUV'a yaklaşıyor."

Tüfeği o yöne doğru sallıyorum, dürbünden bakıyorum ve binaların arasındaki gölgeli ışıktaki hedefimi çabucak buluyorum. Şık bir takım elbise giymiş, uzun boylu, orta yaşlı, tuzlu ve biberli saçlı bir adam, tekrar ortaya çıkmadan önce bir saniyeliğine bir rögarın buharının arkasında kayboluyor ve tereddüt etmiyorum. Tetiği çektiğimde, kafasının patladığını ve vücudunun neredeyse anında düştüğünü gördüğümde, onun adını taşıyan bir nefes veriyorum.

Artık onu bulabilirdim.

Tüfeği kaldırırken aklımdaki tek düşünce bu. Benim için önemli olan tek şey.

Kontrol etmek için yanımdaki Alec'e bakıyorum ve onun biraz hasta göründüğünü fark ediyorum. "İyi misin dostum?"

Boş gözlerini benimkilere çevirmeden önce hızla başını sallıyor. "Verdiğin sözünü unutma. Az önce yaptıklarımızdan sonra bunu bana borçlusun Cooper."

"Söyleyeceğim," diyorum ona usulca. "Ama Alec, eğer ona gerçeği söylemekle onu kaybetmek arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsan. Her seferinde onu seçeceğim."

Duraksıyor, öfkeyle homurdanmadan önce ifadesi şoka giriyor. "Yalan söyledin."

"Onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yaparım. Onun söz konusu olduğu yerde ruhumu çoktan lanetlediğime eminim." Bir kahkaha attım. "Ama başka seçeneğim kalmadığı sürece sana verdiğim sözünü tutacağım. Sana bu kadarını borçluyum."

O noktaya varacağından şüphelenmeme rağmen.

Eleanor tam bir açıklama yapmadan bu işin peşini bırakmazdı, bu onun doğasında yoktu ve ben de onu suçlamıyordum.

"Şerefsiz." Tüfeği hassas hareketlerle toplamaya başladığımda alay ediyor. "Eğer iş o noktaya gelirse... bırak da bunu ona ben söyleyeyim."

Başımı sallayarak ona bakıyorum. "Bunu yapabilirim. Ama önce onu bulmama yardım etmelisin."

Ona kendi gerçeğimi anlatmanın ve beni affetmesini sağlamanın bir yolunu bulmalıydım.

OceanofPDF.com

Otuz Yedinci Bölüm

Son şortumu da el çantama atıyordum ki kapı hafifçe vuruldu ve bakışlarımı kaldırdığımda Mac'in orada durduğunu gördüm. Yüzünde düne göre bir morluk daha var ve üzgün gözleri çantamın yatağın üzerinde durduğu yerde. Gözlerini tekrar benimkilere çeviriyor ve ben de ona buz gibi bir bakış atıp kaşlarımı kaldırarak bakışlarımın altında kıpırdanana kadar bekliyorum.

"Sanırım bu geziyi de kaçıracağım, öyle mi?"

"Ne istiyorsun, Macallan?" diye ısırmadan önce yaptığı saçma şakaya gözlerimi kısıyorum.

"Uh." Endişeyle etrafına bakınıyor ve odama doğru tereddütlü bir adım atıyor. "Sadece veda etmeden gitmeni istemedim."

Bavuluma bakıyorum ve fermuarını sertçe çekip kapatıyorum. "Uzun süreliğine gitmeyeceğim."

"Sence ne kadar sürer?"

"Bilmiyorum!" Başımı tekrar ona doğru salladım. "Kendi bokumu çözmem ne kadar sürerse. Bir hafta mı? İki hafta mı? Muhtemelen hayatımın geri kalanını belirleyecek bir kararın ne kadar sürmesi gerekiyor?"

"Evet." Yatağıma kadar yürüyüp üzerine yığılmadan önce bir saniye daha duraksıyor ve bana acı dolu bir ifadeyle bakıyor. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Çantamın sapını tutup yere bırakmadan önce bir süre gözlerinin içine bakıyorum. "Hayır," diye sessizce cevap veriyorum. "Zaten yeterince şey yaptın."

"Els..."

"Ne?"

Devam etmeden önce ses tonumdan rahatsız olduğunu görmek için gözlerimi tekrar ona çeviriyorum. "Her şeyi berbat ettim." Yere bakarak duraklıyor ve parmaklarını birbirine geçiriyor. "Başta seni güvende tuttuğumu sanıyordum ama sonra, lanet olsun, muhtemelen sadece bir ay sonra öğrendim." Başını kaldırıyor, ben kollarımı kavuştururken rahatsız gözleri bana dönüyor. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyordum çünkü sen hâlâ onun yüzünden berbat durumdaydın ve bunun ne kadar kötü olduğunu biliyordum ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

Başımı alaycı bir inançsızlıkla sallıyorum. "Bana söyleyebilirdin." "Ve ne?" diye karşı çıkıyor. "Seni sözde ölümüne mi gönderecektim? Siktir et onu. O noktada yapabileceğim tek şey seni bu durumdan kurtarmaya çalışmaktı." Ona kaşlarımı çatıyorum. "Yani üzgün değil misin?"

"Özür dilerim..." Yavaşça başlar. "Sana neye mal olduğu için üzgünüm ve yapmadığım, yapmadığım için üzgünüm," diye kekeledikten sonra hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırıyor. "Bilmiyorum! Seni incitmekte rol oynadığım ve bir dakika bile düşünmediğim için üzgünüm ama tek istediğim seni korumaktı."

Bir dakika boyunca sessizce ona bakıyorum, yüzündeki alışılmadık rahatsızlığı görüyorum. Annesini koruyamadığı için acı çektiği tüm zamanları ve ona bir kemik atmaya karar vermeden önce aramızda geçen yılları hatırlıyorum.

"Bu..." Duraklıyorum ve gözleri benimkilere kayıyor. "Muhtemelen duyduğum en boktan özür."

Muhtemelen çok fazla mutluluk gösterirse zeytin dalımdan vazgeçeceğimden endişelenerek yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Evet, kelimelerle aramız hiç iyi olmadı, değil mi?"

"Doğru." Başımı salladım. "Eğer iyi bir kızla birlikte olmak istiyorsan bu konuda çalışman gerekecek."

"Sana söylemiştim, Els." Gülüyor. "Gündemimde yok."

. "Benim de pek aklımda yoktu ama şansına bakın, iki tane aldım."

"Doğru," diye yineliyor gülümseyerek, gözleri yine çantama kayıyor. "Peki ne zaman gidiyorsun?"

"Birkaç saat içinde," diye yumuşak bir sesle cevap veriyorum, midem bu gerçek karşısında sinirden kasılırken onun yanındaki yatağa oturuyorum. "Yvie'ye hoşça kal falan dedim bile."

"Ne söyleyecekmiş?" diye merakla soruyor.

Dudaklarım seğiriyor. "Sonucu ne olursa olsun bir yıl daha ortadan kaybolmamaya çalışmak için."

"Evet, bunu yapma," diye çabucak kabul ediyor, yüzü ciddi hatlara bürünüyor. "Demek bu kadar, ha?"

"Sanırım öyle." Ona dönmeden önce çantamın kenarına basarak yere bakıyorum. "Ama bu kadar dramatik olma Macallan. Sadece bir ya da iki haftalığına."

"Öyle olsa iyi olur," diye mırıldanıyor. "Hey Els?" "Evet?"

"Seni çok özleyeceğim."

Ona hâlâ çok kızgın olmama rağmen omzumu omzuna çarparak gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Ben de seni özleyeceğim, ikizim."

Landing Point'e dönüş uçuşu her yönden Los Angeles'a olanın tam tersiydi. Sessiz, durgundu ve eğer biri konuşuyorsa, muhtemelen hiçbirimizin birbirimize karşı kullanmadığımız bir nezaketle konuşmuştu. Basitçe söylemek gerekirse, dayanılmaz derecede gergindi, ama bu küçük savaş başladığından beri neredeyse içinde yüzdüğümüz saldırgan gerginlik değildi. Bu gerginlik sadece... boştu. Sanki hepimiz o uçak yere indiği anda her şeyin değişeceğini biliyorduk. Havadaki dehşet bizi kendi dünyalarımıza , orada bulabileceklerimizden korktuğumuz için birbirimize bakamaz hale getirmişti.

Ve uçak hızla indiğinde, Jace Dawson ağzını açıyor ve her şeyin gerçekten ne kadar değiştiğiyle beni şok ediyor.

"Ee sarışın," diye başladı tereddütle, yüzünde gamzeler zar zor beliriyordu. "Coop'la konuştuk ve bizi Tiff'in almasının daha iyi olacağını düşündük. Birkaç gün düşünmen için sana biraz zaman verelim, olur mu?"

Gözlerimi Coop'a çeviriyorum ama o başka tarafa bakıyor, vücudu sanki bu küçük plana kesinlikle katılmıyormuş ama yine de bilinmeyen bir nedenle buna uyuyormuş gibi gergin.

"Doğru," diye zayıfça onaylıyorum, Jace'e dönüp bakıyorum ve bir şekilde dudaklarımı biraz kaldırmayı başarıyorum. "Muhtemelen en kolayı bu."

En azından bu şekilde, Franny ile Landing Point'e geri dönmek için garip bir araba yolculuğundan kurtulmuş olurduk.

"Güzel."

"Güzel."

Yaltaklanıyorum. Elimde değil. Her şey çok doğal değildi. Ve bunu benim yaptığımı biliyordum çünkü ben seçmedim. Ama benden bunu nasıl beklediklerini de bilmiyordum. Bu korkunç gariplik bile onlardan biriyle daha sonra olacıklardan, daha doğrusu *olmayacaklardan* daha iyiydi.

Yani evet, içime kurşun gibi oturmasına rağmen korkakça davranıyordum. Umutsuzca tutunmaya çalışsam da bu bana her ikisinin de parmaklarımın arasından daha hızlı kayıp gittiğini hissettirdi.

Uçağın kapısı açıldığında ayağa kalkıp sesli bir iç çekişle çantamı kapıyorum, yorgunluk hissine rağmen ayaklarımı hareket etmeye zorluyorum.

Kemiklerim. Jace ve Coop da ayakta duruyor, ben yanlarından geçerken ağır gözlerini üzerime dikeyyorlar, sonra da çantalarını alıp arkalarından geliyorlar. Uçağın kapısına geldiğimde Alabama'nın kırsal kesimindeki akşam gökyüzü beni selamlıyor; az önce terk ettiğimiz kalabalık şehirle tam bir tezat oluşturan bu manzara merdivenlerden aşağıya ilk adımı atmadan önce bir an tereddüt etmeme neden oluyor. Ayaklarım piste değer değmez, bu eyaletten bir sonraki ayrılışımda yanımda bir kişi daha eksik olacağını biliyordum. Sonsuza kadar.

O anda neredeyse ağlamaya başlayacaktım.

Korkunç bir şey ve yapamıyorum. bile edemiyorum.

Onlarınkinden sakınmak için gözlerimi tam karşıya dikmiş, otoparka doğru yürürken hızlı adımlarıma engel olamıyorum. Boğazımdan yukarı doğru çıkmaya çalıştığını fark ettiğim çığlığı tekrar tekrar yutmaya çalışıyorum. Şimdi ikisinin de benimle gelmesini isteyip istemediğinden emin değilim, sadece onları görüş alanımda tutmak için mi yoksa özel olarak ayrılmak için mi? Ve nihayetinde, tıpkı de olduğu gibi, bu korkunç gri kararsızlık alanında kalıyorum. Hayatımın, hayatlarımızın her yönünü mahvetmeye başladı ve eğer yakında bir şey yapmazsam, hepimiz kırılma noktalarımıza ulaşacağız.

Bunu biliyorum.

Otoparka girer girmez gözlerim Jace'in cipine takılıyor, Franny'nin yanında zararsızca oturuyor ve içimde ona bir Molotof kokteyli atma isteği uyandırıyor. Bütün burayı yakıp yıkmak ve hepimizi uçağa geri dönmeye zorlamak için. Bu seçimden uzaklaşmak için.

Biz arabalara doğru yürürken Jace'in şoför kapısı hızla açılıyor ve Tiff dışarı çıkıyor, yüzündeki dramatik ifade tüm dünyanın görebileceği kadar açık.

"Hiçbirinizle konuşmuyorum," diyor, kapıyı fırlatıp kapatıyor ve bir saniye sonra sözleriyle çelişiyor. "Hepiniz beni burada bırakıp Los Angeles'a gittiniz!"

Coop ona doğru bir adım atarak, "Tiff," diye başladı yorgun bir sesle.

"Hayır." Ellerini kalçalarının üzerine koyar. "Bugün olmaz, ağabey. Hepiniz peşinize takılmak isteyip istemediğimi bile sormadan büyük şehirde gezmeye gittiniz!"

Jace iç geçirir. "Tiff, bundan daha karmaşıktı-"

"Bugün senin için de değil kuzen." Ona kaşlarını çatıyor. "Aslında, neden bu gece bardaki vardiyamı almıyorsun, böylece El ve ben kızlar gecesi yapıp arayı kapatabiliriz?" Hiç vakit kaybetmeden anahtarları ona fırlattı ve tavrıyla beni şoke etti. "Ve Coop, annem eve döndü, o yüzden..." Garip bir şekilde sözünü kesiyor.

Başını sallar. "Ben Tommy ile kalacağım. Uyardığın için teşekkürler."

"Hadi, El." Arabamın yolcu tarafına doğru yürüyüp peşinden gitmem için beni sarsmadan önce sanki bu kadarmış gibi başını bana doğru kaldırdı.

Şoför kapısına doğru giderken çantamın yan cebini açıyorum, anahtarlarımı alıp Franny'nin kilidini açıyorum ve son bir kez omzumun üzerinden geriye bakıp Jace ve Coop'un yüzlerinde acıyla bana baktıklarını görüyorum. Bu manzara karşısında kalbim hızla çarpıyor, gözümü kaçırıyorum ve kapımı açarken sarsılarak yutkunuyorum. Aceleyle arabaya atlayıp çantamı arka koltuğa atarken Tiff'in omzunun üzerinden bana endişeyle baktığını fark ediyorum.

"Vay anasını," diye başlıyor sesinde huşu ile. "Bunun gerçekten işe yaradığına inanmıyorum. 'Olamaz, Tiff' diyecekler diye çok gergindim. Bara git ve çalış' diyecekler diye çok gergindim. Ama gerçekten işe yaradı." Derin bir nefes çekerek geniş gözlerini bana çevirdi. "İçimdeki seni yönlendiriyordum. Nasıl yaptım?"

Kafamdaki karmaşa beni yavaşlatıyor ve ona küçük bir gülümseme vermem bir saniyemi alıyor. "Harikaydın, Tiff."

"Biliyorum, değil mi?!" diye heyecanla onaylıyor, ben arabayı çalıştırmak için kendimi zorlarken koltuğunda zıplıyor. "Gerçekten de bir kızlar gecesine ihtiyacım vardı. Jared evlenmek istediğini ima edip duruyor ama bence bunun için hâlâ çok genciz. Demek istediğim, küçük kasaba çocukları olsun ya da olmasın, kurmadan önce, ne bileyim, daha fazlasını istememiz gerekmez mi?" Asfalttan uzaklaşan yolda ilerlemeye başladığımda, ne kadar çok istesem de dikiz aynamdan geriye bakmama izin vermeyerek iç geçiriyor. "Sanırım sen olmasaydın daha fazlasını isteyebileceğimi fark edemezdim bile. Dünya görüşümü genişlettin, dışarıda neler olduğunu merak etmemi sağladın. *Jared* öyle görmese bile."

"Doğru," diye mırıldanıyorum dalgınca, ana yola çıkan dur işaretine yanaşıyorum ve o yanımda sabırsız bir ses çıkarırken duruyorum.

"Ee!" diye haykırıyor. "Ne düşünüyorsun? Evlilik meselesi hakkında?"

Bekleyen yüzüne bakmak için döndüğümde, bu özel sırrı daha fazla saklayamayarak bir kahkaha attım. "Sanırım bir yıl önce Kosta Rika'da kardeşinle evlendim ve bu yaz kuzenine aşık oldum, bu yüzden muhtemelen evlilik olasılığı söz konusu olduğunda tavsiye istemek için en iyi kişi ben değilim."

Gözleri fincan tabağı büyüklüğüne ulaştı, ağzı bir karış açık bana bakarken, kendini toparlayıp sessizce cevap vermeden önce bir kez olsun şaşkınlıktan dili tutuldu. "Vay anasını, ben de kızlar gecesine ihtiyacım var sanıyordum."

OceanofPDF.com

Otuz Sekizinci Bölüm

Coop ve Jace sözlerine sadık kalmışlardı. Biraz iç karartıcı olsa da Tiff'le beni kız kıza geçirdiğimiz geceyle baş başa bıraktılar. Anne babamızla ilgili her şeyi dışarıda bırakarak ona yapabileceğim açıklamalarla doluydu. Kafası çok karışmış ve hayal kırıklığına uğramıştı. Bunu anlıyordum ama hikâyenin bu kısmını ona anlatmak hâlâ Coop'a kalmıştı. Muhtemelen onu evliliğin kesinlikle emin olmadan girişilecek bir şey olmadığına ikna etmek dışında pek de iyi bir arkadaş olamamıştım. İçinde bulunduğum koşullar ne olursa olsun bu tavsiyenin oldukça yerinde olduğunu düşünmüştüm.

Bu sabah biraz akşamdan kalma bir şekilde uyandım ve buzdolabımı açıp içindeki tüm yiyeceklerin bozulduğunu gördükten sonra bir mağazaya gitmem gerektiğini anladım. Bu yüzden kendimi toparladım ve midemdeki açlığın itmesiyle kapıdan dışarı fırladım. Doreen'in dehşete düşmüş yüzü verandasında durduğu yerden bana doğru döndüğünde ona geniş bir gülümseme ve el sallama fırsatı verecek kadar durdum. Ama dükkâna adımımı attığım anda kalbim, şakacı havai fişek gözleri ve takas edilen kahvenin anılarıyla göğsümde sıkıştı.

Oraya kadar yıkılmadan, sürekli omzumun üzerinden bakarak, onun melodik sesinin Blondie'yi çağırdığını duyduğumu düşünerek gitmek için içimdeki her şeyi kullandım. Ve onu orada bulamamak için her baktığımda, kalbimin onun yaşadığı kısmı göğsümde biraz daha kırıldı. Ben farkına varmadan duvarımın arkasından gizlice geçip gittiği ilk anın hatıraları, döndüğüm her koridorda biraz daha parçalanıyordu. İlk kez beni sahildeki bir şenlik ateşinde onunla oynamaya ikna etmişti.

Dayanılmazdı. Onsuz bir hayatın nasıl olacağının farkına varmak, Coop'un geçen gün Stef'in evinden kayboluşunu hatırlamak kadar acımasızdı.

Kim bilir o sinir ortasında marketten hangi yiyecekleri aşırmış olarak eve döndüğümde, çünkü kesinlikle söyleyemem, onu o kadar çok özleyorum ki vücudum ağrıyor. Sahilde her zaman kullandığı park yerine cipini park ettiğini gördüğümde tereddüt etmeden park ediyorum. Hızlıca yanına park ettim.

suya doğru bakıyor. Emniyet kemerimi çılgınca çözüp arabamın kapısını açmak için uzandığım da dışarıda onunla birlikte kimin olduğunu fark ediyorum ve duraklıyorum. Görmeyi kesinlikle beklemediğim bir manzara karşısında elim kapının kolundan düşüyor.

Çünkü Coop dışarıda onunla birlikte. Ve mutlu görünüyorlar. Sörf tahtalarının üzerinde gevşek bir şekilde oturup dalga yakalamayı beklerken vücutlarında hiçbir gerginlik yok. Bulunduğum noktadan konuştuklarını, hatta dakikalar ilerledikçe bir ya da iki kez güldüklerini görebiliyorum.

Biri karanlık, diğeri aydınlık ve ikisi arasındaki kırılma noktası benim.

Farkına varmak beni hasta ediyor, midem bulanırken fiziksel olarak da hasta ve bunun ne olduğunu daha önce hiç görmediğim bir şekilde görüyorum. Gerçek gözlerimin önüne gelene kadar değil, muhtemelen benden önce oldukları şeyin görüntüsüyle çarpıldığım da beni başka tarafa bakamaz hale bırakıyor. Mutlu bir aile, hatta müttefik. Benden sonra bir daha asla olma şansları olmayacağından şüphelendiğim şey. Ben seçtikten ve aralarındaki bağı tamamen yok ettikten sonra.

Stef bir kadının var olan en güçlü varlık olduğunu söylemişti, ama gerçek şu ki güç korkunç bir şey olabilir. Hayat verme ve hayalleri sona erdirmeye gücü. Atlas'ın dünyayı ezmelerini engellemek için gökleri tutması gibi. Ancak Atlas bile iki evreni elinde tutabilmeyi umamazdı. Altındaki her şeyi ezip geçecek imkânsız bir başarıydı bu.

Bu yüzden arabamdan inip birine ya da diğesine gitmek yerine, geri vitese takıp sessizce uzaklaşıyorum. Onları bensiz geçirdikleri çalıntı huzur anlarına bırakıyorum. Arada benim seçimimin acı verici hatırlatıcısı olmadan muhtemelen sahip olacakları son lekesiz anlardan birine. Büyükanнемin evindeki alışverişi bitirdiğimde o kadar bitkin düşmüştüm ki yemek yeme zahmetine bile katlanmadan yatağı yığıldım. Çabucak rüyasız bir uykuya daldım.

Uyandığımda, vücuduma sarılmış bir beden, boynumu gıdıklayan uzun saçlar ve havada her zamankinden biraz daha tuzlu bir deniz baharı kokusu buluyorum. Sanki plajdan hemen sonra buraya gelmiş ve duş bile almadan benimle yatağı girmiş gibi. Parmakları omurgamda bir aşağı bir yukarı geziniyor, bana alan tanımakla ilgili kendi kuralını çiğniyor olsa bile uyku zamanına katılmadığını bilmemi sağlıyor.

Tereddüt etmeden uzanıyorum, kolumu onun belime yaslandığı yere doluyor ve daha sıkı çekiyorum. Ona sımsıkı tutunarak

sahip olduğum her şey ve tek kelime etmeden. Bunun bir rüya olma ihtimaline karşı konuşmak istemiyorum çünkü eğer öyleyse, o zaman yapmak istediğim son şey uyanmak. İç çekerek bacağını benimkinin arasında biraz daha yukarı kaldırıyor, ama bunun dışında konuşmak için bir hamle de yapmıyor. Benimle birlikte rüyada yaşamaktan memnun, kalpleri acı verici bir senkronizasyon içinde atıyor ve gerçeklikten kaçıyor.

Çünkü burada kimi seçersem seçeyim, sonunda hepimiz birilerini kaybediyoruz.

Koca, sevgili, kuzen, arkadaş. Hiçbirimiz bir daha asla eskisi gibi olamayacaktık.

Sonsuza kadar orada yatacakmışız gibi geliyor ama konuşmak için boğazını temizlediğinde bunun yeterli olmadığını, asla yeterli olmayacağını anlıyorum. Sonsuza kadar yaşasam da bu kararı vermek için yeterli zamanım olmayacak.

"Bugün seni plajda yakaladım," diyor sessizce, nefesi saçlarını okşuyor.

Boş bir nefes vermeden önce derin bir nefes çekiyorum.

"Evet." "Neden gelip merhaba demedin?"

Kollarında küçük bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "İkinizi de rahatsız etmek istemedim."

"Sen asla rahatsızlık vermezsin, sarışın." Yumuşakça gülüyor. "Kilidini açtığım için özür dilerim."

"Sorun yok." Kolunu inanılmaz bir şekilde kendime doğru sıkıyorum. "Kilidimi istediğin zaman açabilirsin, Dawson." Bu düşünceyle boğazım düğümlenmeye çalışıyor ama karşı koyuyorum ve sessiz bir ses çıkarmayı başarıyorum. "Seni seviyorum."

Duraksıyor, vücudu biraz geriliyor, sonra tekrar benimkine yaslanıp gevşiyor. "Ben de seni seviyorum, Ellie."

Bir dakika geçmeden yüksek sesle düşünmeden edemiyorum. "Sence sen ve o bundan kurtulabilecek misiniz? Aranız bir daha eskisi gibi olacak mı?" Çünkü bu sabahki görüntülerini bir türlü aklımdan çıkaramıyorum.

Ve cevabı da benim soruyu sormam kadar uzun sürüyor. "Bilmiyorum," diye itiraf ediyor gergin bir sesle.

"Sence gitsem daha mı iyi olur?" Kolunda yuvarlanıyorum, yüzüm soruyla çiziliyor. "Kendimi denklemden çıkarırsam sen ve o iyi olur musunuz?"

İyi olacaklarını bilseydim belki buna katlanabilirdim. Birbirlerine tekrar kavuşacaklarını ve bugünkü gibi dalgaların arasında geçirecekleri anları.

Bana bakıyor, gözleri endişeyle dolup taşıyor ve cevap verirken saçlarını kulağımın arkasına taramak için uzanıyor. "Hayır, sarışın. Bence bu her şeyi daha da kötüleştirir. Gittiğin için sonsuza kadar birbirimizi suçlarız."

"Oh." Başıımı salladım, fısıldamadan önce yüzümü göğsüne gömdüm. "Seçmeyi reddedebilirim."

Belki yapabilirim. Belki onlar yapabilirdi. Belki de bu acıdan kaçınmak için tutunacak bir dal vardı.

"Yapabilirsin," diye onaylıyor, parmakları tekrar omurgama doğru ilerlerken ekliyor. "Ama yapmayacaksın."

"Neden olmasın?"

"Çünkü sen, Eleanor Delacroix, bir korkak değilsin." Sonunu saçımı şakacı bir şekilde çekerek noktılıyor ve ardından yine o yatıştırıcı izlere başlıyor.

Kaşlarım onun sözleri karşısında aşağıya doğru çekildi ve itiraf ettim. "Şu anda biraz öyle hissediyorum."

"Belki." İç geçiriyor. "Ama kalbinin sana söylediği şeyle yüzleşmeye hazır olduğunda sonunda olmayacaksın. Bu senin doğanda yok."

Onun havai fişek gibi gözlerine bakarken birkaç yutkunmam gerekiyor. "Evet."

"Artı." Gamzeleri küçük bir sırtışla parlıyor. "Duygularını gizleme konusunda biraz kötüsün, bu yüzden muhtemelen bunu yaptığın anda anlayacağız."

"Doğru." Şaşkınlıkla hafifçe gülüyorum ama yüzünün ciddi bir çizgiye dönüşmesi yüzümdeki gülümsemeyi çabucak siliyor. "Ne?"

Omuz silkiyor. "Sadece ne kadar mutlu olabileceğimizi düşünüyorum. Bu ne kadar kolay, sadece sen ve ben yatakta konuşuyoruz. Zor şeyler bile seninle kolay. Hatta eğlenceli. Bence olması gereken de bu. Hayat zaten yeterince zor, birlikte olduğun kişi de..." Düşüncelerini düzene sokmak istercesine başını sallıyor. "Sert darbeleri hafifletmeli, onları yapmamalı. Günlerinizi daha parlak hale getirmeli."

Ona cevap vermem bir saniye sürdü. "Haklısın." Söylediği şeydeki gizli mesajı tamamen anladım. Zeki çocuk.

"Sadece söylüyorum." Tekrar omuz silkiyor. "Ne kadar mutlu olurduk." Dudakları biraz yukarı doğru çekiliyor. "Ayrıca, birden fazla orgazmın daha uzun yaşamınızı sağladığı kanıtlanmıştır."

Başıımı sallıyorum, dudaklarımın cevap veren seğirmesine karşı koyamıyorum. "Düzeltilemez."

"Bana bir söz verir misin?"

"Elbette." Verdiğim yanıtı rağmen kaşlarımı çatıyorum, bu işin gidişatından hiç hoşlanmıyorum. "Ne?"

"Bana söz ver," diye yavaşça başlar. "Ne olursa olsun mutlu olacaksın."

Başımı sallıyorum. "Jace-"

"Bana söz ver Ellie," diye ısrar ediyor, sesinde nadir görülen bir güç gösterisiyle. "Sonunda kiminle olursa olsun güneşi kovalamaya devam edeceğine söz ver."

"Bu saçmalık," diye karşı . "Sen de aynısını yaptığında söz vereceğim." "Ellie-"

"Hayır, , hayır," diye alay ediyorum öfkeyle. "Söze karşılık söz, Dawson."

Kaşları aşağı iniyor, gözlerindeki hayal kırıklığı belli oluyor, bir dakika boyunca benimkileri süzdükten sonra kabaca küfrediyor. "Peki, Delacroix. Gereken buysa, söz veriyorum."

Ve bu bana o kadar sert çarpıyor ki ani bir nefes veriyorum, çünkü bir nedenden dolayı bunu gerçekten söylemesini beklemiyordum. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve ona yeminimi verirken sesim titriyor. "Söz veriyorum."

Sanki nefesimizi tutmuşuz da uzandığımız yatağın altındaki zeminin değişip değişmediğini görmek için bekliyormuşuz gibi, yüz ifadesinin rahatladığını görene kadar bir süre birbirimize bakıyoruz.

Ve o anda tek bildiğim, onun gitmesine dayanamayacağım. "Kalmak ister misin? Bugün benimle biraz *Bridgerton* tıkmak ve mutluluk içinde yaşamak ister misin?"

Duraksıyor, gözleri muzipleşiyor, sonra dudaklarını benimkilere daldırıp muzip bir öpücük konduruyor ve numara yapma konusunda ne kadar berbat olduğunu gösteren bir sesle cevap veriyor. "Coop bilseydi beni öldürürdü."

"Yani bu bir evet mi?" "Evet."

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Jace bu sabah güneş doğarken başımın tepesine yumuşak bir öpücük kondurarak yatağımdan kaymış, beni bir gün daha yalnız bırakma kuralını bozmaya fırsat bulamadan ayrılmıştı. Ve uyku hala beni çekiştirirken bile kalbim bundan dolayı acıyordu. Onunla birlikte *Bridgerton*'ı izlediğimiz daha mutlu günler isterken, o bir şekilde dükkândan aldığım felaket ürünlerden yenilebilir bir şeyler yapmayı başarmıştı. Rüyalarım gün doğumları, havai fişek gözleri ve o gittikten sonra olabileceğimiz her şeyle dolu hayali bir hayatla doluyordu. Her şeyi mükemmel bir şekilde görmek.

Çocuklarımız onun şakacı gözlerine ve benim şımarık gülümsememe sahip olacaktı. Her anlatışında daha da abartılı hikayeler anlatan o yaşlı adamlardan birine nasıl dönüşeceğini. Onunla geçirdiğim hayatım boyunca nasıl da hafifleyecektim, ta ki sonunda sanki bir ruh zerresinden başka bir şey değilmişim gibi göklere yükselene kadar. Her darbeyi hafifletmek, her acıyla birlikte beni güldürmek ve en kötü günlerimde bile beni oynamaya ikna etmek için nasıl orada olacaktı. Beni ne kadar mutlu ederdi. Muhtemelen en başından beri birlikte olmam gereken kişinin o olduğunu.

Hepsini rüyalarımda görüyorum, tıpkı bir zamanlar Coop ve benim ne olacağımızı gördüğüm gibi.

Ön kapının gürültülü bir şekilde çalınmasıyla çarpışan iki canlı hayalle baş başa kaldım ve irkilerek uyandım.

Her iki geleceğin de görüntülerini gözlerimden uzaklaştırmam ve kendimi yataktan sürüklemem birkaç dakikamı aldı, bir şekilde hangisini istediğimi anlamaya çalışıyordum. Göğsümdeki donuk ağrı, geleceğimin kaçınılmaz gerçekliği olarak kabul etmeye başladığım bir sabitti. En azından bir süreliğine. Ama yataktan kalkıp ayağa kalktığımda, Landing Point'e ilk geldiğim zamanı da hatırladım. Ve ne kadar kırılmış olursak , kalbimi ikiye bölmek zorunda kalsam bile, kalan yaralar ne olursa olsun her zaman iyileşir. Mac'in dediği gibi en akıllı organ olmasa da, mantığın kaybolması ve duyguların kucaklanmasıyla gelen şeylere katlanmak için kesinlikle en dayanıklı olanıdır.

Yorgun adımlarla kapıya doğru ilerliyorum, Jace'in seçtiği kilidi çevirip açıyorum ve bir kez daha beni karşılamayı bekleyen boş bir verandayla karşılaşıyorum. Kaşlarım şaşkınlıkla düşüyor ve en son kapımı açtığımda kimseyi bulamadığımı hatırlayınca bir korku damlası yayılıyor. Bu benim

Gözlerim hemen ön sundurmadaki paspasın atılmadan önce olduğu yere kaydı ve orada bulduğum şey beni şok içinde dondurdu. Tamamen şaşırdım ama tamamen farklı bir nedenden dolayı.

Her yerde tanıyabileceğim kahverengi deri ciltli basit bir günlük. Onu kapalı tutan ipler neredeyse tamamen yıpranmış, kenarından sarımsı bir kâğıt sarkarken kopmasına ramak kalmıştı. Bütün bir yaz boyunca Cahuita'da bir yerde ya da başka bir yerde ona baktım, sadece küçük parçacıklar aldım ama asla tamamını alamadım.

Hâlâ rüya görmediğimden emin olmak için birkaç kez gözlerimi kırıştırıyorum, sonra yavaşça uzanıp günlüğü nazik ellerimle alıyorum, çok sert tutarsam yok olup gideceğinden ve sakladığı sırları asla öğrenemeyeceğimden endişeleniyorum. Günlüğü göğsümde tutarak kapıyı kapatıyorum ve birazdan okuyacaklarım karşısında nabzım hızla atmaya başlıyor. Artık tamamen uyanığım ve kafeine ihtiyacım yok, hızlı adımlarla büyükannemin odasına dönüyorum. Yatağa uzanıp dergiyi önüme koyuyorum ve yüzüm sıkışırken birkaç dakika ona bakıyorum. İçgüdülerim, içinde yazanların bir şeyleri ne kadar temelden değiştireceğini omurgama fısıldıyor.

Sadece ayağımın altındaki zemini kaydırmak değil, tamamen kırmak.

Derin bir nefes çekiyorum ve uzanıyorum, onu kapalı tutan ipleri dağılana kadar hafifçe çekiyorum ve onu açarken yavaşça nefes veriyorum, kendimi almak üzere olduğum darbeye karşı hazırlamaya çalışıyorum. İyi ya da kötü, tıpkı onun ve benim gibi. Gözlerim günlüğün ilk sayfasının üst kısmına sıkıştırılmış bir kâğıda takılıyor ve oradaki karalama yazısının üzerinde geziniyor, tanıdık manzara karşısında midem bulanıyor.

Hey Prenses,

Sana düşünmen için zaman vermem gerektiğini biliyorum. Jace'in saçma planına uyacağımı düşündüm çünkü sana söylediğim gibi onu seviyorum. Ama geçmişin de bize gösterdiği gibi, konu sen olunca boşluk konusunda hiç iyi olamadım. Bu yüzden Alec'in geri kalanını doldurmasını beklerken bunun bazı boşlukları doldurmaya yardımcı olabileceğini düşündüm. Senin dediğin gibi ayak sürüyor ama birkaç gün içinde dönecek.

Bunu sana hiç söylemedim ama günlük tutmaya ancak ergenlik çağında anneninkini bulduktan sonra başladım. Yine de onunkini okuduktan sonra, sırlarımı dökmek için en iyi yerin burası olduğunu düşündüm. Bu benim Cahuita'daki günlüğüm. Tanışmamızdan kısa bir süre önce başlıyor.

Umarım o zamanlar bilmediklerimi açıklamaya yardımcı olur. Seni kaybettikten sonra her gün sahip olmayı dilediğim şeyi. Daha sonra konuşmak istersen Tommy'nin adresi en altta.

*Her
zaman,
Coop.*

Notu titreyen bir elle günlükten çekiyorum, gözlerim hızla arkasındaki sayfaya gidiyor ve oradaki kelimeleri yutuyorum. İlk sayfaları çevirirken, onları rastgele gözlemler ve kasvetli kelimelerle dolu buluyorum. Yine de orada burada biraz güzel şiirle dolu. Yine de resme nereden girdiğime ulaşmam uzun sürmüyor. Bu kısım çok açık, iki basit kelimeyle bütün bir sayfayı kaplıyor.

O burada.

Kalbim, onun için gerçekten başladığımız zamanın kalıntısıyla göğsümde çarpıyor ve tereddütle bir sonraki sayfaya geçmeden önce bir anlığına ona bakıyorum ve orada içsel düşüncesini buluyorum.

*Yapmak mı? Yapmayayım mı?
Acaba o da gibi o geceyi hatırlıyor mu?
Bildiğinden şüpheliyim. Olsaydı bile muhtemelen benimle konuşmak istemezdi.
Belki de bu onun sırrıdır. Hatırlamadığı. Yoksa başka bir şey mi? Öğrenebileceğim bir şey mi?
Belki de onu izleyip benim kaçırdığım ama onun bulduğu bir şey var mı diye bakabilirim.
Bunu yapmamalıyım.*

Kâğıt üzerinde bir düşünce karmaşası. Belli ki son kelimelerin işaret ettiği şekilde bitmemesi gerektiğini bildiği bir mektup. Gözlerim bir sonraki sayfaya kayıyor, çılgınca okuyorum ve sahilde birlikte geçirdiğimiz geceden sonra devam ettiğini görüyorum. Kendinden nefret etme yerini hızla şiire dönüşen aşık düşüncelerine bırakıyor.

*Çok parlak yanıyorduk,
Ardımızdan yıldızlar bile titredi. Ve
çarpıştığımızda,
Tüm dünya umutsuz bir kıskançlıkla iç çekti.*

*Asla izin vermemem gereken bir şey
tarafından cennetin ateşe verilmesini
izliyordum,
Ama karşı koyacak gücü
yoktu.
Sen
ve
Ben
.*

Ve bunun biraz altında, sarsıcı bir acıyla hayatıma tekrar girdiği o ilk gün bana söylediği sözlerin aynısı var.

*Sanırım o da benim gibi biraz kırılmış olabilir. Ve bunun olmasına izin
veremem.
Olmasına izin veremem.*

Yazılı itiraf karşısında kekeleyerek nefes alıyorum ve birkaç sayfa daha çeviriyorum, aslında beni aradığını, sonra da yiyecek bir şeyler almaya giderken rastgele beni gördüğünü öğreniyorum. Beni Cahuita'ya davet ne halt ettiğini gerçekten bilmediğini, sadece beni istediğini okudum. Ve geri kalan her şey lanetlenebilirdi. Bir sonraki şiir Cahuita'da kısa bir süre kaldıktan sonra geliyor, en iyi bildiğim kadarıyla ve okuduğum her satırda dudaklarımın seğirmesine neden oluyor.

*O tekila seven bir kız.
Güneşli havada uçuşan ılık saçları. Teni
umursamayana kadar güneşte pişmiş. Her beni
kendine çeken sırttan dudaklar.
Çene öyle inatçı ki bir santim bile vermiyor, her davet
ediyor. Gri gözlerinde bir dünya sır parlıyor.
Evrenden özür dilemeden kaçarken.*

Ondan sonra buz küpünün kırıldığı güne gelmem uzun sürmedi. İlk kez duvarımı gerçekten yıkmıştı ve ben de ona bir santim vermiştim ama o bunu bin mile çevirmişti. Gerçekten ne kadar kızgın olduğunu, olanları yazdığı kağıttaki derin oyuklardan anlayabiliyorum. Ama sonra, sayfanın en altına, ben uyurken yazmış olması gereken hafif vuruşlarla bir şeyler karaladı ve aralara birkaç kelime çiziktirdi.

*Diyorlar ki
ihtiyaç istemek
benzer benzeri
çeker.
Bu ne anlama
geliyor?
Sen ve ben mi?*

Bu olaydan sonra benimle ne kadar derin bir ilişkiye girdiğini ve yalanlarının onu ne kadar mahvettiğini gerçekten anlamaya başladığını söyleyebilirim. Ne kadar aşık olduğunu. Yazdıklarında gün gibi ortada, aşk ve korku yan yana. Onu bizim için hazırladığı kaçınılmaz sona iten korku, aşkı her şekilde korumaya çalışmasına neden .

*Özgürce akan mürekkep, yalanlar ayaklarımın dibinde birikirken
konuştuğum gerçektir.*

Ama tüm bunların arasında fark ettiğim kayıp kâğıt parçaları ve eksik sayfalar, kalbimin küçük parçalarına karşılık bana verdiği şiirlerin her birini hatırladıkça yanaklarıma birkaç sessiz gözyaşı düşmesine neden oluyor. Ve hiç görmediğim her yeni şiir, kalbimden bir parça daha koparıyor.

*Huzurumu sana yaslanmış uykuda buluyorum.
Sonsuza kadar orada yatacaktı,
Seni uyandırmak bu kadar cazip
olmasaydı, Ve sadece benim için
olan o gülümsemeyi görmek.*

*Kalbinin konuşmaya dayanamadığı hikayeleri gözlerinde bulabilirsiniz. İt,
çek, biraz daha it, ilk kimin düşeceğini görmek için.
Sahilde "Hadi oyun oynayalım "ın bitmek bilmeyen versiyonları.
Her saniyesine dek değer vereceğimi umuyorum.*

Sayfalar dolusu benim hakkımda, bizim hakkımızda şiirler, söylenebilecek sözlerden çok daha fazlasını söylüyor. Ve şiirimizin yazılı sayfaya geldiğinde, vücuduma kalıcı olarak yazılmış kelimeleri görünce nefesim kesiliyor ve parmaklarımı üzerlerinde gezdiriyorum. Yağmur altında aşk sözcükleriyle düştüğümüz günün ertesinde bana söylediği satırların izini sürüyorum

havada çınlıyor. O satırların izini sürüyorum ve hikâyemizde sırada ne olduğunu bilerek sayfayı çevirmek için cesaretimi topluyorum. Açıkçası ne bulacağımdan, ne bulmak istediğimden emin değilim. Ama korkuyu yutuyorum ve sayfayı çeviriyorum, yine dağınık olmasını bekliyorum ama o kadar düzgün bir yazı buluyorum ki, karalanmış birkaç satırda mükemmel.

Senin bu sonsuzluğunu içime çekmek için neler vermezdim, seni kaybetmemek için neler yapmazdım. O ilk geceden sonra sensiz bir ben için asla bir seçenek olmadığı için ne kadar üzgünüm.

Ve o zaman, muhtemelen sadece kendisine ait olacağını düşündüğü kelimelere bakarken, her zaman söylediklerinin ne kadar doğru olduğunu fark ediyorum. Ben onun ve büyüleyici deliliğinin tek sonsuzluğuyum. Büyük ihtimalle bensiz o yok. Gerçekte yok. Yolunu aydınlatacak bir kıvılcım olmadan ona hayali bir dünyadan başka bir şey kalmıyor. Bundan sonra sayfaları hızla çevirmeye başladım, sonraki tüm mutlu günlerimizi okurken gözlerim artan bir hızla kelimelerin üzerinde geziniyordu.

Ama sonra birden durur. Bir sayfadan diğerine, hiçbir şey yok. Kaşlarım şaşkınlıkla düşüyor ve günlüğü elime alıp son sayfaya gelmeden önce boş sayfaların son çeyreğini karıştırıyorum. Ve son sayfada, şimdiye kadar okuduklarımdan biraz daha taze görünen mürekkeple yazılmış, kalbimi ikiye bölen birkaç basit kelime var.

*Senden sonra yazacak bir şey kalmadı,
kelimeleri de yanında götürdün.*

İçimden bir hıçkırık kaçarken günlüğü göğsüme bastırıyorum, gözlerim beni parçalayan bilgiye karşı kapanıyor. Çünkü Jace haklı, onunla inanılmaz derecede mutlu olabilirdim ve doğruyu söylemek gerekirse, onunla daha da mutlu olabilirdim. Ve Coop hiç geri dönmemiş olsaydı, hayatıma hiç girmemiş olsaydı, her şey farklı olabilirdi. Jace'le o mükemmel hayatı yaşayabilir, şu anda ne yaptığımı hiç bilmeden günün tadını çıkarabilirdim. Ama Coop devreye girdi, olabilecekleri değiştirdi ve sonra geri geldi ve her şeyi değiştirdi. Hepimiz için.

O zaman anlıyorum, bir anda, onun dünyası olduğumu haykıran kağıt üzerindeki basit kelimeleri göğsüme bastırıyorum. Bu benim içgüdü kontrolüm.

Tura ya da yazı, evet ya da hayır, kal ya da git, aydınlık ya da karanlık, gündüz ya da gece, şafak ya da alacakaranlık.

Bu, ruha gerçeği söyleyen kalpteki kırılmadır. En başta ayrıldığımız için ona her zaman biraz kızgın olsam bile, bana hangi taraftan tekrar ayrılmayı reddettiğini söyleyen. Jace her zaman peşinden koştuğum doğan güneş olsa da, birçok yönden içine doğduğum yıldızlarla dolu gökyüzündeki yerimden olacaktı. Çünkü gün ışığına ihtiyacım olmadan önce Coop'u seçmiştim.

Ve korkunç gerçek şu ki, birinin bana diğerinden daha fazla ihtiyacı olduğunu düşünüyorum.

Hıçkırıklarımı bastırmaya çalışırken Coop'un günlüğün önüne bıraktığı mektubu aldım ve günlüğü hâlâ göğsümde tutarak yataktan kalktım. Mektubu tutan elimin serçe parmağını kullanarak komodinden anahtarlarımı alıyorum çünkü şu anda onun sözlerinden hiçbirini bırakacak gibi görünmüyorum. Ayakkabılarımı giyme zahmetine bile girmeden, bol tişörtüm ve pijama şortumla, gözyaşlarım hala yanaklarımdan süzölürken doğruca ön kapıdan çıkıyorum. Biraz beceriksizce davranmam gerekti ama kendimi günlüğü göğsümünden çekmeye zorlamadan önce Franny'ye atlamayı başardım. Günlüğü yavaşça kucağıma koydum ve bana yazdığı mektuba bakmadan önce son sayfasına açtım.

Mektubun altındaki adresi bulup hızla arabamın GPS'ine takıyorum ve beni Landing Point'teki tek apartman kompleksine götürdüğünü görüyorum. Mektubu açık günlüğün üzerine bırakıp garaj yolundan çıkarken vücudum sinirden kasılıyor. Sokağın sonundan sola dönüp hızla sahilin yanından geçen ana yola çıkıyorum. Ona ulaşma ihtiyacından dolayı o kadar endişeliyim ki boşta kalan dizimin zıplamasını engelleyen tek şey kucağımdaki günlüğü rahatsız etmeme arzusu.

Oraya varmam için geçen on dakika dayanılmaz, aradaki her ışık bir saat sürüyor gibi görünüyor. Ama sahil kenarındaki apartmanların otoparkına girip hiç vakit kaybetmeden arabayı onlara doğru sürdüğümde hala yanaklarımda ıslaktı. Umutsuzca 5B numaralı daireyi ararken gözlerim bir daire kapısından diğerine atlıyor. Sitenin dörtte üçüne geldiğimde onu buluyorum ve frene basıp Franny'yi park etmeden önce sarsarak durduruyorum. Kucağımdaki dergiyi kapatıp göğsüme çektikten sonra motoru durdurup kapımı açıyorum. Apartman kapısına doğru yola çıkmadan önce sadece kalçamla iterek kapatacak kadar duruyorum. Boştaki elimle kapıyı iki kez tıklatıp kendime şunu hatırlatıyorum

Bu kadar telaşlı olmaya gerek yok. Artık biliyorum. Sonunda iyi olacağımızı bildiğim için değil.

Kapının açılması uzun sürmez ve Tommy'nin gülümseyen yüzü ortaya çıkar. "Uh..." Beni görünce gülümsemesi bozuldu ve omzunun üzerinden seslendi. "Hey, Coop?" Bir an duraksadıktan sonra apartmandan bazı hareket sesleri geldi ve yanımdan geçip gitti. "Sizi biraz yalnız bırakayım."

Birkaç kez başımı sallıyorum, bir şekilde mırıldanmayı başarıyorum. "Teşekkürler."

Kapıyı arkasından açık bıraktı ve Coop'un kapıdan içeri adım atması sadece birkaç saniye sürdü. Gözleri benimkilere kilitlenmeden önce beni gördüğünde yüzü gergin bir hal alıyor. Gülünç derecede dolgun dudaklarının gerildiğini görüyorum ve bir şeyler söyleme dürtüsüyle savaştığını biliyorum. Beni zorlamak ve en özel düşüncelerini okuduktan sonra nerede olduğumu görmek için. Ama yine de konuşmuyor, sanki büyük bir şey için çalıştığımı biliyormuş gibi çaresiz gece ormanı gözleriyle bana bakarak orada duruyor.

Ve öyleyim.

"Beni yakalamıştın," diye boğuluyorum sonunda, yanaklarıma birkaç damla yaş düşerken. "Sözlerini tenime yazdığın o ilk gece." Derin bir nefesle göğsünün genişlediğini görüyorum, ona bir adım daha yaklaşıyorum, gözlerimizi kilitli tutmak için yukarı bakıyorum ve sesimi yumuşatıyorum. "Çocukken beni bir kâbustan kurtaran kayıp bir rüyadan başka bir şey olmadığın zaman. Kalbimi kırmak için bir buz küpü kullandığın ilk anda bana sahiptin. O gün yağmurda düştüğümüz anda ve sonra sana zaten bildiğin ismi söylediğimde beni elde ettin." Kaşlarım düşüyor, devam ederken yüzüm geriliyor. "Ve hiç olmaması gerekip gerekmediği önemli değil çünkü bazı şeyler onları söndürmeye çalışan nedene inat karanlıkta daha da parlar. Sen bana sahiptin ve ben de sana sahibim." Yüzünün allak bullak olduğunu, gözlerinin yaşlarla dolduğunu görüyorum, geri kalanını çıkarmak için mücadele ederken. "Cahuita'daki yağmurlu günlerde dulce de leche ile ve Los Angeles'taki şeker dükkanlarındaki güneşli günlerde bana sahipsin. Başına bela olacağına şüphe olmayan çocuklarla ve muhtemelen şikayet edeceğin köpeklerle birliktesin. Benimle binlerce günün var. Artık sır saklamayacağımız ve aramızda kalan son sırla yan yana yüzleşeceğimiz günler." Kaşlarımı kaldırıp ona soru soruyorum ve o da hızlıca başını sallamadan önce gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. "Güzel."

"Eleanor," diye söze başlıyor, sesi duygu yüklü, ama başımı sallıyorum, sözünü kesiyorum çünkü geri kalanını çıkarmam gerekiyor.

"Beni elde ettin Cooper Monroe," diyorum ona usulca, günlüğü göğsüne bastırıp aramızdaki son mesafeyi de kapatarak. "O ilk geceden beri. Daha ben onu tanımadan önce. Ve sonsuza kadar senin kelimelerin olacağım."

Günlüğü eline bile almıyor, sadece kollarını bana doluyor ve öylece kalıyor, dudaklarını iç çekerek benimkilere değdirirken kalplerimizin arasında sıkışıyor.

OceanofPDF.com

Kırkıncı Bölüm

Parmaklarımı Coop'un kolunda kelimelerimizin yazılı olduğu dövmenin üzerinde ileri geri gezdiriyorum, başımı göğsüne bastırıyorum ve kulağımın dibinde kalbinin sabit gümbürtüsü duyuluyor. Kendimizi birbirimizin bedeninde kaybettiğimizden beri son bir saattir olduğu gibi Tommy'nin kanepesinde uzanmış, kollarımız bacaklarımız birbirine dolanmış, bir kez daha aramızda sevgiden başka bir şey olmayan muhteşem bir varlığız. Tommy bizi kendi halimize bırakacak kadar nazikti. Onun her pompalayışında kalbim göğsümde biraz daha sıkışsa da huzurluyum, çünkü olmam gereken yerin burası olduğunu biliyorum.

Bunu herkesin bana söylediğı gibi kesin olarak biliyorum. Jace bile.

Kalbimdeki acıyla kaşlarım düşüyor, biraz daha kırıldığını hissediyorum ve ön kapıya bakarken sessizce mırıldanıyorum. "Gidip Jace'le konuşmam gerek."

Eli sırtıma bir şeyler yazdığı yerde duruyor ve boğazını temizliyor. "Evet."

"," diye mırıldandım. "Sana söyledim, ben seninim."

"Sorun o değil Prenses," diye cevap veriyor gergin bir sesle ve ben başımı arkaya eğip gözlerinin içine bakıyorum. "Onun ne hissetmek üzere olduğunu biliyorum ve bundan onun adına nefret ediyorum."

Boğazım düğümleniyor ve elini başımın arkasına götürürken göğsüne doğru başımı sallayarak aşağı bakıyorum. Beni kendine yaklaştırıyor ve diğer kolunu etrafıma sarıyor, ben yarım yamalak fısıldarken beni sıkıca tutuyor. "Onun kalbimde her zaman bir yeri olacağını biliyorsun, değil mi? Bana verdiklerinden dolayı bir parçam onu her zaman önemseyecek."

Çünkü bu doğru. Ve bugünden itibaren aramızda apaçık dürüstlükten başka bir şeyi kabul etmeyeceğim. Bu gerçek ne kadar acı verici olursa olsun.

"Biliyorum." İç çekiyor. "Bu benim fiyatım." "Öyle söyleme," diye çıkışıyorum.

"Sorun değil," diye alçak sesle yatıştırıyor. "Bu, her gün kollarımda seninle uyanabileceğim anlamına geliyorsa seve seve ödeyeceğim bir bedel. Ben senin sonsuzluğuna sahip olduğum sürece o da senin kalbinden bir parça alabilir."

"İstiyorsun," diye cevap veriyorum sessizce, göğsüne hızlı bir öpücük kondurup sandal ağacı kokusunu içime çekerek gözlerimde büyüyen yaşları gizlemeye çalışıyorum. "Ama gitmeliyim."

Vücudunun dudaklarımın altında gerildiğini hissediyorum. "Şimdi mi?"

"Evet." Gözlerimi kırıştırarak başımı kaldırdım ve çenemi göğsüne yasladım. "Artık bildiğime göre onu bu korkunç gri yerde tutmak istemiyorum Coop. O bundan daha iyisini hak ediyor. Ona bundan daha fazlasını borçluyum."

Kaşları sertçe aşağı iniyor ve başını sallamadan önce gözlerinde gitmemi ne kadar istemediğini görebiliyorum. "Tamam. Eğer mecbursan."

"Uzun sürmeyecek." Ellerimi omuzlarına koymadan önce göğsüne bir öpücük daha konduruyorum ve ayağa kalkıp üzerine oturuyorum. "Belki birkaç saat? Emin değilim."

Elini yanağıma götürüyor ve başparmağını yanağımın üzerinde gezdiriyor, gözleri benimkilerle buluşmadan önce hareketi takip ediyor. "Seni seviyorum Eleanor Monroe. Aslında seni sonsuza dek seveceğimi düşünüyorum."

Şimdiye kadar gördüğüm en gölgesiz, sadece yapraklarla kaplı dalların gece gökyüzünün parçalarını sakladığı gece ormanı gözlerine bakarken dudaklarım seğiriyor. "Ben de seni seviyorum, Cooper Monroe." Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. "Her zaman için, değil mi?"

"Her zaman."

Midemde bir korkuyla marinanın otoparkına giriyorum. Kalbimin Coop'a ait olan kısmı şimdilik bir kenarda duruyor, Jace'le dolu olan kısmı ise sarsıcı bir acıyla çarpıyor. Her çarpışta parçalanıyor ve yeni farkına vardığım şeyle birlikte birazdan olacaklara bir şeye dönüşüyordu. İçimdeki her şeyle onun da aynı şeyi yapabilmesini umuyorum. Benim için değil ama kendisi için her zaman güneşi kovalayacağına verdiği sözü gerçekten tutmasını. Bensiz mutluluğu bulması için.

Her zamanki yerime park edip uzun süre rıhtıma bakıyorum, bunun rıhtımda son yürüyüşüm olabileceğini biliyorum. Saniyeler geçtikçe kalbimdeki o çatlak genişliyor ve gözlerimdeki yaşlarla savaşıyorum. Kaçınılmaz olanı ertelediğimi biliyorum ama kendimi harekete geçiremiyorum ve melodilerle dolu havai fişek gözlerimin günlerini sona erdirecek o son adımı atamıyorum. Gamzelerinin ilk parıltısından, benim için söylediği tüm şarkılarla biten her gün doğumuna kadar yaşadığı her anı beni içine çekerken trans halinde donup kalıyorum.

Gözümün ucuyla gördüğüm bir hareket sonunda transımı bozuyor ve başımı ona doğru çeviriyorum, yakındaki bir arabanın arkasında kaybolmadan önce batan güneşte bakır kırmızısı bir renkte parlayan bir şey görüyorum.

Kalan anıları temizlemek için başımı sallarken, farkına varmadan yanaklarıma düşen birkaç damla gözyaşını hissediyor ve aceleyle fırçalamak için uzanıyorum. Derin bir nefes alıp kapıyı iterek açıyorum, daha fazla korkak olmama izin vermiyorum, tıpkı onun yapmayacağını bildiği gibi. Ama gerçek şu ki bu benim için değil. Bu onun için, her ikisi için.

Çünkü keşfettiğim şey sizi kırılmış kadar cesur yapabilir. İkisinde de bulduğum aşk.

Rıhtımda yürürken, Gram'ın yerinde uzun süre durup elime aldığım Converse'imi ve ellerimi kapüşonlu tişörtümün içine sokuyorum. Telefonumu ön cebimde tutarken, varoluşum olmak üzere olan bu yeni gerçekliğe doğru her adımımı zorluyorum. Ve o beni görmeden ben onu görüyorum. *Miss Fortune*'un üzerinde duran, kollarını korkuluklara dayamış ve saçlarını geriye doğru çekmiş, kamburlaşmış mükemmel gömleksiz vücudu. Suyun üzerinden yeni batmaya başlayan güneşe bakıyor. Etrafını yıkmak üzere olduğum bu anda onun ne kadar mükemmel olduğunu görmek beni durduruyor. Bozmak üzere olduğum her söz ve onun ışık dolu ruhunu yeni gölgelerle lekelemek üzere olduğum için kendimden nefret etmeme neden oluyor.

Beni paramparça ediyor.

Ve neredeyse Coop'a söylediğim her kelimeyi geri almamı sağlayacak. Kalbimin Jace'in yaşadığı kısmı, sanki geçmişte kaldığını biliyormuş gibi çılgınca bir hızla ilerliyor. Hatırlanıyor, değer veriliyor ama artık büyümek için beslenmiyor.

Neredeyse öyle, ama tamamen değil.

O anda başı bana dönüyor, gözleri yüzümde gezinmeye başlamadan önce bir anlığına gamzeleri parlıyor. İfadesi farkındalıkla dolduğunda sırtışı dudaklarından yavaşça düşüyor ve aramızdaki mesafeye rağmen o havai fişek gözlerinin biraz karardığını görebiliyorum. Ayaklarımı hareket etmeye zorluyorum, kendimi onun acısına doğru itiyorum ve son on adımı onun durduğu yere doğru yürüyorum. Tüm bu süre boyunca gözleri benden ayrılmıyor ama önünde durduğumda nefesi kesilmiş bir halde yere bakıyor.

"Jace-" diye mırıldanmaya başlıyorum ama o başını sallıyor.

"Sakın söyleme." Derin bir nefes daha üflüyor, başını kaldırıyor ve bakışlarını tekrar benimkilere çeviriyor. "Sakın söyleme, Delacroix."

Tekrar denemeden önce melodik sesini duyunca boğazımdaki yumruyu yutmak zorunda kalıyorum. "Jace-"

"Lütfen, Ellie." Sesi yalvarırcasına çıkıyor, gözlerinin kenarları acıyla kırışıyor. "Lütfen. Sadece söyleme. Yapamam-" Bu kez nefesini içine çekerek sözünü kesiyor ve ben de gözlerimi ayaklarımın altındaki rıhtıma dikiyorum. Gözyaşlarımdan kurtulmak için hızla gözlerimi kırıştırırken ahşabın damarlarına odaklanmaya çalışıyorum ve onun göremeyeceği şekilde havaya düşmelerine izin veriyorum. "Siktir!"

Bağırması üzerine bakışlarımı hızla ona çeviriyorum ve elleriyle başının arkasını kavrayarak nasıl durduğunu görüyorum. "Kahretsin," diye tekrar nefes alıyor, alt dudağını dişlerinin arasından çekerken gözleri herhangi bir şüphe kırıntısı bulmaya çalışır gibi benimkileri arıyor. "Gerçekten o olacağını düşünmemiştim."

"Jace." Adını söylerken sesim çatlıyor ve alt dudağımı olabildiğince sert ısıyorum. Neredeyse kan akacak ama acıyı hoş karşılıyorum çünkü muhtemelen onun hissettiklerinin sadece bir kısmı olduğunu biliyorum. Çünkü ben kalbimin yarısını geçmişte bırakıyor olabilirim ama o tamamını kaybediyor. "Bir yanıma keşke olmasaydı diyor." Sonunda kekeleyerek nefes alıyorum. "Ve sen haklıydın. Çok mutlu olabilirdik. Bunu biliyorum, bu yüzden lütfen bunun senin bir şeylerden yoksun olmanla bir ilgisi olduğunu düşünme."

Kaşları şaşkınlıkla aşağı iniyor, elleri korkuluğu sıkıca kavramak için aşağı uzanıyor. "O zaman neden?"

"Çünkü," diye başlıyorum yavaşça, düşüncelerimi düzene sokmak için yere bakıyorum, gözlerimi tekrar ona çevirdiğimde yüzüm geriliyor. "Çünkü sanırım aramızdaki hayalet hep o olacaktı. Ve belki de şimdi ne yaptığımı bilmeseydim farklı olurdu, ama..." Çaresizce omuz silkiyorum, gözümünden kaçan birkaç damla yaşa engel olamıyorum. "Ama şimdi ikimizi de sonsuza dek rahatsız edeceğini düşünüyorum. Bu bizi gerçekten ayırırdı çünkü ondan asla kaçamazdım, çünkü-"

"Çünkü ona, iyi ya da kötü, asla geri alamayacağın parçalarını verdin," diye bitiriyor sözlerini, güneşi kovaladığımız ilk seferde ona söylediğim sözleri tekrarlarlarken ifadesi işkenceye dönüşüyor.

Gözlerimi sessizce rıhtıma indirmeden önce bir saniye daha bakışlarını tutuyorum. "Evet."

Duraksıyor, tekrar konuştuğunda sesi boş çıkıyor. "Yine de her zaman bizim olmamız gerekiyordu. Bunu biliyor muydun?"

"Seviyorum." Başımı sallıyorum, dudaklarımı kederli bir şekilde kaldırarak ona bakıyorum. "Ama kurallara uyma konusunda hiç iyi olmadım, değil mi?"

Gözlerinden acı akarken bile dudakları isteksizce cevap veriyor. "Hayır, bu konuda kesinlikle iyi değilsin." Boğazını temizliyor,

aşağıya bakarak. "İkimizin de seni bu kadar çok sevmemizin nedenlerinden biri de bu. Mantıklı olan her şeye meydan okuyorsun ve dünyayı ayaklarının altına seriyorsun." Bana dönüp baktığında, esprisiz bir kahkahayla başını sallıyor. "Bu da aslında beni seçmemenin mantıklı olduğu anlamına geliyor."

Başımı sallıyorum, şimdiden değiştiğimizi hissetmekten nefret ediyorum.

"Jace-" "Hayır, Ellie," diye kesti, göğsü ağır bir nefesle kabarıyordu. "Ben "Aslında sorun olup olmadığından emin değilim."

Sözleri beni duraksatıyor, dudaklarım sessiz bir şokla aralanıyor çünkü bana daha önce hiç böyle bir şey söylememişti. Sığ bir nefes alıp ne diyeceğimi düşünürken kapüşonumun ön cebinde telefonumun çalmaya başladığını hissediyorum. Kaşlarım rahatsız edici bir şekilde aşağıya düşüyor ve onu görmezden gelmek istiyorum, ama içimdeki şiddetli bir çekiş onu çıkarmamı sağlıyor.

Ekranda Coop'un adını görür görmez bir şeylerin fena halde ters gittiğini anlıyorum. Biliyorum çünkü başka bir şey olsaydı bunu asla kesmezdi.

Parmağımı ekranda hızla kaydırıp kulağıma götürürken, apartmandan çıkmadan önce numarasını telefona eğlenceli bir sırtışla yazdığı anı aklımdan geçiriyor.

Ve telefonda sessizce adımlı söylediğini duyar duymaz haklı olduğumu anlıyorum. "Eleanor."

"Ne?" Talep ediyorum. "Ne oldu?"

Bir süre duraksıyor. "Bu sefer veda etmek zorundaydım."

Mutlak bir dehşet kalbimi kavırıyor ve kendimi tutamadan önce kelimeleri boğazımda boğuyor. "Sen neden bahsediyorsun be?"

"Berbat ettim," diye alay ediyor karanlık bir şekilde. "Seni güvende tutmak için doğru yapmam gereken tek şeyi berbat ettim ve nasıl olduğunu bile bilmiyorum. Ölmüş olmalıydı."

"Coop. Bana neden söyle."

"Her şeyi açıklayacak vaktim yok," diye yanıtlıyor alçak sesle. "Zaten benim için buradalar. Muhtemelen onlar gelmeden önce sadece birkaç dakikam var, onlar..." Bir nefes verdiğini duydum. "Beni dinle, tamam mı?"

"Tamam" demeye zorlamadan önce sesinde duyduğum teslimiyetten çok korktuğum için panikle çıkan sese engel olamıyorum.

"Alec'e gitmen gerek," diye emretti. "Durma, kimseyle konuşma. En yakın ATM'den alabildiğin kadar nakit al ve doğruca oraya git. Bir gün içinde dönmüş olur."

Aklım onun sözleriyle dönüyor ve aptalca soruyorum. "Ne?"

"Alec'in Yeri, Prenses," diye tekrarlıyor. "Adres 205 East Silver Street, Marble, Colorado. Ondan ve benden başka kimse bilmiyor. Şimdi bana tekrar ."

"Coop," diye sesleniyorum telefonda ona güçsüzce, kalbim kabul etmeyi reddettiğim farkındalıkla kasılıyor.

"Tekrar et Eleanor."

Jace iskeleye atlıyor, ben hızla dışarı çıkarken yüzünü dolduran endişeyle bana bakıyor. "205 Doğu Gümüş Sokak. Şimdi bana neler olduğunu anlat."

"Zaman yok," diyor bana nadiren tereddüt ederek. "Bu sırla bensiz yüzleşmek zorunda kalacaksın."

"Sakin söyleme," diye nefesim . "bile geçirme. Yapamam-" Sesim çatlıyor ve bir nefes daha alıyorum. "Bir daha sensiz yaşayamam." O kadar uzun süre duraklıyor ki, sesi kabaca gelmeden önce hattın kesilip kesilmediğini merak ederek aşırı nefes almaya başlıyorum. "Bununla bensiz yüzleşmek zorunda kalacaksın ama yalnız değil. Jace' yanına al. Seni güvende tutmaya yardım edecektir."

Alec bunu çözer."

"Hayır." Reddederek başımı kararlılıkla sallıyorum. "Hayır, *ben seni seçtim!*"

"Prenses." Adını benim için saygılı bir sesle söylüyor ve bunun onun için dünyadaki en değerli şey olduğundan kaynaklandığını biliyorum. Bunu ruhumda daha önce hiç olmadığı kadar derinden hissediyorum. "Beni bırakmalısın. Günün sonunda nefes alamayacak hale geleceğim ve sen bunu benim için yapmaya devam etmelisin."

"Hayır!" Dizlerimin üzerine çökerek çığlık atıyorum.

"Git, Eleanor," diye tekrar emrediyor, sesim adımla kesiliyor. "Alec'e git. O sana her şeyi anlatacak."

Jace yanımda dizlerinin üzerine çökerken, "Hayır, hayır, hayır," diye hıçkırıyorum çılgınca nefesler alarak. "Bunu yapmayacağım. Yapamam-"

"Gitmek zorundayım. Geliyorlar," diye gergin bir şekilde araya giriyor ve yumuşak bir şekilde devam etmeden önce sadece bir saniye duraklıyor. "Sadece şunu bil... seni gerçekten sonsuza kadar seveceğimi bil."

Nefesim kesildi. "Coop-"

"Her zaman."

Hat kesiliyor ve acı içinde çığlık atıyorum, telefonu yüzümden çekip boş ekrana bakıyorum, zihnim hala onun bana söylediklerini kabul etmeyi reddediyor.

"Ellie," diye sesleniyor Jace endişeli bir sesle yanımda, elini sırtıma doğru kaldırarak. "Ellie. Neler oluyor?"

Ona dönüyorum, bulanık gözlerle ona bakarken konuşamıyorum. Önümdeki gerçeği görene kadar kelimeleri söylemeye istekli değilim. Belki o zaman bile söyleyemem.

"Bana ne dediğini söyle."

Coop'un söylediklerini tekrarlamak için değil, sadece ona ulaşmama yardım etmesini istemek için ağzımı açtım. "O-"

Ani bir patlama sesimi susturuyor ve bir sonraki anda tekmeden alev dolu bir güç duvarı patlayarak beni geriye, denizin sulu kucağına fırlatırken dünyayı ateşe çeviriyor. Ve su üzerime kapandığında, her ne kadar empatiyle yapılmış olsa da yanlış bir seçim yaptığımı fark ediyorum.

Yanlış bir seçim yaptım. Yanlış yerdeyim.

Zihnim kararırken bile içimi bir meydan okuma çılgılığı dolduruyor, karanlık beni ele geçirmeden hemen önce boğazımdan aşağı tuzlu su akıyor. Yaptığım seçimlerle bağlıyım.

Bölüm Kırk Bir

Jace

Arada Bir Yerde Burada her şey

çok açıktı.

Dünyalar arasındaki bu yerde, zamansız tanrılar hikayelerini kulaklarıma söylüyor.

Her şeyi gördüm. Birlikte yaşadığımız tüm hayatları. Hikayemizin her yinelemesini.

Bizi sayısız kez bir araya getirdiklerini gördüm. Nasıl izlediklerini, ilk seferinde meydan okudukları kaderi sonunda kabul edip etmediğini görmek için nasıl pür dikkat beklediklerini gördüm. Bu sefer nihayet imkânsızlığa sırtlarını dönüp dönmeyeceklerini görmek için nasıl beklediklerini.

Ama her seferinde, hepimize hangi rolleri verdiklerinin bir önemi yoktu; düşman, sevgili, arkadaş ya da aile olmamızın bir önemi yoktu. İster kral, ister savaşçı, ister prens, ister köylü olalım. İster Yunanistan kıyılarında, ister Nil kıyılarında, isterse de Britanya'da bir efsane diyarında gerçekleşmiş olsun. Prenses, kraliçe ya da yarı tanrı olması fark etmezdi. Birbirlerini çoktan toza dönüşmüş bir evin salonunda ya da ikiye bölünmüş yuvarlak bir masanın karşısında görmüş olsalar da. Aralarındaki mesafe ya da bunun ne kadar imkansız görüldüğü önemli değildi.

Ruhu her zaman onunkini buldu. Her seferinde, her hayatta.

Sanki orada tanrıların bile göremediği bir şey varmış gibi. Ve her onu seçti, hepimizi ölüme ya da sefaletle mahkum etti. Beni ne kadar sevdiği önemli değil.

Tanrıları merakta bırakan kadere meydan okuyuşlarının bin yılı.

Bu iki ruhu yarattıklarında yanlış giden neydi? Oynadıkları evrenlerin hangi bilinmez parçası onları bu kadar umutsuzca bir araya getirmeye devam ediyordu? Olayları düzenleyen onlardan bile daha büyük bir şey mi vardı?

Burada her şeyi dayanılmaz bir netlikle görüyorum. Göremediğim tek şey bu sefer nasıl biteceğiydi. Tanrılar tarafından kadere karşı geldikleri için talep edilen trajedinin, hikayenin bu versiyonunda son darbeyi nasıl indireceğiydi.

Kalbinin sonsuza dek yaptığı seçimin cezası.

R. Phillips'i takip edin!
Gelecek kitaplarla ilgili en son
güncellemeler için.

@rphillipswrites
www.rphillipswrites.com

[Facebook](#)
[Rachael'in Karışık Okuyucuları](#)

[Instagram](#)
[TikTok](#)

[Goodreads](#)
[Amazon](#)

OceanofPDF.com

Düzenlenmemiş Bir Teşekkür Mektubu

Tamam, tamam, biliyorum... Yine mi uçurum tehlikesi?! Ama benden nefret etme! Lol. Bu, bu üçleme ile yaşamak zorunda kalacağınız son uçurum ve bu benim için biraz çılgınca.

Bound benim için hemen hemen her yönden Entangled'dan çok farklı bir deneyimdi. El, Coop ve Jace'i aynı zaman diliminde yazarken, her bir ilişkinin kendi benzersiz hikâyesi içinde geliştiğinden emin olmak çok dengeleyici bir hareketti. Ve umarım bunun hakkını vermişimdir, çünkü onların hikâyesi bunu hak ediyor. Ona verebileceğim tüm destansı şeyleri hak ediyor ve dürüst olmak gerekirse muhtemelen üçüncü kitabın her bölümünü yazarken gözyaşı dökceğim. Bitmek üzere olduğuna inanamıyorum.

Bound benim için büyüleyici olan bazı konulara değiniyor. Hiç bir insanla tanıştınız ve onu sonsuza dek tanıyormuş gibi hissettiniz mi? Hepimiz tekrar tekrar mı yaşıyoruz? Hayatlarımız kaderimiz midir yoksa bizim için örülen iplere meydan okuyabilir miyiz? Kaderlerimizin ve kararlarımızın katman katman birbirine bağlı olduğu fikri her zaman ilgimi çekmiştir ve üçlemenin son kitabında tüm bu soruları daha fazla keşfetmeyi dört gözle bekliyorum.

Ama tüm bu felsefi düşüncelerim yeter.

Şunu söyleyerek başlayayım... VAY CANINA! Entangled'a şans veren tüm okuyuculara TEŞEKKÜR EDERİM. Kitabı yayınladığımda ne bekleyeceğimden pek emin değildim ama hepinizin kitabı ne kadar çok sevdiğini duymak benim için büyük bir lütuftu. Okumayı asla bırakmayın, bana mesaj atmayı asla bırakmayın, hepiniz her şeysiniz.

Ellie, tekrar söylüyorum, sen bir rock yıldızısın. Ve söz , bir sonrakinde doğru, doğru ve her neyse, her neyse çalışacağım ve sonunda geri kalanını yakalamaya çalışacağım lol. Ama cidden, bir kez daha, bu kitabı milyonlarca kez daha iyi hale getirdiniz ve bu benim için her şey demek.

Clarissa, kapak tasarımı taleplerimle seni muhtemelen delirttiğimi biliyorum. Ama cidden, hayallerimi hayata geçirmede sihir yapıyorsun ve bunun için sana ne kadar teşekkür etsem az.

Miniğime. Annenin bu kitap işini başlatması ve yürütmesi boyunca çok iyi bir asker oldun ve seni her şeyden çok seviyorum tatlım. Bir gün büyüyüp dağları yerinden oynatacağını içten içe biliyorum.

Anneme. Nereden başlasam ki? Eminim kızınızın büyüyüp aşk romanları yazacağını hiç düşünmemiştiniz ama beni sevmeniz, desteklemeniz ve neşelendirmeniz benim için her şey demek. Bugün gururla ayakta durabilmem için omurgamdaki çeliği sen dövdün.

Sestra'm Morgan'a. Seni hala çıldırtamadım mı? Üçüncü kitabın sonunda benim en iyi arkadaşım olmaya karar verdiğin güne pişman olabilirsin lol. Ama cidden, benim deliliğimle uğraştığın için sana ne kadar teşekkür etsem azdır ve tüm hikayelerin nasıl bittiğini biliyorsun, bu yüzden eşit bir takas sayılır.

Kız kardeşime. Okuduğuna inanamıyorum! Ve baharatlı sahneleri atlasan bile ayak parmağını romantizm havuzuna daldırdığın için seninle çok gurur duyuyorum.

Aileme. Desteğiniz için hepinize teşekkür ederim! Sağlıklı bir alay dozuyla gelse bile. Hepiniz en iyisisiniz.

Camille'e. Bir keresinde bana sanatımı tanıtırken utanmaz olmamı söylemiştin ve bu sözler kafamın içinde tekrar tekrar çalmasaydı Entangled'ın asla ortaya çıkacağından emin değilim.

İNANILMAZ ARC ekibime. Hepiniz benim için çok büyük bir şekilde ortaya çıktınız ve hepinize sonsuza dek minnettarım. Bookstagram'dan TikTok'a ve kitap kulüplerine kadar. Hepiniz kim olduğunuzu biliyorsunuz ve gerçekten size teşekkür etmek için paragraflar boyunca devam edebilirim. Sadece şunu bilin ki her bir yorum, gönderi ve video benim için gerçekten dünyalara bedel. Her biriniz altından daha değerlisiniz.

Son kitaptan sonra hepinizle sohbet etmek için

sabırsızlanıyorum! XO,
R. Phillips

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

R. Phillips, kızgınlık, olay örgüsü ve bolca müstehcen sahnelerle dolu hikâyeler yazmayı seven çağdaş ve yeni yetişkin romantizm yazarıdır. Kendisi doğma büyüme Teksaslı, önce okuyucu ve sık sık kitap sahnelerini şarkılarla hayal ediyor. Rachael kahve ve tex-mex sever ve kırmızı şarap seçimi konusunda muhtemelen fazla titizdir. Her türlü başarısını, ona çelik gibi bir omurga kazandıran, aklını bilmeyi ve her zaman yükselmeyi öğreten güçlü kadınların soyundan gelmesine bağlıyor.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.